

O NUNTĂ DE VIS=SOȚIE PENTRU ALTUL
JULIE GARWOOD

PROLOG

Highlands, Scoția, 1103

Donald MacAlister nu muri ușor. Bătrânul se luptă să rămână în viață cu fiecare dram de putere și fiecare fărâmbă de încăpățânare pe care le poseda. Cu toate că ar fi trebuit să întâmpine moartea cu brațele deschise, ca pe un sfârșit al durerii și al chinurilor groaznice pe care le îndura, nu voia încă să cedeze în fața suferinței, căci cea mai importantă moștenire dintre toate trebuia transmisă înainte să închidă ochii și să se odihnească. Moștenirea lui era ura. Seniorul era măcinat de ură pentru dușmanul său. Avea nevoie să-și vadă fiul dornic de răzbunare și, până

când nu era sigur că băiatul înțelegea cât de important era să repare teribila nedreptate făcută în acea zi neagră,avea să lupte împotriva morții.Așa că se agăță de viață și de mâna fiului său,atât de mică și de fragilă în palma sa mare și tăbăcită.Fixându-l cu ochii săi negri și aprigi,îl instrui despre datoria lui sacră.

-Răzbună-mă,Connor MacAlister.Ia-mi ura în inima ta,ocrotește-o,hrănește-o, și,când vei crește mare și puternic,folosește sabia mea ca să-mi nimicești dușmanii.Nu pot să mor în pace până nu-ți dai cuvântul că vei răzbuna răul făcut mie și alor mei.Băiete,promite-mi!

-Da,tată,jură Connor înflăcărat.Te voi răzbuna.

-Ești dornic de răzbunare?

-Da. Mulțumit,Donald dădu aprobator din cap.În fine se liniștise;dacă trăia destul ca să-și îndrume fiul în viitor,totul era bine și frumos,dar dacă următoarea gură de aer pe care o lua era și ultima,nu-și făcea nici o grijă,deoarece știa că fiul său avea să găsească o cale de a-i îndeplini dorința.Connor se dovedise deja extrem de inteligent,iar tatăl lui avea încredere deplină în el.

Era păcat că Donald MacAlister nu avea să fie prin preajmă pentru a-și urmări fiul transformându-se în bărbat,dar cu un picior rupt și cu o gaură destul de mare lângă pântec,știa cât de prostesc era să-și dorească lucruri imposibile.Cu toate acestea,Dumnezeu se dovedea milos.Durerea se potolise considerabil în ultimele minute și o amorțeală binecuvântată îi urca dinspre tălpi spre genunchi.

-Tată,spune-mi numele celor care ți-au făcut asta.

-Cei din clanul Kaern au atacat.Au coborât dinspre miazănoapte cu gând să ne ia pământurile.Au însă legături de sânge cu cei din clanul MacNare,și am o bănuială că seniorul lor are de-a face cu această mișelie.MacNare a fost întotdeauna lacom.Nu va fi mulțumit niciodată.Mai bine îl omori înainte să-ți facă probleme,căci altfel setea lui de înavuțire îl va aduce la ușa ta.Nu acționa în grabă,îl preveni el.Nici Kaern și nici MacNare nu sunt suficient de vicleni ca să fi plănuit acest act îndrăzneț.Trebuie să fi acționat sub îndrumarea altuia.Nu știi cine este trădătorul,dar tu vei afla.Presimțirea mea e că inamicul vine dinăuntru.

-Unul de-ai noștri te-a trădat? întrebă uimit Connor.

-M-am gândit la această posibilitate de ieri-seară,când au atacat.Cei din clanul Kaern au venit prin trecători pe care doar oamenii mei le știau.Nu le-ar fi găsit niciodată fără îndrumare.Cu siguranță există un trădător,și va fi de datoria ta să-1 dai în vileag.E unul dintre noi,Connor,de asta sunt sigur.Cu voia lui Dumnezeu,horcăie de moarte chiar acum,pe propriul meu câmp de luptă.Vei aștepta răbdător până când vei avea toate numele,apoi îi vei nimici pe toți cei care mai sunt în viață.Băiete,trebuie să le omori și fiii.

-Da,tată.Îi voi distruge pe toți.Donald strânse și mai tare mâna fiului său.

-Aceasta să fie ultima mea lecție către tine.Privește cum mor și învață cum să trăiești ca un războinic.După ce pleci de lângă mine,du-te pe poteca din pădure. Angus așteaptă acolo ca să-ți dea instrucțiuni.Înainte să vorbească din nou, moșierul așteaptă până când fiul său dădu din cap că a înțeles.Uită-te în jurul tău și spune-mi ce vezi.Totul este nimic?

Connor privi cu ochi pierduți,plângând încet,dezastrul care-l înconjura.Mirosul greu de lemn ars și sânge proaspăt îi întoarse stomacul pe dos.

-Donjonul este în ruină,dar îl voi reconstrui.

-Da,așa vei face.Trebuie să-ți faci fortăreața de neînvincis,învață din greșelile mele,Connor.

-Voi întări donjonul.

-Ce s-a întâmplat cu oamenii mei loiali?

-Cei mai mulți sunt morți.Disperarea din vocea băiatului îl copleși pe moșier, care încercă imediat să-l liniștească.

-Fiii lor se vor întoarce.Vor purta culorile tale și-ți vor aclama numele.Te vor urma,la fel cum tații lor m-au urmat pe mine.Se apropie momentul să pleci. Înainte să te ridici,ia o bucată de postav și înfășoar-o strâns în jurul rănii,ca să oprești sângerarea; altfel,cu fiecare pas pe care îl vei face,vei pierde și mai mult sânge.Fă-o acum,în timp ce eu mă odihnesc lângă tine.Connor se grăbi să respecte porunca tatălui său,deși nu credea că rana lui era atât de gravă încât să necesite îngrijire.Cea mai mare parte din sângele care îi acoperea trupul era de la rănile tatălui său,nu de la ale lui.Vei avea o cicatrice care să-ți amintească de această zi neagră,prezise Donald.

-Nu am nevoie de nimic care să-mi amintească.Nu voi uita.

-Nu,nu vei uita.Te doare?

-Nu.Donald mormăi aprobator.Puștiul nu fusese niciodată un plângăcios,lucru de care tatăl său era foarte mulțumit.Avea toate trăsăturile unui mare războinic.

-Câți ani ai,băiete?

-Vreo nouă sau zece,răspunse el.

-Statura ta îmi spune că ești încă un copilandru,însă ochii tăi sunt cei ai unui bărbat în toată puterea cuvântului.Văd în ei focul strălucitor al furiei și sunt mulțumit de tine.

-Aș putea să te iau cu mine.

-Ce rost are să te împovărezi cu un mort?

-Te dor rănile,tată?

-Adevărul e că nu simt nimic acum.Se pare că am amorțit.

Mă gândesc că este un mod binecuvântat de a muri. Alții nu vor fi la fel de norocoși.

-Aș sta cu tine dacă...

-Vei pleca atunci când îți voi porunci să pleci. Te vei salva ca să-ți poți îndeplini făgăduiala. Dușmanii au plecat, dar nu te lăsa amăgit, se vor întoarce să termine ce au început.

-Avem timp, tată. Soarele este încă sus și dușmanii au luat butoaiile tale cu vin. Vor fi prea nătângi ca să se întoarcă înainte de ivirea zorilor.

-Atunci, poți să mai zăbovești o clipă în plus, se înduplecă bătrânul.

-Angus mă va duce la Euphemia, ca să-i spun ce s-a întâmplat?

-Nu. Nu-i vei spune nimic acelei femei.

-Dar este soția ta.

-A doua mea soție, îl corectă el. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie, Connor, ar fi o nesăbuintă. Euphemia va afla ce s-a întâmplat când se va întoarce cu fiul ei, Raen. Vreau ca până atunci să fii hăt, departe. Nu vreau să fii educat de rubedeniile ei. Toate sunt niște lipitori. Connor dădu din cap ca tatăl lui să știe că înțeleșese, apoi întrebă:

-Ai avut încredere în mama mea?

Donald îi auzi îngrijorarea din glas și se gândi că era probabil de datoria sa să-i lase o amintire frumoasă despre mama lui. Totuși, băiatul avea nevoie să audă adevărul; din această cauză, nu-și îndulci răspunsul, dar vorbi din inimă.

-Am avut cu adevărat încredere în ea, iar rezultatul a fost suferința. Am iubit-o pe mama ta. Era scumpa, frumoasa mea Isabelle, și ce răsplată am căpătat pentru mărinimia mea? M-a părăsit ca să se ducă în Ceruri, frângându-mi inima și lăsându-mă singur. Învață din nebunia mea și scutește-te de o durere. Nu ar fi trebuit să mă însor din nou-îmi dau seama de asta acum-dar, mai mult decât orice, sunt un bărbat practic și eram conștient că am nevoie de urmași în eventualitatea în care ți s-ar fi întâmplat ceva rău. Cu toate acestea, a fost o greșeală. Euphemia avea deja un fiu din căsătoria ei anterioară și nu a putut să ducă decât o sarcină. Totuși, a încercat. Donald se opri ca să-și adune gândurile înainte să continue: Nu am putut să o iubesc pe Euphemia sau pe oricare altă femeie. Cum aș fi putut, după ce-mi făcuse scumpa mea Isabelle? Totuși, nu ar fi trebuit să o ignor pe mama ta vitregă. Nu a fost vina ei că nu am putut să țin la ea. Trebuie să încerci să-mi repari greșeala. Încearcă să o cinstești și să-l suporti pe răzgâiatul de fiu-său. Ține minte, principala ta obligație este față de tine însuși.

-Voi ține minte. Unde mă va trimite Angus? Este momentul să-mi spui, insistă băiatul. Trăgea intenționat de timp ca să mai aibă câteva minute în plus cu tatăl

său.E posibil ca Angus să fi fost ucis înainte să ajungă la pădure.

-Nu contează.Crezi că aş încredința niște ordine atât de importante unei singure persoane? Nu sunt nebun.Le-am spus și celorlalți ce trebuie făcut.

-Lasă-mă să ascult porunca de la stăpânul meu.Donald se înduplecă.

-Într-un singur om am încredere,iar tu trebuie să mergi la el să-i spui ce s-a întâmplat aici.

-Îi spun tot ce mi-ai spus mie?

-Da.

-Să am încredere în el?

-Da.El va ști ce trebuie făcut.Cere-i ocrotirea,apoi roagă-l să te instruiască după cum știe mai bine.Revendică-ți dreptul,băiete.Promite-i că vei fi fratele lui până în ziua în care vei muri.Nu te va dezamăgi.Acum,du-te.Du-te la Alec Kincaid.

-El e dușmanul tău de moarte,exclamă Connor uimit.Doar nu vorbești serios când mă trimiți la el!

-Ba da,tună bătrânul.Alec Kincaid e căpetenia cea mai de temut din Highlands.

În același timp,este un bărbat bun și onorabil,și ai nevoie de puterea lui.

Lui Connor încă îi venea greu să accepte sarcina pe care tatăl său tocmai i-o încredințase.Nu se putu împiedica să protesteze din nou.

-Dar ai purtat un război împotriva lui.Donald își surprinse fiul cu un zâmbet.

-E adevărat.Totuși,nu am luptat cu inima.Kincaid știa asta.L-am pus teribil la încercare și sunt mândru să spun că am fost ca un ghimpe în coasta lui.

Pământurile noastre se învecinează la răsărit,așa că a fost o pornire firească să fac încercarea de a le ocupa.Sigur că nu m-a lăsat să le iau.Cu toate acestea,a înțeles.Dacă nu ar fi înțeles,toți am fi fost morți acum.

-Este atât de puternic?

-Da.Nu uita să-i arăți sabia mea.Lasă sângele pe tăiș,astfel încât Kincaid să-l vadă.

-Tată,nici un MacAlister nu mă va urma dacă mă voi duce la inamicul lor.

-Vei face așa cum îți poruncesc.Ești prea tânăr ca să înțelegi,așa că trebuie să ai încredere în judecata mea.Vreau să-mi promiți că vei merge acum la Kincaid.

-Da,tată.Donald dădu din cap aprobator.

-A venit vremea să-ți iei rămas-bun de la mine.Am pierdut vremea destul și am amânat moartea cât de mult am îndrăznit.Chiar în această clipă simt cum mă pătrunde somnul.Connor încercă,dar nu avu puterea să dea drumul mâinii tatălui său.

-Îmi va fi dor de tine,șopti el.

-Și mie de tine.

-Te iubesc,tată.

-Războinicii nu-și arată simțămintele.Și eu te iubesc,fiule,dar nu-ți voi spune asta.Strânse și mai tare mâna lui Connor,ca și când ar fi încercat să atenueze mustrea pe care i-o făcuse,și,în cele din urmă,închise ochii.Era pregătit să lase moartea să-l ia,căci văzuse ardoarea din ochii lui Connor și știa că avea să fie răzbunat.Ce putea cere mai mult un tată?

Donald MacAlister muri câteva minute mai târziu,agățându-se în continuare de mâna fiului său.Muri așa cum trăise: cu onoare,demnitate și urmându-și neabătut propriile reguli.Connor zăbovi lângă tatăl său cât putu de mult,până când auzi pe cineva șoptindu-i din spate.Se întoarse și văzu un soldat tânăr care se zbătea să se ridice.Băiatul nu-și putu aminti numele lui și,de la distanța care îi separa,nu-și dădea seama cât de grave îi erau rănile.Îi făcu semn să stea unde era,apoi se întoarse la tatăl său.Ridică sabia care i se odihnea pe piept,își înclină capul și spuse o rugăciune pentru sufletul defunctului,după care se îndepărtă,strângând cu putere la piept neprețuita armă.Se strecură prin cenușa aprinsă care îi ardea brațele și printre rămășițele însângerate ale prietenilor,care îi umpleau ochii de lacrimi.Ajunse în cele din urmă la soldatul care îl strigase și descoperi că,de fapt,nu era un bărbat în toată firea.Era cu numai doi sau trei ani mai mare decât el.Din fericire,își aminti numele lui în cele din urmă.

-Crispin,credeam că ai murit.Întoarce-te pe spate ca să-ți îngrijesc rănile,căci altfel n-o s-o mai duci mult.

-Nu este timp.Au venit aici să vă omoare atât pe tatăl tău,cât și pe tine, Connor.Da,asta aveau în gând.L-am auzit pe unul dintre ticăloși lăudându-se altuia.Pleacă înainte să se întoarcă și să vadă că au dat greș.

-Dușmanii se odihnesc acum.Nu se vor întoarce până când nu se vor trezi din beție.Fă așa cum îți poruncesc.Crispin se întoarse încet pe spate,cu o grimasă vădită de durere.

-Tatăl tău a murit?

-Da,răspunse Connor.A trăit destul cât să-mi spună ce trebuie să fac.S-a dus la Ceruri împăcat.Crispin începu să plângă.

-Stăpânul meu este mort!

-Ba din contră,Crispin.Stăpânul tău îngenunchează în fața ta.Connor nu-i permise să-l contrazică ori să-i ia în derâdere lauda de sine; dimpotrivă,în timp ce îl bandaja,îi dădu sarcină după sarcină.Îi spuse cum putea ajuta la pedepsirea dușmanului pentru atrocitățile sale și,când termină de bandajat rana,îi oferii ceva mult mai puternic decât suferința cu care să-și umple mintea și inima.Îi oferii speranță.Cu eforturi supraomenești,băiatul îl trase după el pe Crispin într-un loc

sigur.Îl ascunse în pădure,protejat de ramurile groase,și se întoarse încă de două ori la locul bătăliei ca să aducă alți doi răniți.Unul din ei era Angus,soldatul loial căruia tatăl său îi încredințase sarcina de a-i educa odrasla.Celălalt era un băiat de vârsta lui Connor,numit Quinlan,care tocmai sosise cu o săptămână înainte ca să-și înceapă pregătirea.Rănile lui erau grave și simțea o durere atât de mare, încât se rugă să fie lăsat în pace.Connor nu-i băgă în seamă cererea.

-Eu decid când mori,Quinlan,nu tu.Băiatul încetă să se zbată și chiar se strădui să-1 ajute.Connor voia cu disperare să se întoarcă pentru a căuta și alți răniți,dar inamicul hotărâse să revină înainte de căderea nopții; chiar în acel moment,zărea în depărtare umbrele pe care le făceau caii acestora.Știa că nu putea risca să fie descoperit.Avea nevoie de timp ca să șteargă dâra pe care o lăsase.Se apucă imediat de treabă și,de îndată ce se asigură că soldații pe care îi ascunsese nu aveau să fie găsiți,promise să aducă ajutoare și porni la drum.

Era în sfârșit pregătit să îndeplinească porunca tatălui său.În spinarea calului său credincios,parcurse jumătate din distanța până la pământurile lui Kincaid, dar,când ajunse la culmile abrupte,descălecă și se cățără pe stânci ca să poată scurta drumul.Odată ce coborî la câmpie,o luă la fugă.Se deplasă cu viteza cu care țâșnește un cerb tânăr și,când epuizarea îi slăbi picioarele în așa măsură încât nu mai putea susține ritmul istovitor,folosi sabia tatălui ca pe un baston, încetinind pasul până când își recapătă forțele.Încă nu era foarte puternic,dar avea hotărâre cât zece bărbați în toată firea.

Connor nu mai simțea nimic,nici frigul,nici durerea,nici pierderea îngrozitoare pe care o suferise.Mintea lui se îndrepta spre un singur lucru: trebuia să ajungă la Alec Kincaid.Primul pas pe care trebuia să-1 facă pentru a îndeplini dorințele tatălui său ora să-și proclame loialitatea în fața stăpânului,iar băiatul nu ar fi lăsat pe nimeni și nimic să-1 oprească.

Pierdu noțiunea timpului,în timp ce întunericul se apropia cu repeziciune.Cerul era luminat de sute de dungi portocalii de la coborârea prea rapidă a soarelui în spatele celor două culmi gemene aflate chiar în fața lui,dar,în câteva minute,și acele stindarde scânteietoare aveau să dispară.Disperarea lui creștea cu fiecare pas.Trebuia să ajungă la Kincaid înainte ca noaptea să-1 înconjoare,deoarece știa că nu va fi capabil să găsească drumul în beznă.Risca să se rătăcească ori,și mai rău,să revină de unde pornise.

Nu avea voie să dea greș.Începu din nou să alerge.Credea că era aproape de granița dintre domeniul tatălui său și cel al lui Kincaid,și totuși nu putea fi absolut sigur.Deodată auzi strigăte venind din partea unor soldați care fugeau spre el și îi spuneau să se oprească.În starea lui de confuzie,crezu că inamicul îl

urmărise și voia să-l ucidă înainte ca el să poată să-și țină promisiunea față de tatăl său. Merse clătinându-se până când nu mai putu face nici un pas.

Dumnezeule, dăduse greș! Nici măcar nu începuse și dăduse greș încă de acum.

Kincaid era speranța lui, însă Connor nu se dovedise capabil nici măcar să ajungă la el.

-Poți să vorbești, băiete? Poți să ne spui ce s-a întâmplat cu tine? Ești acoperit de sânge. Soldații care îl înconjurau purtau cu toții culorile lui Kincaid. Pe când amănuntul acesta se întipărea în mintea lui Connor, picioarele îi cederă și căzu în genunchi. Voia să închidă ochii doar pentru o clipă, dar nu îndrăzni. Nu încă. Nu putea să adoarmă până nu va fi vorbit cu Kincaid. Avea nevoie să-i spună ce s-a întâmplat. Trebuia să aibă încredere în el. Scutură din cap, încercând să-și limpezească gândurile, după care răsuflă adânc și zbieră:

-Duceți-mă la fratele meu!

-Cine este fratele tău, băiete? Întrebă una dintre santinele.

-Din porunca tatălui meu, începând cu această zi, Alec Kincaid este fratele meu.

El nu mă va renega. Acum putea să închidă ochii. Dusesese la bun sfârșit prima dintre sarcini. Restul aveau să vină de îndată ce vorbea cu Kincaid. Avea să-i spună unde ascunsese soldații răniți, rugându-l să-i pună în siguranță, și avea să-i istorisească tot ce se petrecuse. Ultimul gând al lui Connor înainte să-și piardă cunoștința îl liniști. Tatăl său avea să fie răzbunat. Așa începu totul.

CAPITOLUL 1

Anglia, 1108

Nu a fost dragoste la prima vedere. Lady Brenna nu dorise să fie prezentată oaspeților, căci avea lucruri mult mai importante de făcut. Cu toate acestea, dacă ea, o femeie cu o figură aspră și temătoare de Dumnezeu, având dinții din față încălecați și ieșiți în afară, nu voia să-i asculte argumentele. O încolți pe Brenna în spatele grajdurilor și i se azvârli înainte. Dădăcei nu-i stătea în fire să-i lase o ocazie sau vreo fetiță să treacă pe lângă ea, iar muștrările ei o însoțiră până pe culmea dealului și de partea cealaltă a curții noroioase.

-Încetează cu vânzoleala, Brenna. Sunt mai puternică decât tine și nu am de gând să te las să pleci. Ți-ai pierdut din nou pantofii, nu-i așa? Și să nu îndrăznești să mă minți. Îți văd șosetele strecurându-se afară. De ce târăști frâul acela după tine? Am uitat să-l pun la loc, zise Brenna ridicând din umeri.

-Aruncă-l chiar acum. Tot timpul uiți, dar știi de ce?

-Nu sunt atentă la nimic din ceea ce fac, așa cum îmi spui tu întotdeauna, Elspeth.

-Nu ești atentă la nimic din ceea ce îți spun, și acesta este un lucru dovedit.

Cauzezi mai multe probleme decât toți ceilalți la un loc. Frații și surorile tale mai mari nu mi-au dat nici un prilej de îngrijorare. Până și surioara ta știe să se poarte, și ea încă își sugerează degetele și face pe ea. Te avertizez, Brenna, dacă nu te schimbi și nu le oferi părinților tăi puțină liniște, Dumnezeu însuși va trebui să se oprească din munca Lui importantă și să vină aici, jos, să stea de vorbă cu tine. Ce părere ai despre asta? Așa-i că nu îți place prea mult nici când tăticul tău trebuie să te așeze pe genunchi și să-ți vorbească despre purtarea ta rușinoasă?

-Nu, Elspeth. Sigur că nu-mi place. Încerc să mă port frumos. Chiar încerc. Se uită pe furis să vadă dacă dădaca o crezuse. Nu regreta, bineînțeles, pentru că ea credea sincer că nu făcuse nimic greșit, dar Elspeth nu ar fi înțeles.

-Nu te uita cu ochii ăia mari și albaștri la mine, domnișoară, încerci să mă minți în față, o știu prea bine. Doamne, dar în ce hal miroși! În ce te-ai mai băgat?

Brenna își coborî capul și păstră tăcerea. Urmărise purceii cu o oră înainte, până când tăbăcarul o puse pe mama lor înapoi în țarc, iar duhoarea ei distinctă era doar un preț mic de plătit pentru acea distracție grozavă.

Tortura ei abia începuse. Chiar dacă făcuse o baie cu numai două zile înainte, era îmbăiată din nou, și încă taman la prânz. Era frecată din cap până în picioare, atât de temeinic că trebuia să se plângă de asta. Elspeth nu era deloc înțelegătoare, astfel că până la urmă Brenna obosi să mai bocească. Abia dacă se mai lupta când Elspeth o îmbracă într-o rochie albastră și conduri asortați, prea strâmți.

Dădaca îi ciupi obrazii pentru culoare, îi perie șuvițele lungi și încâlcite, de un blond-deschis, și o târî înapoi în salon. Trebuia să treacă de inspecția mamei înainte să fie lăsată în pace. Matilda, sora ei mai mare, era deja așezată la masă. Bucătăreasa era, de asemenea, acolo, verificând aranjamentele pentru cină împreună cu stăpâna sa.

-Nu vreau să întâlnesc nici un oaspete astăzi, mămică. Este teribil de plictisitor pentru mine. Elspeth veni din spatele ei și o înghionti în umăr.

-Ssst! Nu trebuie să te plângi. Lui Dumnezeu nu-i plac femeile care se tânguiesc.

-Tăticul se plânge tot timpul și Dumnezeu îl place destul de mult, anunță Brenna. De aceea e atât de mare. Doar Dumnezeu e mai mare decât el.

-De unde ai auzit așa o prostie?

-Tăticul mi-a spus. Acum vreau să mă duc afară. N-o să mai fug după purcei. Promit.

-Vei sta chiar aici, unde te pot supraveghea. Astăzi te vei purta frumos. Dacă nu, știi ce se va întâmpla cu tine, nu-i așa? Brenna indică spre pământ.

-Va trebui să merg acolo jos, repetă ea conștiincioasă amenințarea pe care o auzise la nesfârșit. Fetița nu avea nici o idee ce însemna „acolo jos”, știa doar că

era un loc înspăimântător de care trebuia să se ferească. După cum spunea Elspeth, dacă Brenna nu-și schimba comportamentul nu avea să ajungă niciodată în rai, unde voiau să meargă toți, inclusiv rudele ei. Știa exact unde era raiul pentru că tăticul îi dăduse indicațiile exacte. Era imediat de cealaltă parte a cerului. Se gândi că ar fi fost frumos, dar nu îi prea păsa. Un singur lucru era important pentru ea: nu avea de gând să fie din nou lăsată în urmă. A avea coșmaruri cel puțin o dată pe săptămână cu „incidentele nefericite”, cum le numea mămica, pentru că amintirile terifiante încă pândeau în străfundul minții ei, unde loată lumea știe că fetițele își ascund grijile, așteptând ocazia potrivită ca să țâșnească din întuneric pentru a le speria. Bineînțeles că țipetele o trezeau pe sora ei. În timp ce Elspeth o liniștea pe bebelușa Faith, Brenna își târa plapuma spre camera părinților. Când tăticul era plecat de acasă, îndeplinind o muncă importantă pe care regele putea să o dea doar cuiva de încredere și loial cum era el, Brenna se strecura în patul uriaș și se ghemuia lângă mămica, iar când tăticul era acasă, dormea pe podeaua rece, alături de Courage, frumoasa lui sabie cu mâner de argint, pe care o iubea aproape la fel de mult ca pe copiii, după cum pretindea mămica. Se simțea mai în siguranță când tăticul era acolo, pentru că sforăiturile lui puternice îi aduceau întotdeauna somnul. Demonii nu încercau să se târască pe fereastră și coșmarurile că era lăsată în urmă o ocoleau atunci când era cu părinții ei. Nu ar fi îndrăznit să-și facă apariția.

Spune-i Brennei să tacă din gură când sosesc oaspeții, ceru Matilda. Urlă fiecare cuvânt. Cred că face asta intenționat. Când va înceta?

Curând, dragă, curând, răspunse mama ei aproape absentă. Brenna se îndepărtă de sora ei. Matilda era autoritară din fire, dar acum, că frații lor erau plecați să învețe cum să fie la fel de importanți pentru rege ca și tatăl lor, situația ei se înrăutățise. Devenea la fel de supărătoare precum Elspeth.

-Mămico, m-am săturat ca toată lumea să-mi spună mereu ce să fac. Chiar nu mă place nimeni? se tângui ea. Mama ei nu era în dispoziția să-și împace fiica.

-Brenna, nu mai spune nimic până nu ți se va da permisiunea să vorbești.

-Mi-e teamă că nu veți găsi niciodată un soț pentru asta, milady, își dădu Elspeth cu părerea. Brenna își puse mâinile peste urechi și fugi spre capătul opus al camerei. Ura când dădaca o numea „asta”. Până la urmă, nu era unul dintre purcei.

-Îmi voi găsi singură un soț! strigă ea. Joan trecu prin salon la timp ca să-și audă sora laudându-se.

-Ce-ai mai făcut de data aceasta, Brenna?

-Nimic.

-Spune-mi ce-ai făcut. Promit că nu-ți voi ține morală.

-Am necăjit-o pe mama.Ție tăticul ți-a găsit un soț,Joan?

-Să-mi găsească soț? se miră cealaltă.Nu râse,pentru că știa că ar fi rănit sentimentele delicate ale Brennei,dar nu se putu abține să nu zâmbească.

Presupun că l-a găsit,admise într-un târziu.

-Tu l-ai ajutat?

-Nu.Îmi voi întâlni soțul în ziua în care mă voi căsători cu el.

-Nu ți-e teamă că e urât?

-Cum arată nu contează.Tăticul m-a asigurat că e o alianță puternică.

-Și asta e bine?

-Ah,da.Regele nostru și-a dat binecuvântarea.

-Rachel spune că trebuie să-ți iubești soțul din toată inima.

-Asta e doar o dorință prostească.

-După Elspeth,tăticul nu-mi va găsi niciodată pe cineva.Spune că e prea ocupat pentru făpturi ca mine.Va trebui să-mi găsească un soț de una singură.Mă vei ajuta?

-Văd că ești îngrijorată,zâmbi Joan.Aș fi fericită să te ajut.

-Cum obțin un soț? șopti Brenna.Joan se prefăcu că se gândește la această problemă un minut întreg înainte să răspundă.

-Păi,alegi bărbatul pe care îl dorești și apoi îi ceri să se însoare cu tine.Dacă locuiește departe trebuie să-i trimiți un mesager.Da,așa ar trebui să procedezi.De ce vorbim în șoaptă?

-Mama mi-a spus să nu vorbesc.Joan izbucni în râs.Zgomotul o alertă pe Elspeth,care se repezi imediat într-acolo.

-Lady Joan,te rog să n-o încurajezi.Brenna,ni s-a spus să păstrăm liniștea.Gura aia a ta nu se mai odihnește niciodată?

-Îmi pare rău,Elspeth.Dădaca pufni neîncrezătoare.

-Nu,nu-ți pare rău.Veni mai aproape,își flutură degetul în fața Brennei și spuse: Domnișoară,nu peste multă vreme Dumnezeu va năvăli aici și îți va ține o predică aspră.Ia aminte.Îți va părea rău atunci.Nu-i plac fetițele obraznice.

Elspeth o lăsă până la urmă în pace.Brenna adormi,așteptând ca oaspeții să sosească.Sora ei,Rachel,o trezi cu o smucitură și o târî după ea,așezând-o alături de surorile ei mai mari.Brenna se ascunse în spatele lui Rachel până când i se strigă numele și fu împinsă pentru a le fi arătată.Dintr-odată devenise prea timidă ca să se uite înspre oaspeți,și imediat ce tăticul termină să o laude,reveni în spatele surorii ei.Nici unul dintre străini n-o băgă în seamă,așa că decise să se strecoare afară din salon cât mai repede putu.Se întoarse,făcu un pas spre ieșire,apoi se opri brusc.Trei uriași se îndreptau cu pași mari spre ea.Era prea

șocată ca să se miște și nu putea să nu se holbeze la ei. Cel din mijloc, mai înalt decât ceilalți doi, îi captă atenția mai mult timp. Îl privi îndeaproape, iar când părinții ei traversară salonul pentru a-i întâmpina pe nou-veniți, își dădu seama că era chiar mai mare decât tatăl ei. Apucă mâna lui Rachel și i-o smuci. Surorii ei îi luă mult timp să se uite în jos.

-Ce este? șopti ea.

-Nu este Dumnezeu, nu-i așa? întrebă Brenna, arătând spre oaspetele brunet.

Rachel își dădu ochii peste cap.

-Nu, cu siguranță nu e Dumnezeu.

-M-a mințit tatăciul? Mi-a spus că doar Dumnezeu e mai mare decât el, Rachel.

-Nu, tatăciul nu a mințit. Te-a tachinat doar. Atâta tot. Nu trebuie să-ți fie frică.

Brenna se liniști. Tatăciul nu o păcălise până la urmă, iar Dumnezeu nu se obosise să coboare din Rai ca să-i țină morală. Mai avea timp să-și schimbe viața păcătoasă, cum o numea Elspeth. Hohotul de râs al tatălui ei îi distrase atenția. Ea zâmbi pentru că el se simțea atât de bine și apoi se întoarse să privească încă o dată spre cel din mijloc. I se spusese la nesfârșit că este nepolitic să se holbeze, dar nu ascultă acum de regula mamei. Uriașul o fascina și își dorea să-și întipărească trăsăturile lui în minte. Probabil că o simțise uitându-se la el, pentru că se întoarse brusc și o fixă cu privirea. Brenna se hotărî să-și facă tatăl mândru de ea și să se poarte ca o domnișoară cuviincioasă. Își apucă poalele fustei, le ridică până la genunchi și făcu o reverență. Își pierdu imediat echilibrul și aproape că se lovi cu fruntea de podea, dar fu suficient de rapidă ca să se aplece înapoi și să aterizeze pe fund. Se ridică, își aminti să-și lase jos fustele și se uită pe sub gene la uriaș să vadă ce credea despre aptitudinea ei nou dobândită.

Uriașul îi zâmbi. Imediat ce se uită în altă parte, ea se lipi strâns de spatele lui Rachel.

-Mă voi căsători cu el, șopti ea.

-Foarte bine, zâmbi cealaltă. Brenna dădu solemn din cap. Da, era foarte bine. Tot ce avea acum de făcut era să-1 ceară de soț.

Câteva minute mai târziu, tatăl își lăsă fetele să plece din salon. Brenna așteptă până când toți ceilalți urcară sus, apoi fugi afară. Era hotărâtă să prindă un purcel în acea zi, ca să aibă, în sfârșit, propriul ei animal de companie. Ar fi preferat un cățeluș, însă tatăciul le lăsase pe surorile mai mari să-i ia pe toți, nelăsându-i nici unul ei, și dorea să îndrepte teribila greșeală luând un purcel. Norocul era de partea ei. Scroafa plecase din nou din țarc și dormea în mocirlă, departe de grajduri, la jumătatea dealului. Brenna încercă să nu facă nici un zgomot, dar oricum alunecă în noroi cu un plescăit răsunător. Probabil că purceii își

avertizaseră mama.Nici măcar nu-și înălță capul și nici nu-și deschise ochii.

Brenna auzi scârțâitul puternic al ușilor din față care se deschideau.Era sigură că nu fusese văzută, pentru că nu strigase nimeni la ea.

Purceii îi ușurau sarcina, căci se ghemuiseră ca niște mingi și dormeau unul deasupra celuilalt.Brenna îl pescui pe unul dintre ei în poala fustei, îl înfășură strâns și îl ținu la piept.Se gândi să fugă spre bucătărie și să-și ascundă acolo premiul; era sigură că planul ei ar fi avut succes, dacă micul animal nu ar fi făcut atâta caz.Nu-și dădu seama de pericol decât atunci când ieși din țarc și auzi oribilul zgomot venind spre ea.Porcii nu ar trebui să zboare, dar scroafa mânioasă părea să fie capabilă de asta.Capul îi coborî în momentul în care ajunse în curte și ea atacă.Brenna începu să țipe.Dintr-odată prea îngrozită ca să judece, începu să fugă în cercuri, de jur împrejurul țarcului, strângând purcelul în brațe și urlând după tatăl ei să vină să o salveze.

Nu tăticul o salvă, ci uriașul care îi zâmbise, și o făcu în ultima clipă.Se împiedică de râtul mamei și, în timp ce era ținută la pământ, simți că era ridicată sus, în aer.Își închise strâns ochii, se opri din țipăt și se uită în jur.Era în continuare în brațele lui, de cealaltă parte a gardului, la o distanță destul de mare de țarc.Cum reușise oare să treacă peste gard?

Haosul o înconjură.Toată lumea fugea spre ea și uriaș.Tăticul ajunse ultimul la gard.Nici măcar nu dorea să se gândească la pedeapsă dacă ar fi aflat ce ascundea în fuste.Își dorea cu feroare să nu afle niciodată.

Știa că salvatorul ei putea să simtă animalul mișcându-se între ei.Într-un final, își făcu suficient curaj să se uite înspre el pentru a-i ghici intențiile.

Părea surprins, iar când purcelul emise un alt guițat, zâmbi.

Era atât de fericită că nu-l vedea supărat, încât îi zâmbi înapoi, înainte să-și aducă aminte să fie timidă.Unul dintre prietenii lui se apropie de gard.

-Connor, totul e în regulă?

Se întoarse să-i răspundă.Brenna îl opri punându-i mâna pe o parte a feței și înghiontindu-l înapoi spre ea.Îi șopti rugămintea ei.Probabil că nu o auzise, pentru că se aplecă mai aproape până când frunțile aproape că li se întâlniră.

-Nu spune nimănui.Deodată, uriașul își aruncă pe spate capul și eliberă un hohot de râs.Îi spuse să tacă, dar asta nu-l făcu decât să râdă mai tare.Totuși, nu o pârî și, odată ce o puse înapoi jos, reuși să fugă pe lângă tăticul înainte ca acesta să poată pune mâna pe ea.

-Întoarce-te, Brenna! Prefăcându-se că nu-l auzise, își continuă goana.Doar când era ascunsă în siguranță sub masa din bucătărie, cu noul ei bebeluș dormind în poală, își dădu seama că uitase să-l ceară pe bărbat în căsătorie.Nu se lăsă

descurajată. Avea să-1 ceară a doua zi, iar dacă refuza, avea să ticluiască un nou plan. Într-un fel sau altul, dorea să-1 cucerească și să-și scutească tatăl de efort.

CAPITOLUL 2

Scoția, 1119

La nunta lui avu corpul pictat în culori de război.

Dispoziția lui Connor MacAlister era la fel de întunecată ca și vopseaua albastră cu care îi erau mânjite fața și brațele. Nu era fericit de misiunea pe care și-o asumase, dar era un bărbat de onoare și ar fi făcut orice era necesar ca să obțină dreptatea. Minte și sufletul lui Connor erau umplute de gândul răzbunării, însă nu i se părea nimic neobișnuit în asta. Fiecare războinic care-și merita sabia era răz bunător, așa stăteau lucrurile dintotdeauna. Cinci soldați călăreau în alaiul seniorului. Și ei erau pregătiți cu grijă pentru bătălie, dar dispoziția lor era mult mai luminoasă, deoarece nici unul dintre ei nu urma să fie potcovit cu o mireasă englezoaică pentru tot restul zilelor.

Quinlan, mâna lui dreaptă, călărea alături de el. Războinicul avea aproape aceeași înălțime ca și Connor, dar umerii, brațele și coapsele nu erau chiar la fel de musculoase și, prin urmare, nu avea aceeași putere. Totuși, nu acesta fusese motivul pentru care rămăsese cu clanul MacAlister. Inteligența lui Connor, setea lui neobosită pentru dreptate și aptitudinile de lider neșovăielnic îl țineră pe Quinlan de partea sa. Ca un servitor credincios, și-ar fi dat viața pentru cea a stăpânului său. Connor îl salvase deja o dată și Quinlan știa că seniorul avea să facă asta fără preget, ori de câte ori ar fi fost nevoie, indiferent de riscuri.

Sentimentele celorlalți oșteni erau asemănătoare, căci Connor îi trata pe toți ca pe niște membri prețioși ai familiei sale.

Quinlan nu era doar un slujitor credincios; îi era totodată un prieten apropiat lui Connor și, la fel ca toți ceilalți MacAlister, îmbrățișase dușmăniile lui, mângâindu-le ca pe niște iubite timp de ani și ani, dacă era nevoie, până când putea găsi o cale de a îndrepta un rău ce i se făcuse lui sau familiei sale.

-Nu e prea târziu să te răzgândești, spuse Quinlan. Există și alte modalități să te răzbuni pe MacNare în numele tatălui meu.

-Nu. Am trimis deja vorbă mamei mele vitrege că-mi iau o mireasă, și absolut nimic din ceea ce spui nu mă va face să mă răzgândesc.

-Crezi că, în cele din urmă, Euphemia se va întoarce?

-Probabil că nu, răspunse Connor. De când a murit tatăl meu, îi este prea greu să se întoarcă pe pământurile noastre. Până și în ziua de azi îi jelește moartea.

-Dar Alec? Fratele tău ți-a poruncit să pui capăt acestei vrajbe, iar tu ți-ai dat

cuvântul să te supui.

-Da,și aceasta va fi ultima dată când mi-1 voi încălca.Pe MacNare îl va dura cu siguranță pentru multă,multă vreme.Va trebui să mă mulțumesc doar cu atât.Știi cât de mult tânjește după o alianță cu englezii.Vom folosi lăcomia lui în avantajul nostru.Amintește-ți,prietene,că ți-a făcut de rușine familia și ți-a umilit-o.

-Și am purtat război împotriva lui pentru această trădare.

-Nu a fost suficient,decretă Connor.Când voi termina,tatăl tău va putea să țină capul sus din nou.Va fi răzbunat.

-Mă gândesc că Dumnezeu a avut ceva de-a face cu asta,Connor.Nu știam până azi-dimineață numele fetei pe care voiai s-o iei.Îți mai amintești de ea?

-Nu a fost ușor de uitat.În plus,am acum un motiv mai bun pentru Alec.Asta este mai important pentru mine.

-Fratele tău tot va fi furios.

-Nu,va fi mulțumit odată ce-1 voi lămuri că englezoaica s-a logodit cu mine cu mult timp în urmă.

-Și ce îi vei spune?

-Adevărul.Chiar ea mi-a cerut să o iau de soție.Nu ai uitat acest lucru.Ai răs o săptămână.Quinlan dădu aprobator din cap.

-Te-a cerut de trei ori,dar asta s-a întâmplat cu ani în urmă.Cu siguranță a uitat.

-Va conta? zâmbi Connor.

Lady Brenna fu deodată covârșită de senzația înfiorătoare că era urmărită.În timp ce îngenunchea pe marginea unui pârâu nu prea adânc și se ștergea pe față și pe mâini cu postavul ei brodat,simți prezența cuiva în spatele ei.

Nu făcu nici o mișcare bruscă.Avea destulă minte încât să nu sară în picioare și să fugă înapoi spre tabără.Dacă un porc mistreț,sau ceva și mai rău,se afla în apropiere,orice acțiune bruscă nu ar fi făcut decât să atragă și mai mult atenția asupra ei.Își scoase pumnalul și,pe măsură ce se ridica în picioare,se întoarse încet,adunându-și toate puterile pentru ceea ce ar fi putut să pândescă din pădurea întunecată.

Nu era nimic acolo.Așteptă ca amenințarea să se arate și,în continuare,nimic nu se mișcă.Singurul sunet pe care îl auzi fu bubuitul propriilor bătăi ale inimii.

Fusese o nebunie din partea ei să meargă atât de departe de locul în care oamenii tatălui său își stabiliseră tabăra pentru amiază.Dacă s-ar fi întâmplat ceva,nu avea pe cine să dea vina decât pe ea însăși,și,dacă nu ar fi fost atât de disperată să rămână o clipă singură,s-ar fi gândit mai mult la posibilele consecințe.

Desigur că tot ar fi mers în căutarea singurătății,dar și-ar fi luat măsurile de precauție necesare și și-ar fi adus arcul și săgețile.

Își uitase instinctele acasă? Probabil că da,își zise,deoarece se simțea în continuare urmărită și,peu ea,asta nu avea nici un fel de sens.

Brenna hotărî că se purta prosteste.Dacă cineva sau ceva se găsea acolo,l-ar fi auzit apropiindu-se cu mult înainte.Tăticul îi lăudase adesea auzul excepțional și nu contenea să se împăuneze în fața prietenilor că ea putea să audă căderea primei frunze a toamnei pe un câmp de bătălie.Bineînțeles,aceasta era o exagerare.Totuși,exista ceva adevăr în spusele lui.De obicei,auzea chiar și cel mai mic sunet.Acum însă nu auzi nimic.Brenna hotărî că era pur și simplu istovită.Călătoria fusese dificilă pentru ea și o storsese de vlagă.Da,asta era.

Oboseala trebuia să fie motivul pentru care își imagina amenințări inexistente.

Seniorul MacNare.Cel de Sus s-o ajute,fiecare minut pe care îl avea liber îi aducea în minte gânduri despre viitorul ei soț.După care,de obicei,vomita.Era recunoscătoare că nu mâncase în acea zi,știind că altfel ar fi stat acum îndoită de mijloc.Nu-și văzuse niciodată mirele,și era posibil să fi tras concluzii greșite.

Poate că era chiar un bărbat plăcut.Toate poveștile înfiorătoare despre el puteau fi exagerări.Dumnezeule,spera asta cu înflăcărare.Nu voia să fie măritată cu un bărbat crud,nici nu putea să-și închipuie cum ar fi fost; vai,cum încercase să-și oprească tatăl de la luarea deciziei în numele ei! Nu voise să-i asculte nici un argument,dar,de fapt,rar o făcea.Totodată,o anunțase într-un mod îngrozitor de rece.O trezise în mijlocul nopții,îi dăduse de știre și apoi îi poruncise să le ajute pe mama sa și pe servitoare să-i pregătească bagajul.Avea să plece spre ținutul Lowlands din Scoția la ivirea zorilor.Explicația pe care i-o dăduse în timp ce se îndrepta spre ușă nu era încurajatoare.Căsătoria l-ar fi ajutat pe tatăl ei să se extindă în Scoția și,cum regele hotărâse că Rachel trebuia să se mărite cu unul dintre baronii lui favoriți,Haynesworth,avea să i-o dea pe Brenna lui MacNare.

Implicațiile aceluia gest erau greu de îndurat pentru fată: tatăl ei o iubea,da,însă iubea puterea și influența mai mult.

*Și darurile la fel,se gândi ea.*MacNare îndulcise amarul adăugând o mulțime de comori.Regele,căruia îi fusese promisă,nu știa despre logodnă și cu siguranță avea să fie furios,dar tatăl ei nu părea teribil de îngrijorat.Inima îi era umplută de lăcomie,lăsând puțin loc pentru prudență sau frică.

Odată ce se oprise din plâns,mama sa încercase să o îmbuneze,sugerându-i să nu-și mai facă atâtea griji.Totul era merit să iasă cum trebuie,cu condiția ca fiica ei să învețe să se descurce și să renunțe la visurile ei copilărești.Gândul la părinții ei o făcu să-i fie dor de casă.Nu putea înțelege de ce,mai ales că ei o

fortăseră să intre în acest mariaj nedorit. Cu toate acestea, își dorea din tot sufletul să se întoarcă. Îi era dor de toți, inclusiv de dădaca ei bătrână și morocănoasă, care făcea în continuare pe șefa cu toată lumea.

Nu avea rost să-și mai plângă de milă. Știa că ar fi vărsat lacrimi ca un copil dacă nu se potolea. Viitorul ei era hotărât și numai Dumnezeu va putea să-i schimbe destinul. Soldații tatălui ei erau probabil nerăbdători să pornească la drum. Se gândi că era posibil să fie deja pe moșia lui MacNare, dar știa că mai aveau în față încă o zi întreagă de călărit înainte să ajungă la fortăreața lui.

Brenna se strădui în grabă să-și repare cosița. I se desfăcuse în timp ce se apleca deasupra apei ca să-și spele fața. Începu s-o împletească, după care se răzgândi.

De ce i-ar fi părut cum arăta când îl întâlnea pe lord? Deznodă panglica și își trecu degetele prin păr, moment în care îi căzu pumnalul. Tocmai ridicase arma de pe jos când auzi un strigăt ascuțit dinspre Harold, soldatul însărcinat s-o păzească. Își ridică fustele și fugi înapoi spre tabără, ca să afle ce nu era în regulă. Camerista ei, Beatrice, îi tăie calea. Femeia mătăhăloasă, care se rostogolea ca un butoi pe poteca îngustă, o prinse de braț și încercă să-și continue fuga. Privirea ei îngrozită îi dădu Brennei fiori reci pe șira spinării.

-Fugi, milady, zbiră ea. Am fost atacați de către demoni. Ascunde-te înainte să fie prea târziu! Sălbaticii vor omorî soldații, dar pe tine te vor mai mult decât orice.

Nu trebuie să-i lași să le găsească. Grăbește-te!

-Cine sunt? dori Brenna să afle, șoptind temătoare.

Cred că proscriși, atât de mulți încât nu am putut să le țin socoteala, și toți având fețe albastre și ochi de demon. Sunt la fel de mari ca Satana însuși. Unul s-a lăudat deja că îl va ucide pe Harold primul dacă nu-i spune unde te ascunzi.

-Harold nu va spune.

-Deja a spus, strigă femeia, mișcându-și capul în sus și-n jos pentru a o impresiona. Și-a aruncat sabia și le spunea unde te afli când am întrezărit prilejul de a fugi. Oamenii tatălui tău tot vor muri. Păgânii așteaptă doar ca șeful lor să li se alăture, și atunci va începe cu siguranță măcelul. Le vor bea sângele și se vor hrăni cu carnea lor. Beatrice gâfâia din cauza isteriei. În încercarea de a o face pe stăpâna ei să se urnească, o strânse și mai puternic de braț pe Brenna, lăsându-i dăre de sânge pe măsură ce unghiile i se înfîgeau adânc în piele.

-Soldații erau încă în viață când ai plecat? întrebă fata zbatându-se să scape.

-Da, dar e doar o chestiune de timp până când vor fi omorâți. Pentru numele lui Dumnezeu, fugi!

-Nu pot să-i părăsesc pe oșteni. Du-te, scapă-ți pielea.

-Ți-ai ieșit din minți?

-Dacă mă vor pe mine,poate că îmi vor asculta rugămințile și îi vor lăsa pe soldații tatei să plece.Este un schimb inegal,o viață pentru douăsprezece.Știu că e ceva nebunesc,dar trebuie să încerc.

-Vei muri din cauza prostiei tale,mormăi Beatrice în timp ce o împinse pe Brenna din calea ei și fugi în pădure.Cuprinsă de panică,Brenna dori să-și urmeze camerista,dar nu putu.Îi fu necesar tot curajul de care dispunea ca să nu cedeze în fața ispitei,deoarece,dacă Beatrice spunea adevărul,știa foarte bine că putea să moară peste doar câteva minute.Doamne Dumnezeule,era speriată.

Moartea cerea curaj,o calitate nobilă pe care se temea brusc că o uitase acasă,dar nu putea să-i lase pe Harold și pe ceilalți să moară din cauza propriei sale lașități.Chiar dacă șansele de a-i convinge pe demoni să lase soldații să plece erau minime,trebuia să încerce să-i salveze,indiferent cât de înspăimântată era.

Se grăbi spre poiană înălțându-și ultima rugăciune către Cel de Sus.Nu pierdu timp prețios ca să ceară iertare pentru fiecare păcat.I-ar fi trebuit o lună ca să și le amintească pe toate,să le clasifice și să le mărturisească,așa că le puse pe toate la un loc și ceru pur și simplu iertare pentru mulțimea păcatelor ei.Își încheie rugăciunea cu cererea ca El să aibă bunăvoința de a-i da suficientă șiretenie ca să găsească o cale pentru a rămâne în viață.Apoi începu să-l invoce:

-Vai,Doamne,vai,Doamne,vai,Doamne!

Până când ajunse la curba pe care poteca o făcea chiar lângă tabără,tremura atât de puternic,încât de-abia putea sta pe picioare.Amintindu-și de pumnalul pe care încă îl ținea în mâna dreaptă,îl ascunse la spate,dedesubtul unei cute a rochiei,și se forță să respire adânc.Era extrem de greu să-i facă pe sălbatici să asculte o femeie.Dacă se bâlbâia ori arăta speriată,orice șansă avea să fie pierdută.Trebuia să fie îndrăzneată,își spuse sieși.Neînfricată.

În cele din urmă,decise că era pregătită.Continuă să-l roage pe Dumnezeu s-o ajute să scape de la ananghie sau,dacă nu avea dispoziția necesară să o lase să mai trăiască,nu putea El să-i acorde o moarte rapidă? Cuvintele „fără durere” îi reveneau neîncetat în minte și toate rugămințile ei erau cuprinse în „Vai,Doamne”,în sufletul ei era sigură că Dumnezeu o înțelegea.

Atacatorii o așteptau.Când îi văzu,își dori să leșine.Auzind mai multe respirații lungi,tăcute,știu că păgânii scosese acele sunete și,în timp ce apariția ei se părea că îi șocase-privirile lor sugerau aceasta-o astfel de reacție nu avea sens.

Era evident că o așteptaseră,deoarece toți erau cu fața spre ea atunci când păși în vizuina lor.Nu erau atât de mulți încât să nu le poată ține socoteala.Beatrice le exagerase numărul.Erau doar cinci sălbatici,stând în semicerc în spatele soldaților tatălui ei.Totuși,erau de ajuns să-i facă genunchii să tremure și

stomacul să se întoarcă pe dos.Nu le aruncă proscrișilor mai mult de o privire, principala ei grijă fiind oștenii săi.Harold și ceilalți erau în genunchi în centrul poienii.Aveau capetele aplecate și mâinile strânse la spate,dar,când se apropie, văzu că nici unul dintre ei nu fusese legat.

Îi examinează ca să descopere gravitatea rănilor lor și fu deopotrivă surprinsă și ușurată să constate că aceștia se găseau într-o stare perfectă.

Se forță să ridice din nou privirea către proscriși.Doamne,formau o priveliște cauzatoare de viitoare coșmaruri.Totuși,nu erau demoni.Nu,erau doar bărbați,se gândi ea.Bărbați foarte mari.Beatrice îi numise sălbatici,și Brenna era de acord cu această afirmație.Aceasta părea singura privință în care femeia nebună avusese dreptate.Da,sălbatici.Descrierea se potrivea,dar fiind că aveau fețele mânjite cu vopsea albastră.Împodobirea într-o manieră atât de ciudată trebuie să fi făcut parte din vreun ritual străvechi.Se întrebă dacă sacrificiul uman era un alt ritual pe care îl practicau,și imediat blocă acest gând înspăimântător.

Îmbrăcămintea lor era de asemenea primitivă,dar familiară.Purtau tartane din lână,în carouri maro-deschis,galbene și verzi.Genunchii erau descoperiți și în picioare aveau cizme din piele de cerb,strânse cu fâșii de piele deasupra gambelor.Erau scoțieni.Erau inamici ai lordului MacNare? Călcaseră granița și se aflau pe moșia lui.Aveau de gând s-o ucidă în chip de răzbunare pentru păcatele viitorului ei soț? Nu-i surâdea ideea să moară pentru un bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată,dar,de fapt,nu-i surâdea ideea să moară nicicum.Conta cu adevărat motivul?

De ce nu vorbeau cu ea? Avea impresia că o fixau cu privirea de cel puțin o oră,deși era conștientă că nu trecuseră cu adevărat decât un minut sau două.

„*Neînfricată,își porunci.Trebuie neapărat să fii neînfricată.Vai,Doamne...*”

-Sunt Lady Brenna.

Se așteptă ca cineva să o atace,însă nimeni nu se clinti.Apoi, chiar când era pe punctul să le ceară să-și exprime intențiile,scoțienii o băgară în sperieți.Ca la un semn,se lăsară toți în genunchi,își duseră mâinile la inimi și se închină în fața ei.Manifestarea lor de respect o uimi.”*Nu,nu,nu respect*”,se gândi.Își băteau joc de ea? Doar Dumnezeu știa,nu-și putea da seama.

Așteptă până când toți se ridicară în picioare înainte de a căuta să afle care era căpetenia.Nici unul dintre ei nu-i oferea indicii.Vopseaua albastră crea și mai multă confuzie.Fețele lor cu expresii fioroase erau ca niște măști.

Privirea i se opri pe cel mai mare din grup,un războinic brunet cu ochi cenușii.Se uită țintă la el,dorind ca acesta să-i vorbească,dar acesta nu scoase nici un cuvânt.„*Vai,Doamne,vai,Doamne!*”

-De ce nu vrei să vorbești cu mine? Cel la care se uitase îi zâmbi brusc:

-Așteptăm, milady, explică el cu o voce profundă, viguroasă. Răspunsul lui laconic o făcu să se încrunte. Din moment ce vorbise în gaelică, hotărî să-i facă pe plac.

Ea și surorile ei învățaseră limba la insistența cicălitoare a tatălui lor și acum era recunoscătoare că bătrânul își impusese vrerea. Dialectul acestui proscris era cu siguranță diferit de ceea ce învățase ea, dar tot putea să înțeleagă majoritatea cuvintelor.

-Ce așteptați? întrebă ea în gaelică.

Scoțianul păru surprins. Își ascunse rapid reacția holbându-se în depărtare.

-Așteptam să termini rugăciunea.

-Rugăciunea? repetă ea, complet derutată.

-Se pare că te-ai încurcat taman la început, fetișcano. Nu-ți mai amintești restul? o întrebă un alt scoțian.

-Vai, Doamne, vai, Doamne!

-Iar începe, șopti un războinic. Dumnezeu, se rugase cu voce tare.

-Ceream răbdare, anunță ea cu toată demnitatea pe care o mai avea. Cine sunteți?

-Oamenii lui MacAlister.

-Numele acesta nu înseamnă nimic pentru mine. Ar trebui să-l cunosc?

Un războinic cu o cicatrice oarecum dezgustătoare de-a lungul sprâncenei și pe o parte a nasului făcu un pas înainte.

-Îl cunoști pe stăpânul nostru foarte bine, milady.

-Te înșeli, domnule.

-Spune-mi, te rog, pe nume, milady. Mă numesc Owen și aș fi onorat dacă ai face-o. Îi era extrem de greu să înțeleagă de ce păgânul era excesiv de politicoasă cu ea, dată fiind situația ei îngrozitoare. Aveau de gând s-o ucidă, sau nu?

-Foarte bine, îți voi spune Owen. Războinicul păru încântat de consimțământul ei, dar fetei îi venea să-și smulgă părul din cap de disperare. Owen, ai de gând să ne omori pe mine și pe oamenii loiali tatălui meu?

Toți părură uluiți. Cel cu ochi cenușii îi răspunse:

-Nu, Lady Brenna. Nu ți-am face niciodată rău. Fiecare dintre noi a făcut un jurământ că te vom proteja până în ziua în care vom muri. Ceilalți războinici dădură aprobator din cap.

Nu erau în toate mințile, hotărî ea pe loc.

-Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ați vrea să mă protejați?

-Datorită stăpânului nostru, răspunse Owen.

Deciseseră să vorbească despre căpetenia lor, ceea ce era foarte bine, deoarece nu putea să acorde atenție nici unui cuvânt rostit de ei. O ușurare plină de fericire o

copleși. Dacă Ochi Cenușii îi spusese adevărul, nimeni nu avea să moară și toate temerile ei fuseseră în van, slavă Domnului.

Totuși, nu avea încă de gând să sărbătorească, deoarece intrușii nu-i explicaseră de ce veniseră acolo. Nu păreau genul care să facă o vizită de curtoazie și știa că trebuia să afle motivul lor real înainte chiar să spera ca va găsi o cale de a-i face să plece. Cel mai bine era rămână vigilentă, în timp ce încerca să găsească unele răspunsuri.

-Știu că sunteți scoțieni, încep, surprinsă și ea că vocea îi suna atât de slab. Dar de unde anume vă trageți? Ochi Cenușii deveni palid.

-Numele meu este Quinlan, milady, și nu ne considerăm scoțieni. Noi suntem din Highlands. Ceilalți îl aprobă.

Tocmai învățase un lucru interesant. Cei din Highlands nu voiau să renunțe la obiceiurile vechi și prăfuite ale strămoșilor lor. Portul lor primitiv era un indiciu și, dacă nu ar fi trăncănit atâta, și-ar fi dat seama de asta înainte de a li se adresa.

Nu-și putea imagina ca cineva să aibă o atitudine atât de înapoiată, dar nu avea de gând să-i înfurie spunându-le aceasta. Dacă bărbații aceia voiau să fie sălbatici, ei cu siguranță nu-i păsa.

-Sunteți din Highlands. Îți mulțumesc, Quinlan, că ți-ai făcut timp să mă instruiești. Acesta se înclină în fața ei.

-Vreau să-ți mulțumesc, milady, că ai cerut explicații de la însoțitorul tău umil. Ea scoase un puternic oftat de frustrare.

-Te rog să nu te simți jignit, dar nu vreau să mă însoțești nicăieri. Văzându-i zâmbetul, urmă: Nu aveți de gând să plecați prea curând, nu?

-Nu, milady, nu avem de gând. Ochii lui scânteiară drăcește.

-Chiar nu îți amintești de stăpânul nostru? întrebă Owen.

-De ce mi l-aș aminti? Nici măcar nu l-am întâlnit vreodată.

-I-ai cerut să se însoare cu domnia ta.

-Te înșeli, Owen. Nu am făcut așa ceva.

-Dar, milady, mi s-a spus că ai făcut-o de trei ori.

-De trei ori? Eu i-am cerut lui?

Se opri brusc. De trei ori. Dumnezeu, nu poate fi vorba despre... Clătină din cap în semn de îndoială. Nu, nu, asta fusese cu mulți ani în urmă, nu avea de unde să știe ce nesăbuintă făcuse. Doar Joan era la curent cu planul ei de a-și găsi un soț, și nu ar fi spus nimănui din afara familiei. Brenna nu-și aminti efectiv de propunere-fusese prea tânără la acel moment-dar sora ei îi spusese povestea de atât de multe ori, încât avea senzația că se întâmplase cu o zi în urmă. Ca orice soră, Joan era încântată să o necăjească pe Brenna în legătură cu purtarea ei

scandaloasă.Îi plăcea în mod special să o tachineze pe seama episodului cu purcelușul.De ce voise să-și ia un soț de capul ei sau să fure un purceluș pe care să-l țină ca pe un animal de companie,asta nu putea ghici acum,iar singura scuză cu care putea să vină era că fusese foarte,foarte tânără.

-S-a întâmplat cu mult timp în urmă,milady,adăugă Owen.

Știa.Cum aflaseră îi depășea capacitatea de înțelegere,dar era atât de zăpăcită, încât de-abia putea să mai gândească coerent.

-Acest bărbat mi-a refuzat cererea,nu-i așa? Quinlan dădu din cap.

A trimis refuzul său de două ori,dar,din câte am înțeles noi,încă aștepti să primești răspunsul lui la ultima propunere.

-Nu aștept să primesc răspunsul lui,proclamă ea.

-Nouă ni s-ar părea că aștepti,insistă Owen.Nici unul dintre bărbați nu părea dornic să o necăjească.Păreau sinceri.Ce putea să facă?

-Aștept în continuare să râzi,dar nu ai de gând să faci asta,nu,Quinlan?

Nu se obosi să-i răspundă.De fapt,toți erau mulțumiți că stăteau acolo și vorbeau cu ea.Comportamentul lor era foarte ciudat.Acești războinici nu păreau genul care să vrea să piardă timpul,dar acum zăboveau.Așteptau ca ceva să se întâmple,dar,dacă era așa,ce anume așteptau? Brenna nu era răbdătoare din fire, însă avea senzația neplăcută că nu avea să le afle planurile până când ei nu doreau să le explice.Refuza să creadă că bătuseră atâta drum doar ca să-i amintească de o propunere pe care o făcuse cu ani în urmă,și nu era posibil ca ei să se aștepte ca ea să o onoreze acum.Nu credea nici ideea absurdă că erau însoțitorii ei umili.Cu toate că era probabil o nesăbuiță din partea ei,hotărî să-i prindă cu minciuna.

-Ai spus că sunteți însoțitorii mei umili.Ziceai adevărul,Quinlan?

Înainte să răspundă,se uită deasupra capului ei,spre pădure.Zâmbi și el.

-Sunt aici să te protejez și să te servesc,milady.Toți avem același țel.

-Atunci îmi veți asculta poruncile întocmai? surâse ea.

-Bineînțeles.

-Bine.Vă cer să plecați.Bărbatul nu se mișcă din loc.Brenna nu fu deloc surprinsă.Nu pot să nu observ că ești încă aici,Quinlan.Nu m-ai înțeles cumva? Uriașul se uită ca și cum era pe punctul să râdă.Clătinând din cap,spuse:

-Nu pot să te servesc dacă plec.Cu siguranță înțelegi.Cu siguranță nu înțelegea.

Era pe punctul să-l întrebe dacă putea să plece fără să-și facă griji că o va urmări,dar Owen i-o luă înainte: Milady,în legătură cu propunerea domniei tale.

-Ne-am întors la ea? Owen încuviință din cap.

-Chiar l-ai cerut,insistă el cu încăpățănare.

-Da,l-am cerut.De atunci și până acum m-am răzgândit.Omul acesta este încă în viață? Trebuie să fie foarte bătrân.El v-a trimis la mine?

-Da,el ne-a trimis,răspunse Owen.

-Și unde e acum? Quinlan îi zâmbi din nou.Și ceilalți rânjeau.

-Se află chiar în spatele meu,nu? Probabil că nervozitatea o împiedicase să-l audă.Toți păgânii dădură aprobator din cap.În tot timpul acesta? șopti ea.

-Doar în clipa asta,o înștiință Quinlan.

De aceea așteptaseră cu toții.Ar fi trebuit să-și dea seama.Dacă nu ar fi fost prea ocupată încercând să găsească o cale de a-i alunga,s-ar fi gândit la posibilitatea ca șeful lor să-și facă apariția.

Bineînțeles că nu voia să se întoarcă,dar mândria o împiedică să fugă.Strângând și mai tare pumnulul,își luă inima în dinți și,în cele din urmă,se răsuci.

Da,vai,fusese chiar în spatele ei.Cum fusese posibil să nu-și fi dat seama? Războinicul era la fel de înalt ca un brad.Dacă s-ar fi întins,ar fi putut să-l ciupească de obraji.Privi cu ochi pierduți la pieptul lui masiv,prea îngrijorată ca să se uite mai sus.Mărimea lui era aproape incredibilă.Creștetul capului nu-i ajungea nici măcar la bărbie.Stătea la doar jumătate de metru de ea și,când ea făcu instinctiv un pas înapoi,el făcu un pas înainte.

Trebuia să se uite la chipul lui,își spuse.Refuzul ei ar fi fost considerat un semn de lașitate.Dacă încerca să fugă i-ar fi mărturisit în ce măsură o intimidă statura lui.De ce,vai,de ce își pierduse toată îndrăzneala? Când îl privi direct în ochi,își dădu seama că uriașul își pierduse răbdarea.

Propria reacție îl surprinse.Puterea frumuseții ei îl făcu să simtă un nod în gât.Se gândise că era drăguță atunci când o urmărise la pârâu,șoptind pentru sine și trăgând de cosiță ca să-și desfacă panglica,dar nu-și făcu timp să observe cât de frumoasă era cu adevărat.Nu fusese destul de aproape sau destul de curios.

Femeia era cu adevărat minunată.Acum nu se mai sătura s-o admire.Frumusețea ei îl captivă și,pe neașteptate,își dădu seama că nu era cu nimic mai bun decât oamenii lui.Fusese furios când văzuse cât de abrutizați erau,însă acum recunoștea că se găsea în aceeași situație.Cum putuse să nu observe o asemenea perfecțiune? Pielea ei era fără cusur; ochii erau de un albastru clar,scăpărător,iar gura ei plină și trandafirie îl făcu să urzească tot soiul de gânduri erotice.Își îndreptă privirea spre fruntea ei ca să-și recapete concentrarea.

Îi luă ceva mai mult timp ca să-și aducă aminte cum să respire din nou.În cele din urmă,disciplina îi veni în ajutor; cu toate că știa că fata avea să fie un pericol chinuitor pentru liniștea lui sufletească,era în continuare extrem de mulțumit de ea.Pentru un porc precum MacNare,frumusețea ei nu făcea decât să agraveze

insulta pe care urma s-o primească.Femeile frumoase erau greu de găsit în Anglia,sau cel puțin așa auzise,și această comoară rară aproape îi căzuse în brațe.Fusesse neașteptat de ușor.Nici unul dintre soldații ei nu opusese vreo rezistență.Nici măcar nu trebuise să se străduiască.

Mersese pur și simplu în tabăra lor,le poruncise să îngenuncheze și,Sfinte Dumnezeule,aceștia îngenuncheaseră.Erau supuși ca niște miei,și la fel de lași.

Câțiva își aruncaseră chiar armele.Un singur soldat încercase,fără prea multă tragere de inimă,să-și prevină stăpâna.Connor îl auzise în timp ce o supraveghea pe Lady Brenna ca să se asigure că nu pătea nimic pe când zăbovea lângă pârau,dar unul dintre oamenii lui-fără îndoială,Quinlan-îl redusese la tăcere.

Lady Brenna auzise și ea zgomotul,și tocmai atunci scăpase panglica și pumnalul și pornise spre tabără.Curiozitatea o făcuse să se grăbească; mai mult, după ce englezoaica rotofeie o înșfăcase și-i umpluse capul cu aiureli despre demoni,dăduse dovadă de mare curaj și își continuase drumul.

În mod limpede,Brenna credea că fuge spre propria moarte.Expresia înfricoșată de pe chipul ei arăta acest lucru.O viață pentru douăsprezece,nu așa spusese? Connor fusese tulburat peste măsură de comportamentul ei.Era fiica lui Haynesworth,nu? Totuși,nu semăna cu restul englezilor pe care îi cunoscuse.

Până în acea zi,în toți anii lui de luptă,nu fusese martor la nici un gest de curaj adevărat din partea vreunui englez.Îi trecu prin minte să-i menționeze acest lucru remarcabil,după care se răzgândi.

N-ar fi fost o idee bună să-i adreseze cuvântul deocamdată.Femeia trebuia să-și înfrângă teama față de el,asa că acum tăcerea era gestul cel mai chibzuit pe care putea să-l facă.Își strânse mâinile la spate și așteptă răbdător ca ea să-și revină în fire.Se întrebă dacă Brenna îl socotea în continuare un demon.Privirea ei sugera asta,asa că războinicul scoțian avu nevoie de toată stăpânirea de sine ca să nu zâmbească.Trebuia să se deprindă cu prezența lui.Plănuia să o ducă în pat chiar în acea seară,dar nu avea de gând să-i comunice planul său acum.Avea să fie soția lui,indiferent cât dura până să-și dea acordul în fața unui preot.Dacă era necesar,avea să piardă restul zilei așteptând-o să se calmeze suficient pentru a-l asculta.Brenna era hotărâtă să-și ascundă frica și se gândi că reușise până în acel moment.Nu-și putea da seama dacă era un demon chipeș sau unul urât ca moartea.Nu putea să vadă prea bine dincolo de vopseaua albastră.Îi remarcase însă ochii,care aveau culoarea întunericului și erau la fel de calzi și mângâietori ca un pumn ce se îndrepta spre ea.Structura lui osoasă era desăvârșită.Avea un nas drept,pomeți înalți și o gură severă.Părul era mult prea lung,aproape până la umăr,și avea culoarea nopții.În mod straniu,părea să fie curat.Habar nu avea de

cât timp se holba la el și cu siguranță nu observase nici o mișcare din partea lui, dar, deodată, îi simți atingerea fermă. Privi prostește în jos în timp ce el îi trase mâna de la spate și-i luă încet pumnalul dintre degete.

Presupuse că fie avea să păstreze arma, fie avea s-o arunce pentru a-și demonstra superioritatea fizică. Prin urmare, fu uimită când bărbatul îi puse pumnalul în teaca de piele pe care o purta agățată de cureaua împodobită ce îi înconjura șoldurile.

-Mulțumesc, șopti ea fără să stea pe gânduri.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase cu ea? De ce îi mulțumise? O speriasse de i se făcuse părul măciucă. Nu ar fi trebuit să-i dea o lecție?

Doamne, își pierduse mințile dacă și închipuia că era în stare să-l pună la punct.

Cum ar fi putut să zbiere la el când nici măcar nu putea vorbi? În plus, micul ei pumnal abia dacă i-ar fi provocat o zgărietură. Acesta fusese motivul pentru care o lăsase să-l păstreze. Senzația de forță pe care o emana dădea de înțeles că uriașul nici măcar nu s-ar fi clintit dacă ar fi încercat să-l rănească.

Uriașul nu era însă un zeu sau un demon. Era doar un bărbat, primitiv și înspăimântător, dar o ființă omenească. În plus, oricine știa că femeile sunt mai deștepte decât bărbații. Mama lor le împărtășise această fărâma de înțelepciune în dese rânduri, chiar dacă niciodată în prezența tatălui lor. Mama era întotdeauna sinceră, lucru care uneori se putea întoarce împotriva ei. De asemenea, era foarte blândă și, prin urmare, nu ar fi făcut niciodată vreo afirmație care să rănească sentimentele unui bărbat.

Brenna nu avea de gând să-i urmeze exemplul. Intenționa să fie amabilă, dar nu complet sinceră. Nu avea să iasă din acea încurcătură dacă spunea adevărul.

-Nu-mi amintesc de tine. Când el ridică din umeri nepăsător, Brenna reluă: Se pare că există o neînțelegere. Nu așteptam să-mi răspunzi la propunere. Eram doar un copil pe-atunci. Cu siguranță nu te-ai gândit la cererea mea în tot acest timp.” *Doar o fi avut și altele la care să se gândească*”, își zise ea, după care urmă cu voce tare: Oamenii tăi glumeau cu mine, nu?

Bărbatul clătină din cap. Îi venea să urle la el din toți rărunchii. Din câte se părea, era la fel de nebun ca oștenii săi, cu toate că mult mai puțin sociabil. Cum putea să se facă înțeleasă? Tatăl ei ar fi omorât-o dacă ar fi aflat de cererile ei în căsătorie. Gândul acesta o îngrijoră pentru o secundă sau două, înainte să-și dea seama cât de ridicol era. Tăticul ar fi trebuit să stea la rând ca să-i facă felul: în fața lui erau războinicul mut ca o statuie, însoțitorii acestuia și MacNare.

Dumnezeule, uitase de el. MacNare avea să fie neîndoielnic furios când va afla despre îndrăzneala miresei promise.

Brenna văzu o singură cale de ieșire din încurcătură. Trebuia cu orice preț să-l lămurească pe barbarul acela.

-Trebuie să plec acum. E posibil ca seniorul MacNare să nu fie mulțumit dacă întârzii. Urma să-mi trimită o escortă în întâmpinare. Nu aș vrea să-l văd rănit pe nici unul dintre voi din cauza unei mici neînțelegeri.

Proscrisul se întinse brusc după ea și o apucă, așezându-i mâinile sale imense pe umeri într-o strânsoare fermă. Un mesaj tăcut, presupuse ea, că nu avea să se ducă nicăieri până când el nu era pregătit să o lase. Nu-i făcea rău; dimpotrivă, era extrem de blând. Îl privi încruntată pe când încerca să găsească un sens în toată nebunia ce o înconjura.

-Sosirea ta aici nu are absolut nimic de-a face cu propunerile pe care ți le-am trimis, nu-i așa? Ai în minte un alt motiv.

Nimic. Nici un cuvânt, nici un semn, nici măcar un clipit. Vorbea oare cu un copac? Simțea căldura năvălindu-i în obraji. Știind că frustrarea era motivul îmbujorării, scoase un oftat puternic, nedemn de o lady, care semăna foarte mult cu un geamăt.

-Bine, vom presupune că ești aici din cauza propunerilor mele. După cum ți-am explicat doar cu un minut în urmă, nu-mi amintesc să te fi întâlnit. Una dintre surorile mele știa totul despre nebunia mea. Mi-a spus că îmi făceam griji că nu-mi voi găsi niciodată un soț, deși habar nu aveam la ce folosesc soții. Ca să mă potolească, Joan m-a învățat cum să procedez. Nu s-a gândit niciodată că voi merge până la capăt cu planul; dar, dacă stau bine să mă gândesc, e vina tatălui meu, deoarece mi-a spus că nu va putea niciodată să găsească un bărbat care să mă suporte, și e și vina ta, domnule, pentru că mi-ai zâmbit. Sincer, nu-mi amintesc nimic altceva în legătură cu întâlnirea noastră, doar zâmbetul tău. Pe asta n-o să-l uit niciodată. Trebuie să înțelegi că, în Anglia, doamnele cuviincioase nu-i roagă pe domni să se însoare cu ele. Pur și simplu nu se face, adăugă ea aproape strigând. Dumnezeu mi-e martor, chiar nu-mi rămâne destulă putere ca să o iau de la capăt cu această explicație.

-Ce i-ai spus mesagerului, milady? Îți amintești cu exactitate cuvintele ultimei propuneri? Recunosc vocea lui Quinlan în spatele ei.

Cum naiba ar fi putut să-și amintească? N-o ascultaseră până atunci? Nu se putu întoarce cu fața spre Quinlan, deoarece șeful lor o ținea în continuare și nu părea deloc dispus să-i dea drumul. Am spus probabil: „*Vrei să te însori cu mine?*”

Connor zâmbi. O trase spre el, își lăsă capul în jos și o sărută apăsător, uluind-o. Își ridică apoi fruntea, o privi direct în ochi și, în cele din urmă, rosti:

-Da, Brenna. Vreau să mă însor cu tine.

CAPITOLUL 3

Omul era evident nebun. Era hotărât s-o ia de nevastă. Opiniile ei în această privință păreau să-i fie indiferente. Doar Dumnezeu știa, încercase totul, cu excepția forței fizice, ca să-l aducă la rațiune. Își susținu punctul de vedere, aduse argumente, se rugă. Și totul în zadar. Mai departe, trebuia să recurgă la măsuri nedemne de o doamnă. Îl călcă vârtos pe picior, însă el nici măcar nu se clinti. Se răsuci din cauza durerii mistuitoare ce îi pornea de la scobitura piciorului și trebui să-l prindă de braț ca să nu se facă de rușine și să cadă la pământ. Slavă Domnului, nu-i luă mai mult de un minut sau două să-și redobândească ultimele fărâme jalnice de demnitate și să-i dea drumul. Apoi mai făcu o încercare. Fără a ridica vocea, îi înșiră cel puțin o sută de motive întemeiate pentru care nu se puteau căsători. Ar fi putut la fel de bine să se adreseze vântului, căci barbarul nu se clinti. Nu era nici măcar sigură dacă încă respira. Pur și simplu o asculta cu brațele încrucișate pe piept, părând să se plictisească de moarte. Când termină să enumere consecințele cumplite pe care el urma să le suporte ca rezultat al nebuniei sale, o luă calm de mână și o târî spre locul unde așteptau caii. Nu era posibil, trebuia să scape din această încurcătură. Încercă să născocească un plan, cerând în acest timp, bineînțeles, ajutorul lui Dumnezeu. Gândurile și rugăciunile ei fură întrerupte de strigătul lui Quinlan.

-Ce s-a întâmplat? Quinlan arătă spre soldații englezi.

Căpetenia nu stătu pe gânduri. Fără a catadicsi să se oprească, își strigă ordinul crunt peste umăr.

-Omoară-i.

-Nu, țipă ea cu o voce zguduită de teroare.

-Nu? Reacția ei îl uimise.

-Nu! strigă din nou.

-De ce nu? Dumnezeule, ce om ar fi pus o astfel de întrebare? Totuși, îi acorda întreaga lui atenție. Se întoarse spre ea și așteptă răbdător să-i răspundă. Brenna observă că nu-i dăduse drumul la mână.

-Sunt lipsiți de apărare, începu ea. Le-ai luat armele.

-Nu, nu le-am luat armele. Ei le-au lăsat jos când am ajuns la tabără. Spune-mi de ce ar trebui să trăiască, zise el cu o voce care sună chiar plăcut, date fiind circumstanțele. Care este datoria lor primordială? Singura lor datorie? Datoria lor sacră? Războinicul începea să se enerveze. Vocea lui devenise mai aspră cu fiecare întrebare pe care o puneă. De asemenea, îi strângea degetele atât de tare, încât o dureau. Datoria lor primordială este să apere, urmă el slăbind strânsoarea mâinii. Și pe cine apără ei? Întâi și-ntâi pe rege, apoi pe nobilul căruia

i-au jurat loialitate.Și? Brenna înțelese prea târziu unde bătea.O,Doamne,nu putea să găsească o modalitate rapidă să schimbe subiectul.

-Pe mine.

-Și au făcut-o?

-Ceea ce au făcut sau nu au făcut nu e grija ta.

-Ba e grija mea,o corectă el.Acei bărbați nu au nici o onoare.Merită să moară.

-Nu în sarcina ta cade o asemenea decizie.

-Dimpotrivă,din moment ce vei fi soția mea.

-Așa zici tu.

-Așa va fi,o asigură el cu o voce ca de gheață.Nu pot îngădui ca așa niște lași să trăiască.

-Există un alt motiv pentru care nu poți să-i omori,se bâlbâi ea „ *Doamne,Te rog,ajută-mă să găsesc unul*”,se gândi.Își aplecă privirea și se uită pierdută la pământ,în timp ce căuta cu frenezie o justificare inteligentă.

-Aștept.

-Și ea aștepta,dar,după toate aparențele,Dumnezeu nu voia să o ajute.

-Nu vei înțelege,șopti în cele din urmă.

-Ce nu voi înțelege?

-Dacă îi omori pe soldații tatălui meu,nu aș putea să te iau de soț.

-Chiar așa? Vocea lui suna ca și cum ar fi vrut să râdă.Își ridică privirea să vadă dacă zâmbea,însă constată recunoscătoare că se înșelase.Arăta la fel de sumbru și rău ca înainte.

-Chiar așa.Ți-am spus că nu vei înțelege.Dacă nu erai păgân...

-Nu sunt păgân.*Era precis o minciună*,își zise ea privind-i fața mânjită în albastru.Numai un păgân ar fi practicat astfel de ritualuri barbare.

Connor irosise prea mult timp discutând subiectul acesta.Se uită la Quinlan pentru a-i cere să lase soldații să plece,dar asta nu din cauza slabelor ei proteste. Nu,frica pe care i-o provocase ei îl făcuse să se răzgândească.Frica avea rolul său,mai ales în inimile dușmanilor,însă nu s-ar fi convenit ca o soție să se teamă de soțul ei.Brenna nu-i dădu răgazul de a se arăta generos.

-Stai!E important pentru tine să mă iei de nevastă? Războinicul ridică din umeri, gest pe care ea îl interpretează ca pe o confirmare.Și nu vrei să-mi explici motivele tale?

-Nu am nevoie să mă justific față de tine.

-Totuși,cred că ar fi mai bine să-ți explic intențiile mele,replică ea.Și apoi cred că vei înțelege.Dacă nu ești păgân,cum mă vei convinge să mă mărit cu tine? Îți vei anunța pur și simplu familia și prietenii că ți-ai luat nevastă? Sau va fi o

ceremonie cu un preot care ne va asculta jurămintele și ne va binecuvânta unirea?

-Va exista un preot.

-Un preot care nu este certat cu Biserica? se încruntă ea.

El zâmbi. Pur și simplu nu se putu abține. Doamne, tare mai era suspicioasă!

-Un preot care nu este certat cu Biserica, promise el.

Dintr-o dată, victoria era la îndemâna ei. Rosti o scurtă rugăciune de mulțumire către Dumnezeu și promise să îngenuncheze mai târziu pentru a-i cere iertare deoarece crezuse că pledoaria ei pentru ajutor fusese în van.

-Cum îți închipui că mă vei face să-mi rostesc jurământul în fața părintelui?

-O vei face.

-Ești sigur? Cu asta îl prinsese. Fata nu avea de unde să știe cât de important era acordul ei pentru el. Pe Connor nu-l îngrijora comportamentul preotului sau al Brennei în timpul ceremoniei propriu-zise. Putea să fie intimidant când era cazul. Cel care-l îngrijora era Alec Kincaid. Connor umbla deja pe nisipuri mișcătoare cu fratele său, iar dacă Brenna îi dădea de știre că fusese constrânsă la măritiș, ar fi avut o problemă gravă. S-ar fi putut descurca din acest punct de vedere, însă dacă Alec voia ca porcul de MacNare să o aibă, el urma să i se împotrivescă.

Brenna observă mulțumită că zâmbetul lui dispăruse.

-Acum cred că înțelegi, spuse ea. Îngăduie-le soldaților să plece nevătămați.

Lasă-i să meargă la lordul MacNare sau înapoi la tatăl meu.

În naivitatea ei, credea sincer că putea să-i salveze. Connor știa însă că MacNare i-ar fi torturat cu siguranță pe oameni înainte să le curme viețile; pe de altă parte, tatăl ei s-ar fi dovedit poate mai drept, dar tot i-ar fi ucis pentru că îl dezonoraseră.

-Și dacă încuviințez? întrebă el abia reprimându-și amuzamentul. Vei primi să te măriți cu mine? Vreau acordul și acceptul tău.

-Există o diferență între ele?

-Există. Cu timpul, vei înțelege.

-Te aștepti să-ți promit fără să știu exact despre ce e vorba?

-Te aștepti să las în viață doisprezece lași care otrăvesc aerul pe care-l respir?

Observându-i încruntarea, tânăra femeie se temu că avea să ne răzgândească.

Hotărî să nu-și forțeze norocul. Tocmai obținuse o victorie importantă, nu?

Totuși, nu se simțea în stare să sărbătorească.

-Sunt de acord și accept.

-Ai o inimă mare.

-Mulțumesc, zise ea uimită de compliment.

-Nu a fost o laudă,o muștră el.E o slăbiciune de care vreau să te descotorosești.
O lăsa fără glas.Cum ar fi putut să-1 contrazică? Însoțitorii lui erau la fel de ciudați ca șeful lor.Când li se ordonă să-i lase pe prizonieri să plece,nici măcar nu încercară să-și ascundă dezamăgirea,îmbufnându-se ca niște copii.Brenna îi privi pe când îl urma pe războinicul cel uriaș,iar Quinlan avu tupeul să-i zâmbească.Bărbatul pe care se angajase să-1 ia de soț nu-i adresă cuvântul decât după ce se îndepărtară suficient de ceilalți.

-Brenna?

-Da?

-Nu voi fi întotdeauna la fel de amabil.

Își dădu seama că vorbea serios,dar tot îi venea să râdă până la lacrimi.Se forță să se calmeze.Avea nevoie să-și păstreze capul limpede,astfel încât să găsească o cale de a ieși din acel coșmar.Vai,Doamne,în ce se băgase?

La naiba,doar nu era ea de vină pentru toată povestea.Știa adevărul,deși se îndoia că vreun membru al familiei ar fi înțeles,mai ales tatăl ei.Când plecase de acasă ca să se mărite cu MacNare,amenințase că avea să facă o nesăbuiță.

Acum,tatăl ei urma să presupună că se ținuse de cuvânt.

-Dacă tatăl meu mă va învinui pentru această căsătorie,va trebui să-1 lămurești.

Nu am plănuit asta,iar tu îi vei spune acest lucru.Promite-mi că o vei face.Cum el nu răspunse,insistă: Promite-mi! O ajută să urce în șa,însă,cu toate că gestul lui fusese foarte atent,Brenna nu-i mulțumi,ci îl apucă de mână,privindu-1 în ochi:îmi promiți?

-E puțin probabil să-ți mai revezi familia vreodată.Te îngrijorezi fără rost.

Lui Connor i se părea o atitudine foarte rezonabilă,însă tânăra femeie fu cutremurată de cruzimea lui.Lacrimile îi umplură ochii la simplul gând că era posibil să nu-și mai vadă niciodată familia.

-O să-i revăd,protestă ea.Nu poți să te aștepti ca...Mama ta nu ți-a spus niciodată că este nepoliticos să pleci de lângă cineva care vorbește cu tine?

Războinicul nu credea ce-i aud urechile.Fetișcana aceea îl dojenise! Nimeni nu-1 mai dezaprobase atât de fățiș până atunci,iar o femeie care să i se adreseze într-un asemenea mod era pur și simplu ceva ce-i depășea puterea de înțelegere.

Nu știa cum să reacționeze.Dacă ar fi fost bărbat,n-ar fi avut nici o problemă, bineînțeles,dar nu era,și asta îi amplifică dilema,în mod cert,Brenna nu semăna cu nici una dintre femeile pe care le cunoscuse.Majoritatea îl evitau,iar cele care aveau mai mult curaj țineau capetele plecate și aveau o purtare umilă în prezența lui.Reacția pe care i-o provoca Brenna îl tulbura la culme.Fata aceea îl făcea să zâmbească,chiar și atunci când se încrunta la el.

De fapt,era o schimbare reconfortantă față de toate celelalte; nici măcar nu și-o putea imagina înjosindu-se în fața lui.Pe de altă parte,deși comportamentul ei bizar îl încânta,știa că ar fi fost o greșeală să-i dea de înțeles că putea să-l sfideze nepedepsită.Lucrurile trebuiau stabilite de la început: urma să fie stăpânul ei și Brenna trebuia să-și cunoască limpede poziția.Aprecierea avea să vină mai târziu.Hotărând totuși să se arate mărinimos,îi puse mâna pe coapsă,o strânse tandru și o privi fix în ochi.

-Încă nu înțelegi și,din acest motiv,voi fi avea răbdare cu tine.

-Ce exact nu înțeleg?

-Locul pe care-l ocupi în gospodăria mea.În curând vei învăța să apreciezi marea onoare pe care ți-am acordat-o luându-te de nevastă.

Ochii ei se făcură de un violet intens.Doamne,cât era de drăguță când se mânia!

-Voi învăța? întrebă ea.

-Da.Își puse palma deasupra mâinii lui și începu să strângă.Nu era deloc blândă.

-Poate ar trebui să acorzi această mare onoare cuiva care înțelege,sugeră ea.

Connor îi ignoră remarca și își continuă explicația.

-Până când vei învăța să apreciezi darul pe care ți l-am oferit,mă aștept să-ți faci cunoscute opiniile doar când ți se cere.Nu tolerez impertinența.

Acum,promite-mi.Nu fu deloc impresionată de ordinele lui aspre.O femeie nu poate îndura la infinit,și ea aproape ajunsese la limită.Fără îndoială,mai avea puțin până să se trezească din coșmar.

-Nu-mi voi putea exprima niciodată opiniile? vru ea să știe.

-Nu în prezența altora,hotărî el.Când suntem singuri,vei putea să faci orice dorești.

-Vreau să merg acasă.

-Nu se poate.Brenna suspină adânc."Acasă" însemna întâlnirea cu tatăl ei și,pană când cineva nu-i explica adevărul,nu ținea să-l vadă.

-Promit de îndată ce îmi promiți și tu că-l vei lămuri pe tata.

-N-o să mă plec niciodată în fața voinței tale.

-Eu cu atât mai puțin în fața ta.Connor nu-i băgă în seamă lăudăroșenia.

-Totuși pentru că este evident că ți-e frică de mine și te temi pentru viitorul tău, voi face o excepție.Dacă îl voi vedea vreodată pe tatăl tău,îi voi explica ce s-a întâmplat.

-Dar nu vei intra în detalii în legătură cu propunerile.Cu toate că eram doar un copil,tata e posibil să nu înțeleagă.

-Nu voi menționa propunerile tale.

-Mulțumesc,rosti ea cu un zâmbet radios.

Războinicul își plecă ochii spre mâna ei, care acum, în elanul recunoștinței, i-o mângâia pe a lui. Nu se putu abține să nu o ironizeze.

-Nu e potrivit să-mi arăți afecțiune în fața soldaților englezi.

-Nu-ți arătam nici o afecțiune, pufni ea trăgându-și repede mâna.

-Ba da. Îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. Îl văzu zâmbind în timp ce se întorcea cu spatele. Ce ciudat simț al umorului avea! Toți locuitorii din Highlands erau oare la fel de ciudați ca el? Brenna spera din tot sufletul că nu. Cum avea să se înțeleagă ea cu un om atât de neobișnuit?

Doamne, se gândea deja la un viitor alături de barbar. Ce se întâmpla cu ea? Ar fi trebuit să se gândească la o modalitate de evadare, în loc să se întrebe cum ar fi fost traiul alături de el. Reacția ei era foarte greu de înțeles. Simțise ușurare și apreciere sinceră când îi promisese să discute cu tatăl ei, deși nu avea nici un motiv să creadă că avea să-și țină cuvântul. Există un singur motiv posibil pentru purtarea ei stranie, decise. Își pierduse mințile.

„*M-a făcut să fiu la fel de zăpăcită ca Beatrice, își zise. Dumnezeu, Beatrice!*”

Uitase complet de camerista ei. Săraca femeie tremura probabil de groază undeva printre tufișuri. Brenna descălecă și fugi înapoi spre soldații tatălui său. Acum stăteau toți în picioare, recuperându-și în tăcere armele. Nici unul dintre ei nu se uită spre ea când îi strigă, așa că se apropie.

Quinlan îi bloca însă calea. Nu o atinse, doar se opri în fața ei, astfel încât să nu mai poată face un alt pas înainte. Tovarășii lui înaintaseră și ei, ca să se pună între ea și soldații care o însoțiseră până acolo. Dacă nu ar fi știut adevărul, ar fi crezut că încercau să o protejeze de propria ei escortă. Ideea era prea absurdă ca să o ia în considerare; hotărî că erau pur și simplu necuviincioși.

-Aș dori să stau de vorbă cu soldații tatălui meu. Quinlan dădu dezaprobator din cap.

-Stăpânului tău nu i-ar plăcea. Nu era stăpânul ei; pentru dragostea lui Dumnezeu și a regelui, era englezoaică, dar știa că n-avea să obțină ce dorea dacă se certa cu el. Avea nevoie de cooperarea lui, nu de o izbucnire de mânie.

-Mă îndoiesc că pe stăpânul tău îl va deranja, spuse în cele din urmă. Va dura doar un minut. Promit. Quinlan cedă anevoie. Veni lângă ea, își strânse mâinile la spate și spuse:

-Poți să le vorbești de aici. Brenna nu pierdu nici o clipă.

-Harold, te rog să nu uiți de Beatrice. Se ascunde lângă pârâu. Ți-aș fi recunoscătoare dacă ai duce-o acasă. Fără s-o privească, soldatul încuviință. Le spui părinților mei să nu se îngrijoreze? Harold mormăi ceva ce ea nu înțelese. Încercă să meargă mai aproape ca să-i audă șoaptele, dar Quinlan întinse brațul

ca să o oprească.Îi aruncă o privire severă,ca să știe ce credea despre comportamentul lui arogant,apoi se întoarse iarăși către Harold.

-Ce-ai spus? întrebă.Nu te-am auzit.În cele din urmă,soldatul ridică ochii din pământ.

-Tatăl domniei voastre va porni un război din pricina acestei fapte cumplite, milady.Asta am spus.Tânăra femeie își simți inima sărindu-i din piept.

-Nu,nu,nu trebuie să pornească un război din cauza mea.Fă-1 să înțeleagă, Harold.Se opri când auzi panica din propria voce,inspiră adânc și șopti: Nu vreau să se lupte nimeni din cauza mea.Spune-i tatălui meu că am dorit această căsătorie.I-am cerut highlanderului să vină după mine.

-Ați vrut să vă căsătoriți cu MacNare? întrebă Harold.

-Nu,nu,nu l-am vrut niciodată pe MacNare.L-am vrut pe...Dumnezeule,era atât de tulburată încât nu-și putu aminti numele stăpânului.L-am vrut pe...îl privi pe Quinlan înnebunită.Cum se numește stăpânul tău?

-Connor MacAlister.

-MacAlister,strigă ea.L-am vrut pe MacAlister.Amintește-i,te rog,tatălui meu că l-a întâlnit pe viitorul meu soț cu mult timp în urmă.

-E timpul să plecăm,milady,o sfătui Quinlan,căci tocmai îl zărise pe Connor privind cu un aer foarte nemulțumit de la marginea poienii.

-O ultimă cerere,insistă ea,fără a-i lăsa timp să o mustre.Harold,spune-i tatălui meu să nu vină după mine.Vreau ca el să sărbătorească...

-Ce anume să sărbătorească,milady?

De-abia putu să scoată cuvintele din gură fără să se înece.

-Fericirea mea.Fugi înapoi la calul său și era deja în șa când Connor se apropie în spinarea unui uriaș armăsar negru,care arăta la fel de amenințător ca stăpânul său.Ea făcu greșeala să se uite în sus și scăpă hățurile din mână văzându-i mânia din ochi.Își plecă iute capul,prefăcându-se că era teribil de ocupată să se așeze confortabil.Connor nu accepta să fie ignorat.Oare fetișcana chiar voia ca el să creadă că încerca să-1 protejeze de furia tatălui ei? Ideea era atât insultătoare,cât și amuzantă.Își aduse calul mai aproape,până când picioarele li se atinseră,după care îi ceru întreaga atenție prinzând-o de bărbie și forțând-o să-1 privească.

-De ce?

-Războiul înseamnă moarte,răspunse ea,neîncercând să pretindă că nu știa despre ce era vorba.

-Pentru unii,încuviință el ridicând din umeri.

-Chiar și un om ar fi prea mult.Nu vreau să se dea bătălii din cauza mea.

Tata are o armată numeroasă,dar s-ar pune în primejdie dacă ar veni după

mine.Ar insista să-și conducă oștenii și nu pot să nu mă îngrijorez că ai putea...

-Aș putea să ce?

-Să-1 omori.Văzându-i chipul liniștit,își dori să aibă puterea de a-1 da jos de pe cal.Era un bărbat mândru și arogant și ea îi exploatase ambele defecte, exprimându-și convingerea că era superior pe câmpul de luptă.Dacă deținea un avantaj clar din punct de vedere fizic-pentru că era mai tânăr,mai mare și, evident,mai puternic-tatăl ei avea să compenseze prin efectivele impresionante ale oștirii sale.Avea să fie un măcel,iar lui Connor MacAlister îi era sortit probabil să sfârșească sub un morman de răniți.

Atunci,de ce îl mințise pe Harold? Sincer,nu știa.Tocmai pecetluisese soarta relației cu tatăl său,deoarece știa că,de îndată ce primea mesajul,bătrânul avea să turbeze de furie.Nu avea să-și dea osteneala de a chibzui pe îndelete pentru a-și da seama că fiica lui nu ar fi putut să plănuiască acest șiretlic.Nu numai că nu-și dorise,dar nici nu avusese nici timp.

Tăticul avea s-o învinovățească,să-i întoarcă spatele și s-o scoată de la sufletul lui,dar avea să rămână în viață ca să-și ducă mai departe ura.Și nimeni nu avea să moară.

-Nu vreau să-i creez neplăceri tatei.Totuși,după ce am chizbuit,mi-am dat seama că propriile mele dorințe nu vor conta.Lordul MacNare trimite o escortă să mă întâmpine și sunt sigură că oamenii lui o să ucidă mulți dintre ai tăi.Mă aștept să ajungă în orice clipă.

-Nu,nu vor veni după tine.Afișa o siguranță incredibilă.Ar fi costat-o prea mult efort să se certe și era pur și simplu prea epuizată ca să-și mai facă griji.Durerea era atât de intensă,încât de-abia se putea abține să nu izbucnească în lacrimi.

Din nefericire,avu mult timp la dispoziție să-și plângă de milă.Părăsiră poiana un minut mai târziu și nimeni nu vorbi cu ea până seara.Era încadrată de doi războinici cu fețe împietrite,care nu-i aruncară nici măcar o privire.Nici lui Gilly,iapa ei voioasă,nu-i plăcea apropierea mai mult decât îi plăcea ei.

Connor era de nevăzut.Dispăruse în fața celorlalți cu mai mult de o oră înainte și încă nu se întorsese.O conversație ar fi întrerupt monotonia,dar nici unul dintre ei nu avea chef să-i facă pe plac.

După ce îi cercetă pe furiș,înțelese că erau preocupați în totalitate de protecția ei,scrutând pădurea în vederea unei posibile amenințări.

Oricât de ciudat i-ar fi fost să recunoască,se simți în cele din urmă consolată de vigilența lor.Cum,de la atâta călărit,șezutul o durea,încercă să urmeze sfaturile materne și oferi suferința ei Cerului,pentru toate sufletele pierdute,menite iadului.Nu înțelegea cum ar fi putut să-i ajute durerea ei să-și găsească drumul,

dar regulile erau reguli, așa că trebuia să le urmeze. Da, putea să îndure neplăcerea. Ispășirea păcatelor din trecut avea să-i facă bine. Cu toate acestea, Gilly nu avea nici o vină. Iapa încetinise pasul pe măsură ce se cățarau pe pantele abrupte. Era un animal delicat, nepregătit pentru o asemenea călătorie epuizantă. Brenna nu știa cui să-i ceară o pauză. Connor ar fi fost prima ei alegere, evident, dar el era departe în față, așa că ar fi trebuit să-și urle revendicarea, în speranța de a fi auzită. Nu i se părea o idee bună. Expresiile serioase de pe chipurile soldaților și încordarea lor vizibilă dădeau de înțeles că străbăteau un teritoriu ostil. Se trezi întrebându-se dacă viitorul ei soț avea prieteni. După ce întoarse problema pe toate părțile, conchise că nu. Bineînțeles, nu se putea învinui decât pe sine. Era tot atât de afabil ca un urs rănit care atacă.

Comparația o făcu să zâmbească. Pe urmă își aminti de săraca Gilly. Hotărând să-i comunice lui Quinlan îngrijorarea ei, se întinse să-i atingă brațul, însă acesta sări de parcă l-ar fi pișcat. Smucindu-se, se întoarse și se încruntă la ea din cauză că îl deranjase. Brenna nu apucă să rostească vreo vorbă, că el îi făcu semn să păstreze tăcerea. Ea arătă imediat spre Gilly.

Războinicul nu era orb. Cu siguranță vedea cât de agitat și extenuat era calul ei. Quinlan, nepăsător, dădu pinteni calului și o luă la galop în față. Tânăra femeie îl urmări neliniștită cu privirea, însă constată că nu rămase neprotejată. De îndată ce Quinlan își părăsise poziția, un alt războinic veni să-i ia locul.

Își continuă drumul în același ritm. Era epuizată. Presupunea că oșteanul mersese să-l aducă pe Connor, dar celor doi bărbați le lua o veșnicie să se întoarcă. Închise ochii doar pentru un minut sau două și, când privi din nou în jur, Connor era alături de ea, ridicând-o pe genunchiul lui. Prea obosită să-l dea la o parte, ultimul ei gând înainte să adoarmă fu că va avea grijă să nu se lase pe spate și nici să nu se sprijine de el.

Se trezi salivând de-a dreptul pe pieptul bărbatului. În somn se întorsese spre el, își încolăcise brațele în jurul taliei lui până când degetele i se sprijineau pe pielea lui caldă și își cuibărise obrazul la baza gâtului lui. Căldura răspândită de el o încălzi mult mai puternic decât o duzină de pături groase de lână. I se părea minunat. Totodată, era umilitor. Gura ei deschisă era lipită de pielea lui, ceea ce făcea ca purtarea ei să pară cu atât mai dezgustătoare. Din fericire, își aminti de Gilly și fu capabilă să-și lase deoparte stinghereala. Cât de mult putea să continue calul ei înainte să se prăbușească? Brenna încercă să se tragă de lângă Connor și îi ceru să se oprească, dar el o înconjură cu brațul și o forță să rămână unde era. Îl pișcă pentru a-i atrage atenția, iar el se răzbună strângând-o fără milă. Dacă ar fi fost capabilă să-și ridice privirea spre fața lui, era sigură că l-ar fi

văzut încruntându-se.Omul nu știa să facă altceva.Se înșela.Connor zâmbea,căci era foarte amuzat de îndrăzneala ei.Știa că o intimidă; era îngrijorată,asta i se vedea în ochi,și totuși îl pișcase.Ce femeie încăpățânată! Dacă îi era teamă de el,de ce încercase să-l provoace? Trebuia să-i pună această întrebare într-o bună zi,când nu avea să fie ocupat cu probleme mai importante.

Disperată,vru să zbiere ca din gură de șarpe,însă Connor nu-i dădu prilejul de a se face de rușine și hotărî să facă popas peste noapte.Era atât de recunoscătoare, încât uită să-1 mustre pentru calvarul la care o supusese pe Gilly.Era nevoie de o săptămână bună de răsfăț ca blânda iapă să-și revină.Connor descălecă primul, după care se întoarse să o ajute.O prinse în timp ce aluneca pe o parte a armăsarului.

-Nu folosești șă.

-Nici unul dintre noi nu folosește.Îl ocoli și dădu fuga la iapa ei.La cum o dureau picioarele,putea doar să-și imagineze neplăcerea lui Gilly.Observând că șăua ei lipsea,presupuse că unul dintre oamenii lui o luase și era recunoscătoare pentru atât de multă considerație.Connor nu o lăsă să se ocupe de odihna lui Gilly.Îi încredința această sarcină lui Owen,soldatul cu o cicatrice pe față și cu un zâmbet pe care ea îl considera încântător.Îl sâcâi cu instrucțiuni în legătură cu îngrijirea iepei,îi mulțumi pentru ajutor,după care îl urmări,ca o mamă îngrijorată,în timp ce o ducea pe Gilly într-un loc unde copacii nu blocau lumina lunii.Calul era cooperant,un semn sigur că avea de gând să facă ceva rău; de mai multe ori în trecut mușcase niște grăjdari care nu bănuiau nimic.Brenna strigă un avertisment și porni să-și caute bagajul.

Valea pe care Connor o alesese pentru popas era înconjurată din toate părțile de o pădure deasă.Solul și copacii vibrau de nuanțe de maro și verde,iar ici și colo erau stropite flori cu marginile roșiatice,de-abia trezite din somnul iernii.Un baldachin de ramuri cu frunze verzi-aurii se arcuia mult deasupra lor.Panglicile de lumină pală care se strecurau printre arbori creau o atmosferă propice pentru scurta plimbare până la lacul care,după cum explicase Quinlan,își croia drum prin vârful sudic.Îi oferiră intimitatea necesară pentru a se îngriji de nevoile ei.

După zece minute,Connor hotărî că petrecuse destul timp singură și merse să o ia.O găsi îngenunchată deasupra desagii,scotocind printre lucruri și mormăind.

Mai multe articole vestimentare erau împrăștiate în jurul ei.

Nu era cu adevărat atentă la ceea ce făcea.Mintea ei era ocupată cu găsirea unui plan de evadare.Din fericire,timpul era de partea ei,se gândi; de îndată ce reușea să-și pună ordine în gânduri,avea să descopere precis o soluție.Connor,care o veghea de deasupra,așteptă ca ea să-1 observe,într-un târziu,renunță și îi înmână

șervetul de șters fața,pe care îl ridicase de pe jos cu câteva ore în urmă.

-Cauți asta?

-Da,mulțumesc,răspunse ea distrasă.Trebuie să-1 fi scăpat chiar acum,altfel aş fi băgat de seamă.Sunt foarte atentă.

El nu o corectă.Nu-i dădu panglica albastră pe care de asemenea o uitase lângă pârau în acea dimineață.Hotărî să o păstreze ca o amintire a faptului că își luase într-adevăr o soție.Era foarte probabil să uite un asemenea detaliu nesemnificativ.

-Spală-te pe față,Brenna.Ai gura acoperită de vopsea.Tânăra femeie se îndreptă atât de repede,încât aproape căzu pe spate.

-Eu nu mă vopsesc pe față! exclamă ea îngrozită.Numai femeile sortite iadului ar face un astfel de lucru păgân.

-E vopseaua mea.

-Cum am ajuns să fiu vopsită? îmi amintesc acum.Imediat după ce m-ai păcălit să te cer iarăși de bărbat,și tu ai spus da,m-ai sărutat fără să-mi ceri permisiunea.

-Chiar așa,încuviință el ca să pună capăt discuției.În opinia lui,scurta atingere a buzelor nu îndeplinea condițiile unui sărut,fusese un gest simbolic,nimic mai mult.Ne așteaptă preotul.Grăbește-te și termină.Nu-i venea să creadă ce auzea.

Rămase ținută locului.

-Acum? Preotul ne așteaptă acum? De ce așteaptă?

-E aici să facă ce trebuie făcut,murmură el ușor derutat.

-Ce trebuie făcut? insistă ea.

-Nu e posibil să fi uitat atât de repede,răspunse el exasperat.Nunta.

-Acum? strigă ea din nou.Vrei să te însori cu mine acum? își trecu mâinile prin păr,apoi începu să-și frângă mâinile.Dumnezeule,era conștientă că țipa,dar nu se putea opri.Connor era atât de calm! își pierduse mințile dacă își imagina că s-ar fi putut căsători cu el chiar în acel moment.

-La ce te așteptai? Era prea năucită ca să găsească un răspuns.

-La ce mă așteptam? Mă așteptam la timp.

-Timp pentru ce? Timp ca să găsească o ieșire din acel coșmar,vru ea să strige.

-Timp ca să mă duci la casa ta.Da,la asta mă așteptam.Am nevoie de timp ca să plănuiesc o nuntă după toate regulile artei.

-În acest caz,te-am scutit de o corvoadă.Poți să-mi mulțumești mai târziu.

-Și timp ca să-ți vii în fire,lăsă ea să-i scape.

-Știu ce fac.Se simți brusc amețită și își dădu seama că,peu prima dată în viața ei,era pe punctul să leșine.Se așeză pe malul lacului și,închizând ochii,se strădui să născocască un plan în timp ce lumea se învârtea necontrolat în jurul ei.

Da,avea nevoie de un plan.Orice plan.Era atât de panicată,încât mintea nu o ajuta.Avea să-l salute pe preot,da,bineînțeles că avea să-l salute și să stea de vorbă cu el,explicându-i că era fericită să cineze în compania lui,după care toată lumea avea să se ducă la culcare.O putea căsători cu uriașul dimineată la prima oră.Avea să propună cu tărie, chiar intenționa să-l implore să aștepte puțin,o lună sau două sau zece,deoarece taina căsătoriei era totuși un lucru foarte serios; în situația în care Connor tot nu-și înțelegea greșeala,avea să se apuce de cusutul rochiei de mireasă.Connor își pierde răbdarea.Împotrivirea ei devenea de-a dreptul supărătoare.Hotărî să ia situația,și pe Brenna,în propria mână.Luă șervetul,îl înmuie în apă și se așeză în fața ei.Înainte ca ea să poată fugi,o prinse de bărbie și o spălă pe față.Fața ei era de un roșu aprins când termină,nefiind clar dacă el fusese prea aspru sau dacă ea roșise.

-Să terminăm odată,porunci războinicul ridicând-o în picioare și trăgând-o după el.

-În cele din urmă,înțeleg.Sunt moartă,nu? Am murit de spaimă când te-am văzut prima oară și acum sufăr pentru păcatele mele.Doamne,nu am fost chiar așa de rea,nu? Connor,prefăcându-se că-i ignora lamentația,făcu eforturi supraomenești să-și ascundă zâmbetul.Doamne,era atât de emotivă! Cu toate acestea,nu plângea.Preotul avea să creadă că fusese silită să se mărite dacă bocea pe durata întregii ceremonii.Adevărat,fusese împinsă de la spate,dar părintele Sinclair nu trebuia să afle asta.Pe deasupra,lui Connor nu-i plăcea să fie în preajma unor femei plângăcioase,întrucât îi creau o stare de agitație.Mai bine așa,cu o soție furioasă la culme.Brenna nu era într-o dispoziție de plâns.Simțea nevoia să omoare pe cineva,iar Connor era prima ei alegere.Și cum putea să ia parte la nunta ei cu o astfel de atitudine păcătoasă? Urma să primească sfintele taine ale căsătoriei.Nunta ei.Nu avea să fie deloc ca nunta pe care o plănuiise în reveria din timpul lecțiilor de brodat.Se așteptase să se mărite în capela tatălui său, înconjurată de familie și de prieteni,în schimb,se alesese cu un grup de războinici prost crescuți și un preot căruia abia îi dăduseră tuleiele.

Mândria o împiedică să se dea în spectacol.Deoarece toți o urmăreau îndeaproape,se grăbi să-l ajungă pe Connor; odată ajunsă în fața preotului,își ridică ușor poalele și făcu o plecăciune.

-Începem? spuse prelatul,după ce aruncă o privire îngrijorată spre Connor.

-Acum? strigă ea.Connor scoase un oftat din rărunchi.

-Vrei să încetezi cu asta?

-Este vreo problemă dacă are loc acum? se interesă preotul,deruta lui fiind evidentă.Îi adresă întrebarea lui Connor,cutezând să se încrunte la el.

-Stăpâne,trebuie să-ți spun că nu-mi place să-ți împărtășesc sfintele taine în vreme ce ești vopsit în culorile războiului.Va trebui le să dau o explicație ierarhilor,precum și lui Alec Kincaid.Ce le voi spune?

-Spune-le ce vrei,părinte.Fratele meu,cel puțin,va înțelege.

-Foarte bine.Milady,vii aici din proprie voință? Ești de acord să-1 iei de bărbat pe Lord Connor MacAlister?

Toată lumea se uită țintă la ea,în timp ce își pregătea răspunsul,își dăduse cuvântul,iar soldații tatălui ei plecaseră teferi de lângă ea,ceea ce însemna că războinicul își ținuse partea sa de promisiune.Acum era rândul ei.

Preotul nu era deloc îngrijorat de confuzia miresei.Era obișnuit cu mirese agitate,întrucât cununase deja un număr considerabil de cupluri în scurta perioadă de când fusese hirotonit și învățase să se aștepte la aproape orice.

-Preotul așteaptă răspunsul tău,Brenna,îi reaminti Connor cu o voce amenințătoare.

-Da,așteaptă,fetișcano,lăsă Quinlan să-i scape,deși păstrase intenționat un ton blând,în speranța de-a o calma.Cedă în cele din urmă inevitabilului.

-Da,părinte,bineînțeles,dar...

-Trebuie să rostești cuvintele,milady.Potrivit canoanelor bisericești,trebuie să aud că accepți să-1 iei de bărbat pe Connor MacAlister din proprie voință.

-Acum?

-Brenna,îți jur că,dacă mai aud o dată cuvântul acela...se răsti Connor.

Înnebunită,Brenna își aduse aminte în cele din urmă de jalnicul plan pe care îl făcuse.

-Părinte,nu am fost prezentați cum se cuvine.Nici măcar nu-ți știu numele.Ar trebui,nu? M-am gândit că vom lua cina împreună;așa am putea să ne cunoaștem unul pe altul,iar dimineață,după o odihnă binemeritată,vom merge la capela dumitale.Dacă nu ai o capelă,am putea continua drumul până vom găsi una și m-ai instrui astfel încât să fiu pregătită pentru această taină fericită și eu...Tăcu brusc,după care murmură:Culorile războiului,părinte? Ai spus culorile războiului? Connor MacAlister poartă pe chip culorile războiului la nunta mea? Nu voia să strige la omul bisericii,dar ajunsese la limită.Pur și simplu nu mai putea îndura nimic.Nu-i păsa cine trăia și cine murea,chiar dacă ea era singura ucisă.Un singur lucru conta pentru ea acum: vopseaua de război.

Își îndreptă mânia spre Connor.Era atât de furioasă pe el,încât ochii i se umpluseră de lacrimi: Nu accept așa ceva!

Preotul rămase cu gura căscată.Nu auzise pe nimeni vorbind cu seniorul MacAlister într-o asemenea manieră,cu excepția lui Alec Kincaid,bineînțeles-

putea să i se adreseze cum voia-,iar ca o femeie să-l trateze cu atâta ostilitate fățișă i se părea uimitor.Dacă avea să supraviețuiască acestui calvar,trebuia să rețină fiecare cuvânt ca să le poată repeta povestea prietenilor lui.

Connor vru să bage frica în ea ca s-o potolească,dar lacrimile îl mișcară.De ce o supărau culorile războiului nu putea pricepe,dar în mod clar fata era mânioasă,și el știa că nu putea începe și duce la bun sfârșit ceremonia până când nu o lămurea să coopereze.Doamne,era o pacoste!

-Brenna,nu vei ridica vocea la mine,rosti el străduindu-se să pară rezonabil.

Dur,însă rezonabil.

-Nu vei purta culorile războiului la nunta noastră.Impresionat,constată că părea la fel de dură ca el.

-Vreau să terminăm odată cu asta.Ea îi dădu drumul la braț și își încrucișă mâinile pe piept.

-Vom aștepta.

-Dacă tu crezi...

-Nu-ți voi mai cere niciodată nimic.La naiba cu toate,arăta ca și cum urma să se pună pe jelit.Nu-și dădea seama că avea să devină soția lui? Era o onoare,nu o osândă.Cu toate acestea,mireasa lui nu părea să înțeleagă.Unul din ei trebuia să fie rezonabil,și avea bănuiala că lui îi revenea această sarcină.

-E atât de important pentru tine?

Brennei nu-i venea să creadă că avea nevoie să pună o întrebare atât de ridicolă.

Taina căsătoriei era un eveniment binecuvântat,toată lumea știa asta,și înfățișarea în culorile războiului era o insultă la adresa lui Dumnezeu,a bisericii, a preotului și a ei.

-Este foarte important.

-Bine,dar asta e ultima oară când voi ceda rugămintelor tale.Connor se opri ca să-și privească soldații și observă că toți dădeau aprobator din cap.Apoi se întoarse la șovăielnica lui mireasă.M-am făcut bine înțeles?

-Da,și sunt foarte recunoscătoare.

Tinerei femei îi veni deodată să zâmbească,dar își păstră expresia sumbră până când Connor plecă de lângă ea.Oftatul pe care-l scoase era atât de puternic,încât semăna cu un mârâit.După aceea însă,zâmbi.Pentru prima dată după foarte multă vreme,nu-i era frică de viitorul ei.Pe de altă parte,își pierduse deja mințile,deci nu se putea bizui pe propria judecată.Connor se arăta cooperant,ceea ce însemna că nu era în totalitate barbar.Nu însemna mult ca temelie a unei căsnicii,dar trebuia să rămână cu acest bărbat pentru tot restul vieții ei și,în fond,era o femeie disperată.Trebuia să se mulțumească cu ceea ce primea,chiar dacă era vorba de o

fărâma de speranță. Continuă să zâmbească până își aminti de păgânii cu fețele albastre care îl însoțeau pe mire. Avea deja privirea încruntată în momentul în care se întoarse către ei.

-Vă așteptați să asistați la nuntă?

Nu avea nimic mai mult de spus. Quinlan și ceilalți se închină în fața ei, apoi se grăbiră să-și ajungă din urmă stăpânul. Nu o priveau cu dușmănie, precum Connor. De fapt, câțiva dintre ei îi zâmbiră. Păreau dornici să-i facă pe plac. Nu avea totuși curajul să se încreadă în vreunul dintre ei, așa că decise să-i urmeze doar ca să fie sigură că nu aveau să se răzgândească în ultima clipă. Se temu că tocmai asta se întâmplase când îi zări aliniați pe mal, vorbind unii cu alții.

Deoarece mintea îi era plină cu lucrurile importante, nu-i trecu prin cap că bărbații trebuiau să-și dea jos hainele înainte să intre în apă. Evident, era prea ocupată să exulte la gândul nesemnificativei sale victorii ca să se gândească la altceva. Prima dată le căzură la pământ centurile. Se opri și închise ochii.

Totuși, nu fu destul de rapidă, căci le văzu posterioarele înainte să dispară în lacul de dedesubt. Urmară hohote de râs. Nu o deranjau, chiar dacă în mod cert ei știuseră tot timpul că era acolo și acum râdeau de ea. Preotul apăru în spatele ei.

-Nu am fost prezentați, milady. Sunt părintele Kevin Sinclair, fiul lui Angus Sinclair din Neatherhills.

-E o plăcere să te întâlnesc, părinte. Numele meu este Brenna. Tatăl meu este baronul Haynesworth, dar mă îndoiesc că ai auzit vreodată de el. Sunt englezoaică.

-Bănuiam.

-Hainele și vorbirea mea nu lasă loc de îndoială, așa-i?

-Într-adevăr, spuse el cu un zâmbet care i se păru tinerei la fel de încântător precum accentul. Preotul transmitea căldură și bunătate și, după multă vreme, începu să se destindă. Trebuie să te felicitez, Lady Brenna. Stăpânești limba noastră remarcabil pentru o începătoare.

-Dar, părinte, am studiat gaelică ani de zile! Îngrozit, bâlbâi grabnic o scuză.

-Iartă-mă. Am vrut să te laud, nu să te insult.

-Nu m-am simțit jignită, am fost doar surprinsă, îl asigură ea.

-Știai că alternezi cele două limbi când ești furioasă? o întrebă el zâmbind iarăși.

-Nu, nu știam. Când ai observat această purtare stranie?

-Când te-a scos din fire vopseaua. Și eu m-am enervat, dar nu pentru mult timp.

Modul în care i-ai ținut piept m-a impresionat, pun ră mâșag că și pe el. Nu cred că cineva i-a mai vorbit vreodată cu atâta pasiune și furie. Cu siguranță a fost ceva demn de văzut.

-N-ar fi trebuit să fiu dificilă.Purtarea mea n-a fost vrednică de o doamnă,și chiar am mai multă minte decât atât.M-am lăsat condusă de furie,ăsta e un defect pe care trebuie să-l îndrept.Dacă e timp,te-aș ruga să-mi ascuți spovedania înainte de cununie.

-Voi găsi bucuros timp,milady.

-În cazul acesta,există vreo capelă prin apropiere?

-Avem puține capele aici,dar,atâta timp cât nu stăm cu fața unul la altul în timpul spovedaniei,canoanele vor fi respectate.

Părintele purta deja patrafirul pe care îl folosea în timpul spovedaniilor.Fâșia împodobită cu ciucuri îi acoperea umerii.De îndată ce ajunseră în poiană,își desfăcu funia pe care o purta în jurul mijlocului și se întoarse să găsească un loc potrivit.Se opri în cele din urmă lângă o buturugă,se așeză pe ea și apoi o instrui pe Brenna să îngenuncheze alături.Fata se conformă și închise ochii.El privi de-a lungul poienii,făcu semnul crucii cu o mișcare largă a mâinii și îi spuse să înceapă.Îi înșirui repede păcatele și,când termină,începu să-i pună întrebări într-o încercare de a amâna inevitabilul.

-Păcătuiesc dacă mi-e teamă de viitorul meu? Nu-1 cunosc pe Connor prea bine. Mă înspăimântă,părinte.Sunt absurdă?

Preotul nu avea de gând să recunoască faptul că războinicul îl îngrozea.Nu era rușinat de reacția lui,căci toți cei pe care îi știa nutreau aceeași senzație.

Totuși,trebuia să-i ofere consolare,iar dacă i-ar fi spus adevărul,n-ar fi făcut decât s-o înspăimânte și mai mult.

-Nici eu nu-1 cunosc foarte bine,dar am auzit suficient despre trecutul său ca să înțeleg de ce e un om atât de dificil.Tatăl lui a murit când el era foarte tânăr și a fost crescut de către Alec Kincaid,care-i este ca un frate mai mare.

-Sunt sigură că-mi va plăcea fratele lui,șopti ea,rugându-se la Dumnezeu să aibă dreptate.Preotul era la fel de sigur că avea să fie îngrozită de el.El,unul,era,deși n-ar fi ajutat-o în vreun fel dacă-i făcea această mărturisire.

-Nu am simțit niciodată nevoia să am grijă ce cuvinte folosesc în prezența lui sau să merg la zece metri în spatele lui.Vârsta 1-a învățat pe Kincaid să asculte înainte să atace-cel puțin,asta mi s-a spus-și din acest motiv nu mă intimidază la fel...

-Precum Connor?

-Fetițo,nu încerca acum să ghicești ce voi spune.Modul în care ceilalți din preajmă au reacționat la vederea lui Connor m-a făcut mai prudent.Încearcă să-ți amintești că Dumnezeu va avea grijă de tine.Planurile Lui sunt adesea prea complicate ca noi să le înțelegem.

Ar fi trebuit să se simtă mângâiată de comentariile lui? Dacă da, atunci de ce îi venea să plângă?

-Voi fi singură, părinte, șopti ea.

-Nu, fetițo, nu vei fi singură. Dumnezeu va fi cu tine și eu voi fi în apropiere. Mi s-a încredințat sarcina de a-1 sluji pe lordul Kincaid, căci confesorul lui a murit acum trei luni și serviciile mele sunt de mare trebuință în ținut. Nu voi fi niciodată prea ocupat ca să te slujesc, milady, și dacă vei avea vreodată nevoie de mine, tot ce trebuie să faci este să-mi ceri. Consolată de promisiunea lui, îl asigură că prietenia și sfaturile sale aveau să fie mereu bine-venite.

Războinicii urmăreau scena din apropiere. Quinlan se plimbă încontinuu în timpul așteptării, iar Connor se sprijini de un copac, cu brațele încrucișate pe piept și având o privire încruntată.

-Se pare că nu vor termina prea curând, observă Quinlan. Cred că ar trebui să o luăm înainte și să mâncăm. A fost o zi lungă.

-Așteptăm, indiferent cât de mult durează. Sincer, mi-am pierdut răbdarea. Nimeni nu poate avea atât de multe păcate. Drace, nu a trăit suficient de mult.

-Poate se spovedește și de păcatele tale, sugeră Quinlan cu un râșnet.

-În cazul ăsta, am putea sta aici o lună întreagă. Războinicul era atât de amuzat de propria sa glumă, încât râse în hohote. Sunetul provocă o reacție de dezaprobare din partea părintelui Sinclair, care îl sfredeli cu privirea.

-Stăpâne, e oare cu puțință ca doamna ta să aibă îndoieli? întrebă Owen. E posibil să tragă de timp anume. Quinlan își dădu ochii peste cap.

-Bineînțeles că trage de timp! După alte câteva minute, Sinclair termină. Era pe punctul să o dezlege de păcate, când ea îl opri.

-Pot să mai pun o ultimă întrebare? Își freca mâinile una de alta în timp ce aștepta răspuns. Sinclair observă gestul și se grăbi să o calmeze.

-Ai la dispoziție tot timpul de care ai nevoie. Nu mă grăbesc.

-Se uită la noi? Se uită, nu-i așa?

-Da, se uită.

-Mi-am ținut ochii închiși, cum mi-ai spus, dar știu că Connor e supărat.

-A, nu, de-abia ne acordă atenție, minți preotul.

-Voi face tot ce îmi stă în puțință, oftă ea. Sunt hotărâtă să fiu o soție bună. Îți mulțumesc, părinte, pentru sfaturi. Apreciez timpul pe care mi l-ai acordat. Am terminat acum. Părintele Sinclair își prinse capetele patrafirului sub funia din talie și se ridică în picioare. Se întoarse s-o ajute pe Brenna, însă n-ar fi trebuit să se deranjeze. Connor era deja lângă mireasa lui, ridicând-o spre el.

-Dorești să-ți mărturisești păcatele, stăpâne?

-Nu.Încruntarea sa îl făcu pe părintele Sinclair să tresară.Se îndepărtă în pripă, folosindu-se de pretextul salutării oamenilor.

Connor nu era conștient cât de aspru îi sunase vocea.Avea atenția îndreptată spre Brenna,pe care o aștepta să ridice ochii spre el.Intenționa s-o sperie puțin,cât să-i insufle respectul.Convins că avea să se simtă mai bine odată ce se supunea imboldului copilăresc,dădu să treacă la faptă,însă îi observă expresia surprinsă.

-Connor,nu ești simpatic.

-De ce trebuie să aud asta?

-Nu trebuie,dar am simțit nevoia să-ți spun.Nu contează.Simpatic sau nu,tot m-aș mărita cu tine.Când fac o promisiune,mă țin de cuvânt.Aș vrea și tu să-mi promiți ceva.

-Nu.

-Dar nici măcar nu mi-ai auzit cererea,se minună ea.Cum poți să spui nu?

-Ne așteaptă preotul.Se forță să fie răbdătoare deoarece existau griji mai importante de care să se preocupe.

-Odată ce preotul a binecuvântat această căsătorie,vrei să explici de ce ești atât de hotărât să te căsătorești cu mine și nu cu alta?

Connor nu văzu nici un pericol în a-i satisface curiozitatea,deși interesul ei i se părea straniu.

-Prea bine.Dar vei fi întotdeauna la fel de încăpățânată și neascultătoare?

-Nu mi-am dat seama că sunt.Se grăbi să schimbe subiectul înainte să-i găsească alt nod în papură.Îți mulțumesc că i-ai permis părintelui Sinclair să-mi asculte spovedania.Amândoi îți apreciem răbdarea.Războinicul părea surprins de recunoștința ei.

-Preoții noștri sunt cei mai puternici oameni din ținut,fetițo.Nu aș îndrăzni să-i întrerup,chiar dacă aș dori.Brenna,observând că preotul le făcea cu mâna,își puse mâna pe brațul lui Connor.

-Părintele ar dori să începem.Ești pregătit? Mărturisesc că sunt foarte emoționată,adăugă ea în șoaptă.

-Nu e nevoie să fii emoționată.O să-ți treacă imediat.

-Da? întrebă ea,mirându-se cum era posibil să stăpânească o astfel de pornire.

-Da,o să-ți treacă,deoarece,în cele din urmă,vei înțelege că-ți va fi mult mai bine în postura de soție a mea.Nici o femeie în toate mințile nu ar dori să fie măritată cu porcul de MacNare.Părea să știe despre ce vorbea.Hotărî să-l creadă pentru simplul motiv că nu avea nici o altă opțiune.Totuși,ar fi dorit să aibă ceva din încrederea și din forța lui.Îi veni să se sprijine de el,însă nu cedă pornirii,

deoarece ar fi dat impresia de slăbiciune, în condițiile în care nu era slabă deloc. Nu, nu, era doar emoționată. Atâta tot. De îndată ce își dădu seama că toată lumea o privea insistent, se forță să zâmbească și își îndreptă umerii.

-Sper să nu mă fac de rușine cu jurămintele. Nu am avut timp să mă gândesc la ce ar trebui să-ți spun. Mă întrebam dacă...

-Nu, nu vom aștepta. Te vei descurca foarte bine.

-Dar eu...

-Va fi gata înainte să-ți dai seama, o liniști Connor.

El credea că se referă la ceremonie, însă nu-l corectă. Se temea să nu se facă de râs cu jurămintele ei, dar știa că, într-un fel sau altul, avea să le rostească.

Viitorul, pe de altă parte, continua să o îngrijoreze. Alegerea era irevocabilă.

Connor era un necunoscut. La fel și MacNare, își reaminti. Nu ar fi fost la fel de neliniștită și cu el?

Se uită fix înainte și rămase locului timp de un minut, trecând iarăși în revistă consecințele gestului pe care urma să-l facă. În final, decise că trebuia să-și lase soarta în mâinile lui Dumnezeu.

-Acum nu mai există cale de întoarcere, Connor MacAlister.

El confirmă din cap, căci îi simțise convingerea din voce și știa că, în sfârșit, era hotărâtă.

-Nu, fetițo, nu mai este. Merse înaintea lui cu pasul ferm și capul sus.

-Sper că totul va fi cât mai simplu.

Avea să fie simplu, își zise războinicul, încredințat că tânăra lui mireasă își revenise în fire și dădea dovadă de chibzuință. Se înșela amarnic.

CAPITOLUL 4

Nimic nu era vreodată simplu cu fetișcana aceea. Până la urmă se căsătoriră, dar Dumnezeu cu mila, le luă o veșnicie să ajungă la finalul ceremoniei.

Bineînțeles, mireasa lui era vinovată în totalitate. Deveni distrasă în mod atât de evident în timpul lungii prelegeri despre meritele sfințelor taine ale cununiei, încât pur și simplu nu putu sta locului. Connor se forță să-și păstreze răbdarea, stăpânindu-și nemulțumirea. Totuși, era amețit, la fel ca ceilalți. Doi dintre oștenii lui trebuiră să închidă ochii pentru a-și menține echilibrul. Sinclair era și el în aceeași situație, și asta pentru că încercase să țină pasul cu mireasa.

Cu toate acestea, începuse bine. Când preotul îi instrui să stea unul lângă celălalt și cu fața spre el, Brenna se grăbi să se supună. Părea dornică să coopereze, iar Connor presupuse, firește, că era la fel de grăbită ca el să se termine totul.

Desigur, se înșela.

-Stăpâne,dacă supușii tăi formează un semicerc în spatele tău,pot fi cu toții martori la acest eveniment fericit.Gata,spuse preotul după ce soldații se postară la locul indicat.Lady Brenna,ești pregătită să începem?

-Da,părinte.

-Ești strălucitoare,fetițo,șopti prelatul zâmbind.Pur și simplu nu-și putuse reține complimentul,dar,observând grimasa dezaprobatoare a războinicilor,își aminti că muntenilor nu le plăcea nicidecum ca alți bărbați să le acorde atenție femeilor lor.Intuia că membrii clerului nu erau excluși din această categorie.Se grăbi să-și repare greșeala:

-Mireasa ta își dă seama ce soartă minunată o așteaptă,stăpâne,și de aceea arată strălucitor.Am vrut doar să subliniez acest lucru.

Connor nu înțelese de ce preotul devenise dintr-odată atât de agitat.Încuviință din cap doar pentru a-i face pe plac,astfel încât să poată continua slujba.

Sinclair își drese glasul,își făcu semnul crucii și enumera responsabilitățile pe care trebuiau să le accepte odată ce deveneau soț și soție.

La început,Brenna păru liniștită și,într-o oarecare măsură,relaxată,cu mâinile pe lângă corp.Connor obosi repede să-l asculte pe preot,în timp ce ea se agăța de fiecare dintre cuvintele lui.Când începu să se mute de pe un picior pe altul, Connor se gândi că era la fel de plictisită ca și el.Apoi însă se apucă să-și frângă mâinile,un gest rău prevestitor.

-Lady Brenna,te rog,întoarce-te către stăpânul tău pentru a rosti jurământul.

Nu ezită să se supună ordinului,dar,în clipa în care li se întâlniră privirile,

Connor îi văzu panica din ochi.Își pierduse culoarea din obraji și părea gata să leșine.Mirele așteptă ca ea să vorbească,dar,după o tăcere stânjenitoare,decise să ia el cuvântul.Își îndeplini rapid sarcina cu o promisiune scurtă de a o proteja și cinsti.Câțiva dintre oamenii lui își mormăiră aprobarea.

Lui îi luase foarte puțin timp.Ea părea să aibă nevoie de tot restul serii.

-E rândul tău,fetițo,o îndemnă preotul.Trebuie să-ți rostești jurământul.Ezitatea ta mă face să cred că s-ar putea să te răzgândești.Am dreptate?

Ea scutură frenetic din cap.

-Doresc să-l iau de bărbat,părinte.Caut doar cuvintele potrivite.Este important să fie potrivite.Acelea fură ultimele vorbe coerente pe care le pronunță pentru o foarte lungă perioadă.Începu să se plimbe,cumpănind cu teamă fiecare cuvânt.Îl înconjură pe preot de câteva ori,apoi largi cercul incluzându-i pe toți.Nimeni nu fu nevoit să ghicească la ce se gândea,deoarece rostea cu voce tare fiecare gând confuz pe măsură ce se mișca.Connor,știind că nu era conștientă de ceea ce făcea,renunță să o urmărească,moment în care îi dispăru și amețeala.

Tânăra femeie le dădu ocol până când Sinclair se clătina vizibil de la învârtit. Declară că dorea să-1 protejeze și să-1 onoreze pe Connor, la fel cum promisese și el, dar, spre deosebire de bărbatul cu care se mărita, simțea nevoia să clarifice pe larg cele două jurăminte, cu explicație după explicație; totuși, nu reuși să ducă la sfârșit nici un gând. Era evident că nu avea să se oprească până când nu spunea totul, iar Connor nici nu încercă să intervină. Luă o poziție relaxată, își încrucișa mâinile pe piept și închise ochii.

Preotul se gândi că stăpânul arăta plictisit, dar din când în când un zâmbet scurt îi apărea pe față, dând de înțeles că depistase ceva amuzant în vorbele miresei lui.

Într-un final, ea se opri. Atunci Connor deschise ochii și abia își putu reprimă un hohot de râs. Blânda lui soție stătea acum lângă preot și părea destul de mândră de ea. Sinclair profită de ocazie. Se sprijini pe brațul ei pentru a evita să cadă, dar nici după ce îl părăsi amețeala nu-i dădu drumul. Voia cu orice preț s-o oprească dintr-o nouă plimbare în cerc.

-Ai terminat, fetiță? întrebă el.

-Da, părinte. Sinclair îi aruncă stăpânului o privire nedumerită.

-Așadar, și-a rostit jurământul?

-Doriți să-1 repet, părinte? se oferă ea.

Toată lumea, în afară de Connor, strigă „Nu!” în același timp. Fu atât de surprinsă de răspunsul lor entuziast, încât ochii i se deschiseră larg și făcu rapid un pas înapoi. Preotul fu singurul care simți nevoia să se scuze.

-Iartă-mă că am ridicat vocea la tine, doamnă dragă. Nu pot să-mi dau seama ce m-a apucat. Sunt sigur că stăpânul tău îmi va răspunde la întrebare. Connor nu-i dădu timp să protesteze. Îi fixă privirea în timp ce rezuma jurământul ei.

-Mă va cinsti, mă va ocroti, mi se va supune doar atunci când consideră că sunt rezonabil - dar nu trebuie să-mi fac speranțe că acea zi e pe aproape -, va încerca să mă iubească până ajunge la bătrânețe și trebuie să-mi între în cap că mă va respecta atâta vreme cât nu săvârșesc vreo faptă care să-i demonstreze că nu sunt vrednic de ea, și atunci Dumnezeu cu mila. Am uitat ceva, Brenna?

-Nu, Connor. Ai surprins în mod desăvârșit esența jurământului meu.

Preotul se opri pentru a-și șterge sudoarea de pe sprânceană, căci sarcina de a căsători acel cuplu se dovedise deja extrem de dificilă. Încercă apoi să găsească un mod în care să-i binecuvânteze, căci mireasa era cu un pas în spatele lui, iar mirele la o distanță destul de mare în față. Într-un final, renunță la dilemă, flutură mâna într-un cerc larg și sfârși prin a-i binecuvânta pe toți.

-Sunteți soț și soție, anunță el. Așteptă ca aplauzele zgomotoase să înceteze înainte de a-i sugera lordului că poate dorea să sărute mireasa. Se întrebă care din

cei doi avea să se îndrepte spre celălalt.Era,bineînțeles,responsabilitatea soției să se întoarcă alături de soțul ei,dar părea destul de năucită de tot ce se întâmplase, astfel că probabil nu era conștientă de datoria ei.Surprinzând pe toată lumea, tânăra femeie păru să se adune și se grăbi spre Connor.

Preotul fu atât de fericit și ușurat că acest calvar luase sfârșit și că lordul nu se înfuriase într-atât încât să-i rănească sentimentele fetei,că adăugă o a doua binecuvântare doar pentru ei doi.Connor se aplecă să o sărute și o prinse de talie pentru a o opri să se îndepărteze de el.Ea nu se opuse.Dimpotrivă,îi înconjură gâtul cu brațele și se întinse către el.Expresia ei plină de bucurie îl făcu să creadă că îngerii zâmbeau.Deci,era fericită? Connor se uită în ochii ei în timp ce se străduia să înțeleagă turnura pe care o luase relația lor.

Brenna era pe punctul de a-i aminti de datoria lui,când o sărută.Simți căldura gurii lui în cele câteva secunde înainte ca el să-și ridice capul și să le spună oamenilor săi că puteau servi cina.

Sărutul fu suficient de plăcut încât să-și dorească un altul .Cum Connor o ținea în continuare,se gândi că și el simțea la fel.

Totuși,se înșela.Îi acorda întreaga lui atenție pentru un cu totul alt motiv.

-De acum va fi simplu.Nu-i așa,Brenna?

Deși nu era deloc sigură la ce se referea,îl aprobă doar ca-l facă fericit.

-Ba da.Voi fi o soție bună,Connor.Nu păru s-o creadă,dar ea nu se simți jignită de atitudinea lui.Cu timpul avea să-și dea seama cât de norocos fusese că o luase de nevasta.

-Nu vor mai fi complicații,nu-i așa?

-Fără complicații.Vei încerca să fii un soț bun? El ridică din umeri în loc de răspuns,iar Brenna luă gestul drept un răspuns pozitiv și îi mulțumi ceremonios.

Ce se întâmplă acum? Vru ea să știe.

-Ți-e foame?

-Da.

-Atunci,o să mâncăm.Până la urmă o eliberă din strânsoare.Ea îi mulțumi preotului și îl invită să cineze alături de ei.Sinclair refuză oferta,explicând că luna era suficient de luminoasă încât să poată călări până la casa tatălui său și să petreacă noaptea acolo.Ea încercă să nu se simtă ca și cum tocmai ar fi fost abandonată de un vechi prieten.Își păstră zâmbetul,îi mulțumi din nou și rămase pe loc până când el își luă rămas-bun.Connor nu se dezlipise de ea.Se întoarse spre el și doar atunci își dădu seama că pusese stăpânire pe mâna lui.Îi dădu drumul imediat și îl urmă prin poiană.Oamenii lui nu-i așteptaseră.”S-a zis și cu ospățul de nuntă ca la carte”,se gândi ea.Highlanderii nici măcar nu stăteau jos

în timp ce mâncau. Se grupaseră în cerc în jurul unui bolovan, râzând, vorbind și înfulecând. Unul dintre ei își pusese cina pe o pânză grosolană așezată direct pe piatră. Urmă o scenă de-a dreptul sinistă. În secunda în care li se alătură, o tăcere adâncă se lăsă peste membrii grupului. Nici unul dintre bărbați nu se uită direct la ea, ceea ce nu făcea decât să sporească bizareria situației.

Se simți ca o leproasă. Cât își dorea să fie acasă pentru cină! își imaginează familia ei așezată la masa mare și lungă, zâmbind și glumind unul cu celălalt în timp ce mâncau împreună. Ar fi avut porumbei, pește și poate rămășițe de friptură de oaie, iar tarta cu fructe n-ar fi putut lipsi.

Brenna știe că în curând avea să-și plângă de milă dacă nu înceta să se gândească la oamenii pe care îi iubea și îi prețuia, așa că începu să se concentreze asupra prezentului. Îi era foame, își aminti ea, și dacă nu mânca ceva pe loc,

probabil că a doua zi nu avea să i se mai ivească ocazia. Din nefericire, nu exista o diversitate prea mare de feluri. Avea de ales între niște brânză îngălbenită, pâine neagră și prăjituri cu ovăz. Highlanderii nu-i făcură loc, așa că se înghesuie între Connor și Quinlan. Soțul ei nu se obosise să-i prezinte restul oștenilor. Neștiind dacă se cuvenea să-i întrebe cum îi cheamă, le urmă exemplul și nu vorbi cu nici unul dintre ei. Își fixă atenția asupra mâncării și încercă să nu se gândească la cât de groaznic se simțea. Prăjitura cu ovăz era acră. Strâmbă din nas și luă o înghițitură mare de apă ca să scape de gustul neplăcut, după care, întrucât ar fi fost considerat nepotrivit pentru o doamnă să pună restul înapoi sau să-l arunce, se forță să o termine. Era atât de agitată, încât luă o altă prăjitură înainte să-și dea seama de ceea ce făcuse. Trebuia să mănânce lucrul acela, bineînțeles, dar, ciudat, gustul se îmbunătăți considerabil, mai ales după ce adăugă o bucată de pâine îndulcită. Brenna nu observă când ceilalți terminară. Mâncă patru porții mari înainte ca foamea să i se potolească. Când își ridică privirea, descoperi câțiva spectatori ce o urmăreau curioși. Zâmbetele lor o uimiră.

-S-a întâmplat ceva? Quinlan răspunse cu o rapidă clătinare a capului.

-Dorești restul de pâine? A mai rămas și o prăjitură cu ovăz. Te rog să te servești, milady.

-Dacă nu o dorește nimeni, acceptă ea. Luă pâinea rămasă și prăjitura, le rupse în două și le oferă prima oară lui Connor, iar după ce el refuză, le întinse altor soldați, însă nici unul nu acceptă. Continuară să se holbeze la ea în timp ce mânca și descoperi că nu-i plăcea să fie în centrul atenției, cum nu-i plăcea nici să fie complet ignorată.

-Cui trebuie să-i mulțumesc pentru mâncare? întrebă ea când termină. Nimeni nu-i răspunse, dar câțiva ridicară din umeri indiferenți. Rânjetele lor începură să o deranjeze. Se simți ca și cum ar fi fost exclusă de la glumele lor. Vru să le spună că era al naibii de nepoliticos să stea gură-cască, dar se răzgândi repede.

Oricum, nu trebuia să folosească expresii precum „al naibii”, își reaminti, căci altfel avea să ispășească printr-o zi de post negru. Nu exista pedeapsă mai cumplită.

-Spune-mi, te rog, de ce zâmbești, îi ceru lui Connor.

-Mi-ai impresionat oamenii.

-Cum i-am impresionat? întrebă ea, mulțumită că războinicul îi vorbise în cele din urmă. Își îndreptă umerii și așteptă complimentul. Probabil că observaseră cât de repede se integrase în grup. Poate că își dăduseră seama, într-un final, cât de politicoasă fusese. Da, cu siguranță îi remarcaseră purtarea cuviincioasă.

-Ai mâncat mai mult decât Quinlan. De fapt, ai mâncat mai mult decât toți.

Nu fusese răspunsul pe care-l așteptase. Să-i spui unei doamne că mâncase mai mult decât un soldat nu era un compliment, ci o insultă.

-Quinlan și ceilalți nu erau probabil prea flămânzi, se apăra ea. În plus, cât de mult am mâncat nu e treaba nimănui. El zâmbi. Doamne, era destul de atrăgător când nu se holba la ea!

-Noi credem că este. Brenna se îmbujoră. Se gândi să mintă, ca să nu lase impresia că era lacomă, dar apoi hotărî să fie sinceră. Până la urmă, avea să mai împartă hrana cu barbarii aceia, așa că aveau s-o prindă repede cu minciuna.

-Nu am mâncat la fel de mult ca de obicei, recunosc într-un final.

-Câteodată mâncați mai mult decât atât, milady? se interesă un soldat.

Părea neîncrezător. Îi aruncă o privire dojenitoare ca să îi dea de înțeles ce credea despre comportamentul lui.

-Adevărul e că da. Quinlan râse primul, iar ceilalți îi urmară rapid exemplul. Tot mai stânjenită, căută cu disperare un mod de a le distrage atenția de la obiceiurile ei culinare, însă ei nu erau dornici să schimbe subiectul.

-Nu-i așa că este o seară frumoasă de primăvară? comentă într-un târziu.

-Mănânci mai mult când ești nervoasă? vru Quinlan să știe. Ce întrebare ciudată!

-Nu, răspunse ea. Bărbații râseră din nou. Așteptă ca ei să se potolească înainte să încerce, încă o dată, să schimbe subiectul.

-Connor, vrei să mi-i prezinți pe oamenii tăi?

-Se vor prezenta singuri. Îi cunoștea deja pe Owen și Quinlan, iar apoi, când se uită la ceilalți trei războinici, fiecare își spuse numele.

Aeden era cel mai slab din grup,deși nu ar fi fost considerat slăbuț după criteriile englezești,iar Donald era oșteanul cu ochi mari,căprui,ce îi aminteau de ochii unei căprioare.

Giric era timidul grupului.Abia dacă putu să se uite la ea când își spuse numele.

-Este o plăcere să vă cunosc pe toți,declară ea odată ce se prezentaseră.

-Pot să te întreb ceva,milady? spuse Quinlan.

-Desigur.

-Când ne-ai văzut prima oară,ți-a fost teamă.Câțiva dintre noi se întreabă de ce.

-Credeai că-ți vom face rău? întrebă Aeden.Adăugă un zâmbet care arăta că această posibilitate i se părea amuzantă. Te rugai.

-Da,mă rugam,și da,credeam că îmi veți face rău.

-Dar după aceea,milady,interveni Owen,după ce ți-am spus că nu dorim să-ți facem rău,de ce ți-a mai fost frică?

Nu se uitaseră oare în oglindă? Dar aveau oare așa niște obiecte luxoase acolo unde trăiau? Decise că ar fi fost răutăcios să facă vreun comentariu despre înfățișarea lor,așa că ridică pur și simplu din umeri și nu spuse nimic.

Nici unul dintre ei nu voia să renunțe.

-Vopseaua noastră de război a fost cea care te-a pus în gardă? se interesă Owen.

-Nu am nici o intenție să răspund,peut-être că nu vreau să vă rănesc sentimentele.

Dintr-un anumit motiv,sinceritatea ei îi făcu să râdă din nou.Atunci decise să fie un pic mai directă.Totuși,voi recunoaște că vopseaua voastră de război m-a pus în gardă.Da,asta a fost,accentuă ea cu o mișcare a capului.Și mărimea voastră și hainele și manierele și încruntarea voastră intimidantă și felul în care cei doisprezece soldați ai tatălui meu s-au făcut mici în fața voastră.Să continui?

Își dădu seama că luaseră remarcile ei drept laude.Chiar trebuia să-i pună la punct și să le explice că nu fusese impresionată de ei-nici o englezoaică sănătoasă la cap nu ar fi fost-,dar îi veni în minte un nou gând îngrijorător,care o făcu să se uite la Connor.

-N-o să mă vopsesc în culorile războiului.Ar fi bine să înțelegi acest lucru chiar acum.Este un gest barbar,Connor,și nu te poți aștepta...

Râsetele bărbaților îi opriră protestul.Connor nu râse,bineînțeles; acest bărbat nu râdea niciodată,din câte își putuse da seama,dar zâmbi.Inima ei punctă observația printr-o bătaie rapidă.Avea dinți frumoși și albi,toți aveau,iar ea se întreabă cum puteau să se picteze atât de urât pe chipuri și,în același timp,să aibă o asemenea grijă de dinții lor.Erau într-adevăr un grup ciudat.Avea să-i înțeleagă oare vreodată sau să-și găsească locul între ei?

-Femeilor nu li se face această onoare.

-Ce onoare? întrebă ea descumpănită.

-Vopseaua, explică el. Tradiția aparține doar luptătorilor.

Connor nu părea să glumească, așa că nu îndrăzni să râdă. Totuși, efortul o costă. Gâtul o duru tare din cauza încordării.

-Ai mai văzut un highlander înainte, milady? Știi ceva despre noi? șopti Giric. Se înroși până în vârful urechilor și, în timiditatea lui, adresă întrebarea pământului.

-Când eram mai tânără, credeam că știu totul despre voi. Știam chiar și unde locuiți.

-Unde credeai că locuim? întrebă Donald, zâmbind la scăpărarea pe care o observă în ochii stăpânei.

-Sub patul meu. Ieșeați de acolo doar noaptea, în timp ce dormeam. Mă trezeam întotdeauna țipând și alergam ca fulgerul în camera părinților. Se așteptă ca bărbații să râdă la gluma ei, sau cel puțin să zâmbească. Din nefericire, nici unul nu păru să-și dea seama că îi tachina. Trei dintre ei păreau confuzi; ceilalți erau de-a dreptul îngroziți.

-Tocmai ne-ai insultat? vru Owen să știe, nevenindu-i să creadă că o asemenea oroare era posibilă.

-Nu, doar am glumit. Pentru numele lui Dumnezeu, nu vă puteți da seama de diferență? Dădură toți din cap. Lui Quinlan îi fu cel mai greu să-și ascundă zâmbetul.

-Se pare că mireasa ta te visează de ani întregi, stăpâne, rosti el trăgănat.

-Așa s-ar părea, încuviință căpetenia. Brenna nici măcar nu încercă să-și ascundă exasperarea. Efortul de a purta o conversație decentă cu ei îi făcea capul să-i vâjâie, și se străduise degeaba să fie politicoasă. Prin urmare, renunță să mai încerce.

-Connor, pot să mă retrag? Se înclină în fața bărbaților și plecă. Pornise deja spre lac cu peria de păr, haine curate și o pătură, înainte ca soțul ei să-i dea permisiunea. Ajunse în luminișul dintre pini, se opri și apoi se uită peste umăr.

-Quinlan?

-Da, milady?

-Nu au fost vise. Au fost coșmaruri. Ei nu râseră până când ea nu se îndepărtase suficient, dar sunetul veseliei lor fu destul de zgomotos încât să ajungă de cealaltă parte a lacului. Cu toate acestea, nu crezu că soldații înțeleseseră gluma; păreau să fie prea grei de cap pentru asta. Probabil Connor făcuse o remarcă odioasă despre ceva ce oamenii lui considerau amuzant, precum crima sau schilodirea. Toți păreau să aibă un simț al umorului deformat. Ajunsesese la concluzia aceasta când îi văzuse zâmbind ca păgânii după ce Connor le spusese

că-i puteau omorî pe soldații englezi.Și nu se îmbufnaseră ca niște copii când ordinul fusese anulat?

O năpădiră remușcărilor.Știa că nu trebuie să continue să-1 judece pe Connor atât de aspru.Ce putea să facă dacă era un barbar sau fusese crescut ca un animal sălbatic? În plus,acum era soțul ei.Avea să rămână cu el pentru tot restul vieții; nu trebuia cel puțin să încerce să-1 placă?

El se aștepta oare să o ducă în patul lui încă din seara aceea? Încercă să blocheze acea posibilitate înfricoșătoare imediat ce îi pătrunse în minte.Era ușor de spus,dar greu de făcut; să o păzească Dumnezeu,nici nu se putea gândi la posibilitatea ca soțul ei să o atingă fără să tremure de spaimă.Știa că reacția ei nu era deloc rezonabilă.Era acum o femeie matură,nu un copil,și,prin urmare, înțelegea ce se aștepta de la ea.Mama ei îi explicase cu răbdare că toți soții vor să se culce cu soțiile lor imediat după încheierea ceremoniei nuptiale.Totuși,nu-i dăduse fiicei nici un fel de detaliu și,deși Brenna pricepuse lucrurile de bază sau măcar avea această impresie,fusese lăsată să ghicească aspectele mai delicate.

Totul îi suna îngrozitor de ciudat.Nu voia să-și facă griji pentru asta.Dacă războinicul hotărâse să se culce cu ea,poate că Dumnezeu avea să se milostivească,lăsând-o să doarmă în timpul calvarului.

Zâmbi la această idee fantezistă în timp ce se dezbrăca.Fugi în apă înainte să se răzgândească,scrâșni din dinți din cauza frigului și se spală în grabă.

Chiar când ieșea afară,auzi pe cineva apropiindu-se.Intră iarăși în apă până la bărbie și așteptă.Peste câteva clipe apăru Connor cu un tartan pe braț.

-E timpul să ieși.

-Dacă voi avea intimitate când ies.

-De ce?

-Pentru că vreau eu,replică ea șocată de întrebare.

-Vei îngheța de frig.Ieși afară.Acum.Ordinul lui dur nu lăsa loc de comentarii.

-Nu voi ieși.Nu am nimic pe mine.Chiar am nevoie de intimitate,rosti ea pe un ton vehement.

-Nu e nimeni aici.

-Tu ești aici și stai chiar în lumina lunii.Nu pot ieși până nu pleci.

Mireasa lui îndrăznise să strige din nou la el.Scutură din cap la îndrăzneala ei.

-Nu ridică vocea la mine.Vorbea de parcă își pierduse răbdarea.Brenna își aminti că jurase să se înțeleagă cu el și se gândi că,dacă îi dădea ceea ce dorea,poate avea să fie răsplătită cu amabilitate.Buzele îi amortiseră de la apa rece și dinții îi clănțăneau,încât abia mai putea să vorbească.

-În regulă.Nu voi mai striga.Vrei,te rog,să pleci?

-Nu.Evident că soțul ei nu știa cum să întoarcă o favoare.

Trebuia să-i explice totul,nu acum,ci mai târziu.Pielea i se zbârcise ca o prună uscată și,dacă nu ieșea în curând,avea să moară de frig.”*Mândria te poate ucide*”,își zise.

-Nu am cum să ies.

-De ce? Ți-e rușine?

Connor părea surprins de această posibilitate.Ea închise ochii,spuse o rugăciune rapidă pentru suferință,apoi răspunse:

-Bineînțeles că mi-e rușine.

-Timiditatea nu-și are locul între noi.Vrei să vin după tine?

-Mă voi îneca dacă vii.Această amenințare ridicolă îl făcu să zâmbească.

-Te-ar ajuta dacă m-aș dezbrăca și eu?

-Nu.Nu-și dăduse seama că o tachina,descoperi Connor; drept fie spus,dacă mai striga o dată la el,avea să intre în apă după ea.Connor,poți cel puțin să te întorci cu spatele până mă îmbrac?

Oftatul lui fu suficient de puternic încât să o împingă sub apă.

-Te porți prosteste,murmură el întorcându-se.

Nu o deranja critica lui.Până la urmă obținuse ceea ce dorise,într-un final,ieși în grabă și se șterse cât de repede putu.Temându-se că nu avea destul timp,nu se mai obosi să-și pună cămașa,ci își trecu peste cap rochia din bumbac alb.

Panglicile roz fixau corsajul subțire de la talie la bărbie.Simțindu-și degetele de parcă ar fi fost înțepate de mii de ace ascuțite,nu putu să lege cum trebuie fundele delicate.Renunță pentru un moment.Tunica groasă pe care plănuise să și-o pună pe deasupra i-ar fi acoperit pieptul gol,însă nu știa cum să ajungă la ea.Își atârname veșmântul pe o creangă joasă ca să nu se murdărească,dar ar fi trebuit să treacă pe lângă Connor pentru a o lua.Nu avea de gând să-l lase să o vadă în acea ținută indecentă,așa că îl rugă timid să-i înmâneze tunica.

Războinicul nu păru să o audă.Brenna începu să se îndepărteze,gândindu-se doar să se distanțeze puțin de el,dar simți că alunecă pe povârnișul umed.Ar fi căzut direct în nas sau ar fi plonjat în apă,dar Connor o salvă,trăgând-o înapoi în siguranță.Dacă nu ar fi arătat atât de indispus,i-ar fi mulțumit pentru ajutor.Așa însă,își strânse mai tare rochia peste sâni și se încruntă.

-Vreau să înțelegi că nu ai de ce să te temi.Datoria mea este să am grijă de tine,nu să-ți fac rău.

-Nu mă tem.

-Tocmai te-ai ferit de mine,fi aminti el sec.Ți-a fost evident frică în urmă cu un minut.Tânăra femeie dădu din cap.Panglica de mătase care-i ținea părul strâns îi

zbură în apă,iar masa deasă de bucle îi căzu pe lângă umeri.O plăcere bruscă îl năvăli când o privi atât de zburlită.Era cea mai provocatoare ființă pe care o întâlnise.Un bărbat s-ar fi putut pierde în magia ochilor ei mari și albaștri și ar fi uitat cu totul despre îndatoririle sale,în timp ce s-ar fi oprit să admire eleganța senzuală a mișcărilor ei.

Ce naiba era în neregulă cu el? Brenna nu-i făcuse vrăji,și totuși se purta de parcă ar fi făcut-o.Deveni brusc iritat.Nu avea de gând să o lase să-l descumpănească,dar,la naiba,era o adevărată pacoste.

Și o seducătoare.Nu se gândea decât la modul în care să-i alunge încruntarea cu un sărut și să facă dragoste cu ea.Probabil că ar fi murit de spaimă dacă i-ar fi bănuț măcar gândurile.Nu avea cum să știe cât era de ispititoare sau cum reacționa corpul lui la goliciunea ei.Nu s-ar mai fi încruntat cu atâta indignare dacă și-ar fi dat seama cât de aproape era să fie aruncată pe cea mai apropiată pătură.

-Nu mai da din cap în fața mea,îi ordonă el cu o voce aspră.

-Voiam doar să-ți dau de înțeles,cât mai clar,că nu mi-a fost frică.Doar că nu mă așteptam să te întorci și am fost surprinsă.Manierele tale îmi dau serios de gândit.El zâmbi,iar ochii ei se dilatară neîncrezători.Manierele nu sunt importante pentru tine?

-Nu.

-Nu? Dar ar trebui să te gândești că sunt importante.

-De ce?

-De ce? repetă ea.Mintea i se golise.Dumnezeu s-o ajute,nu-i veni în cap nici un motiv.Modul în care Connor se uita la ea,cu atâta căldură și tandrețe în ochi,o făcu să uite chiar și despre ce vorbeau.Făcu un pas mai aproape de el.Ești un bărbat care creează confuzie,șopti ea.Dar dacă vreau să-mi păstreze judecata sănătoasă,cred că trebuie să încerc să te înțeleg.Sper să meriți efortul, Connor.Peste o clipă,murmură: Poți să-mi dai drumul acum.

El se simțea foarte bine așa și,pentru că era obișnuit să facă exact ceea ce voia,îi ignoră dorințele.Pielea ei moale,fină ca a unui înger și de un auriu pal în lumina lunii,îi oferea senzații de necrezut sub palmele sale aspre și bătătorite.Cum de această comoară nu fusese luată de altul?

-Nu ai fost niciodată curtată de un alt bărbat?

-Am fost promisă unui baron,dar a murit înainte să ating vârsta măritişului.Nu l-am cunoscut niciodată,și de fapt nu am mai cunoscut nici pe alții.Tata nu permitea bărbaților să se apropie de fetele sale,mai ales de Rachel,cea mai drăguță dintre noi.

-Baronul căreia i-ai fost promisă a murit în luptă?

-În pat.

-A murit în pat?

-A fost tragic,răbufni ea.Nu amuzant.

-Doar un englez poate muri în pat.Consideră părerea lui prea ignorantă ca să-1 mai contrazică.

-Te rog să-mi dai drumul.

-Te simți rușinată? întrebă el slăbind strânsoarea.

-Doar puțin.

-Nu vreau să-ți fie rușine deloc.Încetează acum.

Ea începu să râdă înainte să-și dea seama că era perfect serios.

-Ai vreo idee cât de arogant pari? Fără să aștepte răspuns,continuă: Mi-e frig din nou.Dacă mi-ai da drumul,aș putea să termin cu îmbrăcatul.

-Nu e nici o nevoie să te îmbraci.Mergem la culcare.Nu vorbele lui o speriară,ci modul în care le rostise.Emana o autoritate neînduplecată și arăta la fel de tensionat ca un războinic pe punctul de a-și ucide dușmanul.

-Împreună? se prefăcu ea a nu înțelege.

-Bineînțeles.

-Acum? Vrei să mergi la culcare acum?

-Da,acum.Connor începuse cu adevărat să urască acest cuvânt.

-Aș prefera să nu merg.

-Aș prefera să mergem.

-Ar fi bine să știi că mi-e teamă de asta,Connor.Nu vreau să-ți rănesc sentimentele,dar trebuie să fiu cinstită cu tine.Cu siguranță nu vrei să-ți impui vrerea cu forța.Ce faci acum?

-Te înfășor cu tartanul MacAlister.Vrei să nu te mai tragi înapoi de fiecare dată când mă întind spre tine? E al naibii de iritant.Ridică-ți părul din calea mea.

-Aș prefera să mă lași în pace.

-Îmi pui la încercare răbdarea.De ce nu voia să înțeleagă? Mai făcu un efort să-1 lămurească.

-Connor,nu am experiență deloc.Era sigură că nu trebuia să-i ofere mai multe detalii,căci îngrijorarea ei era vădită în zbaterea pleoapelor și în tremurul mâinilor.Orice om cumsecade ar fi încercat să o liniștească imediat.

-Eu am.

-Asta-i tot? strigă ea.Ar trebui să mă consoleze că ai tu experiență?

-Vrei să te consolez? Păru dezgustat de ideea în sine.Reacția lui o scoase din fire.Frustrarea îi crescua până îi venea să urle.Ca să se calmeze,inspiră încet și profund,însă demersul nu-i fu de nici un ajutor.

-Da,cu siguranță vreau să mă consolezi.

Îi fusese teamă că ea va spune asta.Pentru prima dată,după o lungă perioadă, Connor nu-și găsea cuvintele.Nici o altă femeie nu-i adresase o rugămintă atât de ciudată.În trecut,femeile veniseră la el de bunăvoie să-și ofere trupurile,iar dacă era în dispoziția adecvată- ceea ce,trebuia să recunoască,se întâmpla de cele mai multe ori-accepta.Era,bineînțeles,conștient că trebuia să se poarte frumos și se asigura întotdeauna ca plăcerea lor să o egaleze pe a lui.Totuși,nici una dintre ele nu fusese fecioară; nu le-ar fi dus în patul lui dacă ar fi fost,ba mai mult, aproape toate se dovediseră foarte pricepute în arta satisfacerii bărbatului.De fapt,aveau de obicei mai multă experiență decât el.Dar toate plecaseră zâmbind. Această doamnă blândă care stătea în fața lui nu le semăna deloc celorlalte.Era soția lui,femeia care avea să-i poarte numele și copiii.Trebuia să o respecte și să facă orice i s-ar fi cerut pentru a-i alina temerile.Evident că îi lipsea complet experiența când venea vorba de satisfacerea nevoilor emoționale ale unei femei, dar era sigur că,dacă își punea mintea,putea să se descurce.Din păcate însă,nu fusese preocupat să observe ce făceau alți bărbați cu femeile lor,nici chiar fratele lui,Alec.

Și acum,ce? Nu avea de gând să-i spună că o părăsise norocul.Probabil că ar fi început să plângă,și atunci habar n-ar fi avut cum să o facă să se oprească.Fratele său ieșea întotdeauna din salon când soția sa izbucnea în plâns și se întorcea doar când se calma suficient încât să asculte de rațiune.Nu avea de gând să urmeze exemplul lui Alec.N-ar fi reușit s-o ademenească în pat dacă pleca de lângă ea.Dimpotrivă,i-ar fi lăsat impresia că-i oferea o amânare.

Părea să existe o singură cale de ieșire din această încurcătură.Trebuia să o ajute să-și lecuiască temerile prostești,oricât ar fi durat.Adunându-și întreaga tărie,murmură:

-Am decis să te consolez.

-Ai decis? Păru emoționată.

-Da,am decis.Oricum,va trebui să-mi explici mai întâi această datorie,ca să știu cum să procedez.Poți începe.

-Nu e timpul de glume.

-Nu am glumit.

-Chiar îmi spui adevărul? încruntarea de pe figura lui îi dădu de știre că nu-i plăcea ca cineva să se îndoiască de el.Se grăbi să-l calmeze.Da,bineînțeles că spui adevărul.Ești un lord,pe pentru numele lui Dumnezeu.Nu ai minți.

-Vrei să continui? Ea aprobă din cap,dar nu deschise gura.Brenna!

-Mă gândesc,nu mă mai îmboldi atâta! strigă ea.Cum să oferi consolare e destul de greu de explicat,iar eu nu vreau să fac nici o greșeală.Căzu din nou într-o tăcere profundă care-l nedumeri.Pentru numele lui Dumnezeu,doar nu îi ceruse să rezolve o ghicitoare imposibilă.De ce se purta astfel? Nu știa cât mai era capabil să stea acolo fără să o atingă.Nu vedea ce efect avea asupra lui? Nu,sigur că nu.Dintre toate lucrurile,era în totalitate preocupată de ideea consolării.Părea că uitase cum să vorbească.Uitase și că era pe jumătate dezbrăcată,dar el nu putea trece asta cu vederea.În secunda în care nu-și mai ținu adunată rochia deasupra pieptului,golul din material se lărgi suficient încât el să-i zărească umflătura delicată a sânilor.

Era o caznă să-și mute privirea.Își dădu seama că,dacă nu o acoperea,avea să-și piardă complet disciplina.Și-ar fi plimbat încet degetele peste pielea ei fină și ademenitoare și apoi i-ar fi sfâșiat cămașa ușoară ca aerul.

Atunci n-ar mai fi stat să se gândească la consolare,nu-i așa?

Connor o înfășură repede cu tartanul.Îi acoperi umărul cu capătul mai lung, desfășură stofa pentru a-i acoperi sânii și o fixă cu cingătoarea de sfoară pe care o avea la el.Pe când o îmbrăca îi atinse pielea goală nu o dată,ci de două ori,și la naiba dacă nu se simțea de parcă ar fi fost lovit de un fulger fierbinte.

Faptul că o învelise nu-i stinsese nevoile trupești.Acum nu-și dorea nimic mai mult decât să rupă tartanul și rochia de pe ea.Cu greu,se potoli și își fixă privirea în depărtare.

-Sunt mulțumită că te gândești la asta.Îi captă întreaga atenție cu această remarcă.

-Mă gândesc?

-Da.

-La ce exact crezi că mă gândesc? se interesă el aruncându-i o privire aspră.

-Consolare.Connor nu râse.Nu ar fi înțeles de ce era amuzat și chiar nu se cuvenea să-i spună.

-Tot nu mi-ai zis ce vrei de la mine.

-Când ai fost mic nu ți-a explicat mama ta?

-E moartă.

-Îmi pare rău.

-De ce?

-Pentru că a murit.Dar tatăl tău? Nu te-a consolat niciodată?

-Nu.

-De ce nu?

-E mort.De aceea.

-Connor,nu era nimeni la care puteai să apelezi când erai băiețel?

-Fratele meu,Alec,spuse el ridicând din umeri.

-Te-a consolat vreodată?

-La naiba,nu,mormăi Connor.Simpla idee îl dezgusta.

-Nu era nimeni care să țină la tine?

-Mama mea vitregă,Euphemia,însă ea nu era în stare să-1 consoleze nici măcar pe fiul ei,Raen.Moartea bruscă a tatei a distrus-o,și de atunci e tot în doliu.Nici măcar nu poate suporta să revină pe moșia mea.Durerea ei încă este cumplită.

-Trebuie să-1 fi iubit foarte mult pe tatăl tău.

-Bineînțeles că l-a iubit,răspunse el nerăbdător.Durează mult să consolezi?

Pentru numele lui Dumnezeu,cum putea să știe răspunsul la această întrebare?

-Nu cred,decise ea.Unii soți doar își ating soțiile pe umăr atunci când trec pe lângă ele ca să le arate că le pasă de sentimentele lor.Tata așa a făcut mereu,dar acum,că mă gândesc,nu știu dacă îi oferea mamei alinare sau afecțiune.Brenna ridică din umeri.Explicațiile se dovedeau mai dificile decât se așteptase.Încercă să se gândească la un alt exemplu.Poate că unii soți își pun brațele în jurul soțiilor și...

-Tu ce preferi?

-Poftim?

-Vrei să te ating pe umăr,sau să te țin în brațe?

Era lipsit de speranță.Consolarea trebuia să vină din suflet,iar Connor trebuia să o simtă înainte să o arate.Tânăra femeie presupunea că e și o artă ce se dobândește,se învață după ani în care ești tratat cu afecțiune de membrii familiei.Dacă nu ar fi fost atât de uimită de ceea ce i se întâmpla în seara aceasta, probabil că ar fi fost capabilă să-i explice destul de bine.Acum însă nu putea să-și amintească nici măcar numele ei.

-Aceasta nu este o lecție de mânăuire a săbiei.Trebuie să fii sincer,spontan și...Nu continuă pentru că nu putu să se gândească la nimic altceva.

-Nu ai nici o idee despre ce vorbești,nu-i așa? Brenna lăsă să-i scape un oftat lung.

-Nu,nu tocmai.

-Atunci,pe numele lui Dumnezeu,de ce am stat aici?

-Nu mi-am dat seama cât de nerăbdător ești,iar eu...Ce faci acum mai exact?

-Îți ridic părul de sub tartan.

-De ce?

-Așa vreau.

-Faci întotdeauna ce vrei? Faci,nu-i așa?

-Acum ai fi fost întinsă pe spate dacă aş fi făcut ceea ce voiam.

Ea nu mai încercă să-i împingă mâinile.

Oricum,nu avea nici un rost să-l mai contrazică.E drept,nu putea să se ferească de atingere-în definitiv,era de cel puțin două ori mai mare și mai puternic decât ea-,dar își proteja rămășițele de mândrie pretinzând că încă se mai putea stăpâni.

Mâinile lui se dovediră surprinzător de tandre atunci când îi atinseră gâtul.Un fior de plăcere îi coborî pe spate; chiar dacă era o senzație plăcută,ceea ce era și mai plăcut și surprinzător era faptul că îndrepta ceea ce îl deranja în loc să o critice.În copilărie fusese muștrată permanent-numai Dumnezeu știa,întotdeauna părea să greșească într-un fel sau altul-iar apoi i se ordona să se corecteze.

Connor nu avea să fie cu nimic diferit.Era doar o problemă de timp până când avea să se obișuiască și să intre în aceeași rutină ca părinții,frații și surorile ei.

Connor nu avea de gând să mai aștepte.O luă de mână și începu să meargă spre patul pe care îl pregătise.Era puțin surprins că nu i se împotriva.

-Ar trebui să te avertizez de acum că rareori mă dichisesc,îi scăpă ei.

-Înfățișarea ta nu contează pentru mine.

-Nu contează?

-Bineînțeles că nu.Se gândi la asta pentru o clipă sau două înainte să-și dea seama că se îndreptau înapoi spre tabără.

-Unde mergem? Auzi panica din vocea ei.Dumnezeule,ura să fie răbdător.Oare toate fecioarele erau așa de mofturoase?

-Ce pot face pentru a-ți îndepărta această teamă ridicolă?

-Ai putea începe prin a nu-ți bate joc.Nu este ridicolă.

-Răspunde-mi.

-Ai putea spune ceva ce aş putea considera plăcut sau promițător despre...

-împerechere.Se gândi la o mie de răspunsuri,dar toate se concentrau pe modul în care s-ar fi simțit el.

-Ezitarea ta mă îngrijorează,șopti ea.

-Nu te va omorî.

-Nu mă va omorî? Asta-i tot?

-Îți va plăcea,zâmbi el percepându-i revolta din glas.Până la urmă.

Brenna îi aruncă o privire neîncrezătoare.Totuși,continuă să meargă,și asta era tot ce conta pentru el în acel moment.

-E murdar,nu-i așa?

-Nu,nu este.

-Mă îndoiesc foarte tare că-mi va plăcea.Tânăra femeie coborî glasul,căci se apropiau de tabăra oștenilor și nu voia să fie auzită.Totuși,îmi doresc să am copii.

-Și cum plănuiai mai exact să-i obții? Ignoră sarcasmul din vocea lui.

-Tu îți dorești copii?

-Bineînțeles.De ce crezi că m-am însurat cu tine?

-Nu știu de ce.Ai promis că îmi vei explica totul după ce ne vom căsători.

-Mai târziu,promise el.

-Orice femeie îți poate oferi copii.De ce m-ai ales pe mine? Erau acum față în față,în mijlocul luminișului.Ea se uită împrejur și îi văzu pe ceilalți soldați care se prefăceau că dorm pe păturile lor.În mijlocul cercului era un pat gol,aranjat cu încă un tartan.Fu îngrozită.Chiar se aștepta să doarmă acolo,printre oștenii lui? Da,bineînțeles că se aștepta,își dădu ea seama.Pentru numele lui Dumnezeu, chiar nu avea nici o idee despre nevoile unei femei?

Nu putea să facă o scenă.Oamenii lui ar fi auzit-o dacă ar fi început să-i țină teorii stăpânului lor,iar asta ar fi stânjenit-o pe ea și l-ar fi înfuriat pe el.

Ce era de făcut? Nu avea de gând să se lase atinsă cu toți oamenii care se prefăceau că dorm la mai puțin de doi metri distanță.Și,totuși,cum să-l oprească? Connor nu părea capabil să se mai abțină.Postura lui era rigidă și încruntarea,intensă; pe deasupra,nu îi dăduse el suficient timp ca să-și potolească grijile? Dorise să o liniștească sau cel puțin încercase să-i ofere ceea ce dorise și nici nu-și putea imagina vreun alt bărbat care să meargă atât de departe ca să-i facă pe plac.Adevărul o făcu să zâmbească.Doamne,Dumnezeule,chiar o consolase și nici măcar nu-și dăduse seama de asta.Oftă.Soțul ei nu era un soi rău,până la urmă.

Nu ar fi fost corect din partea ei să i se opună în acel moment.Nu,în schimb,avea să fie diplomată.Cu puțină inteligență,se putea ca el să nici nu-și dea seama că mireasa lui obținea ceea ce dorea.Se întinse după mâna lui chiar în momentul în care el se pregătea să-și dea jos cizmele și,aplecată,ridică pătura de pe jos,după care îi șopti:

-Te rog să vii cu mine.

-Acum ce nu este în regulă? murmură el.

-Miresele pregătesc întotdeauna patul din noaptea nunții.Este o tradiție în Anglia.Își dădu seama că nu-i credea minciuna.Porni cu un pas ferm,se opri o clipă la marginea luminișului ca să arunce un zâmbet ademenitor,după care

continuă să meargă. Connor nu se clinti. Stătea cu picioarele depărtate și cu mâinile pe șolduri, uitându-se după ea, atent la ușoara legănare a șoldurilor ei. Apoi începu să numere până la zece. Când termină, ori avea să o lase pe femeia imposibilă să plece, ori avea să meargă după ea și să facă dragoste intens și pasional.

-Nu am auzit niciodată de această tradiție.

Remarca îi aparținuse lui Quinlan, care stătea pe jos cu spatele lipit de trunchiul unui copac. Connor își vărsă frustrarea asupra lui.

-Dacă mai spui un cuvânt, îți jur că te voi omorî. Quinlan îi ignoră avertismentul.

-Nu crezi că ar trebui să mergi la culcare înainte să trebuiască să te trezești? Seniorul făcu un pas amenințător înspre prietenul său, care se ridică imediat. Vrea doar intimitate, Connor. De aceea îți mută păturile.

-Îmi dau seama de asta. Nu își dăduse seama, bineînțeles, dar nu avea de gând să recunoască. Porni fără să mai spună un cuvânt și o ajunse pe Brenna în apropierea lacului. Nu era deloc amuzat de faptul că se învârtiseră în cerc și că erau aproape de locul de unde plecaseră.

-Plănuiai să ne pregătești patul în Anglia?

CAPITOLUL 5

-Aici e bine, hotărî Brenna.

Locul izolat pe care îl alesese era o bucățică de pământ înghesuită între pini. De-abia era suficient spațiu ca el să se întoarcă pe partea cealaltă. Cu toate acestea, se părea că ei îi plăcea și, jurându-și că era pentru ultima oară, îi făcu pe plac.

Rămase în spatele ei și își dădu jos bocancii în timp ce încerca să-și țină în frâu temperamentul. Ea întinse pătura pe jos; deși el era sigur că avea să tragă de timp cât mai mult posibil, îl surprinse prin iuțeala gesturilor.

Când termină, se descălță și se apropie de el până li se atinseră degetele de la picioare. Se uită țintă în ochii lui, ținându-și respirația în timp ce aștepta ca el să o atingă. El nu se mișcă. Aerul dintre ei era umplut de tensiune, neliniștea tinerei femei crescând pe măsură ce privea în ochii lui întunecați și de nepătruns, căutând primul semn de nemulțumire. Doamne, nu putea să suporte mult timp tăcerea.

-Mă gândisem să țin hainele pe mine. Când el își exprimă dezaprobarea printr-o clătinare a capului, șopti: Dar apoi am decis să le dau jos.

Connor continuă să aștepte. Ea își spuse că luase deja hotărârea și acum depindea de ea să se țină de cuvânt. Mâinile îi tremurau în timp ce-și dezlega cingătoarea, iar stofa de lână cu care el o înfășurase căzu cu un foșnet pe pământ.

Se gândi să se mute în partea cealaltă înainte să-și scoată rochia, deoarece lumina lunii era blocată de ramurile copacilor și umbrele i-ar fi ascuns goliciunea, dar își dădu seama că nu voia să se arate lașă.

Trebuia oare să-i spună că nu mai purta nimic sub rochie? Nu, oricum avea să afle destul de curând. Inima îi bătea nebunește, însă neliniștea i se mai domolise în fața calmului lui, și undeva în spatele învălmășelii de gânduri era convingerea că el nu i-ar fi făcut intenționat rău. Nu înțelegea de ce simțea asta, dar era adevărat, și, în mod bizar, mâinile nu-i mai tremurau chiar la fel de tare.

Avea sentimentul că deținea controlul asupra situației, iar asta conta cel mai mult. Îl privi grav, adunându-și curajul, și își scoase încet rochia. În tot timpul acesta îl scrută insistent, căutând vreo dovadă de neplăcere sau dezgust, deoarece trupul ei era plin de imperfecțiuni. Era întru totul conștientă de defectele ei. Sâni erau prea mari, șoldurile prea înguste și picioarele prea lungi. Connor le observase precis pe toate, și ar fi fost de-ajuns ca el să se încrunte de neplăcere ca ea să închidă ochii și să moară de rușine.

Războinicul o contempla uimit. Privirea îi zăbovi pe gura întredeschisă, sâni plini, talia îngustă, zulufii blonzi și picioarele lungi; în același timp, trebui să-și amintească să respire. Dumnezeuule, nu se așteptase la o asemenea frumusețe! Era copleșit, căci nu-și imaginase niciodată că o astfel de femeie putea să existe. Dacă nu ar fi fost un om practic, s-ar fi gândit că nu era englezoaică, ci o zeiță trimisă din rai să-l răsplătească pentru statornicia cu care căuta să-și răzbune tatăl.

Era tot mai disperat să o ia în brațe și să se înfrupte din ea. Nu cedă însă pornirilor trupești, ci rămase locului, lăsând-o să preia inițiativa. Dintr-un motiv obscur, îi intrase în cap că deciziile din acea noapte îi aparțineau în totalitate Brennei. Ajunsese la această concluzie surprinzătoare când ezitase, în loc să-i poruncească să-și dea jos hainele pe dată. Primi întocmai ce dorise.

Roșeața de pe chipul tinerei femei îi reflecta stânjeneala, încerca să arate sfidătoare, dar era speriată. Connor vedea asta în ochii ei, în modul în care stătea dreaptă și rigidă ca o sulită și în mâinile ei, pe care le strângea și le desfăcea spasmodic. O, da, era cu adevărat perfectă. Probabil se temuse de reacția lui, dar acum, văzând că el nu se clintise, se relaxa treptat.

De ce nu se dezbrăca și el? După o clipă de reflecție, Brenna hotărî să intervină.

-Crezusem că îți vei dai singur hainele jos, dar m-am gândit apoi că poate ai vrea să te ajut. Câteodată, soțiile din Anglia își ajută bărbații să se dezbrace. Era evident că improviza. Dacă asta îi mai domolea temerile, pe el nu-l deranja. Vrei să te dezbrac, Connor?

Intenționa să-i răspundă,apoi își zise că ceea ce funcționase înainte avea să mai funcționeze o dată, așa că se mulțumi să dea din cap afirmativ. Brenna trase aer în piept, adunându-și puterile, și întinse mâinile spre centura lui. Degetele ei de la picioare, la fel de ușoare ca aripile unui fluture, le întâlniră pe ale lui, iar în secunda în care nodul fu desfăcut și tartanul său căzu pe pământ, ea făcu repede un pas înapoi. Nu purta deloc lenjerie. Observă lucrul acesta de îndată, Dumnezeu s-o păzească, pentru că fusese suficient de nesăbuită să se uite, și își întoarse brusc privirea spre bărbia lui, până ce inima i se domoli. Aruncase doar o privire fugară sub mijlocul lui, iar ceea ce văzuse era mai mult decât suficient pentru a o îmboldi să fugă înapoi în Anglia.

-Connor, ești sigur că o să meargă?

Tulburarea din vocea ei îl amuză. Dumnezeu, cât era de neștiutoare! O luă încet în brațe și o ținu strâns la piept, sărutând-o pe creștet.

-Da, promise el. Era puțin surprins că mai putea să vorbească. Senzația pricinuită de atingerea sânilor ei netezi de pieptul său îi cerea întreaga atenție și, Dumnezeu îi era martor, începea să creadă că așteptarea insuportabilă meritase.

Îl surprinse iarăși atunci când își ridică fruntea spre el și-l lăsă să o sărute.

Bineînțeles, nu știa ce face. Buzele ei erau lipite strâns, dar, datorită blândeții lui, începu să se relaxeze. Pe urmă, Connor îi spuse ce-și dorea. Brenna nu i se împotrivi, ci doar îi aruncă o privire care sugera că își pierduse mințile dacă voia ca ea să facă un asemenea lucru. După ce el repetă rugămintea, cedă și deschise gura. O sărută cum își imaginase din prima clipă. Limba lui pătrunse rapid în căldura ei dulce, mângâind-o și cercetând-o. Era mult, mult mai bine decât își închipuise. Doamne, cât îi plăcea să o sărute astfel!

Și ei îi plăcea. Își încolăci brațele pe după gâtul lui și începu să-l mângâie. La început timid, apoi cu tot mai multă îndrăzneală, până când păru la fel de nerăbdătoare ca și el să experimenteze plăcerea erotică. În cele din urmă, începu să suspine puternic și să se frece de el.

Tentația îl supunea unor cazne cumplite. Dorea să o aibă chiar în acel moment și avu nevoie de toată puterea ca să-și controleze reacția. Ar fi speriat-o de moarte dacă s-ar fi înfipt acum în ea, ar fi rănit-o mai mult decât ar fi fost necesar, pentru că Brenna nu era încă pregătită pentru el. Avea să fie, își promise, chiar dacă agonia amânării îl omora. Își continuă asaltul blând asupra simțurilor ei, hotărât să-i șteargă orice gând despre ceea ce urma. Doar când avea să cedeze dorințelor care luau naștere în ea putea să primească invazia lui fără prea mare neplăcere.

Încercă să o copleșească, să-i inunde simțurile cu atingerea, cu gustul, cu mirosul lui. Gura lui o asalta pe a ei din nou și din nou, până când disperarea de a fi în

interiorul ei nu mai ținu cont de toate celelalte argumente.Își pierdea stăpânirea de sine cu fiecare sărut pe care îl împărțeau,cu fiecare geamăt pe care ea îl scotea.Se deștepta în el o energie febrilă.Nu-i lăsă timp să protesteze,ci o ținu ocupată cu sărutările lui în timp ce o ridică în brațe și o duse în pat.Încercă să fie blând,își aminti inclusiv să-și sprijine greutatea pe brațe,astfel încât să nu o zdrobească pe când se lăsa deasupra ei,acoperind-o în totalitate.

Dumnezeule,mirosea atât de frumos,era atât de bine s-o strângă în brațe! Își îngropa fața în scobitura gâtului ei,îi inspiră parfumul îmbătător și scoase un geamăt de extaz.Brenna era copleșită de ceea ce i se întâmpla.Se așteptase ca totul să fie deja gata și să aibă dureri îngrozitoare.Nu crezuse că avea să simtă toate acele senzații minunate străbătându-i corpul.În plus,tânjea și mai mult după el.Cum era posibil așa ceva? Nu știa dacă îl satisfăcea-spera că da-și voia ca uriașul ei soț s-o îndrume,astfel încât să tremure și el de la mângâierile ei cum tremura ea.Odată ce trupul lui greu se lăsă deasupra ei,gânditul deveni prea complicat.Șoptea cuvinte pasionate,senzuale aproape de urechea ei,ceea ce-i înteți dorința lăuntrică.Mâinile lui erau peste tot.Nu ar fi trebuit să-l lase să-i atingă sânii,vru să-i spună să înceteze,chiar și când se arcuia lipită de el,într-o cerere tăcută de a primi din ce în ce mai mult.

Încercă să-l oprească atunci când mâna lui ajunsese între coapsele ei,însă știa că era mult prea târziu pentru aceasta.Connor spera din tot sufletul să fie pregătită pentru el,Dumnezeu să-l ajute dacă nu era,și,de îndată ce simți deschiderea umedă pe care dorea atât de tare să o invadeze,necesitățile trupului său preluară conducerea.Încercă s-o pătrundă cât mai rapid.Se postă între coapsele ei și împinse adânc,dintr-o singură mișcare,făcând-o să scoată un urlet ce răsună printre pini.Simțindu-i încordarea,se forță să se oprească și îi acordă timp să treacă peste durere.Nu-și putu înăbuși geamătul de satisfacție masculină-sau fusese un strigăt? Era prea zguduit ca să știe exact ce făcea.Doar putea să simtă și,Dumnezeule,acesta trebuia să fie raiul,atât de minunată era fiecare senzație.Și atât de nouă.Pentru prima dată de când începuse să aducă femei în patul său,găsi că era mistuit de patimă.Brenna era mistuită de durere.Zbătându-se și plângând,îi ceru să se oprească,dar el scoase un strigăt și rămase complet nemișcat,lăsând-o nelămurită dacă era furios sau la fel de dezamăgit ca și ea.

Connor își dădu seama,în cele din urmă,că ea plângea.Se opri imediat și încercă să o calmeze.

-Va fi bine.Durerea o să dispară.

-De unde știi?

-Știu.Părea teribil de sigur.Ea hotărî să-l creadă,recunoscând că pulsațiile își diminuaseră intensitatea.Totuși,tot nu-i plăcea prea mult și spera ca totul să fie gata în curând.Era pe punctul de a-l ruga să se grăbească,dar el o sărută din nou și ea deveni brusc mai interesată să-i răspunsă sărutărilor decât să-l mustre.

Continuă să o mângâie și să o sărute până când simți că strânsoarea ei slăbi.Apoi se mișcă,la început lent,jurându-și că avea să termine dacă ea îi cerea, chiar dacă asta l-ar fi dărâmat.Totuși,în loc să i se împotrivescă sau să-i ceară lucruri imposibile,Brenna își puse iarăși brațele în jurul gâtului lui.

Cu toate acestea,el voia mai mult decât acceptul ei,deoarece îi simțise dorința înainte să o rănească,și tânjea să o simtă din nou.Printre sărutări pasionale,îi șopti promisiuni senzuale și laude,cele mai multe dintre ele neavând nici un sens,dar ea nu păru să observe sau să fie deranjată.Răbdarea lui fu răsplătită din plin când începu să se miște lipită de el.

Connor își lăsă greutatea pe brațe și se ridică să se uite în ochii ei.Acolo se găseau lacrimi,dar și pasiune,nu? Dumnezeule,spera că da.Nevrând să o mai rănească,jură încă o dată să termine repede cu o împingere puternică,să-i ofere sămânța lui dacă durerea ei persista,în timpul acesta întrebându-se cum putea găsi suficientă disciplină ca să renunțe la senzațiile acelea incredibile.

-Vrei să mă opresc?

Părea furios.Ea îl privi și văzu că falca îi era încleștată și pe frunte se prelingeau broboane de transpirație.Făcuse ceva greșit? Abia se putea gândi la asta,căci pulsațiile din interiorul ei erau puternice,dar surprinzător de plăcute.Se mișcă sub el,își ridică genunchii doar puțin,să-l aducă mai adânc în ea,și simți o izbucnire care o umplu de plăcere.Nu se putu împiedica să nu se mai miște o dată.Connor scoase un geamăt puternic.

-Te-am supărat? șopti ea.Clătină din cap că nu înainte să repete întrebarea.

-Vrei să mă opresc?

-Nu.Se retrase încet,zâmbind,căci ea își încorda instinctiv picioarele în jurul lui, încercând să-l țină înăuntru.Apoi se împinse din nou înainte,urmărindu-i reacțiile pentru a-i surprinde eventualele semne de disconfort.

Brenna strânse din pleoape,scoase un suspin dulce și îi ceru să facă același lucru încă o dată.Era toată încurajarea de care avea nevoie.O pătrunse din nou și din nou,tot mai puternic cu fiecare împingere,delectându-se cu modul în care se agăța de el și scotea toate acele sunete erotice.

Connor credea în continuare că el deținea controlul.Știa exact ce urma să se întâmple cu ea; în curând avea să-i cedeze complet,cu trupul,cu mintea și cu inima.Orgasmul avea s-o consume și,în timp ce se afla pe culmile plăcerii,el

avea să-i dea sămânța lui. Bineînțeles, urma să fie satisfăcut pe de-a-ntregul. Cum fusese întotdeauna. Păstră ritmul până când ea i se zvârcoli în brațe. Șoldurile ei se arcui au cu putere ca să-l grăbească, iar asta îl făcu să devină și mai pretențios. Îl lăsă să afle câtă plăcere îi oferea lăsându-i urme pe spate cu unghiile ei și strigându-și bucuria.

-Ah, Dumnezeu!

-Nu, iubito, Connor.

Nu-i înțelegea cuvintele deoarece senzațiile o copleșeau, aproape torturând-o cu minunăția lor; voia să-i spună asta, dar vocea i se pierdu în strigătele pentru mai mult. Nevoia ei îi hrănea propria nevoie. Ea deveni brusc agresorul, mișcându-se și mângâindu-l, atingându-l în feluri în care nu mai fusese atins înainte.

Îl trase spre ea pentru un sărut lung, umed, cu gura deschisă, de-a dreptul sălbatic, obligându-l, cu răspunsul ei lipsit de inhibiții, să-i ofere totul. Nu avea nici o putere să oprească ceea ce se întâmpla cu el. Pasiunea ei o aprindea pe a lui și chiar și acea parte a minții lui pe care o ascunsese tot timpul i-o oferi de bunăvoie miresei sale.

Lumea lui se destramă. Se împinse adânc, din nou și din nou, cu mișcări necontrolate, și, cu o ultimă răbufnire, își revărsă sămânța în ea, strigându-i numele în semn de acceptare și capitulare, în chiar clipa în care inimile lor păreau să bată ca una singură și sufletele parcă se îmbrățișau, ea își găsi propria împlinire. Se agăță de soțul ei ca și cum viața ei depindea de asta, înspăimântată de ceea ce se întâmpla cu ea, și atunci îl auzi strigându-i numele, îl simți încordat și încetă brusc să se mai împotrivescă propriei capitulări. Fior după fior de extaz pur se revărsară asupra ei; în tot acest timp, Connor o strânse puternic, murmurându-i că totul era minunat. Fericirea absolută păru să dureze o veșnicie, și totuși se termină mult prea repede. Plângând încet pe umărul lui, fiindcă fusese incredibil de frumos, se simți epuizată, împlinită și foarte mândră de sine. Îi luă câteva minute să se oprească din tremurat și să respire normal. Connor, observă ea, gâfâia în continuare. Întreaga experiență fusese mult mai solicitantă pentru el decât pentru ea, se gândi, înainte să-și dea seama că și ea avea răsuflarea întretăiată.

El continuă să o țină până când începu să se relaxeze în brațele lui și picioarele i se înmuieră, apoi încercă să se desprindă, însă ea nu voia să-i dea drumul. Vru să-i îndepărteze brațele ca să se poată ridica, deoarece voia să rămână singur un timp ca să-și pună gândurile în ordine, dar simți pe piele lacrimile ei și hotărî să mai aștepte un minut sau două.

O rănise, da, bineînțeles că o rănise. Fusese fecioară și era inevitabil să aibă dificultăți să-l accepte, dar, odată ce ea se obișnuise, continuase oare să o

rănească? La naiba,fusese prea dur cu ea; ar fi trebuit să fie capabil să se controleze și,dacă nu ar fi fost atât de atrăgătoare și pasională,probabil ar fi reușit.Ea la ce se așteptase? I se dăruise în întregime.

Fusese perfectă.Connor,înțelegând brusc unde îl duceau propriile gânduri,se dojeni cu severitate.Ce era în neregulă cu el? Acum încerca să dea vina pe ea pentru că îi răpise disciplina și încercase să-i câștige inima.Și asta când i le oferise pe amândouă de bunăvoie.Avea cu adevărat nevoie de timp să-și revină.Cu toate acestea,ea nu avea de gând să-i dea drumul, așa că hotărî să aștepte până a doua zi ca să se adune.Poate până atunci își va fi recăpătat o parte din stăpânirea de sine.I-o dăduse și pe aceasta.Nu era nici o mirare că se simțea atât de vulnerabil acum,și nici o senzație nu era mai dezgustătoare ca asta.

Vlăguit,nu mai era în stare să se gândească la nimic important.Adulmecă minunatul ei parfum feminin,care se amestecase cu al lui,și își dădu seama că,dacă nu se forța să adoarmă imediat,avea să se întărească din nou și s-o ia de la capăt,rânind-o.Brenna nu voia încă să doarmă.Voia un cuvânt gingaș din partea lui,ca să știe că fusese mulțumit de ea.Avea nevoie de confirmarea lui,însă atunci când respirația lui deveni adâncă și regulată înțelese că nu avea s-o obțină.Se desprinse din îmbrățișare,se ridică și îl înghionti.El nici măcar nu deschise ochii.

Nu voia să renunțe.Mândria pe care o simțise cu doar câteva minute în urmă dispărea cu rapiditate și,la naiba,voia să se bucure în continuare de ceea ce se întâmplase,nu să-i pară rău.Înțelegea el că avea nevoie de laude și de consolare ca să-și recapete liniștea la care tânjise?

Nu,bineînțeles că nu.Ursul insensibil nici măcar nu știa ce înseamnă consolare.Decizând să-i dea o ultimă șansă de a-și răscumpăra greșelile,îl lovi puternic în umăr.De îndată ce deschidea ochii,avea să-l întrebe direct dacă fusese la fel de mulțumit de ea cum fusese ea de el.Răspunsul lui,precis afirmativ,avea s-o liniștească.Connor nu deschise ochii,dar se mișcă.Se întoarse pe partea cealaltă, departe de ea.Brenna văzu în ce hal îl vătămase și inima i se opri pe loc.Dungi de un roșu strălucitor îi vârgau umerii largi și spatele.Unghiile ei nu-l zgâriaseră până la sânge,dar semnele erau suficient de adânci pentru a-i sugera că aveau să se vindece greu.Cum putuse să facă un asemenea lucru? Se purtase ca un animal sălbatic,nu ca o doamnă bine-crescută cum fusese educată să fie.Nu era de mirare că acum Connor o ignora.Trebuie să fi fost dezamăgit de ea.La drept vorbind,nu-l putea condamna.Nu știa cum avea să mai poată da ochii cu el.

Trebuia să o facă,desigur,doar dacă nu murea de rușine până dimineață.

„Să începem cu începutul”, își spuse. Avea să intre în apă, să se spele de mirosul lui și să se îmbrace. Se simți mai bine deoarece avea ceva de făcut. Încercă să păstreze liniștea, deși era destul de sigură că nu l-ar fi trezit nici dacă ar fi călcat pe el. În secunda în care se mișcă, se schimonosi de durere. Se opri să-l privească pe Connor, pentru că el era responsabil pentru neplăcerea ei, după care se întinse după tartanul pe care i-l dăduse. Observă imediat picăturile de sânge de pe stofă. Nu se panică; nu fu nici măcar surprinsă, căci mama ei îi spusese că va curge sânge și va simți durere, dar biata femeie exagerase afirmând că totul va fi gata cât ai clipi. Brenna trebui să recunoască faptul că purta o parte din vină.

Mama sa o instruisese de asemenea să stea perfect nemișcată în timpul calvarului, spunându-i că în felul acesta avea să-și reducă durerile, însă Brenna nu rămăsese nemișcată, nu? Ce bine ar fi fost s-o asculte!

Totuși, nu fusese atât de groaznic. Recunoscuse acest adevăr în timp ce se îndrepta spre lac. Spălă fiecare bucată de piele pe care el o atinsese, ceea ce însemna să facă baie din nou, deoarece el o atinsese peste tot, apoi se îmbracă. Era recunoscătoare că își lăsase hainele pe mal, în special lenjeria de corp. Când din cauza oboselii, împături tartanul lui Connor, cu intenția să i-l dea înapoi dimineata, apoi își puse o cămașă curată, albă, lungă până la glezne, și pe deasupra tunica bleumarin.

-Sunt penibilă, mormăi dezgustată. Scoase o bijuterie de lemn din interiorul pantofului, unde o ascunsese cu atenție, și o ținu delicat în mână, umblând cu ea cu atât de multă atenție de parcă ar fi fost coroana unui rege. Medalionul de lemn era un cadou de la tatăl ei și, chiar dacă nu era valoros din perspectiva unui hoț-exact motivul pentru care tatăl ei pusese să fie făcut din lemn-, era mai prețios decât orice altceva datorită semnificației lui.

Tatăl ei comandase medalioane din lemn pentru toți copiii săi, chiar și pentru băieți, și fiecare capac avea gravat un alt desen. Cel al Brennei era conturul unui soare. Cu toții își recunoșteau desenele unul altuia, căci tatăl lor insistase să le memoreze. Când îi încredințase Brennei medalionul, îi dăduse aceleași instrucțiuni ca și celorlalți. Dacă avea vreodată probleme, nu trebuia decât să trimită medalionul la unul dintre frații săi și respectivul i-ar fi sărit imediat în ajutor. Tatăl ei voia să fie sigur că, după moartea lui și a soției, copiii lor aveau să se ocrotească reciproc.

Brenna era conștientă că avea tendința să-și rătăcească bunurile, motiv pentru care își ascundea întotdeauna medalionul în pantof pe timpul nopții. Nu ar fi îndrăznit să fie nepăsătoare cu scumpul dar de la tatăl ei.

Obiectul acela micuț îi stârni dorul de casă. Simțind că totul devenea prea greu de îndurat, începu să suspine din cauza singurătății. Cu toate eforturile de a se controla, nu reuși. Se așeză pe povârniș, predându-se în fața tristeții și contemplându-și pierdută comoara până când lacrimile îi secară. Legătura prețioasă cu familia ei era apărată de un lăntișor din piele. Se asigură că acesta era înnodat strâns înainte să-l pună în jurul gâtului și să-l strecoare sub îmbrăcămintă. Se odihnea între sâni ei, direct deasupra inimii, exact locul de care aparținea. Spre marea ei surprindere, plânsul se dovedise a fi un balsam tămăduitor, făcând-o să se simtă mai bine la final. Acum era capabilă să-și privească situația mult mai practic și cu mai puțină emoție. Discul de lemn reprezenta trecutul ei, dar Connor era acum parte din viitorul ei, nu?

Sosise momentul să învețe să-i fie loială. În definitiv, dragostea nu era chiar atât de importantă, cel puțin în opinia mamei sale, care nu-l iubise cu adevărat pe tatăl lor ani și ani de zile. În cele din urmă, inima ei se înmuiase în fața metodelor lui dure și cei doi ajunseseră să se înțeleagă destul de bine.

Connor dovedise deja că avea s-o trateze cu blândețe. Modul în care o atinsese, cu atâta grijă și afecțiune sinceră, era o dovadă suficientă. Mâinile lui se potriveau cu restul trupului său, gândi ea. Erau mari, noduroase, tari, puternice, și totuși fuseseră atât de blânde când o mângâiaseră.

Amintirile o făcură să ofteze. Un căscat zgomotos urmă imediat. Nu mai voia să-l evite pe Connor. Avea nevoie de somn și de căldura lui. Cuvintele tandre trebuiau să aștepte până când omul acela obtuz avea să-și dea seama ce bun de preț era ea. Desigur, era nevoie să-i dovedească acest lucru, dar era pregătită pentru provocare și, cu voia lui Dumnezeu, avea să fie o soție și o mamă bună.

Se ridică în picioare când îl auzi. De-abia făcuse vreun zgomot, dar fu suficient pentru ea ca să-i recunoască pașii. Își șterse repede fața de lacrimile rămase, se aranja cât putu de bine și porni spre el.

Connor se opri când ajunse în poieniță. Nu îndrăzni să se apropie mai mult, deoarece pornirea de a o lua în brațe și de a face din nou dragoste cu ea trebuia să fie controlată mai întâi, apoi îndepărtată, înainte de a mai face vreun pas. Cu toate acestea, nu-și putea opri mintea să urzească planuri senzuale. Avea să-i spună că fusese al naibii de nepoliticos din partea ei să stea departe de patul lui pentru atât de mult timp, după care avea să-i devoreze gura pentru a o împiedica să riposteze. Îi plăcea la nebunie gustul ei, felul în care o simțise.

Dumnezeule, cât era de drăguță! Nu părea capabil să treacă peste această descoperire. Nu doar înfățișarea ei îl atrăgea ca pe un băiețandru îndrăgostit până

peste cap.Nu,era mult mai mult decât atât.Era o femeie atât de senzuală! Felul grațios în care se mișca,privirea ei delicată,căldura din zâmbetul ei binevoitor, toate îl ispитеau,dar ceea ce îl captiva cel mai mult era aerul de demnitate și forță din atitudinea ei,care îl făcea să intuiască puterea pe care avea s-o exercite ca soție a sa.Și dacă lui îi slăbea vigoarea,oare Brenna avea să-și exercite acea putere asupra lui? Gândul îl făcu să se încrunte.

Cu cât îl privea mai mult,cu atât îi bătea mai puternic inima,atât de copleșită era de frumusețea pură din fața ei.Connor era aproape complet înfășurat în ceața groasă care se pogorâse peste pădure.Îi amintea de uriașii timpurilor străvechi,despre care tatăl ei îi spunea povești înainte de culcare.Connor era la fel de impresionant ca străbunii săi,poate chiar și mai mult.Nu se zărea nici o cută de grăsime.Înțelese acum de ce emana atâta forță.Mușchii proeminenți din partea superioară a brațelor și a coapselor erau o dovadă suficientă.Mușchi care se rostogoliră sub pielea scânteietoare când își întinse mâna spre ea.

Îi veni în întâmpinare și își puse mâna într-a lui.

-Credeam că dormi,șopti ea.

-Nu pot să mă odihnesc până nu te odihnești și tu.

-De ce,Connor? Îi plăcu modul atât de familiar,de intim în care îi rostise numele.Doamne,era foarte obosit în noaptea aceasta.Numai epuizarea îl putea împinge spre astfel de gânduri prostești.

-Sunt răspunzător pentru tine,de aceea.Ce făceai? Ai fost plecată mult timp.

Știa exact ce făcuse,bineînțeles,dovada plânsului stăruia în ochii ei,iar singurul motiv pentru care pusese întrebarea era ca să vadă dacă-și recunoștea slăbiciunea.

-Plângeam ca un copil.De ce te amuză asta?

-Am zâmbit pentru că mi-ai spus adevărul.

-Întotdeauna încerc să spun adevărul.Minciunile devin prea complicate.Tu întotdeauna te plimbi fără haine pe tine? Părea îngrijorată de această posibilitate.

-Doar când urmăresc soții nepăsătoare.Nu dorise să pară ursuz.Totuși,ea nu păru să observe,fiind cu mintea în altă parte.

-De ce te-ai însurat cu mine?

-O să-ți explic mâine.Începu să se întoarcă,intenționând s-o ducă înapoi în pat,dar ea îl opri,trăgându-1 de mână.

-Mi-ai promis că îmi vei explica imediat după ce căsătoria noastră va fi binecuvântată.Crezi că nu-mi va plăcea să aud adevărul? Acesta să fie motivul pentru care amâni?

-Vino înapoi în pat.Atunci îți voi explica.

-Vei adormi înainte.O împiedică să continue luând-o în brațe.Pielea lui era minunat de caldă,voia să se lipească de el.Nu cedă tentației,dar își puse brațele în jurul gâtului său și-l privi direct în ochi.

-De ce plângeai?

-Mă gândeam la familia mea.

-Eu sunt familia ta acum.În ciuda așteptărilor,asprimea vocii lui o mângâie.Nu voia să-i spună de ce era neliniștită,dar felul în care o privea o încuraja să-i mărturisească temerile sale cele mai ascunse.

-Te-am dezamăgit,șopti ea.

-Nu.

-Nu?

-Nu m-ai dezamăgit.

Așteptă ca el să-i explice,însă Connor nu mai rosti nici un cuvânt,lucru care nu ar fi trebuit să o surprindă,căci observase deja că nu se pricepea să-și înfrumusețeze discursul.Cu atât mai puțin era capabil s-o complimenteze.Se simțea nemăsurat de mulțumită de ea însăși,și totul pentru că nu-l dezamăgise.

Ah,da,era obosită în noaptea aceasta.De fapt,fusese o zi lungă și dificilă,și de aceea era atât de sentimentală.O duse înapoi la culcușul din tabără.Când ea încercă să-și întoarcă fața de la el,o trase în brațele lui și o sărută îndelung și puternic.Genunchii ei slăbiră și,când îi dădu drumul,se prăbuși grațios pe pat.

Își recapătă vlaga un minut mai târziu.După ce el se întinsese pe pături,vru să îngenuncheze deasupra lui,însă el o trase jos,o forță să se sprijine pe pieptul lui și își încolăci brațele în jurul ei.

Nu avea de gând să-i dea drumul.Știa că Brenna nu uitase promisiunea de a-i spune de ce se însurase cu ea și nu era deloc sigur cum avea să reacționeze auzind adevărul.Nu voia să fie nevoit să se ridice și să fugă după ea.

Femeile,învățase el,se purtau uneori ciudat în legătură cu niște chestiuni care nu ar fi trebuit să le intereseze.Sentimentele lor puteau fi rănite destul de ușor,cel puțin așa se întâmpla în cazul lui Jamie,soția lui Alec.Brenna părea să fie și mai emotivă.Nu doar că sentimentele îi erau rănite ușor,dar și insista să-i spună lui Connor despre asta.Faptul că își exprimase teama de a nu-l fi dezamăgit constituia o dovadă suficientă.Era uluit că avea nevoie de asigurarea lui.Nu încercase deloc să-și ascundă vulnerabilitatea.Da,îl uluise și îl satisfăcuse mai mult decât ar fi crezut vreodată că era posibil.

-Connor,aveai de gând să-mi spui.

-Voiam fii.

-Și fiice,îi reaminti ea.

-Și fiice,aprobă el.Ți-am spus motivul meu mai devreme.Brenna încercă să se întoarcă,astfel încât să-1 poată privi,dar el o strânse și mai tare,făcând mișcarea imposibilă.Renunță să mai încerce.Își odihni capul pe brațul lui,zâmbind pentru că îl simțea atât de tare și de cald în contact cu obrazul ei,după care căscă zgomotos.

-Dar de ce te-ai însurat cu mine? Ai fi putut să iei de nevastă orice femeie din ținut.

-Tu m-ai cerut.

-Te rog să nu folosești această scuză.Știm amândoi că nu ți-ai fi ținut niciodată cuvântul dat unui copil.

-Adevărat.

-Îți amintești măcar ceva.Cu siguranță...Bineînțeles,își amintea fiecare detaliu al întâlnirii cu tatăl ei.

-Ai de gând să mă ții treaz toată noaptea? întrebă el,irascibil.

-Nu,bineînțeles că nu.Nu voiam să mă abat de la subiect.Sunt îngrijorată că motivul pentru care te-ai căsătorit cu mine are ceva de-a face cu tatăl meu.Este adevărat?

-Nu.Râca mea este cu MacNare.I-a urmărit familia lui Quinlan.Le-a dat foc la casă,le-a distrus recoltele și le-a ucis animalele.Voia pământul lor ca să-1 adauge la al lui.Abia ce auzisem despre această atrocitate,când altul dintre oștenii mei a venit să-mi raporteze o crimă asemănătoare.

-Și pentru că oamenii tăi îți sunt loiali,ai pornit la război în numele lor.

-Da.

-Trebuie să fi existat și un alt motiv,căci,cu siguranță,și alții au venit la tine în trecut cu povești despre comportări nedemne.Dacă te însurai de fiecare dată,ai avea zece soții până acum.

-Am un alt motiv,dar nu doresc să-1 discut acum.

-Îmi vei explica într-o zi?

-Da.

-Bine atunci.Vrei să mă lămurești ce legătură are căsătoria noastră cu războiul tău?

-E simplu,Brenna.MacNare te voia.

-Așa că m-ai răpit de la el.De ce nu m-ai omorât pur și simplu?

-Nu omor femei.

-Nu am vrut să te jignesc.Îmi spui că nu omori femei,dar nu ai muștrări dacă te folosești de ele,nu?

-Când este necesar.

-De ce nu ai continuat pur și simplu să te războiești cu el? Pierderile tale erau prea însemnate?

-Dacă un highlander poartă răzbunarea în inimă,nici o pierdere nu este prea însemnată.Totuși,am fost norocos.Au existat răniți,dar nici unul dintre ai mei nu a murit.Fratele meu mi-a poruncit să pun capăt disputei.Alec a devenit ceea ce unii ar numi un mijlocitor,și are puterea de a-i obliga pe alții să facă ceea ce consideră el ca fiind just.Căsătoria cu tine a fost ultima...

-Ofensă?

-Da,numai dacă alegi să crezi asta.

-Atunci,ce ai socoti o ofensă?

-Distrugerea recoltelor unui om,uciderea cailor de povară.Acelea sunt ofense.Uciderea unui soldat este o problemă mult mai dureroasă.Cred-că acorzi prea mare importanță căsătoriei.Gândești ca o femeie.

-Nu aș fi mers niciodată atât de departe.

-Sunt fiul tatălui meu.În plus,sunt un om practic.

Îi spusese adevărul,Dumnezeu s-o ierte că îl întrebese,și acum simți că-i venea să plângă.Încercă să fie realistă și își spuse că putea să fie și mai rău.

Bineînțeles,nu-și putea imagina cum.Nu-i plăcea să fie folosită.Nici unei femei nu-i plăcea.Cu toate acestea,nu știa cum să-și exprime nemulțumirea.

-Pe viitor,voi învăța să devin practică,șopti ea cu voce tremurată.Nu mai zise nimic timp îndelungat,fiind conștientă că risca să plângă.Mai degrabă ar fi murit decât să-i spună cât rău făcuse speranțelor și visurilor ei.Nu avea de gând să-l lase s-o rănească din nou,iar dacă să fie practică însemna renunțarea la sentimente,atunci avea să fie mai practică decât era el.

Nu-i luă mult să priceapă cât de ridicolă era.Nu voia să trăiască fără dragoste; prin urmare,trebuia să-l facă pe Connor să-și schimbe atitudinea.Dar cum avea să reușească?

Sarcina părea la fel de imposibilă ca și chemarea ploii într-o zi însorită.Închise strâns ochii de îndată ce simți lacrimile la colțul pleoapelor și se concentra asupra rugăciunilor de seară,în speranța că ritualul avea să-i țină gândurile ocupate.Connor încercă să-și alunge din minte durerea pe care tocmai i-o provocase,astfel încât sentimentul ridicol de vină să nu-l tulbure.Doar când îi spusese o parte de adevăr își dăduse seama cât de insensibil îi părea unei femei atât de emotive ca Brenna.Nu avea cum să înțeleagă,iar el nu intenționa să-i explice mai mult.Ura față de MacNare îl rodea pe dinăuntru și,cu toate că nu găsisese încă nici o dovadă a vinovăției lui pentru moartea lui Donald MacAlister,

voia în continuare să creadă ceea ce bănuise tatăl său, că MacNare și tatăl lui MacNare, împreună cu rudele lor, plănuiseră atacul asupra casei sale. Era hotărât să găsească dovada înainte să-i omoare pe toți cei pe care îi suspecta că participaseră la măcel, indiferent câți ani i-ar fi luat asta. Până atunci, trebuia să se resemneze cu hărțuielile menite să-i scoată din fire.

Alec îi îngreuna sarcina. Fratele lui știa ce spusese Donald MacAlister înainte să moară și, la rândul lui, căutase dovezi privind trădarea lui MacNare. Cum nu putuse găsi nimic, hotărâse că suspiciunea era neîntemeiată. Acum voia ca loviturile împotriva clanului MacNare să înceteze. Connor știa că trebuia să-i facă pe plac fratelui său, dar numai pentru o vreme, până când reușea să-l lămurească. Dorința de răzbunare avea să sporească tot mai mult. La urma urmelor, era fiul tatălui său.

-Când ai luat decizia să te însori cu mine? întrebarea ei îl aduse în prezent.

-De îndată ce am auzit că MacNare se căsătorește cu una din fiicele lui Haynesworth.

„*Vor înceta vreodată insultele?*” se întrebă ea.

-Deci nici măcar nu știai că eu eram cea sortită lui MacNare? Dumnezeuule, nu știai, nu? Propunerile mele din copilărie n-au avut nimic de-a face cu alegerea ta. Ai fost păcălit, Connor. Nu eu trebuia să fiu nevasta lui MacNare, ci Rachel. Ea este cea drăguță, adăugă ea instinctiv.

-De ce nu a venit?

-Regele a aflat și a pus capăt poveștii. Voia ca Rachel să se mărite cu un baron prețuit de el.

-Așa că tatăl tău a înlocuit-o cu tine.

-Da. Era uimit de obiceiurile din Anglia și șocat că un tată putea să-și trateze fetele cu atâta lipsă de respect.

-Când ai aflat că te vei căsători cu el, Brenna?

-Asta nu e important.

-Răspunde-mi.

-În ziua în care am plecat. Tata mi-a spus ce trebuia să fac și am pornit la drum câteva ore mai târziu. A fost urât din partea ta să mă faci să cred că propunerile mele au fost motivul pentru care ai venit după mine.

-Nu a fost urât. Însă pretextul îmi va fi de folos.

-Cum?

-Față de fratele meu. Va dori să afle motivele pentru care te-am luat de nevastă.

-Și plănuiești să-i spui că eu te-am cerut? Dar...

-Fratele meu te va întreba dacă m-ai cerut cu adevărat de soț, o întrerupse el.

-Și dacă refuz să răspund?

Ideea era caraghioasă.Nici un bărbat,darămite o femeie,nu se putuse lăuda vreodată că-l refuzase pe Kincaid.

-Nu vei refuza,o asigură el.

-Arată-mi puțină compasiune,Connor.

-Tatăl tău v-a arătat compasiune când v-a înlocuit ca pe niște încălțări uzate? Recunoaște,Brenna.Comportamentul lui a fost imoral,nu al meu.Noi nu ne tratăm fiicele cu atâta lipsă de respect.

-Tata a avut motivele lui.Sunt sigură că erau importante.

-Regele vostru și-a dat acordul?

-Nu a fost timp să i se ceară încuviințarea.Sunt sigură însă că va fi mulțumit.

-Sunt la fel de sigur că nu va fi deloc mulțumit.Nu mă ocărî și nici nu mă mai bate la cap cu alte întrebări,nevestă.Sunt soțul și stăpânul tău acum,și ai face bine să-și amintești asta.Te-am salvat de la un viitor sumbru alături de un demon.Tânăra femeie era prea furioasă ca să-și măsoare cuvintele.

-Planul ți-a reușit de minune.Nimeni nu mă va mai dori acum.Arată-te mărinimos și lasă-mă să mă întorc acasă.

-Oferă-mi un fiu.După aceea,poți să pleci.Își regretă cruzimea de îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură,dar nu voia să le retragă.Și nu i-ar fi dat niciodată drumul.

CAPITOLUL 6

Rămase îmbufnată până a doua zi la prânz,când își aminti de planul ei de a fi practică.Trebuia să facă eforturi de a se înțelege cu acest om josnic,nu? În plus,nu era o persoană care să se complacă în suferință pentru lungi perioade de timp.Existau lucruri mult mai interesante la care să se gândească,deși,atunci când Connor îi promisese că se putea întoarce acasă de îndată ce îi oferea un fiu,se simțise atât de jignită,încât nu credea că va mai fi vreodată capabilă să-l ierte.Ce fel de monstru era dacă își închipuia că și-ar fi putut abandona copilul? Evident,nu era un monstru,ci un bărbat,atâta tot.Și încă unul încăpățânat,lipsit de simț practic și ignorant.

Nu trecuse destul timp ca să vindece jignirea cumplită,dar pe la amiază putu cel puțin să-l privească mai puțin ostil.Nu mai avea gânduri criminale despre soțul ei și începea să observe că nu era complet insensibil.Starea lui Gilly părea să-l îngrijoreze la fel de mult ca pe ea,șa că slăbise ritmul astfel încât iapa ei să poată ține pasul.După ce străbătuseră o pajiște întinsă,acoperită cu trifoii de un verde aprins și iarbă-neagră,care ei i se părea prea frumoasă ca să fie călcată,

Connor încetini,iar peste câteva minute,când ajunseră la umbra pădurii,anunță un popas.

-Quinlan,ia-i pe ceilalți și luați-o înainte.Așteptați-ne lângă creastă.

Brenna observă surpriza de pe chipul oșteanului.Arăta ca și cum ar fi vrut să-și contrazică stăpânul,dar,după ce îi aruncă tinerei femei o privire pe care o putea interpreta doar ca fiind compătimitoare,dădu pinteni calului.Connor așteptă până când oamenii lui plecară,apoi o forță să se uite la el.Era atât de furios,încât părea să aibă așchii de gheață în ochi.

-Încetează chiar acum să te mai încrunți la mine.

Trebui să aștepte până ce el îi dădu drumul ca să răspundă.

-Nu mi-am dat seama că mă încruntam la tine.De aceea ne-am oprit?

-Nu,răspunse el.Vreau să te întreb ceva.

-Da?

-Încă ai dureri? Brenna coborî privirea,rușinată.Într-o secundă,chipul îi era inundat de culoare.Connor insistă: Aștept răspunsul tău.

-Trebuie să vorbim despre asta?

-Răspunde-mi,porunci din nou,însă pe un ton mult mai plăcut.

-Nu,nu am dureri.

-Am fost prea dur? Am rupt...

-Sunt bine,sincer.Te rog să nu-ți faci griji.

-Brenna,o să-ți înfrângi curând timiditatea?

-Sper cu ardoare că da.În ciuda supărării sale,se trezi zâmbind.Fetișcana părea disperată.Cu toate acestea,nu era pe deplin convins că spunea adevărul despre starea ei,așa că refuză să încheie subiectul.

-Dacă nu ai dureri,de ce ești atât de neastâmpărată în șa? Era surprinsă că băgase de seamă.În fond,de-abia dacă îi aruncase o privire în timp ce călărise alături de ea.

-Nu mi-am dat seama cât de atent ești.

-Observ totul.La fel fac și ceilalți,altfel nu ar mai fi în trupa mea.Este unul dintre motivele pentru care rămânem în viață.

-Ai observat că mi-ai frânt inima?

-Nu am făcut așa ceva! pufni el.

-Ne-am certat și...

-Nu ne-am certat.

-Atunci ce am făcut?

-Tu puneai întrebări.Eu răspundeam la ele.Nu înțelegea efectiv nimic.Revelația o ului și,odată cu ea,veni și o rază de speranță pentru viitorul lor.

Poate că nu era crud și lipsit de suflet. Era doar ignorant. Se simți extraordinar de ușurată de descoperirea ei.

-Ce altceva ai mai observat la mine? întrebă ea.

Ar fi vrut să-i răspundă că observase fiecare lucru neînsemnat, precum faptul că inspirase adânc atunci când pajiștea acoperită de un curcubeu de culori se ivise pentru prima dată la orizont, zâmbetul radios care urmase, apoi încruntarea când nu o lăsase să se oprească și să cerceteze, căci asta i-ar fi încetinit oamenii.

-Observ încruntarea ta de fiecare dată când te uiți la mine.

-Nu am înțeles că nu mi-ai frânt inima, oftă ea. De asemenea, am crezut că ne-am certat, dar mi-ai explicat că mă înșel. El dădu aprobator din cap.

-De ce ești atât de neliniștită în șa? Voia să o facă să-și recunoască stinghereala.

-Simt o ușoară jenă, șopti ea. Mi-am mutat greutatea ca să-mi fie mai ușor.

Connor o ridică de pe Gilly în poala lui și o cuprinse în brațe, lăsându-și bărbia pe creștetul ei.

-Acum e mai bine?

-Da, mulțumesc.

-Nu voi putea să te ating la noapte, nu?

În ciuda așteptărilor, părea puțin dezamăgit. Bineînțeles, nu-i prea venea să-l creadă. Crezând că era o glumă, își ridică privirea, să vadă dacă zâmbea. Expresia feței nu-l trăda, așa că îl întrebă:

-Vrei să mă atingi din nou?

-Bineînțeles. De ce ești surprinsă? Ți-am spus că nu m-ai dezamăgit, și vreau copii cât de curând posibil. Se îndepărtă de el.

-Dar după ce...imediat după...mi-ai spus că nu ai fost dezamăgit, dar știu că nu ai fost nici foarte fericit.

-De ce crezi așa ceva?

-Te-ai întors pe o parte și m-ai ignorat. Nu trebuie să te prefaci acum de dragul meu. Promit că voi fi mai bună.

-Of, fetițo, o să mă omori dacă faci asta. Tenul Brennei era acum stacojiu.

-Deci te-am făcut fericit? Connor scoase un oftat prelung. Nu putea să înțeleagă de ce avea nevoie să-l audă recunoscând asta.

-Da.

-De ce nu mi-ai spus?

-De ce aș fi făcut-o?

Nu avea habar de sentimentele femeilor, își reaminti ea ca să nu se enerveze.

-Puteai să-mi faci un compliment sau două. Connor îi aruncă o privire surprinsă,

iar ea o recunoscuse imediat.Era aceeași privire pe care i-o aruncase când îi spusese că voia să fie consolată.

-Nu pot să-ți ghicesc dorințele.Trebuie să-mi spui,Brenna.

-Nu mai am nevoie de complimente,așa că n-are rost să te mai sperii.Chiar acum mi-am amintit că nici eu nu te-am complimentat.Eu cu siguranță nu am fost dezamăgită.

-Știu.Brenna îi ignoră remarca arogantă.

-Cred că ar trebui să o luăm de la început.Dădu din cap ca să sublinieze concluzia,înainte de a o repeta.Da,asta trebuie să facem.Din acest moment,luăm totul de la început.Despre ce vorbea? Ce trebuia luat de la început? Dacă nu ar fi arătat atât de mulțumită de sine și al naibii de fericită,i-ar fi cerut să-i explice.

Brenna înțelese brusc de câtă grijă dăduse el dovadă asigurându-se discutau între patru ochi despre starea ei.

-Îți sunt recunoscătoare că ai așteptat să fim singuri ca să discutăm jena mea.Mă simt mai bine știind că te-a preocupat asta.

-Nu de aceea ne-am oprit.Părea atât de dezamăgită,încât hotărî să înfrumusețeze adevărul: A fost doar unul dintre motivele pentru care ne-am oprit.Voiam de asemenea să-ți vorbesc despre calul tău.

-Gilly este epuizată,nu?

-Întocmai.Va trebui să o lăsam în urmă.Nu va reuși să facă față ultimei cățărări,continuă Connor,în ciuda faptului că Brenna scutura vehement din cap, neînțelegând că nu se cădea să-și contrazică soțul.El spera că avea să priceapă acest lucru în curând.Se poate prăbuși în orice clipă,o avertiză.

Știa că avea dreptate în legătură cu starea iepei,dar îi cerea imposibilul.

-Fratele meu mi-a dăruit-o pe Gilly cu mulți ani în urmă.Sunt foarte atașată de ea.Înțelegi cu siguranță că nu pot să o las în urmă.Nu am putea să rămânem aici până își recapătă cât de cât puterile?

-Nu.

-Fii,te rog,rezonabil.

-Sunt rezonabil.Nu poate să recapete ceva ce nu a avut niciodată.Nu e un cal rezistent.

-Dar dacă mai zăbovim puțin?

-Este prea periculos să stăm aici.Ai pune viețile oamenilor mei mai presus de cea a animalului tău? Lăsa umerii în jos,învinsă.Nu mai avea nici un rost să insiste,mai ales că îi oferise un motiv atât de întemeiat.

-Știu că ai dreptate,șopti ea.M-aș simți îngrozitor dacă li s-ar întâmpla ceva soldaților tăi.Gilly s-ar putea să se rănească dacă voi mai stărui.Am fost egoistă,îmi dau seama de asta acum.Unde ar trebui să o lăsăm?

-Acesta e un loc la fel de bun ca oricare altul.

Scutură iarăși din cap,uluindu-1 cu noul gest de sfidare.Cu timpul,trebuia să învețe să aibă încredere în judecata lui.

Brenna se schimbasese mult în ultimele două zile.Era evident că se întorsese la o sută optzeci de grade.Când îl întâlnise prima oară,abia putea scoate un cuvânt în fața lui,fără îndoială din cauza fricii.În schimb,acum nu părea intimidată deloc.Transformarea nu-1 deranja,căci probabil nu i-ar fi plăcut o nevestă care să tremure de fiecare dată când se uita la ea.Se așteptase ca Brenna să fie la fel ca restul femeilor pe care le cunoscuse și înțelegea acum că presupunerea lui fusese greșită.Nu semăna nicidecum cu celelalte; era minunată și exasperantă, unică,prea al naibii de frumoasă pentru binele ei și pentru liniștea lui sufletească. Totuși,dacă-i găsea îndrăzneala înviorătoare,nu credea că era necesar să-i spună fiecare detaliu din viața ei.Discuția în contradictoriu pe tema iepei era doar un exemplu; din păcate,existau deja nenumărate altele.

-Gilly nu ar putea să supraviețuiască singură.Fii atent,Connor.Vreau să înțelegi.

Pari uimit,adăugă ea.Am spus ceva ce te-a supărat?

El numără până la zece înainte să-i răspundă,sperând să se calmeze.

-Tocmai mi-ai spus să fiu atent?

-E posibil,admise ea ridicând grațios din umeri.Și asta te-a supărat? De aceea ai fălcile încleștate? îmi voi cere scuze dacă vei dori.

-Ascultă-mă,porunci el cu o voce suspect de blândă.Nu-i spui soțului tău să fie atent.Așteptă ca ea să încuviințeze,după care urmă: Nu sunt supărat pe tine, dar,Dumnezeu mi-e martor,îmi încerci prea des răbdarea.

Deoarece voia ca el să se răzgândească în privința lui Gilly,nu considera că ar fi fost o idee bună să-1 înfrunte.Îi fu teribil de greu să rămână tăcută.Era teribil de încăpățânat,hotărât ca lucrurile să fie făcute în felul lui și nu altcumva.Era de asemenea soțul ei, așa că trebuia să găsească o cale de înțelegere.Dacă ținea să proclame că nu era supărat,ea nu avea să afirme contrariul.

Dumnezeule,mușchiul dintr-o parte a feței lui zvâcnea,și dacă asta nu era un semn clar de enervare...Înțelegerea cu acest bărbat imposibil avea să-i nimicească personalitatea.Mândria avea să-1 ducă la prăbușire,dacă nu învăța să fie mai puțin arogant.

-Îți mulțumesc pentru că mi-ai explicat,spuse ea.Nu părea foarte sinceră,dar nici nu i se împleticeau cuvintele în gură,lucru de care trebuia să fie mulțumită.Ar

trebui totuși să știi că Gilly e deprinsă să primească hrană; prin urmare, riscă să moară de foame dacă rămâne singură.

Connor era de-a dreptul exasperat. Vorbea despre un animal, nu despre un copil, pentru numele lui Dumnezeu! Soția lui nu părea să înțeleagă diferența.

Tocmai avea de gând să ia o atitudine mult mai fermă, când ea îl atrase într-o cursă, atingându-i chipul. Se simți ca și cum ar fi fost lovit de aripile unui înger.

La naiba cu toate, ea și arăta ca un înger, cu ochii ei albaștri încântători și cu acea expresie de inocență pe chip. Deși era conștient că mângâierea fusese menită să-l facă să-și uite propriile gânduri, tocmai acest lucru se întâmplă. Îi prinse mâna ca să se poată concentra. Soția lui era ridicolă, desigur, dar știa că ar fi fost o greșeală să-i spună asta. N-ar fi făcut decât să-i sporească eforturile de-al influența. Era nevoie de diplomație. Din păcate, nu avea așa ceva.

-Va fi bine, se răsti el.

-Nu va fi bine. Va fi moartă.

-Nu te mai certa cu mine, Brenna, rosti el, fără a-și mai ascunde furia, însă nu putu s-o intimideze.

-Nu mă cert. Doar încerc să te lămuresc în ce măsură este importantă Gilly pentru mine. Este ca un membru al familiei mele. I-am pus chiar și numele după fratele meu.

-Trebuie să se fi bucurat foarte tare, spuse el pe un ton sec. Ea îi ignoră sarcasmul.

-Nu, lui Gillian nu i-a plăcut deloc, dar, în cele din urmă, s-a obișnuit. Nu cunoști pe nimeni bun și tandru, care să aibă grijă de ea?

-Crezi că aş recunoaște că știu pe cineva bun și tandru?

Era hotărâtă să nu-și piardă cumpătul, indiferent cât de mult o provoca. La mijloc era viața lui Gilly, iar Brenna se simțea răspunzătoare pentru aceasta.

-Știu pe cineva care ar putea să aibă grijă de ea.

-Nu, nu o ducem înapoi în Anglia. Familia lui Quinlan locuiește nu prea departe de aici, dar am înlocuit deja tot ce au pierdut. Nu ai de gând să renunți la asta, nu-i așa?

-Dacă îmi spui că trebuie, voi încerca. Vrei măcar să-ți mai cumpănești hotărârea înainte să fie definitivă? Connor făcu această concesie în cele din urmă.

-Nu sunt un om cu care nu se poate discuta, așa că accept să mă mai gândesc.

Peste nici un minut, admise că tatăl lui Quinlan avea să fie dispus să o ia pe Gilly. Era atât de mulțumită, încât își puse brațele în jurul gâtului lui și-l sărută.

Avuse de gând să-i dea doar un sărut scurt, ca să-și arate recunoștința, dar între intenție și faptă deosebirea fu considerabilă, în orice caz, era numai vina lui Connor, deoarece îi arătase cât de minunat putea să fie un sărut. Înainte să se

poată retrage sau să inspire adânc,gura lui se mișca deasupra buzelor ei într-un sărut profund care o făcu imediat să dorească mai mult.Connor deveni mai pretențios și ea deveni chiar și mai lipsită de inhibiții,până ce limba ei se dezlănțui,în încercarea de a-l satisface.Gustul,atingerea și mirosul se amestecau într-un vârtej al simțurilor care o făcu să-și piardă stăpânirea de sine.

Uită cu totul de lumea exterioară.Ar fi putut fi înconjurați de o armată de sălbatici și ea nu ar fi observat,sau nu i-ar fi păsat.Nimic nu conta în afară de tiranul din brațele ei.Din fericire,Connor nu-și pierdu judecata.O trase brusc înapoi,apoi o prinse de mâini și o obligă să-i dea drumul.

Știa că Brenna nu avea idee cât îl zdruncinase acel sărut.Își ordonă să nu-i mai privească buzele până când nu-și revenea,dar nu se putu abține.Se petrecu inevitabilul: îi răvăși gura a doua oară ca să nu-1 tenteze să-i facă lucruri mult mai intime și când,în cele din urmă,găsi destulă putere să se oprească,îl năpădi furia.

-Mă faci să uit unde suntem,nevastă.Convinsă că se bucurase de momentele de tandrețe la fel de mult ca și ea,zâmbi încântată.El își pierdu pe loc cumpătul.

Pentru numele lui Dumnezeu,ce credeai că faci?

Schimbarea lui radicală îi luă răsuflarea.

-Eu...S-o ferească Dumnezeu,ce făcuse? Connor nu-i dădu răgaz să-și revină în fire.

-Da?

-Eu îți arătam prețuirea mea.

-Dacă așa îți arăți recunoștința,mă întreb cum ai fost capabilă să rămâi inocentă până în noaptea nunții.Era șocată.Cum îndrăzneai să strice un sărut desăvârșit făcând o remarcă atât de odioasă despre caracterul ei? Temperamentul ei izbucni fără întârziere.

-E cu adevărat miraculos.Tatăl meu se tot chinuia să-i apere pe bărbații pe care îi atacam.Erau toți complet neajutorați,desigur,și,ca și tine,nu m-au sărutat niciodată înapoi.Comentariul era amuzant,dar fiind că fusese atât de timidă și de îngrozită în noaptea nunții.Deși era în continuare de părere că trebuia să învețe să fie mult mai sfioasă în preajma lui,Connor se recunoscuse impresionat de curajul ei de a-l înfrunta.Pur și simplu nu pricepea că nu se cădea să-și expună opiniile decât dacă-i erau cerute.Brenna trebuia să-i ofere loialitatea ei veșnică și să aibă deplină încredere în el.Nu asta era rânduiala?

Pe toți dracii,nu știa ce ar fi trebuit ea să facă.Nu mai fusese căsătorit înainte,și convingerile lui se bazau pe observație și pe experiența trecută cu femeile pe

care le dusesese în patul său.La naiba,ele fuseseră recunoscătoare și cu siguranță nu arătaseră atâta îndrăzneală.Și se plictisise instantaneu.

Brenna reprezenta o schimbare înviorătoare,fără îndoială,dar nu avea nici cea mai mică idee asupra modului în care să o strunească.Simți nevoia să o provoace din nou,probabil din cauză că voia să audă o altă remarcă scandaloaasă din partea ei.

-Crezi c-o să mă împaci oferindu-mi o replică atât de ignorantă?

-Nu,Connor.Încercam pur și simplu să-ți ofer ceea ce voiai.Mi se părea că încercai dinadins să mă mâni așa că ți-am dat satisfacție.Poți să-mi mulțumești mai târziu.Zâmbetul lui îl dădu de gol.

-Tu chiar nu înțelegi de ce m-am enervat,asa-i?

-Nu,nu înțeleg,dar presimt că îmi vei spune.

-Nu se cuvine să mă săruți decât dacă ți-am dat permisiunea.

Simțea cum șira spinării i se înțepenise din cauza supărării.

-Atunci,nu te voi mai săruta prea mult pe viitor.

-Ba da,nevastă,o vei face.Conversația se termină pe neașteptate,când el o strânse la pieptul său de uriaș.

-Vrei să încetezi? E nepoliticos.Războinicul nu ținu cont de cererea ei și nu-i mai adresă nici un cuvânt până seara târziu,când făcură popas pentru noapte.

Așteptă ca Brenna să observe că Gilly nu era priponită lângă ceilalți cai.Femeia avea să se înfurie probabil,ba chiar să izbucnească în plâns,Doamne ferește, reacție pe care era pregătit s-o înăbușe din fașă.

Brenna nu-i zise nimic,dar,după ce-i văzu expresia de pe chip,își dori s-o audă țipând.Tristețea din ochii ei era mult mai supărătoare.Îi tolera dezamăgirea pe durata cinei deoarece era hotărât să nu-i explice acțiunile lui,dar,mai târziu,se răzgândi.Își spuse că făcea această excepție pentru că ea era atât de atașată de iapă.La dracu,ridicase creatura la rangul de membru al familiei! Așteptă până când o prinse singură lângă apă ca să-i murmure:

-Brenna,nu te-am trădat și vreau să nu te mai uiți la mine ca și cum aș fi făcut-o. Oricât m-am străduit,n-am găsit timp să trimit pe cineva cu Gilly la familia lui Quinlan.

-Înțeleg.Vocea ei era complet lipsită de emoție,iar ochii îi erau plecați în pământ,astfel încât să nu fie nevoită să-l privească.

-Nu,nu înțelegi.MacNare și o grămadă de oameni din clanul lui ne urmăreau, și,cu toate că m-ar fi bucurat o luptă pe cinste,nu am putut ceda în fața plăcerii deoarece ai fi sfârșit în mijlocul ei.Nu aveam de gând să te pun într-o asemenea primejdie.Connor ridică mâna când încercă să-l întrerupă și continuă: De îndată

ce ajungem acasă, voi trimite un oștean să-ți găsească iapa și să o ducă la tatăl lui Quinlan.

-Mulțumesc. Acum dușmanii sunt aproape?

-Destul de aproape, răspunse el.

-Nu i-am auzit.

-Nu au fost suficient de aproape ca să-i auzi. Dornic să încheie subiectul, se întoarse să plece.

-Connor?

-Da? Brenna porni după el, apoi rămase locului. Se gândise să-l sărute pe obraz ca mulțumire pentru că-și făcuse timp să-i explice împrejurările, dar amintirea modului în care reacționase la ultima dovadă de afecțiune era încă suficient de proaspătă ca să o rănească, așa că hotărî să nu-l provoace din nou.

-Îți mulțumesc pentru că ai încredere în mine.

-Asta n-o să se mai repete prea curând, căci nu-mi stă în obicei să-mi justific faptele. Părea hotărât să distrugă fiecare moment frumos cu o remarcă obraznică. Avea de asemenea prostul obicei să plece de lângă ea de fiecare dată când voia să pună capăt unei conversații, forțând-o să alerge după el.

-Acum suntem în siguranță?

-Da. Refuză să-i dea alte detalii, precum motivul pentru care acum erau în siguranță, iar ea era pur și simplu prea epuizată din cauza întregii discuții ca să-l mai iscodească. Merse la pârâu și se spală cât de repede putu. Apa de aici era mult mai rece decât cea a lacului în care se îmbăiase în ajun. Până când își luă lenjerie de corp și ciorapi curați, chiar și scalpul îi amortise. Nu-și găsisese cufărul cu veșminte, dar, din fericire, mai avea încă două rochii curate în desagă.

Aerul rece al nopții îi fura rapid și ultimii stropi de putere. Își aruncă tunica scurtă deasupra unui tufiș, în speranța că aerul umed avea să-i netezească până dimineață cutele, și se așeză jos ca să se pieptene. Se grăbi cu rugăciunile ca să le încheie în timp ce își împletea părul, și, în momentul în care termină, de-abia putu găsi suficientă vlagă să se încalțe și să se ridice.

Se gândea cât de bine ar fi fost să poată dormi într-un pat cald și, imediat, se simți vinovată pentru că săraca Gilly nu avea să fie la adăpostul unui grajd în acea noapte. Dintr-odată, un zgomot neobișnuit îi reținu atenția. Sunetul slab părea să vină dinspre malul opus, cu toate că nu vedea nimic ieșit din comun. Copacii erau prea groși și luna nu arunca destulă lumină pe ramuri, dar ea era sigură că auzise ceva straniu. Rămase complet nemișcată, închise ochii și așteptă răbdătoare să audă sunetul din nou. Era acum la fel de clar ca un strigăt și foarte asemănător cu sunetul familiar al oțelului ce se freacă de oțel.

Doamne Sfinte, niște bărbați înarmați veneau în calea lor! Nu erau aliați, în mod cert, deoarece n-ar fi avut motiv să se furișeze, nu? Nu, bineînțeles că nu, judecă ea. Ei și-ar fi strigat salutul.

Nu-și putea da seama câți erau, dar avea presimțirea că numărul lor era considerabil. Încercă să-și stăpânească frica. Ar fi vrut să fugă cât de repede o țineau picioarele ca să-1 avertizeze pe Connor de pericolul care venea spre ei, însă merse normal, încercând să nu facă nici un zgomot, căci orice sunet le-ar fi comunicat inamicilor poziția exactă a taberei.

Dumnezeule, cât era de speriată! De îndată ce ajunse în poiana îngustă, își strigă soțul cu o voce slabă, apoi îl văzu lângă un pâlcc de copaci, discutând aprins cu Quinlan. Căutaseră evident intimitate pentru convorbirea lor, deoarece stăteau destul de departe de ceilalți războinici. După pozițiile lor rigide, își dădu seama că subiectul era foarte serios. Lui Connor nu-i plăcea deloc ce-i spunea Quinlan, căci scutura din cap la fiecare minut, într-un dezacord fățiș.

Îi strigă din nou numele pe măsură ce se apropia, dar el ridică mâna, ca o comandă tăcută să nu-1 întrerupă, și nici măcar nu-i aruncă o privire.

Nu putea aștepta până când ei terminau-toți ar fi fost morți dacă zăbovea-așa că își luă inima în dinți, se întinse și îl apucă de mână. Gestul ei sfidător îi captă întreaga atenție. Supărarea lui inițială dispăru în secunda în care văzu cât de înspăimântată era.

-Ce este?

-Vin spre noi soldați, Connor. Nu am văzut câți erau, dar i-am auzit. Se apropie pe furiș. Spre marea ei surpriză, anunțul nu primi reacția pe care o anticipase. Connor zâmbi.

-Chiar i-ai auzit? Se părea că nu pusese veștile cap la cap.

-Da, i-am auzit. Nu cred că sunt aliați. Nu le-ar păsa dacă fac zgomot dacă ar fi, nu? Ar trebui să plecăm cât mai degrabă. De ce zâmbești? Nu înțelegi primejdia în care suntem?

Bănuie că nu înțelegea, de vreme ce nu făcea nici o mișcare. Nu-1 crezuse încet la minte până acum, însă, din păcate, prietenii lui păreau să sufere de aceeași problemă. De fapt, el era și mai rău. Îi era atât de greu să priceapă situația lor cumplită, încât izbucni în râs. Îi venea să-și smulgă părul din cap de disperare, dar alese să-și frângă mâinile.

-Connor, sunt îngrijorată.

-Nu ai nici un motiv să fii îngrijorată.

Războinicul nu observa de obicei cum era aranjată o femeie, dar acum nu se putea opri să nu se holbeze la părul soției sale. Nu-și putea imagina ce încercase

să realizeze.Dumnezeu îi era martor,nu văzuse niciodată ceva asemănător.În orice caz,se considera un bărbat șiret și știa că Brenna avea sentimente extrem de delicate,asa că fu atent să pară doar puțin curios și nu critic.

-Ce dracu' ți-ai făcut la păr,nevastă? Ai vrut să-ți înnozi tot părul din cap?

Nu-i venea să creadă că aducea în discuție înfățișarea ei.

-Cosița mea? Vrei să vorbim despre cosița mea?

-Ah,deci,e o cosiță,se miră el.Nu mi-am dat seama.Brenna începu să se îndepărteze de el.Clătină din cap mai de multe ori și,de fiecare dată când se mișcă,câte un nod din păr i se desfăcu.

-Nu vezi cât de îngrijorată sunt? strigă ea.

Connor nu putea să-și imagineze de ce era îngrijorată,doar dacă nu fusese atentă la el când îi spusese să nu se îngrijoreze.Sau auzise și alesese să nu-l creadă?

Nu avea de gând să-i țină prelegeri,indiferent cât de mult îl provoca.

Nu,avea s-o ajute pur și simplu să judece totul cu mintea ei.Era o femeie inteligentă,putea să priceapă repede.

-Mai exact,de ce ești îngrijorată?

Copleșită de obtuzitatea lui,rămase,peu moment,fără grai.Nimeni nu putea să fie atât de mărginit,nici măcar comandantii militari.

Quinlan nu mai putu rămâne tăcut nici măcar o secundă.Se socotea mult mai abil decât Connor în problemele ce vizau femeile,asa că,firește,căută să-și ofere sfatul înainte ca seniorul să rănească sentimentele delicate ale doamnei sale.

-Cred că soția ta este încă supărată în legătură cu oamenii pe care i-a auzit apropiindu-se.O fi crezut că suntem în pericol.

Brenna aprobă,dând cu vigoare din cap,însă Connor negă această posibilitate.

-Nu,soția mea nu ar îndrăzni să mă insulte într-un asemenea mod răspuse el,

privind-o direct în tot acest timp.Ea știe că o voi proteja de rău.Nu e așa,Brenna?

Nu,nu era așa.De unde să știe că el era capabil sau nu să protejeze pe cineva?

Doar pentru că arăta ca o căpetenie războinică din iad nu însemna că avea și priceperea necesară în luptă.Totuși,nu credea că ar fi fost o idee așa bună să-și exprime gândurile.Din felul în care se holba la ea deduse că precauția era o soluție mult mai înțeleaptă,asa că se trezi dând aprobator din cap doar ca să-l împace.Atunci,nodurile rămase se desfăcură și părul ei ajunse iarăși în starea dorită de Connor,cu bucle moi coborând până la umeri.

Brenna era pe punctul să plece când își dădu seama de adevăr.

-Știai că acei oameni erau acolo.Connor o privi,dar nu spuse nimic.De când știai? dori să afle.

-De când ni s-au alăturat.

-Nu sunt dușmanii tăi.

-Bineînțeles că nu.

-De ce nu mi-ai spus? Ar fi trebuit să-mi spui.

-Ar fi trebuit?

-Se presupune că-i comunicai soției lucrurile importante. Connor scutură din cap. Pentru numele lui Dumnezeu, de unde îi veniseră aceste idei?

-Eu cred că nu.

-Eu cred că da. Războinicului nu-i venea să creadă că îl contrazisese. Îi aruncă o privire urâtă și își încrucișă mâinile pe piept. Quinlan știa ce înseamnă asta.

Stăpânul lui devenea furios. Era doar o chestiune de timp până când Connor avea să spună ceva ce ar fi regretat mai târziu. Pentru că era prietenul lui, Quinlan trebuia să-l protejeze.

-Milady, pot să-ți sugerez să te acoperi cu tartanul? întrebă el.

Soțul domniei tale nu ar vrea să răcești. Nu păru să-l fi auzit, rămânând cu atenția îndreptată spre soțul ei. Tensiunea dintre cei doi continuă să crească pe măsură ce privirile li se duelau. A lui Connor era tăioasă ca lama unei săbii, cea a Brennei era sfidătoare și nici unul din ei nu părea dispus să dea înapoi.

-Aerul este umed astă-seară, urmă Quinlan, într-o altă încercare de a liniști situația. Ne așteaptă o furtună teribilă. Ultimul lui comentariu fu cheia succesului. Quinlan răsuflă ușurat când Lady Brenna se uită în cele din urmă la el.

-Bineînțeles că va ploua, spuse ea. E un final potrivit pentru o zi infernal de lungă. Mi-ai văzut cufărul, Quinlan? Am nevoie de mantaua mea cea groasă.

-Vei purta tartanul meu, rosti Connor. Nu ridicase vocea, dar ea se purtă ca și cum o făcuse, îndepărtându-se și mai mult de el.

-Cufărul meu, Quinlan? îi reaminti soldatului.

-L-am lăsat în urmă, împreună cu șaua domniei tale, milady.

-Du-te, te rog, și adu-mi-l. Quinlan se întoarse spre Connor, pândindu-i reacția înainte să răspundă. Stăpânul lui dădu din cap, dar, spre consternarea oșteanului, rămase tăcut, lăsându-l să se descurce de unul singur.

-Îmi este imposibil să merg și să ți-l aduc. L-am lăsat în urmă acum câteva ceasuri și am parcurs o distanță apreciabilă de atunci, pe un teren greu, dacă îți amintești. A trebuit să-l lăsăm, milady, adăugă rapid, când îi observă privirea aspră. Carul nu ar fi reușit să urce pe cărarea abruptă.

-De ce l-ați lăsat în urmă fără să-mi cereți permisiunea?

-Am urmat porunca stăpânului, explică el, gândindu-se că acest aspect important va pune capăt discuției o dată pentru totdeauna. Lady Brenna nu era însă pregătită să renunțe.

-Nu v-a trecut prin cap nici unuia dintre voi că trebuie să existe un motiv important pentru care am vrut să păstrez cufărul?

Dacă i-ar fi lăsat timp să se gândească la un răspuns, Quinlan era sigur că ar fi găsit să-i spună ceva potrivit, dar nu avu acest răgaz. Furia stăpânei sale părea să se amplifice pe măsură ce continua: Sora mea Joan mi-a dat cufărul și plănuiam să pun în el hainele copiilor mei. E ca o comoară pentru mine.

Quinlan se simți deodată la fel de mic și de neînsemnat cum trebuia să se simtă un englez de fiecare dată când se uita în oglindă. Se întoarse din nou spre stăpânul său, propunându-i din ochi să preia lupta. La naiba, nu el se însurase cu nebuna, ci Connor. Să-i suporte el dezamăgirea. Seniorul stătea însă tăcut ca o statuie.

-Milady, a fost necesar, spuse Quinlan în cele din urmă. Nu este așa, stăpâne?

Pe Brenna n-o interesa în mod special ce avea de spus soțul ei în legătură cu asta. Era prea descurajată ca să mai asculte pe cineva. Nedreptățile pe care le îndurase în ultimele câteva zile își spuneau acum cuvântul și se gândi că, dacă nu avea o clipă de intimitate, urma să se pună pe țipat. Nu se deranja să se scuze; plecă pur și simplu, însă un gând neașteptat o făcu să se oprească.

-Șaua mea, Quinlan? Ai spus că ai lăsat și șaua pe care mi-a împrumutat-o draga mea soră Rachel?

-Mai aveai și alta, Brenna? întrebă sec Connor. Doamne, cât de mult îi ura tonul condescendent!

-Nu, nu aveam, răspunse ea.

-Milady, a fost necesar să lăsăm în urmă și șaua, mărturisi Quinlan.

-Și pe aceasta o prețuiam, șopti ea. Totuși, nu pot să nu mă întreb de ce nu mi-ai cerut permisiunea mai întâi. Quinlan jură să nu mai rostească vreun cuvânt. Îl fixă cu privirea pe stăpânul său și îi imită poziția amenințătoare, punându-și brațele pe piept. Connor nu înțelese suficient de repede aluzia ca să-i facă pe plac prietenului său.

-Nu dorești să-i răspunzi soției tale? Quinlan părea de-a dreptul disperat.

Connor îl lăsa să-i vadă exasperarea înainte de a se întoarce spre Brenna.

-Nu aș fi stăpân dacă aș cere permisiunea înainte să iau decizii, mai ales în privințe neînsemnate. Ai fost doar curioasă, nu? Nu ai dezaprobat acțiunile soțului tău în fața supușilor săi. Nu este așa? Încuviințarea ei îl surprinse.

-Da, eram doar curioasă, și nu, nu te-aș critica niciodată în fața supușilor tăi. Ai răbdarea să mai înduri o întrebare, milord?

-Și anume?

-Când crezi că o să mă lași și pe mine în urmă? Dispoziția lui se întunecă într-o clipită. Făcu amenințător un pas înainte și îi ordonă pe un ton aspru să vină la el. Quinlan se trase înapoi, se uită spre cer și începu să se roage pentru o intervenție divină. Stăpâna lui nu-l văzuse niciodată pe Connor pierzându-și firea și, cu toate că acesta nu ar fi rănit-o niciodată fizic, pe ea sau pe oricare altă femeie, ar fi putut să-i sfâșie inima. Totuși nu ar fi fost crud, și, din acest motiv, oșteanul nu încercă să se amestece. Tăvălugul fusese pornit, iar Brenna fusese cea care îi dăduse drumul când își provocase soțul cu acea întrebare, așa că trebuia să sufere consecințele propriului gest. Trăgându-se deoparte, Quinlan îi dădu de înțeles că nu urma să-i vină în ajutor.

Connor nu avea nici o intenție să-și piardă firea, căci știa că mireasa lui era istovită. Cearcănele de sub ochi îi dovedeau epuizarea. Cum se socotea pe deplin răspunzător de starea ei, singurul lucru pe care îl mai putea face acum era să o oblige să se culce. Mai greu era s-o destindă în așa măsură încât să poată adormi. Trebuia să scape mai întâi de tensiunea lăuntrică, și poate o discuție în contradictoriu ar fi servit acestui scop. La capătul unei certe zdravene era întotdeauna relaxat; deși nu știa absolut nimic despre cum reacționau domnițele de felul Brennei, presupunea că i-ar fi făcut bine să se descarce. După ce se odihnea, avea să-și recapete chibzuință, după care avea să-i cerșească iertarea, își zise el plin de speranță.

-Ești absurdă, Brenna.

-Nicidecum.

-Da? Atunci explică-mi motivul pentru care mi-ai pus o astfel de întrebare.

Sfinții tăi părinți te-au lăsat în urmă?

Se aștepta la o negare; în schimb, ea îi spuse adevărul.

-Dacă vrei să știi, da. De îndată ce cuvintele îi ieșiră din gură, le regretă. Acum Connor va avea o părere și mai proastă despre părinții ei dragi. Nu m-au lăsat intenționat. Doar m-au uitat. Cu siguranță vezi diferența.

-Te aștepti să cred că te-au uitat? Nici un părinte, fie el și englez, nu-și lasă în urmă copilul.

-Soția ta arată ca și cum ar vorbi serios, interveni Quinlan. Te-au lăsat acasă, milady?

Brenna clătină din cap.

-Am vorbit în pripă.

-Atunci, ai exagerat? întrebă Connor plin de diplomație, nevrând s-o oblige la recunoașterea unei minciuni.

-Faci prea mare caz de ceea ce am zis. Îmi doresc să nu fi spus nici un cuvânt,

pentru că acum o să-i desconsideri pe mama și pe tata.Pur și simplu nu înțelegi. S-a întâmplat doar de vreo două ori,însă nu le pot pune la îndoială iubirea față de mine.Au avut opt copii,iar cu atât de mulți,era normal să uite de vreunul dintre noi din când în când.În orice caz,a fost numai vina mea.Ar fi trebuit să rămân cu ceilalți.

-Te-au lăsat de două ori? Amănuntul îl șocase.

-Arăți furios și nu pot să-mi imaginez de ce.Nu tu ai fost lăsat în urmă,ci eu,și te asigur că nu m-a deranjat deloc.

-Bineînțeles că te-a deranjat,contraatacă el.L-au uitat vreodată pe vreunul dintre ceilalți?

-Nu,dar eu aveam tendința să hoinăresc.Nu voia să audă nici o scuză.

-Unde te-au lăsat acești părinți iubitori? Încăpățânatul nu se lăsa lămurit,iar ea era brusc prea obosită ca să mai încerce.Doamne,era o pacoste,iar dacă nu găsea puțină pace și liniște curând,avea să se pună pe zbierat ca o nebună.Prin urmare, dădu să plece.El avea alte gânduri.Nu avea de gând să-i dea drumul până când nu-i satisfăcea curiozitatea.

-Vreau un răspuns.

-Am încheiat acest subiect.Privirea pe care el i-o aruncă îi sugera să se răzgândească.Sincer,Connor,te învârti în jurul cozii.Părinții mei m-au lăsat în mijlocul câmpului.Acum ești fericit? Sau sperai să-ți relatez ceva mai rușinos? Nu stătu să afle răspunsul.Nici nu se sinchisi să ceară permisiunea de a pleca, însă nu se putu abține să nu-și încline politicos capul în fața celor doi bărbați înainte să o ia din loc.O învinovăți pe mama ei pentru această dovadă de curtoazie,deoarece fusese neînduplecată în eforturile sale de a-și educa fiicele ca pe niște doamne în toată puterea cuvântului.

Owen o strigă pe când trecea pe lângă el.

-Milady,dacă ești în căutare de apă,se găsește în direcția opusă.

Îi răspunse,dar vocea ei nu era suficient de puternică încât să răzbată până la capătul opus al poienii.

-Acuma ce mai e? mormăi Connor,de îndată ce văzu spaima de pe chipul lui Owen.Soldatul îi aruncă o privire disperată,după care porni pe urmele stăpânei. Quinlan nu îndrăzni să zâmbească,cu toate că era foarte amuzat de resemnarea pe care o detectase în vocea lui Connor.

-Owen părea surprins.Sotia ta trebuie să-i fi spus ceva de s-a speriat.

-Bineînțeles că a spus,pufni Connor.Sincer,Quinlan,e o adevărată pacoste.

După părerea lui Quinlan,era aproape perfectă.Connor nu-și dădea încă seama ce noroc dăduse peste el,dar prietenul lui putea vedea,după felul în care își studia

soția,că era deja captivat de ea.În mod limpede era nemulțumit de propria reacție,lucru dovedit de dispoziția lui sumbră.Din ceea ce observase Quinlan în legătură cu stăpâna lui,și ei îi era la fel de dificil să-și înțeleagă reacția față de soțul ei.

-Va cauza destul de multă tulburare acasă.

-Nu pot permite să se întâmple asta.

-Nu știu dacă ai vreun cuvânt de spus.Bărbații n-o să se mai poată concentra la sarcinile lor.O să-și petreacă zilele holbându-se la soția ta,lucru care n-o să le încânte deloc pe nevestele lor.Ai vreo idee cât de frumoasă este,sau nu ți-ai făcut timp să observi?

-Nu sunt orb; bineînțeles că am observat.Înfățișarea ei este un alt defect cu care trebuie să mă lupt.

-Eu nu văd lucrurile așa.

-Asta pentru că ești superficial.Quinlan încasă insulta cu un zâmbet.

-Stăpâne! strigă Owen.Îmi îngădui câteva clipe? Este important.Așteptă aprobarea lui Connor înainte să se apropie.Milady mi-a spus că nu se duce la pârâu,ci să-și ia cufărul.După care s-ar gândi să se întoarcă pe jos în Anglia.Exact acestea au fost cuvintele pe care le-a rostit,chiar cu un zâmbet,ia aminte.Am încercat să o fac să se răzgândească,dar n-a vrut să mă asculte.Crezi că vrea cu adevărat să încerce?

Connor nu-i răspunse.Se îndoia oricum că Owen l-ar fi auzit,fiindcă râsul lui Quinlan era enervant de zgomotos.Se gândi să-și împingă prietenul la pământ doar de dragul gestului,care hotărî că nu trebuia să-1 învinovățească.Și lui i s-ar fi părut amuzantă independența Brennei,dacă nu ar fi fost însurat cu femeia aceea imposibilă; însă era însurat cu ea,iar asta făcea toată diferența.

De ce nu putea să fie mai înțelegătoare? Caracterul ei impulsiv îl scotea din minți.Îl surprindea ori de câte ori nu era atent,lui nu-i plăcea asta deloc.Ah,ar fi trebuit să știe că-i va face probleme din momentul în care o văzuse.La dracu,soția lui nu avea pereche.Connor nu era un prost; își dădu seama de norocul lui.Totuși,dorea ca Brenna să se obișnuiască mai repede cu el;După aceea avea să se calmeze îndeajuns pentru ca el să se poată concentra asupra unor lucruri mai importante.

Nu avea să priceapă niciodată cum îi funcționa mintea.Era imposibil,din moment ce firea ei părea să se transforme neconținut.O dată era blândă și binevoitoare,iar în clipa următoare era încăpățânată și dificilă.

Nimeni nu se putea aștepta ca el să-i accepte comportamentul-schimbător.Cei mai mulți bărbați nu ar fi fost la fel de răbdători,și pe bună dreptate.Putea să

îndure un număr limitat de provocări într-o singură zi,iar acum ajunsese la limită.

-Mă întreb dacă Lady Brenna își dă seama că merge în direcția greșită,observă Quinlan.Va bate la ușa lui Kincaid dacă va continua în direcția aceea.

-Milady știe că se îndreaptă spre miazănoapte,spuse Owen.Mi-a spus că face intenționat un cerc larg,ca să nu-i deranjeze pe soldații care patrulează în zona pârâului.Quinlan se întoarse spre Connor.

-Nu ar trebui să mergi după soția ta?

-Soldații fratelui meu nu o vor lăsa să ajungă departe.

-Cred că se așteaptă să mergi după ea.

-La dracu',mormăi războinicul.Își contrazise propria decizie o secundă mai târziu,când îi împinse la o parte pe cei doi și porni cu pași mari după soția sa.

Avu de străbătut o cale mai lungă decât se așteptase.O găsi sprijinită de un copac la mare distanță de poiană.Arăta învinsă.Nu-i plăcea să o vadă astfel,mai ales știind că vina îi aparținea în mare parte.Totuși,era măcar recunoscător că nu plângea.Brenna ridică mâna,ca o comandă tăcută menită să-l oprească,însă el o ignoră și,de îndată ce ajunsese la ea,o ridică în brațe.

Se așteptă la împotrivire; ea îl surprinse,punându-și brațele în jurul gâtului lui și odihnindu-și capul pe umărul lui.Dintr-odată redevenise blândă.

-Fratele meu mi-a spus că nici o femeie întreagă la minte nu s-ar mărita cu mine.Dacă ai vrut cu adevărat să mergi după cufărul tău,ar trebui să zic...

-Că nu sunt întreagă la minte? Dacă sunt nebună,e numai vina ta.M-ai împins dincolo de marginea prăpastiei,Connor.

El zâmbi amar auzindu-i vorbele crude.

-Voiai să-ți continui drumul?

-Nu.Voiam să fiu câteva minute singură.Știai asta,nu? Nu,nu știuse,dar hotărî să se prefacă.

-Da,murmură el.

-Cu toate acestea,n-am fost niciodată singură.Știai și asta,nu-i așa?

-Da.

-Cine sunt cei doi soldați care mă urmăresc?

-Santinelele fratelui meu.Ești pe pământul lui Alec,dacă îți amintești.

Habar nu avea.Brenna căscă și își îndreaptă atenția spre o problemă mult mai neliniștitoare.

-Se pare că mi-am rătăcit pantoful.Nu-mi pot imagina cum s-a întâmplat.

El nu avu nici o problemă să-și imagineze,la cât de zăpăcită era.

-Îl voi găsi,îi promise.Brenna,despre ce a fost cu adevărat vorba adineauri? Tu știi?

-Vrei să mă întrebi dacă am avut un alt motiv să mă supăr? Tocmai îi pusese această întrebare,nu?

-Da,confirmă el.Ea începu să-l mângâie pe gât pe când reflecta la o modalitate de a-l face să înțeleagă.Connor se îndoia că era conștientă de ceea ce făcea,dar găsi mângâierile foarte plăcute.

-Înțeleg acum ce mă nemulțumea.Atunci nu înțelegeam.El își dădu ochii peste cap.Obținerea unui răspuns direct era o sarcină imposibilă.

-Și? o îmboldi.

-Cufărul și șaua și iapa erau daruri de la membrii familiei mele.Încerci să-i răpești de lângă mine,iar eu nu te pot lăsa să faci asta.Nu sunt pregătită să renunț.

-Mai exact,ce anume răpesc?

-Familia mea.

-Brenna!Nu-l lăsă să continue.

-Încerci să mi-o răpești,nu-i așa? Și dacă te las,mie ce-mi rămâne?

-Eu.Replica o lovi în plin; totuși,încercă în continuare să reziste adevărului.Nu-l voia; își voia propria familie.Mă ai pe mine,stăruii Connor pe un ton apăsător.

Brenna ridică privirea spre el și hotărârea ei copilăroasă de a se agăța de ce era vechi și cunoscut păru să-și piardă din importanță.Ochii lui o fascinau.Găsea în ei atâta blândețe și vulnerabilitate!

-Te am,Connor?

-Da,fetițo,mă ai.Atunci ea zâmbi,căci îndoielile i se risipiseră.El vorbise cu siguranță din suflet,și propria inimă i se încălzi ca răspuns,îi mai văzuse această latură doar o dată,în noaptea nunții,când o luase în brațe și făcuse dragoste cu ea. Războinicul dispăruse atunci,rămânând numai bărbatul.Acum el îi oferea iarăși acest dar magic.Cum putea să-i reziste?

Încuviință din cap cu sufletul liniștit,deoarece pricepuse că uniunea lor era sfântă,statornicită de Biserică și de însuși Dumnezeu în momentul în care părintele Sinclair îi declarase soț și soție.Deși promisese că va face tot ce îi stătea în putință,recunoștea că până în acel moment nu acceptase cu adevărat căsătoria.Era timpul să nu se mai teamă pentru viitor și să renunțe la legătura disperată cu trecutul ei.De îndată ce luă această decizie,cel mai minunat lucru i se întâmplă.I se dăruie de bunăvoie.

-Mă ai acum,Connor MacAlister,pentru că am hotărât că așa trebuie.

Își sigilă promisiunea cu un sărut, în ciuda poruncii lui clare de a nu-l săruta niciodată, dar niciodată, fără să-i ceară voie. La final, se cuibări la pieptul lui și închise ochii. Nici un cuvânt de-al ei nu avea să-l mai surprindă vreodată, gândi Connor. Ea hotărâse? Da, acestea fuseseră exact cuvintele ei.

-O s-o luăm de la capăt, șopti ea.

Iar începem, își zise el. Nu știa precis la ce se referea, dar, dacă îi cerea acordul, i-l-ar fi dat doar ca să o facă fericită. Chiar nu ar fi trebuit să-i pese dacă ea era fericită sau nu, dar îi păsa. Se consolă cu speranța că, odată ce se adapta noii sale vieți, avea să renunțe la asemenea idei ciudate.

Se sprijini cu spatele de copac și se uită fix la soția lui. Acum părea senină, ceea ce însemna că, în sfârșit, avea parte de liniște și pace și putea să se gândească la ce naiba avea să-i spună fratelui său a doua zi. În definitiv, nu era asta tot ce conta cu adevărat?

-Connor?

-Da?

-Voi avea mare grijă de tine.

Promisiunea ei îl ului. Probabil ar fi trebuit să se simtă insultat, deoarece era dator să aibă grijă de ea și nu invers, însă păruse atât de sinceră, încât știu că dorise să-i facă pe plac. Deja adormită, Brenna se mișcă mai aproape de el, atingându-i gâtul cu buzele. Connor își dădu seama că îi plăcea modul în care încerca să se apropie cât mai mult posibil de el. Îi plăcea și cum ofta în somn.

Când nu ținea garda sus și nu încerca să-l contrazică în fiecare minut, devenea dulce și iubitoare. Începea să aibă încredere în el, știa asta, altfel nu și-ar fi permis să adoarmă în brațele lui, și încă afișând un zâmbet cald. Înțelese că îi plăcea asta mai mult decât orice.

Connor nu avea nici o idee cât de mult zăbovise în pădure, ținându-și în brațe soția. Sunetul tunetului bubuind în depărtare îl obligă să revină cu picioarele pe pământ. Luându-i de jos pantoful rătăcit, porni înapoi spre tabără.

Oamenii lui ridicaseră un cort suficient de mare ca să găzduiască trei oameni în toată firea și-l acoperiseră cu pieile groase dăruite de aliații lor loiali. Cortul fusese amplasat strategic la capătul cel mai îndepărtat al poienii, cu intrarea orientată spre pădure, astfel încât soției sale să-i fie asigurată intimitatea când se trezea. Într-un colț se găseau lucrurile pe care Brenna le lăsase lângă pârâu.

Connor îi puse pantofii și ciorapii deasupra grămezii.

Dormea atât de profund, încât nu se mișcă deloc în timp ce o dezbrăca. Înțelese prea târziu că ar fi trebuit să o lase singură. De îndată ce desfăcu panglica de mătase a corsajului, lenjeria de corp îi alunecă până la talie, iar sânii plini ieșiră la

iveală.Îi era imposibil să nu reacționeze fizic.Din momentul în care se trezise în acea dimineață,o voise din nou; acum dorința îl mistuia.Se luptase brav cu propriile instincte,dar,în toiul nopții,în timp ce furtuna se dezlănțuia în jurul lor,ea gemuse în somn,se întorsese pe partea cealaltă și se aruncase deasupra lui.Connor aflase atunci că războiul nu se terminase.Brenna nu putea să fie precaută nici măcar în somn.Mâna îi ajunse pe coapsele ei și,în timp ce le despărțea cu intenția de a o pătrunde atunci și acolo,își dădu seama de ceea ce făcea și se sili să se oprească.O scutură ușor pentru a o trezi,încercând să o ia de pe el înainte să o rănească.Ea se ridică și,dezorientată evident de răpăitul ploii pe pieile care înveleau cortul,îi șopti numele.

-Totul este în regulă,Brenna.Culcă-te înapoi.Părea furios,constatând că-și pierduse și ultimele urme de disciplină.Bineînțeles,nici ea nu-l ajuta să-și recapete controlul.O parte a cămășii tocmai îi căzuse până la cot și,Dumnezeu să-l ajute,avu nevoie de toată voința ca să nu o sfâșie.De fiecare dată când fulgerele luminau văzduhul,lumina se revărsa prin deschizătură,scoțând în evidență trupul ei splendid.Brenna adormi stând în capul oaselor.

Dacă nu ar fi observat-o,nu ar fi crezut că cineva poate să adoarmă atât de repede.

-Întinde-te,îi porunci,înghiontind-o blând.Ar fi trebuit să fie mai exact,își dădu el seama o secundă mai târziu,când ea se aruncă din nou deasupra lui,lovindu-i pieptul suficient de tare încât să-l facă să creadă că își pierduse cunoștința.Dă-te jos de pe mine!Vocea lui aspră o trezi.

-Nu,șopti ea.

-Nu?

-Nu,mulțumesc,se corectă ea.Mi-e frig.Nu ar trebui să faci ceva în legătură cu asta? Dumnezeu să-l păzească,îi dădea indicații chiar și când era pe jumătate adormită!

-Ce-ai vrea să fac?

-Pune-ți brațele în jurul meu.O simți tremurând și se conformă imediat.Te-am trezit,Connor?

-Nu.

-Ți-e frig?

-Nu.Începu să-i mângâie pieptul,sperând că atingerea ei tandră îl va calma.Poate atunci îi va spune de ce se purta atât de jignitor.Ce faci? vru el să știe.

-Te liniștesc.Își bătea joc de el.Îl liniștea? îl făcea treptat să-și piardă mințile și mai mult ca sigur o făcea intenționat.

-Nu mă mai provoca!

-Ce e cu tine? Te porți ca un urs.Nu făcu nici o remarcă despre ridicolul comparației,concentrându-se în schimb să-i explice în ce măsură îl tulbura.

-Vreau să fiu din nou înlăuntrul tău.Acum înțelegi de ce ar trebui să te dai jos naibii de pe mine?

-Eu am un cuvânt de spus în privința asta? se interesă ea fără să se clinească.

-Da.

-Vrei să spui că,dacă ți-aș zice nu,mi-ai respecta dorința? Tocmai îi dăduse această asigurare,se gândi el exasperat.

-Dacă îmi spui nu,nu am să te ating.Brenna începu să bată darabana cu vârfurile degetelor pe pieptul lui.Connor îi acoperi mâna cu palma ca să o facă să înceteze.

-Ar fi bine să înveți să fii precaută,Brenna.

-În Anglia,soțiile nu-și pot refuza soții.Mama mi-a spus asta.

-Unii bărbați gândesc la fel ca mine.Era uimită.Avu brusc impresia că primise minunatul dar al puterii asupra propriului corp și imediat voi mai mult.

-În ceea ce privește alte lucruri,eu...

-Nu.

-De ce nu?

-Nu poți contesta o poruncă dată de stăpânul tău.

Ea făcuse deja asta în mai multe ocazii și nu suferise nici o repercusiune,dar era destul de inteligentă ca să nu-i reamintească.Totuși,nu se putu abține să nu-l corecteze.

-Nu m-am măritat cu un stăpân.M-am măritat cu un bărbat.

-E același lucru.*Nu,nu era deloc același lucru*,gândi ea.Evident,știa cum trebuia să se comporte în prezența altora,dar în intimitate,Connor era doar soțul ei.

Văzând totuși cum stăteau lucrurile,hotărî să nu insiste,ci să aștepte până când el avea să fie într-o dispoziție mai bună.

-Dacă ți-aș spune da,că vreau să mă atingi din nou,s-ar termina în același mod? Mi-ai întoarce spatele fără să spui un cuvânt?

-Bineînțeles.

-Atunci,las-o baltă.Șocat de refuzul ei,nu pricepea de ce lauda lui o înfuriase.

Brenna se îndepărtă de el,închise ochii și spuse o rugăciune pentru răbdare.

Connor se rostogoli deasupra ei,atent să-și sprijine greutatea cu brațele în timp ce o privea fix în ochi.

-Ți-am spus că nu am fost dezamăgit.

-Dar erai și furios,nu-i așa?

Da, fusese furios, dar nu pe soția sa, ci pe propria slăbiciune. După o clipă de reflecție, își dădu seama că-și folosea mânia ca pe un scut. Brenna îndrăznise să-i atingă inima și, Dumnezeu îi era martor, încă nu știa cum lăsase să se întâmple asta. La naiba, nici măcar nu-i plăcea de ea. Efortul de a se minți pe sine îi făcu să scoată un mârâit de frustrare. Hotărî atunci că, din moment ce nu mai putea da timpul înapoi, atâta vreme cât păstra controlul, pe viitor avea să fie mulțumit.

-Ai de gând să-mi răspunzi vreodată?

El se aplecă și începu să o muște de lobul urechii, observând satisfăcut că o făcea să tremure.

-Ce-ai întrebat? Brennei nu-i venea să creadă că preocupările ei erau tratate cu atâta neglijență. Repetă întrebarea și adăugă un ghiont pentru a-i sublinia însemnătatea.

-Nu eram furios pe tine. Văzu că nu-l credea. Era evident că soția lui avea nevoie să fie lăudată mai mult, presupuse el. Nu știa însă ce să spună ca să o facă fericită. Fusese satisfăcut. Și slujit foarte bine, recunoscuse el. Ea știa cu siguranță că nu ar fi lăsat-o niciodată înaintea ca ambii să fi ajuns la împlinire. Nu era deloc obișnuit să explice totul oricui, însă avea nevoie să spună ceva acum, așa că hotărî să-și rezume toate reacțiile într-un singur cuvânt edificator.

-Terminat.

-Pardon?

-Eram terminat. Deoarece se găseau foarte aproape unul de altul, firește că el fusese atent și vorbise cu o voce joasă. Soția lui nu era la fel de atentă. Își strigă nemulțumirea în urechea lui.

-Ești cel mai încăpățânat, insensibil, barbar...

Îi puse mâna peste gură înainte să-i prezinte întreaga ei opinie. Ar fi putut să vină cu încă o sută de remarci, dacă el ar fi păstrat tăcerea și ar fi lăsat-o să se gândească la altele, dar Connor îi întrerupse concentrarea punându-i cea mai groaznică întrebare, la care trebuia să-i dea un răspuns care să-i distrugă mândria pentru o lună întreagă.

-Vrei să faci dragoste cu tine din nou? murmură el ridicându-și palma de pe gura ei.

-Când va îngheța iadul, rosti ea destul de tare ca oamenii lui să o audă.

-Nu vei mai zbiera la mine niciodată. Ai înțeles?

-Am înțeles.

-Auzul meu nu va mai fi niciodată la fel.

-Îmi pare rău. Ce-ai spus m-a luat prin surprindere și eu... Terminat, Connor? Așa te-ai gândit să mă liniștești?

-Era un compliment.Evident că eram satisfăcut de tine sau,altfel,nu aş fi fost terminat.Sunt foarte concis,Brenna.

-Am observat,murmură ea printre sărutări.De obicei,nu mă simt atât de nesigură pe mine,dar a fost prima mea oară.

-Am observat,replică el plimbându-şi buzele pe gâtul ei.

-De ce faci asta?

-Îmi place gustul tău.Brenna se mişcă astfel încât să-i ofere un acces mai bun la umărul ei.

-Ce gust am?

-Ca mierea.O auzi oftând în întuneric.I-ar fi fost uşor să o ia prin surprindere,dar nu ar fi făcut niciodată un astfel de lucru dezonorabil.Brenna trebuia să-i ofere permisiunea ei şi,dacă nu i-o dădea prea curând,era nevoit să plece de lângă ea câtă vreme mai avea suficientă disciplină.

-Ştii ce cred? şopti ea.

-Nu,dar îmi vei spune,nu-i aşa?

-Nu vreau să...nu contează.Vreau să spun că eu...Nu putea să continue,căci Connor tocmai ajunsese la adâncitura dintre sânii ei,distrăgându-i în întregime atenţia.

-Eşti moale peste tot.Doriinţa de a te avea mă arde ca o vâlvătaie.

Cuvintele lui i se părură minunat de romantice.Pentru un bărbat foarte concis,se descurca excepţional să-i ofere exact ce dorea să audă.

-Există ceva ce nu-ţi place la mine?

-Da,există,şopti el.Vorbeşti prea mult.

-Cuvintele tale frumoase mă ung pe suflet,bărbate.Fă dragoste cu mine acum.

-Te voi răni.Cu toate acestea,nu părea îngrijorat de neplăcerea ei,căci îi trăsesese deja cămaşa până la şolduri.Se opri să-i sărute fiecare genunchi,înainte s-o dezbrace complet.Mâinile lui erau peste tot.Îi mângâie picioarele,coapsele,şoldurile şi sânii.Atingerea lui tandră era înnebunitoare,făcând-o să-şi dorească mai mult.Voia să-l mângâie cu aceeaşi atenţie pe care i-o arăta el şi era pe punctul să-i ceară să-i dea drumul,când el îi smulse gândul din minte,aplecându-se şi sărutându-i sânii.Limba lui îi dezmierdă un sfârc,iar Brenna se gândi că va muri din cauza torturii minunate,când el începu să i-l sugă.Tânăra femeie strânse din pleoape şi scânci.Pântecele ei se dovedi la fel de sensibil la atingere.Ea nu-şi putu imagina ce avea de gând să facă până ce el nu ajunse la împreunarea coapselor ei.Îşi ţinu picioarele strâns lipite,încercând să-i oprească înaintarea,însă el i le despărţi şi îşi continuă neabătut sărutările.Tânjind după după extazul pe care i-l promiteau gura şi limba lui,uită de orice precauţie.

Connor făcu dragoste cu ea în feluri pe care nu și le imaginase niciodată ca fiind posibile. Brenna se arcui, își ridică genunchii și strigă atunci când simți că începea să se strângă în jurul lui.

Incapabil să mai aștepte, îngenunche între coapsele ei, îi ridică șoldurile și intră în ea cu o singură împingere puternică, încercă să-și amintească să fie blând, dar, la naiba, controlul îl părăsise din nou și îi era imposibil să se mai oprească. Ar fi vrut să prelungească plăcerea pentru tot restul nopții, dar ea nu-l lăsă să încetinească, îndemnându-l să continue prin gemete și sărutări pasionale. Nu știa dacă o rănea sau îi crea plăcere. Orgasmul ei îl declanșă și pe al lui; odată ce se revărsă în ea, se prăbuși vlăguit, cu un suspin adânc.

Brenna se găsea în aceeași stare. Respirația îi era inegală, inima îi bătea nebunește și tremura toată. Îi luă multe minute să se oprească din oftat și să-și pună gândurile în ordine. Apoi își dori să nu se fi deranjat. Rațiunea însemna griji și, Dumnezeule, cum se mai putea uita la el după ce îl implorase să nu se oprească?

Se purtase ca un animal în călduri! Căută cu disperare să se liniștească, înainte ca stânjeneala ei să se transforme în rușine. Nu i-ar fi cerut să-i spună că procedase cum se cuvenea, după cum nu și-ar fi mărturisit jena. El i-ar fi murmurat cuvinte alinătoare doar ca să o potolească, fără a crede o iotă. În cele din urmă decise să-l ia prin surprindere, ca să obțină o reacție spontană.

-Connor? rosti ea cu glas tremurat. Ai murit?

-Nu, zâmbi el.

-M-ai rănit? Nu-i venea să creadă că-i pusese o întrebare atât de absurdă. Prin asta îi sugera că nu o rănisese, nu?

În mod limpede, ea nu-și revenise încă după ce făcuseră dragoste. Gândul îl satisfăcea peste măsură, pentru că era pe deplin responsabil de starea ei.

Căldura lui o făcu somnoroasă, însă nu voia să adoarmă, ci doar să închidă ochii ca să se poată concentra.

-Știi ce s-a întâmplat în clipa asta? murmură el. Brenna zâmbi, convinsă că urma să primească asigurările la care tânjea. Se înșela însă.

-Iadul tocmai a înghețat.

CAPITOLUL 7

În dimineața următoare, Brenna era într-o dispoziție excelentă. Ploaia se oprise, soarele era strălucitor și nimeni, nici chiar Connor, nu ar fi putut să-i umbrească fericirea. Făcea progrese evidente. Deși bărbații zâmbiră în timp ce o priveau

luându-și micul dejun,nu făcură nici un comentariu despre pofta ei de mâncare; de asemenea,după ce se întoarse de la pârâu îmbrăcată în tartanul MacAlister, Quinlan o complimentă pentru aranjamentul perfect al pliurilor de stofă, spunându-i că începea să stăpânească această artă.

Simți că era de datoria ei să-l corecteze.

-Tatăl meu a pus-o pe Rachel să învețe cum se poartă tartanul pentru că trebuia să se căsătorească cu lordul MacNare,dar mama s-a gândit că ar fi mai bine ca toate fiicele ei să stăpânească această tehnică.Părinților mei le plăcea să obțină cât puteau mai mult din banii plătiți.

-Sora ta îi era promisă lui MacNare? Tânăra femeie dădu aprobator din cap.

-Într-adevăr.Connor ar fi putut sfârși prin a se căsători cu Rachel,care e cea mai drăguță din familie,adăugă ea.Quinlan nu-și putea închipui că exista o femeie mai plăcută privirii decât stăpâna lui.Observase deja că nu era înfumurată,iar comentariul ei nu făcea decât să-i confirme această credință.Brenna vru să știe: Va fi o nouă zi lungă de călărit?

-Nu,milady.Acum suntem foarte aproape de casă.Vestea o încântă.Zâmbetul ei se dovedi a fi contagios,căci,atunci când Quinlan se uită la ceilalți,toți zâmbeau. Brenna se scuză de îndată ce îl zări pe Connor mânându-și calul de-a lungul luminișului.Fugi spre soțul ei,iși puse brațele pe după gâtul lui și îi oferî un entuziast sărut de bună dimineța,după care își aminti că nu trebuia să-i arate nici un fel de afecțiune în fața celorlalți.

În mod surprinzător,nici nu se răsti la ea și nici nu mârâi,ci dimpotrivă,îi întoarse sărutul.Bineînțeles că o critică mai târziu.Părea să fie o înclinație naturală a sa, decise calmă Brenna.

-Ești lipsită de disciplină.O ridică pe calul lui,se aruncă în spatele ei și o strânse la piept.Nu ai de gând să te contrazici cu mine?

-E o zi prea frumoasă pentru asta.Greșești,evident.Sunt la fel de disciplinată ca și tine.

-Nu am văzut-o încă.Nu te mai răsuci,sprijină-te pe mine.

-Frânghia mea e răsucită.După ce îi explică problema ei,ridică lăntișorul, îndreptă cingătoarea și lăsă discul de lemn să cadă jos,sub tartan.

-Ce Dumnezeu e ăsta?

-Abia acum l-ai observat?

-Nu.Doar acum am decis să te întreb de el.

-Lăntișorul e un cadou de la tatăl meu.Are un model propriu pentru a dovedi că-mi aparține și,dacă sunt vreodată în bucluc,trebuie doar să trimit discul unuia dintre frații mei pentru ajutor imediat.Tata le-a făcut pentru toți copiii săi.

-Scapă imediat de el.Icnetul ei enervă armăsarul,care își ridică mândru capul și scoase un fornăit de indignare.Ea se întinse și îl mângâie.

-Nici gând,Connor.Plănuiesc să fac unul și pentru tine.

-Nu vei face.

-E o tradiție.

-E o insultă pentru mine,nevestă.

-Vom discuta acest lucru când vom fi acasă.

-Am terminat această discuție.Nu-l contrazise.”*Se înșală și în această privință*”,

se gândi ea.Bărbatul avea să asculte glasul rațiunii și să accepte tradiția, chiar dacă era nevoie de o săptămână întreagă de cicăleală.

-Ce așteptăm? Schimbă intenționat subiectul,dar Connor îi făcu pe plac doar pentru a o potoli.Își dorea cooperarea ei astăzi.Urma să-l cunoască pe Kincaid, scenă care se putea dovedi tensionată.Fratele său avea un mod de a-i îngrozi pe toți cei care îi cunoștea.Acesta era încă un motiv pentru care Connor îl admira atât de mult.

-Owen s-a dus la pârâu să adune ce a mai rămas în urmă.

-Ce atent din partea lui,replică ea.Totuși,oamenii tăi nu ar trebui să-și lase lucrurile la îndemâna oricui.Connor crezu că glumise și se așteptă ca ea să râdă, însă își dădu seama că vorbea serios,așa că renunță să-i mai explice.Un minut mai târziu,Owen se întoarse cu lucrurile stăpânei.Le puse într-o desagă pe care o atârnă de șaua lui Aeden,fără ca Brenna să bage de seamă.Connor nu era deloc surprins,căci zăpăceala părea să fie trăsătura caracteristică a nevestei sale.

Gândurile i se întoarseră la Alec.

-Îl vei cunoaște pe fratele meu astăzi.Nu-ți va face rău.Remarca lui i se păru extrem de ciudată.

-Nu mi-aș face niciodată griji în legătură cu așa ceva.

-Îți vei face când îl vei cunoaște.Ar fi bine să găsești ceva din disciplina pe care te lauzi că o ai,Brenna.Să nu mă faci de rușine vărsând lacrimi ori leșinând.

Ea își dădu ochii peste cap.

-O să-l plac pentru că este fratele tău și este de datoria mea să mă înțeleg cu toată familia ta.Nu mă va intimidă.

-Ba da.Nu este la fel de plăcut ca mine.Brenna izbucni în râs,iar Connor renunță la orice eforturi de a o preveni,mutându-și atenția spre lucruri mai importante,de pildă cum putea să devină mai diplomat ca să-și justifice acțiunile în fața celui mai puternic om din Highlands.Trecu o oră întreagă până ca ea să vorbească din nou.

-Connor?

-Da?

-M-ai văzut vreodată plângând sau leșinând?

-Nu.

-Atunci explică-mi motivul pentru care mă insulti. Sunt foarte curioasă să-l aud. Nu-i răspunse. Dacă nu avea de gând să-i explice, putea măcar să-și ceară scuze.

Cu toate acestea, tânăra femeie știa că nu avea să obțină nicicând scuze din partea lui; era prea încăpățânat ca să recunoască vreodată că o judecase greșit.

Să-i demonstreze contrariul ar fi fost suficient pentru a-și reface blazonul. Nu era o sarcină dificilă, căci fusese instruită pe măsură și înțelegea pe deplin ceea ce se aștepta de la ea. Avea să-și demonstreze neînfricarea în momentul în care îl saluta pe fratele lui Connor. Precis avea să-l placă. Până la urmă, era parte din familia ei acum, și, cu voia lui Dumnezeu, dacă își putea aminti să nu vorbească până când nu i se adresa cuvântul și să se poarte smerit, și el avea s-o placă.

Peste câteva minute, fortăreața apărău în zare. I se tăie respirația la prima vedere a structurii magnifice înconjurată cu zid înalt de piatră. Doi oșteni, cu expresii la fel de reci și amenințătoare precum edificiul pe care îl păzeau, îi urmăriră când trecură podul mobil. I se păru ciudat că nu-l salutară pe Connor, apoi decisă că așteptau îngăduința lui ca să vorbească.

Erau sute de soldați înfricoșători în joasa curte interioară. Nici unul dintre ei nu deschise gura.

-Fratele tău e unul dintre bărbații care se încruntă la noi?

-Nu.

-E întotdeauna așa de liniște aici?

-Nu. Connor nu avea dispoziția să explice, iar Brenna hotărî să-i urmeze exemplul și nu mai rosti nici un cuvânt. Și-ar fi păstrat decizia dacă nu ar fi fost luată prin surprindere atunci când ajunseră în curtea superioară și văzu stratul de flori frumoase din fața donjonului.

-E frumos aici, șopti ea. Cine a plantat florile?

-Jamie.

-Sper că a fost răsplătit pe măsură pentru efortul său.

-Nu el, ci ea, o corectă Connor. Nu călca pe ele, căci altfel n-o să mai scapi de gura ei.

-Asta înseamnă că servitorii își pot exprima părerea?

-Jamie nu este o servitoare. Este stăpâna locului. Ar fi căzut de pe cal, dacă soțul ei nu ar fi ținut-o mai strâns de talie.

-Stăpână?

-Îți va plăcea de ea.Nici nu încercă să se roage pentru răbdare.

-Nu-mi va plăcea de ea.Va trebui să o faci să plece,Connor.Nu poate fi decât o singură stăpână în casa mea.

-Jamie este stăpâna casei lui Alec.

-Atunci de ce a plantat flori pentru tine? A fost,bineînțeles,foarte drăguț din partea ei,dar nu pot să nu mă întreb de ce s-a deranjat.

Connor înțelese într-un sfârșit care era rădăcina neînțelegerii.

-Acesta nu este pământul meu.Este al lui Alec.Cum ai putut crede că e al meu?

Îi veni să strige,dar nu îndrăzni din cauza spectatorilor ce priveau ca niște șoimi.

-Îți spun exact de ce am crezut că este casa ta.Mi s-a spus că mergem acasă,de aceea,iar fiindcă nimeni n-a catadicsit să mă informeze că dorești să-ți vizitezi fratele,am dedus că îți aparține.

-Nu îmi aparține.

-Acum înțeleg,acceptă ea.Ar fi fost drăguț din partea ta să menționezi destinația noastră.Connor nu răspunse criticii ei mascate.Curtea se umplu rapid cu războinici.Toți purtau tartane în culori șterse,atât de asemănătoare cu ale lui Connor încât știu că avea să-i confunde,incapabilă să distingă un soldat Kincaid de unul MacAlister.Toți se holbau la Connor și la ea.Își îndreptă coloana până simți că urma să pocnească,se uită fix înainte și încercă să pară liniștită.Primirea care li se făcuse era mai mult decât descurajantă.Oare toți cei care locuiau în Highlands erau întotdeauna într-o dispoziție așa de mohorâtă? Atitudinea soldaților era derutantă.Connor era fratele lui Alec,pentru numele lui Dumnezeu, nu dușmanul lui.Oare deosebirea nu conta pentru acești păgâni?

Soțul ei descăleca,după care se întoarse s-o ajute.Se uită în ochii lui,căutând un semn că totul avea să fie în regulă.El nu clipi și nu-i sugeră în nici un fel la ce se gândea.Brenna porni în urma lui cu mâinile pe lângă corp,capul sus și privirea fixată direct pe mijlocul spatelui soțului său.

Quinlan și Aeden se mutară să o flancheze de ambele părți,iar Donald,Owen și Giric se repliară în spate.Când ajunseră la scările principale,Connor își continuă drumul,dar restul fură forțați de soldații lui Kincaid să rămână pe loc.

Era evident că seniorul dorea să vorbească între patru ochi cu fratele său înainte ca ea să-i fie prezentată.Brenna spera să dureze foarte,foarte mult,căci acum se temea de întâlnirea cu Alec Kincaid.Posibilitatea ca unul din frați să-l rănească pe celălalt nu-i trecuse prin cap.Apoi auzi un strigăt îngrozitor venind dinspre uși și nu se mai putu gândi la altceva.

Presupuse că Alec începuse primul să strige pentru că nu recunoscuse vocea,dar Connor i se alătură repede și în foarte scurt timp îi fu imposibil să distingă vreun

cuvânt din răcnetele lor.Încercă să se concentreze.Dacă și-ar mai fi potolit discursul sau dacă și-ar fi zvârlit acuzațiile pe un ton mai scăzut,cu siguranță că ar fi fost capabilă să traducă suficient din încurcata gaelică pentru a înțelege de ce era Alec atât de furios.

Discuția aprinsă dură mai mult de cincisprezece minute.Cu cât Brenna era nevoită să aștepte mai mult,cu atât devenea mai agitată.În tot acel interval făcuse o singură mișcare.Când ușile se închiseseră în urma lui Connor,Quinlan îi atinsese brațul în timp ce se întorcea cu fața spre mulțime.Ea și Aeden se răsuciseră atunci cu el,spre marele ei regret,pentru că trebuia să îndure din nou atmosfera amenințătoare din curte.

Totuși,nici unul dintre soldații lui Kincaid nu o privea.Încercă să ia asta ca pe un semn bun.Fu atentă să-și ascundă teama,ghicind că tocmai asta căutau,dar efortul o istovi.Așteptarea se încheie în sfârșit.Ușile se deschiseră și ea fu invitată înăuntru.Îi venea să clatine din cap,să-și ridice fustele și să fugă cât putea de repede în direcția opusă.

În schimb,intră.Era atât de răvășită,încât abia dădu atenție împrejurimilor.Sala mare era în stânga ei.Se opri în fața scărilor de piatră ce duceau spre încăperea imensă și așteptă să fie chemată să înainteze.Nici Connor și nici fratele său nu o observaseră.Se uită la soțul ei să se asigure că era în ordine.Îmbrăcămintea nu-i arăta mai rău și nu sângera de niciunde,din câte își putu da seama.Nu părea foarte fericit,dar rareori era.Nu părea nici nervos,doar puțin iritat.

Amână să se uite la fratele lui cât putu de mult; într-un final,își adună destul curaj să se întoarcă spre el.Încă nu era pregătită.Alec Kincaid era un războinic cu aspect feroce,ochi gri pătrunzători și o figură atât de amenințătoare,încât l-ar fi făcut și pe diavol să tremure.

-Încă nu s-a terminat,Connor.Voi decide ce vom face după ce vorbesc cu femeia. Glasul lui era la fel de înspăimântător ca înfățișarea.Brenna își strânse mâinile la spate și își ținu respirația,făcând eforturi să-și ascundă teroarea.Acesta este adevărul,tună el.

Tânăra femeie își înclină rapid capul,sperând ca gestul să fie socotit o dovadă de bună-creștere și nu o manevră de mascare a fricii.În orice caz,i-ar fi fost imposibil să zâmbească.Totuși,nu țipă,și asta era cu siguranță o realizare.

Alec se întoarse brusc spre ea cu o asemenea făloșenie,încât Brenna pricepu de la cine învățase Connor să fie atât de intimidant.

-Brenna,vino aici.Connor dădu ordinul cu o nuanță de exasperare în voce.

Ea își ridică imediat fruntea,coborî scările și se grăbi lângă el,păstrându-și privirea ațintită asupra lui Alec Kincaid.Cu excepția mărimii,cei doi războinici

nu semănau deloc. Connor avea părul șaten-închis; Alec îl avea roșcat. Trăsăturile lui Connor păreau mai nobile, deși Alec avea și el un profil plăcut, admise ea în silă. Deosebirile fizice nu se opreau acolo, bineînțeles. Atunci când Connor nu se încrunta, lucru rar, conform estimărilor ei, era oarecum frumos. Alec, pe de altă parte, putea fi considerat câtuși de puțin atrăgător.

Chiar și așa, erau doi spini din aceeași tulpină. Tacticile lor de terorizare a femeilor inocente erau identice. Purtarea lor era contrară oricăror învățături creștine, însă mai grav era faptul că uriașii nu păreau să-și dea seama de efectul pe care îl aveau asupra celorlalți.

Brenna se întrebă dacă părul îi încăruntise. Auzise că unele femei pățiseră asta atunci când fuseseră supuse terorii. Încercă să se calmeze. Era doar un bărbat, nu cu mult mai înspăimântător decât Connor. Din nefericire, acest adevăr simplu nu o liniști deloc. Nici soțul ei nu o liniști. Până la urmă se forță să nu se mai holbeze la coșmarul diavolului și se uită la Connor, care însă o ignoră. "Nu poate fi mai rău", își spuse. În clipa următoare, Connor o împinse în spatele lui. "Îi veni să-l lovească. Alec era dezamăgit de mireasa lui Connor. Nu-și imagina că ar fi putut supraviețui căsniciei cu fratele său dacă se purta ca un iepuraș speriat. Connor avea s-o calce în picioare fără zăbavă.

-Am de gând să stau de vorbă cu ea, Connor. Dă-te naibii din cale sau voi cere să fii dat afară, urlă Alec. Soțul ei nici nu se clinti. Brenna se enervase la culme, căci era de neînchipuit ca un frate să i se adreseze celuilalt pe un ton atât de ostil.

-Bineînțeles, poți să vorbești cu ea, Alec, dar nu poți să ridici vocea. Nu vreau să o sperii. Furia Brennei își schimbă brusc direcția, orientându-se acum în întregime către soțul ei. Trebuia să-i spună fratelui său că ar fi speriat-o dacă ridica vocea? Acum Alec avea s-o considere plăpândă, și ce fel de început era acesta? își înghionti bărbatul în spate ca să-i dea de înțeles ce credea despre comentariul lui. Connor o trase mai aproape de el și se încrunță la ea, smulgându-i un zâmbet poznaș. O femeie îl strigă de la intrare pe lordul Kincaid. Connor nu-i acordă atenție, însă Brenna nu-și putu lua ochii de la ea. Era atât de surprinzător de frumoasă, încât Brenna clipi de două ori, gândindu-se că putea fi o nălucă, trimisă să o liniștească în timpul aceluia coșmar. Femeia nu dispăru. Nu era doar frumoasă, ci și bravă, întrucât traversase de bunăvoie sala ca să i se adreseze lui Alec. Reacția lordului Kincaid fu un miracol. Vocea îi deveni catifelată când îi dădu femeii permisiunea să se apropie. Zâmbi chiar când se aplecă să o asculte. Slavă sfinților, era până la urmă uman.

Din nefericire, minunea nu ținu mult. Brenna se holbă la femeia care se înclină spre ei și plecă. Știa că era nepolitic să se holbeze, dar nu se putea împiedica;

prin comparație,se simțea urâtă și dizgrațioasă.Alec se gândea probabil că fratele lui nu era în toate mințile dacă se însurase cu ea,când ar fi putut să aleagă una dintre frumusețile din Highlands.După toate aparențele,creșteau ca buruienile acolo.

-Connor,femeia ta e timidă?

-Posibil,acceptă el,întrebându-se în ce joc îl atrăgea fratele său.

-Aș dori să-ți pun câteva întrebări,Lady Brenna.Mă aștept să-mi răspunzi sincer.

Nu ai de ce să te temi de mine.L-ai cerut pe fratele meu în căsătorie?

Avea să-1 omoare pe Connor.Cum îndrăznise să-i spună lui Alec despre încurcătura ei copilărească? O avertizase,într-adevăr,dar nu-1 crezuse,deoarece momentul ar fi fost la fel de umilitor pentru el ca pentru ea.

-Da,stăpâne.I-am cerut să fie soțul meu.

-Mai ai ceva de spus? întrebă el,așteptând o explicație a neobișnuitului gest.

-Am.

-Atunci spune.

-Nu sunt timidă.Aproape că zâmbi.Vocea ei avu o notă distinctă de sfidare atunci când se apără.Poate că până la urmă nu era un iepuraș sfios.

-Credeam că ești.

-Te-ai înșelat.El dădu din cap.

-L-ai cerut pe Connor înainte de a-i fi promisă lui MacNare?

-Da.

-Alec,am mai discutat despre asta,interveni Connor.Cum ți-am explicat deja,m-a cerut de trei ori.Las-o baltă,adăugă el în timp ce o împinse ușor pe Brenna în spatele lui.

De trei ori? Chiar trebuia să menționeze toate detaliile? Dintr-odată se întrebă cât de timidă ar fi socotit-o Alec dacă ar fi văzut-o strangulându-și soțul.

-Eu decid când am auzit destul.

-Îmi aparține acum,stăruie Connor.

-I-ar mai putea fi dată lui MacNare.Nu mă forța din nou,frate.N-o să-ți placă deloc urmările.

-Nunta noastră a fost binecuvântată.Brenna,nu mă mai împinge!

-Orice poate fi desfăcut,roste Alec.

-Nu vei face nimic împotriva Bisericii noastre.

-Nu,nu voi face.Mai este o cale să i-o înapoiez lui MacNare.

-E posibil să-mi poarte copilul chiar acum.La naiba,neastă,vrei să încetezi să mă provoci?

-Încă mai poate fi dezlegată din uniunea voastră.

-Cum?

-Te omor.Connor era pe punctul de a-și bate joc de amenințare când soția sa îi distrase atenția.

-N-o să-1 omori,îi strigă ea la Alec.Furia ei îi luă pe amândoi prin surprindere.

-Pentru numele lui Dumnezeu,Brenna,bombăni Connor împingând-o la loc în spatele lui.Nu te amesteca în asta.

-Lasă-o să vorbească! îi ceru Alec.De ce nu pot să-1 omor? o întrebă el pe Brenna,care făcuse hotărâtă un pas în față.

-E fratele tău.

-Dă-mi un motiv mai zdravăn.Nu se putu gândi la unul.

-Trebuie să scoți tot ce e mai bun.Alec se aplecă deasupra mesei,își încrucișă brațele pe piept și se uită la ea.

-Ce e mai bun din ce?

-Din Connor.Înțeleg de ce vrei să-1 omori.Aproape toată lumea care îl întâlnește vrea asta până la urmă.Totuși,este fratele tău,iar dacă te gândești la calitățile lui,cu siguranță îl vei lăsa să trăiască.

-Numește-i calitățile.

-Știam că vei spune asta.

Își dădu seama că îi scăpase acel gând de îndată ce cuvintele îi ieșiră pe gură și se grăbi să continue înainte ca Connor să se simtă jignit: Are sute de calități.

-Precum?

-E loial.

-Și? Agitată,își plimbă degetele prin păr în timp ce se concentra să găsească o altă calitate.

-Oamenii lui par să-1 placă.

-Tu îl placi?

-Ai mers prea departe,Alec.Brenna,dacă vei continua să mă aperi,fratele meu va pune să fiu torturat înainte să mă omoare.

-Fac și eu ce pot mai bine.Alec termină rapid interogatoriul și părăsi imediat încăperea.Era evident că Connor moștenise manierele de la fratele său mai mare.

-Ce naiba te-a apucat,Brenna?

-Tu m-ai apucat,strigă ea.M-ai transformat într-o naivă nebună.Vreau să merg acasă acum.

-Nu putem să plecăm până nu se întoarce Alec.

-Nu-i așa că n-o să te omoare?

-Nu,n-o să mă omoare.Nu mi-am dat seama că-ți pasă.Amuzamentul din vocea lui o scoase din sărite.

-Nu-mi pasă.

-Atunci de ce mi-ai luat apărarea? insistă el.

-Dacă cineva te va omorî,eu voi fi aceea,și jur pe Dumnezeu că,dacă mai încerci să mă împingi în spatele tău,o voi face.Ai vreuna?

-Ce vreuna?

-Vreo calitate.

-Sunt destul de plăcut.

-Mi s-a spus să nu mint.

-Te las să-ți exprimi opinia.

-Asta nu e o calitate.În cele din urmă,i se făcu milă de ea.

-S-a terminat acum.Ți-am spus că n-o să-ți facă rău.

-Nu m-ai avertizat suficient,răbufni ea.Se întoarce,adăugă în șoaptă.

Alec nu era singur.Năluca își urmă stăpânul în salon și așteptă alături de el când acesta o chemă pe Brenna.Connor trebui să-i dea un ghiont ca s-o scoată din prostrație.Merse spre lord,își înclină capul și așteptă să o bage din nou în sperieți.

-Bun venit în familie,Lady Brenna.

CAPITOLUL 8

Jamie le ceru stăruitor să rămână la cină ca să poată profita de vizita Brennei.

Connor insistă să plece.Alec nu avea de gând să-și dezamăgească soția.Termină discuția prin transformarea invitației într-un ordin.

Nimeni nu se obosi să o întrebe pe Brenna ce părere avea.Îi era foame, bineînțeles-tot timpul îi era-,dar nu avea de gând să mănânce nimic în fața rudelor pe care dorea să le impresioneze.Risca să se pună într-o situație îngrozitoare,de pildă să-și verse băutura sau să înfulece prea mult,și Dumnezeu știa ce-ar fi crezut despre ea atunci.

Se mutase mai aproape de Connor în timpul dezbaterii prelungite,dar nu-și dădu seama că îl prinsese de mână decât atunci când el se desprinse blând ca să-și poată urma fratele afară.Când se aplecă în direcția ei,ea presupuse că voia să o sărute.Tatăl ei făcea asta ori de câte ori pleca de lângă soția lui și Brenna era atât de recunoscătoare că războinicul își schimba în bine purtarea,încât decise să i-o ia înainte,luându-1 prin surprindere.Gura ei o atinse pe a lui pentru o secundă sau două și apoi se îndepărtă.Părea teribil de încântată de ea însăși,pe când el părea lovit de fulger.Connor nu dădu prea mare importanță comportamentului ei.Deși îl deruta faptul că ea nu părea să înțeleagă ce era adecvat și ce nu, recunoscuse totuși că nu îl deranjase atât de mult.

-Vrei să-mi dai drumul acum la mână? Supusă, își strânse mâinile la spate.

Alec ajunsese deja în capul scărilor și se holba la tapiseria ce atârna deasupra fațadei. Expresia de pe chipul lui nu era deloc plăcută. Din fericire, iritarea lui părea să se îndrepte către soția sa.

-Credeai că nu voi observa, Jamie? Păru furios. Totuși, Jamie nu arăta deloc înspăimântată. Se încruntă la soțul ei și strigă:

-Credeai că nu-1 voi observa pe scumpul meu William atârând deasupra grajdurilor? Connor o înghionti pe Brenna, o sfătui să nu intre în bucluc și își urmă fratele afară. Un minut mai târziu, Jamie se scuză.

-Te rog să te simți ca acasă cât timp merg să discut cu bucătarul despre pregătiri. Vom lua cina cu o oră mai devreme decât de obicei ca să puteți ajunge acasă înainte de a se întuneca. O să vin înapoi cât pot de repede.

Când rămase singură, Brenna încercă din răspuț să-și aranjeze ținuta. Își scutură praful de pe haine, aranja cutele tartanului, își îndesă părul în cocul zburlit și își ciupi obrazii pentru culoare. Din nefericire, odată ce termină, bănuia că nu făcuse nici un progres. Își dorea să nu se simtă atât de agitată și nesigură. Îl învinovăța pe Alec Kincaid pentru starea ei. De ce oare îi mai tremurau mâinile și acum? Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea să poată sta la masă cu acel bărbat? Nu voia să atragă atenția asupra ei. Era hotărâtă să nu facă nici o greșală, așa că își înșiră toate subiectele pe care nu ar trebui să le aducă în discuție. Prima oară îi veni în minte Anglia. Alec și Jamie nutreau probabil aceleași opinii precum Connor despre țara ei scumpă, ceea ce însemna că o detestau. Chiar dacă socotea că o astfel de părere era atât ignorantă, cât și prostească, nu avea de gând să se certe cu ei.

Lista cu subiecte pe care trebuia să le evite continuă la nesfârșit și nu îi luă mult să-și dea seama că singurul subiect sigur rămas era vremea. Voia să fie perfectă, însă știa că era imposibil; în cele din urmă conchise că singura soluție era să-și țină gura închisă, mâinile încrucișate în poală și să vorbească doar când i se adresa o întrebare anume.

De asemenea, spera să nu fie așezată lângă Jamie. Connor și Alec ar fi fost obligați să observe cât de comună era în comparație cu desăvârșita stăpână a casei. Soția lui Alec era chiar mai frumoasă decât Rachel, lucru pe care Brenna nu l-ar fi crezut posibil. Își dorea ca noile ei rude să o considere vrednică de Connor. Nu înțelegea de ce aprobarea lor era atât de importantă, însă dacă în acel moment nu s-ar fi simțit ca o prostănacă agitată, era sigură că ar fi fost capabilă să deducă totul. Până în momentul în care pășise în casa Kincaid, crezuse că și o capră ar fi fost vrednică de soțul ei, dar acum se îndoia că Alec și Jamie ar fi apreciat o

asemenea părere. Probabil că îl plăceau pe fratele lor, și Brenna voia să o placă și pe ea. Avea nevoie de un prieten cu care să vorbească, iar în ochii lui Jamie se găseau atâta bunătate și căldură încât Brenna știa că ar fi fost un aliat de nădejde. Faptul că se simțea nelalocul ei o întrista profund. Brenna fusese învățată să numere binecuvântările și nu necazurile, așa că își aminti toate darurile minunate cu care Dumnezeu o răsplătise. Avea dinți sănătoși și dreپți, un spate puternic și picioare care nu o duruseră niciodată. Acestea erau într-adevăr niște atuuri, dar mult mai importante decât calitățile fizice erau comorile ascunse pe care le posedea. Mama ei îi spusese că avea o inimă bună. Era, de asemenea, muncitoare. Avea și o minte ascuțită, până când apăruse Connor și o transformase într-o prostănacă flecară. Poate că, până la urmă, nu era totul pierdut. De altfel, acum avea un plan solid, iar asta o făcea să se simtă mai încrezătoare. Atâta timp cât își amintea să fie tăcută și serioasă, avea să fie bine. Cu puțin noroc, nimeni nu avea să-i remarce prezența. Se uită în jur cu interes. Atenția îi fu imediat captată de uriașa tapiserie ce atârna deasupra fațadei. O contemplă timp îndelungat, încercând să-și dea seama de ce vederea ei îl supărase pe Alec atât de mult. Piesa i se părea extraordinară. Marginile îi erau uzate de vechime, dar firele vibrau în continuare de culoare. Era portretul unui bărbat pe care Alec îl numise William, îmbrăcat într-o robă albastru-închis și purtând o coroană împodobită cu bijuterii. Nu știa cine era William, dar decise că trebuia să fi trăit demult, pentru că deasupra capului său era un halou aurit, ceea ce însemna că fusese sanctificat. Ar fi trebuit să-și facă timp să memoreze toate numele și faptele importante ale sfinților, așa cum îi sugerase duhovnicul ei; cu siguranță ar fi jubilat să știe că-i părea rău că nu acordase atenție predicilor lui. Deși era curioasă să afle despre ce William era vorba, nu avea de gând să-i roage pe Alec sau pe Jamie să-i spună, de teamă să n-o creadă ignorantă. Trebuia să aștepte până mai târziu și să-l întrebe pe Connor. Își făcu semnul crucii pentru a-și arăta respectul față de sfânt înainte să-i întoarcă spatele pentru a putea vedea și restul sălii.

Fu imediat captivată de arsenalul ce atârna pe ambele părți ale intrării. În mijlocul peretelui mai mare erau două săbii mărețe cu mânere de aur, incrustate cu pietre prețioase. Cea mai mare avea o nestemată lipsă aproape de centrul mănunchiului de giuvaieruri. Totul era foarte impresionant, dar și de-a dreptul ciudat. *”De ce ar vrea cineva să-și atârne armele în casă?”* se întrebă ea.

O ușă se deschise în spatele balconului de deasupra intrării principale și o mogâldeață de fetiță se grăbi să intre. În mod limpede, doar ce fusese trezită din somn, căci se freca la ochi. Era îmbrăcată într-o rochie ivorie și se înfășurase într-un tartan pe care îl trăgea după ea pe jos. Fetița era atât de grăbită să coboare

scările, încât uită să-și țină pătura departe de picioare. Se împiedicase deja o dată când Brenna porni spre ea să-i dea o mână de ajutor. Tânăra femeie grăbi pasul când micuța se împiedică pentru a doua oară.

-Ridică-ți tartanul și așteaptă-mă să te ajut, strigă ea. Fetița nu-i înțelese cuvintele. Nu părea să se teamă de străină, era doar curioasă. Se uită în jos la Brenna printre zăbrele și zâmbi, dar nu se opri. Prea târziu, Brenna își dădu seama că făcuse o greșeală strigând-o, pentru că fetița era ocupată să se uite la ea și nu era atentă pe unde mergea. Se îndreptă spre dezastru. Brenna se repezi în fugă pe scări ca s-o oprească. Nu reuși. Fetița ajunsese la marginea treptei de sus, se împiedică de pătură și se catapultă în aer cu forța unei pietricele aruncate de o praștie.

Brenna sări în față, o prinse în brațe și avu destulă minte să se înfășoare în jurul fetiței și să o strângă tare. Forța impactului o făcu să-și piardă echilibrul și, în timp ce căzu pe spate, încercă să se întoarcă astfel încât umărul ei, și nu capul, să se lovească de zidul de piatră. Nu-și atinse scopul.

Mai târziu, Jamie îi spuse că-și lovise de două ori fruntea înainte să aterizeze la baza treptelor, cu fetița încă înfășurată protector în brațele ei. Brenna își revenise de pe urma accidentului, însă tremura din cap până în picioare. Își simțea fruntea arzând, dar, odată ce fu sigură că micuța era în regulă, putu chiar să glumească pe seama propriei situații. Sângele îi curgea pe frunte; corsetul rochiei i se sfâșiasse, iar cutele pe care încercase atât de mult să le îndrepte dispăruseră. Jamie, speriată la culme, se așeză pe scări deasupra Brennei, își trase fetița în poală și o strânse tare.

-Doamne, Dumnezeule, credeam că o să muriți amândouă. Ești bine, Brenna? Nu te mișca. La ce te-ai gândit, Grace? Știi că nu trebuie să cobori scările singură. De câte ori ți-a spus tatăl tău să ne chemi pe unul dintre noi? Ești bine, Brenna? Răspunde-mi. Jamie suspină, iar Brenna era sigură că nu auzise nici un cuvânt din cele pe care le rostise. Se simțea stingheră întinsă pe podea ca o vază spartă, așa că se forță să se ridice în picioare și încercă încă o dată să se facă prezentabilă.

-Brenna, nu te clinti până nu sunt sigură că nu ți-ai rupt ceva.

-Bine, Jamie.

-Dumnezeule mare, te-ai ridicat!

-Mămico, trebuie să-i spunem tăticului?

-Nu trebuie să-i spunem. Tu trebuie să-i spui. Grace se agită și coborî din poala mamei sale.

-Când sunt pregătită, mămico? insistă ea. Nu înainte?

-Când ești pregătită. Atâta timp cât îi spui înainte de a te duce la culcare în seara aceasta.

-De ce nu uităm ce s-a întâmplat, Jamie? A fost doar un accident.

Grace prinse din zbor sugestia Brennei, așa că se apropie de ea încuviințând.

-Am fost atât de îngrozită, că nu m-am putut mișca. Am văzut-o zburând prin aer și inima mi s-a oprit în loc. Nu am putut ajunge la ea. Prea supărată să continue, Jamie își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă. Brenna o bătu pe braț și încercă să o calmeze.

-Gata, gata. Acum s-a terminat. Fiica ta este la fel de bine ca întotdeauna, Jamie. Nu are nici măcar o zgârietură. O ajută să se ridice, își puse brațul după umerii ei și o conduse în sala mare. Jamie își ocupase deja locul de la masă înainte să-și vină în fire și să-și dea seama de ceea ce făcea. Sări înapoi și o împinse pe Brenna pe un scaun alăturat. Pentru că ateriză cu o bufnitură, durerea o străpunse din coapsa dreaptă până în spate și avu nevoie de multă disciplină ca să nu urle. Jamie îi observă în sfârșit rana de pe frunte.

-Dumnezeule mare, sângerezi!

-E doar o mică tăietură, nimic mai mult. Te rog stai jos să-ți tragi sufletul. Ai trecut printr-o spaimă cumplită.

-Nu, eu ar trebui să te liniștesc pe tine. Jur pe Dumnezeu că îmi va lua o lună să-mi revin. Tu nu ieși totul în serios, nu-i așa? întoarce-ți capul ca să mă uit mai bine. Mai sângerezi de altundeva? Doamne, îmi tremură mâinile atât de tare, încât nu pot să-ți dau părul deoparte. Grace?

-Da, mămico. Fetița alergă de-a lungul încăperii trăgându-și tartanul după ea. Părea dornică să fie inclusă în conversație, însă primi rapid instrucțiuni.

-Du-te după tatăl tău. Grace își aruncă pătura și se cocoță în brațele Brennei.

-Mămico? Pot să merg după tătici când sunt pregătită? Brenna izbucni în râs. Sunetul îi înmuie inima lui Jamie, smulgându-i un nou șuvoi de lacrimi. Îi luă mâna Brennei și o strânse.

-Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru tine. Dacă nu ar fi fost iuțeala ta, fiica mea și-ar fi putut rupe gâtul. Eu și soțul meu îți suntem datori până în ziua în care vom muri. Stinghereala o făcu pe Brenna să roșească.

-Nu-mi datorați nimic. Sunteți rudele mele acum și voi fi întotdeauna dispusă să vă ajut în orice fel pot. În plus, cu toții trebuie să avem grijă de cei mici.

-Așa este, încuviință Jamie. Totuși, noi două suntem mai mult decât rude. Suntem surori. Corect?

-Corect. Și întotdeauna mai este loc în suflet pentru o soră. Legătura dintre cele două femei se formă în acea secundă și toate grijile și incertitudinile Brennei dispărură. În definitiv, surorile nu trebuie să se impresioneze una pe cealaltă.

-Mama, nu mai plânge. Nu-mi place, o rugă fetița cu o voce tremurătoare.

-Mă voi opri imediat,promise Jamie.Își desprinsese mâna dintr-a Brennei,inspiră adânc și își șterse cu dosul palmei lacrimile de pe obraji.Ar trebui să trimit pe cineva să-l cheme pe Connor.Ar vrea să vadă asta.

-Nu!Brenna nu voia ca soțul ei să li se alătore,cum nici Jamie nu-l voia pe Alec.Pur și simplu nu era pregătită pentru o explicație lungă în acel moment,iar dacă s-ar fi uitat la ea cu o privire acuzatoare,știa că și-ar fi pierdut cumpătul.Era și o mică șansă ca el să-i arate puțină compasiune,atitudine pe care ar fi apreciat-o atât de mult,încât ar fi izbucnit în plâns.Nu se putea gândi la ceva mai umilitor.

-N-ai cum să te ascunzi.Soțul tău va pune întrebări imediat ce se va uita la tine.

-Voi fi fericită să-i explic în drum spre casă.

-Ți-e frică de el? întrebă Jamie,părând șocată de posibilitate.Brenna clătină din cap.

-Bineînțeles că nu.Însă sunt sigură că va spune ceva ce mă va enerva și nu mă voi putea opri să nu-mi exprim părerea despre asta,iar înainte să ne dăm seama ne vom certa în fața lui Alec.Nu ar fi deloc potrivit.Vreau să impresionez omul, nu să-l enervez,în plus,am promis să nu atrag atenția asupra mea.Prin urmare,te rog să nu mai stărui.

-I-ai salvat viața fiicei mele.Crezi că Alec nu va fi impresionat de asta.

De ce ești așa de stânjenită de complimente,Brenna?

-Pentru că nu-și au locul.Am făcut doar ceea ce trebuia să fac.

-Văd că asta te jenează,așa că o s-o las baltă deocamdată.Grace,iubire,du-te și spune-i unuia dintre servitori să aducă apă proaspătă și prosoape.

Fetița era atât de grăbită să ajute,încât uită să ia tartanul cu ea.

Tăietura de pe fruntea Brennei era deasupra ochiului stâng.După ce Jamie îi îngrijii rana,presupuse că terminase,așa că o rugă să-i spună cum ajunsese să se mărite cu Alec Kincaid.Spre nemulțumirea ei însă,Jamie o informă că trebuia să aducă mai întâi un ac și ață.

-Te rog să nu crezi că sunt nerecunoscătoare,dar aș prefera să nu te deranjezi.Mă simt bine,serios.E o simplă zgârietură.Grace e singurul tău copil?

-Nu,am patru în total.Mary Kathleen e cea mai mare.Este măritată acum și locuiește departe,așa că o văd doar de două ori pe an.Gideon s-a născut acum zece ani,iar cinci ani mai târziu a venit Dillon.Grace e cea mai mică.

-E adorabilă.Are figura unui heruvim.

-Așa e.Întrebările tale nu m-au făcut să mă răzgândesc,dacă asta sperai.Tăietura e prea profundă ca s-o las așa.Trebuie să ți-o cos; prin urmare,încetează să mai faci pe nobila.Știm amândouă că te doare.

-Nu eram nobilă.Eram diplomatică.

-E un efort inutil.

-Poate că nu am fost suficient de clară.Dacă-ți închipui că te las cu un ac lângă mine după ce tocmai mi-ai spus că nu te poți opri din tremurat,nu ești în toate mințile.

-Nu mă poți îndupleca,Brenna.

-Ești nebună,Jamie!Ochii lui Grace se deschiseră larg în timpul disputei.Se urcă înapoi în brațele Brennei și privi cu fascinație cum cele două femei strigau una la cealaltă.Până la urmă,Jamie câștigă lupta.Era mai în vârstă,mai puternică și avea două servitoare de partea ei.Grace fu singura aliată a Brennei,însă nu se dovedi de prea mare ajutor.Chicotea de fiecare dată când mama ei ridica vocea și își acoperea urechile de fiecare dată când Brenna o ridica pe a ei.

-Vei termina înainte ca Alec și Connor să se întoarcă?

-Da.Din fericire,Jamie demonstra o pricepere desăvârșită.Brenna nu scoase nici un sunet cât timp cealaltă îi curăță rana și o cusu.

-Vei avea o cicatrice pe frunte,dar jumătate poate fi acoperită de păr.Te supără asta?

-Nu,răspunse Brenna.Ceea ce mă supără este felul în care te oprești de fiecare dată când încerci să-mi spui ceva.Te rog,grăbește-te și termină.

-Nu știam că ești așa de dificilă,oftă Jamie.După ce făcu această observație,udă un prosop și spală sângele din părul Brennei.Connor avea să ceară precis explicații de îndată ce o vedea,așa că era mai bine să înlătore pe cât posibil urmele incidentului.

-Sunt de acord că va observa rana,dar am convingerea că nu va spune nimic până nu vom fi în drum spre casă.Poate chiar va aștepta până mâine ca să facă vreun comentariu.N-aș obține o reacție mai devreme decât dacă mi-aș da părul pe spate și i-aș arăta cusăturile.Bucătăreasa,care li se alăturase de câteva minute, îi ceru stăpânei permisiunea să facă o sugestie.

-Da,Elyne? întrebă Jamie.

-De ce nu puneți rămașag?

Brenna acceptă ideea cu un zâmbet.Dacă soțul ei ignora rana,Jamie trebuia să planteze flori în fața casei lui Connor pentru a o face să arate la fel de primitoare ca a ei.Dacă o remarcă,Brenna trebuia să o viziteze pe Jamie cel puțin o dată pe săptămână,indiferent de vreme sau de program.Stabiliră reguli stricte astfel încât nici una din ele să nu poată influența rezultatul.Elyne avu datoria importantă de a se ascunde pe hol pentru a fi sigură că nu se foloseau trucuri.

Cei doi frați le auziră chicotele încă de la intrare,ceea ce îi făcu să zâmbească încântați.Brenna o ajută pe Grace să coboare din brațele ei și se ridică,ținându-și

spatele întors către soțul ei și prefăcându-se concentrată în timp ce împătorea tartanul pe care fetița îl aruncase.

Imediat ce Grace își observă tatăl, fugi în partea opusă a încăperii. Alec își ocupă locul din capul mesei, iar Jamie se așează în partea stângă. Brenna îl lăasă pe Connor să ia scaunul de vizavi de stăpâna casei și luă loc lângă el. Grace se așează ultima, cât mai departe de tatăl ei, pe care îl fixa cu ochi mari.

Connor abia dacă se uită la Brenna. O întrebă dacă totul era în regulă; de fapt, voia numai să știe dacă fusese cuminte, cum îi sugerase el înainte să plece, iar ea încuviință din cap ca răspuns.

-Unde sunt ceilalți copii ai tăi? o întrebă Brenna pe Jamie.

-Alec le-a dat permisiunea să stea afară cu Gavin și soția lui pentru o jumătate de oră, îi explică aceasta, după care se răsuci spre soțul ei: I-ai dat vestea lui Connor?

-Nu, zâmbi Alec.

-Sunt vești bune? se interesă Brenna.

-Ah, da, răspunse Jamie. Sunt vești foarte bune.

-Tocmai mi s-a dat de știre, Connor, că mama ta vitregă și fiul ei sunt în drum spre proprietatea ta. Vor ajunge mai târziu în această seară sau mâine-dimineață. Brenna reacționa înaintea soțului ei. Fu așa surprinsă de anunț încât sări în picioare, aproape răsturnând scaunul în grabă.

-Acum? Mama ta vine în vizită acum?

-Mama mea vitregă, o corectă el trăgând-o în jos.

-Da, bineînțeles, mama ta vitregă. Vine în vizită acum?

-Da, acum, după cum tocmai ne-a spus Alec. Nu văd nici un motiv să te sperii. Te supără aceste vești?

-Nu, bineînțeles că nu. Am fost doar luată prin surprindere să aud că mama ta vitregă ne-ar putea aștepta.

-S-ar putea să nu ajungă până mâine-dimineață, interveni Alec.

Connor se întoarse spre soția sa.

-Ce te-a apucat? Acestea sunt vești bune, nu rele.

-Da, sunt vești bune, încuviință ea. Și voi face tot ce-mi stă în putință să-i asigur o ședere plăcută.

-Cât timp a fost plecată Euphemia? întrebă Jamie.

-Șaptesprezece ani, răspunse Connor. Tocmai ce se dusesse la rudele ei să le ajute la îngrijirea unui unchi suferind când a murit tatăl meu. Nu a suportat să vină înapoi odată ce a primit vestea.

-Nu ai mai văzut-o de atâta vreme? se miră Brenna.

-Ba da,de câteva ori.Acum trei ani,când eu și Alec am pus capăt unei dispute în apropiere,ne-am oprit pentru a ne prezenta omagiile.

-Era încă în doliu,completă Alec.

-Trebuie să-1 fi iubit foarte mult pe tatăl tău,șopti Brenna.

-Bineînțeles că l-a iubit.

-Ar fi trebuit să treacă peste asta,mormăi Alec.Jalea după cei morți nu-i aduce înapoi.

-Tu ai suferi pentru mine,nu-i așa? vru Jamie să știe.

-Bineînțeles.

-Pentru cât timp? Alec nu avea de gând să continue acea discuție.Nu se putea nici măcar gândi la pierderea ei fără să i se facă rău.

-N-o să-mi mori.Înțelegi? ordonă el cu o voce puternică.

-Nu-ți voi muri,se grăbi ea să-1 liniștească.N-ai uitat să-i spui lui Connor cealaltă veste? Soțul ei,fericit să-i facă pe plac,se întoarse spre Connor și îi povesti ce aflase de la mesagerul unui senior din ținutul de graniță.Connor păru interesat și puse câteva întrebări.Un subiect duse la un altul și apoi la un altul și,nu după mult timp,uitară cu totul de cele două femei.Brenna lăsă deoparte grijile legate de vizita mamei vitrege a lui Connor,deși spuse o mică rugăciune pentru ca femeia să nu ajungă înaintea ei.Acum dorea să-și pună ordine în gânduri.Reflecțiile îi fură însă întrerupte când o auzi pe Jamie chemându-și fetița să li se alăture.Scutură energic din cap,temându-se că Grace,în inocența ei,avea să le dea în vileag secretul,influențând rezultatul în favoarea lui Jamie.Până în acel moment,Brenna câștiga pariul,căci bărbații nu rostiseră un cuvânt despre rana ei.Îi aruncă lui Jamie o privire răutăcioasă înainte să se pună pe înfulecat bucatele ce-i fuseseră așezate în față.Alec îi așteptă pe servitori să strângă masa, după care se răsuci spre soția lui.

-Am tot vrut să te întreb de ce.Râsul ei îl opri.Așteptă ca ea să se controleze înainte să continue: Cum îmi poți considera întrebarea amuzantă când nici măcar nu ai auzit-o?

-Te rog să mă ierți,Alec.Ce aveai de gând să întrebi?

-De ce stă fiica mea tocmai la celălalt capăt al mesei? Abia o pot vedea de aici. Toată lumea se întoarse spre Grace,care,nepărând deranjată,îi zâmbi șagalnic tatălui ei.

-Brenna,dorești să răspunzi la întrebarea lui Alec?

-Nu.

-Nu-1 refuzi pe fratele meu,o admonesta Connor.

-Tocmai 1-a refuzat,remarcă Jamie chicotind.În opinia Brennei,cumnata ei încâlca grav regulile pe care le stabiliseră,deoarece le stârnea intenționat curiozitatea cu râsul ei.Nu avea de gând să o lase să scape.

-Jamie,cred că ar trebui să mergi în bucătărie să-i mulțumești Elynei pentru această masă.

-Dacă plec,vii cu mine.

-Nici una din voi nu trebuie să se ridice,interveni Connor.Elyne și alte două servitoare ne urmăresc de pe hol.Le puteți lăuda de aici.

-Te rog să te stăpânești,îi ceru Alec soției sale când aceasta fu din nou doborâtă de râs.Brenna sări în picioare.

-Mulțumesc pentru această masă minunată.Pot să mă retrag?

Nu așteptă să primească permisiunea.În clipa următoare,Jamie țâșni după ea.

Connor o auzi pe soția lui acuzând-o pe Jamie că trișează.Stupefiat,se rugă fierbinte ca vorbele să nu fi ajuns la urechile lui Alec.Însă când Brenna se opri în dreptul șemineului pentru a-și face semnul crucii,seniorul fu atât de îngrozit, încât își răsturnă cupa goală.Lui Jamie i se păru amuzantă manifestarea de respect a Brennei.Râsul ei o însoți până după ușile de la intrare.

Alec așteptă până când servitorii ocoliră masă și se grăbiră după stăpâna lor, după care se răsuci spre Connor.

-Chiar ar trebui să ne simțim jigniți.

-Da,ar trebui.Cum crezi că s-a rănit Brenna? Pentru numele lui Dumnezeu,de ce se prefac amândouă că nu s-a întâmplat nimic?

-Există doar un singur mod rapid de a afla ce s-a întâmplat.

-Cum? Alec zâmbi.

-Grace?

-Da,tăticule.

-Vino încoace.

-Când sunt pregătită,pot să vin să stau cu tine?

-Ești pregătită acum,Grace.Fetița își plecă fruntea și se apropie târșâind picioarele.Connor îi făcu semn când trecu pe lângă el.Alec o ridică în brațe,îi sărută sprânceana și o așeză pe marginea masei.Îi ordonă să-i spună ce se întâmplase.

-Doamna a strigat la mămica.

-Numele ei este Brenna,Grace.Acum spune-mi adevărul.

-Probabil că spune adevărul,interveni Connor.

-Și ce a făcut mama ta?

-A plâns.Alec se uită la Connor.

-Nimic din toate astea nu te surprinde,nu-i așa?
-Nu.
-Și mămica a strigat,tăticule.
-Ce-ai făcut,Grace?
-Nimic.Alec n-o crezu nici o clipă.
-Ce mai ai să-mi spui?
-Doamna a râs când mămica a plâns din nou.Fu atât de fericită că își amintise, încât își strânse umerii de plăcere.
-Connor,va trebui să discut cu Brenna despre purtarea ei scandaloasă.
-N-o s-o jignești,Alec!
-Doamna nu a plâns,tăticule.
-Chiar așa,bombăni acesta.
-Mămica a pus un ac în capul doamnei.
-Cum s-a rănit Brenna? întrebă Connor.
-A căzut pe scări.
-Ce naiba căuta pe scări?
-Connor,nu vei primi nici un răspuns de la fiica mea dacă strigi,se răsti Alec. Adu-ți aminte ce mică este.
-Parcă spuneai c-o să fie rapid.
-Lady Brenna i-a zis mămicii că nu-i în toate mințile.
-Spune-mi de ce era pe scări,ordonă Alec.
-Te iubesc,tăticule!Trucul nu funcționa.Nici tentativa micuței de a se strecura din brațele tatălui.
-Răspunde-mi,Grace.
-A trebuit să mă prindă.Alec își imaginează exact ce se întâmplase.Connor era dezavantajat pentru că părăsise casa fratelui său cu mult înainte de nașterea lui Grace și,prin urmare,nu-i cunoștea firea neastâmpărată.
-Tot nu înțeleg cum a putut Brenna să-și piardă echilibrul.
-Grace,spune-i unchiului tău cum te-a prins,o îndemnă tatăl ei. Fetița,încântată să se afle în centrul atenției,își puse picioarele în poala lui,își întinse brațele deasupra capului și se săltă în aer din dorința de a reconstitui evenimentul.Alec o trase cu blândețe,obligând-o să se așeze la loc.
-O să mă omori cu zile,Grace,mormăi el.
-Știu,tăticule.Mi-ai mai spus asta.De multe ori.
-O s-o omoare cu zile și pe scumpa ta soție,stăpâne,remarcă bucătăreasa în treacăt.
-Fiica mea a sărit din capul scărilor,nu-i așa,Elyne?

-Nu am văzut când s-a întâmplat,milord,dar stăpâna mi-a spus că Grace a zburat pe scări cu iuțea unei pietre aruncate din vârful unui turn.Lady Brenna a trebuit să sară ca să o prindă.

-Puteau să-și rupă amândouă gâturile.

-Da,puteau,Connor,încuviință Alec.Se întoarse apoi spre bătrâna slujnică: Explică-mi de ce nu au vrut soțiile noastre să știm ce s-a întâmplat.

Elyne nu putu să refuze ordinul stăpânului și îl informă despre rămășag.

Cei doi nu erau câtuși de puțin amuzați.Totuși,deciseră să intre în jocul nevestelor.Jamie și Brenna li se alăturară câteva minute mai târziu.Ambii soți se ridicară când doamnele intrară în salon,dar,constatând că erau ignorați cu desăvârșire,se așezară înapoi.Alec turnă vin în cupe și o goli pe a lui dintr-o sorbitură lungă.Brenna îi obținuse deja loialitatea de îndată ce se căsătorise cu fratele lui.Îi era devotat din clipa în care prinsese de veste că îi salvase prețioasa fiică de la o rănire gravă,dar admirația și dragostea pentru cumnata lui atinseră culmi de neînchipuit când o auzi spunându-i lui Jamie că trebuia să îndepărteze imediat tapiseria.Jamie refuză vehement.

-Atunci,cel puțin înlătură firele galbene ale haloului cât mai repede posibil.Nu-1 poți sanctifica pe William Cuceritorul doar pentru că tu crezi că merită.Este un sacrilegiu.

-William va fi sfânt imediat ce Biserica își va găsi timp să-1 canonizeze.

-Nu e de mirare că soțul tău arăta de parcă se uita la diavol.De ce,pentru numele lui Dumnezeu,ai atârna portretul fostului rege al Angliei în căminul unui highlander?Chiar și eu știu că nu-și are locul aici.Trebuie să-1 dai jos, Jamie.Bunule Dumnezeu,mi-am făcut semnul crucii de fiecare dată când am trecut pe-aici,iar dacă asta nu e o blasfemie,nu știu ce este.Nu există nici un rege de-al vostru care să merite să-i expui portretul?

-De ce aș vrea asta?

-De ce? Pentru că ești din Highlands,de aceea.

-Nu știi,nu-i așa? Brenna,m-am născut în Anglia și am crescut acolo.

Inutil de spus,această dezvăluire îi tăie elanul Brennei,smulgându-i un hohot de râs lui Jamie.

-Vorbești ca un highlander și nimeni nu mi-a spus că ești...Brenna se opri să se uite la soțul ei: Ai fi putut să-mi spui!

-Nu,Connor nu ți-ar fi spus.Trebuie să accepți faptul că bărbații nu le spun niciodată nimic soțiilor fără să le înțepe.Totuși,veștile mele ar trebui să-ți placă, nu să te supere.Brenna reuși într-un final să nu se mai încrunte la soțul ei.

-Sunt mulțumită.Nu e de mirare că te plac atât de mult.

-Îți va plăcea și Mary.Alec,îți dai seama ce binecuvântată sunt? Acum am o soră de fiecare parte a moșiei noastre.

-Într-adevăr.

-Connor,Brenna trebuie să o cunoască pe Mary cât mai curând.

-Ne putem opri în drum spre casă? întrebă Brenna.

-E prea târziu să ne mai oprim,răspunse Connor.Hotărâtă să bată fierul cât era cald,se grăbi spre masă și îi puse mâna pe umăr.

-Altă dată atunci?

-Da.Îl mângâie ca să-i arate cât de mult îi aprecia amabilitatea.Alec se întoarse astfel încât Brenna să nu-l vadă zâmbind.Era mulțumit să vadă cât de afectuos se purta cu fratele lui și îl amuza teribil figura solemnă a acestuia.

-Nu face din asta mai mult decât este,bombăni Connor.Celălalt aprobă din cap.

-Îți sugerez să nu faci din asta mai puțin decât este.Brenna nu avea idee despre ce era vorba,însă nu apucă să ceară lămuriri,căci Alec schimbă subiectul: Să fii cu ochii în patru în drum spre casă.

-Connor este întotdeauna cu garda ridicată,spuse ea.

-Asta așa e,încuviință Alec înainte să emită un al doilea avertisment către fratele său: El ar putea să aștepte pe pământul tău chiar și acum.

-Îmi dai speranțe!

-Aroganța te va omori.Știm amândoi că o vrea înapoi.Dintr-odată,Brenna își dădu seama la ce se refereau.Oftând,îl prinse pe Connor de braț și șopti:

-Porcul de MacNare?

Zâmbetul lui Connor îi aminti ce norocoasă fusese că se măritase cu el.

-Da,porcul de MacNare.

-Nu e așa că nu mă vei...?

-Nu te voi ce? Se aplecă spre urechea lui pentru a nu fi auzită de ceilalți.

-Da înapoi.Zâmbetul îi dispăru.

-Tu ce crezi?

-N-o s-o faci.Gestul lui îi spuse că intuise corect.Connor o luă pe după umeri ca să-i dea de înțeles că îi aproba răspunsul.Ea încercă să-și ascundă exasperarea. Era dificil,având în vedere că soțul ei încerca acum să-i apere comportamentul în fața lui Alec.

-Soția mea nu a vrut să mă jignească.Este englezoaică,dacă îți amintești,și prin urmare nu înțelege.

-Ce nu înțeleg?

-Păstrăm cu mare grijă ceea ce ne aparține și ne protejăm soțiile,îi răspunse Alec.Nu-ți percepi încă valoarea,nu-i așa,Brenna?

-Nu,nu o percepe,răspunse în locul ei Connor.

-Și englezii își protejează avutul,ripostă ea.

-Baronii sunt doar posesivi.

-Atunci de ce ești aici,fetițo? întrebă Alec.Tatăl tău te-a protejat când te-a trimis lui MacNare?

-Nu are nici o legătură.

-Cum așa? se miră el.Ambii frați ar fi crezut că bătrânul fusese motivat de lăcomie dacă le-ar fi explicat cum stăteau lucrurile; știa că nu ar fi fost niciodată capabilă să-i convingă de faptul că scumpul ei tată își iubea fiicele.

-Sunt aici pentru că îmi doresc să fiu aici.Când l-am întrebat pe soțul meu dacă m-ar da înapoi,am vrut doar să aud asigurarea lui.Știam deja că nu ar face-o,se lăudă ea.

-Pentru că ai primit binecuvântarea Bisericii? întrebă Alec.

-A,nu.Connor m-ar fi luat de soție și în lipsa unui preot.Multe căsătorii încep fără binecuvântare pentru că sunt puțini duhovnici disponibili.

Connor știa că ea se lupta să fie diplomatică și,de aceea,zâmbi.Brenna era pe punctul să-și piardă răbdarea,însă Alec nu voia s-o lase în pace.Cu fiecare dintre încruntările și răspunsurile ei ezitante,afla de fapt mult mai multe despre tânăra lui cumnată decât putea ea să-și dea seama.

-Atunci,de unde ai știut că Connor nu te va da înapoi? insistă el.L-ai înțeles atât de bine?

-Nu,nu l-am înțeles deloc.Am observat,desigur,cât e de încăpățânat,adăugă ea amintindu-și cum se contrazisese cu soțul ei pentru a-l face să se răzgândească și cum el refuzase să asculte orice cuvânt pe care îl rostea.Oricum,părinții mei și-au învățat toți copiii să fie pe propriile picioare.Vezi tu,familia mea...

Connor o întrerupse.

-Noi suntem familia ta acum.

-Da,dar frații și surorile mele...O întrerupse încă o dată.

-Jamie și Alec sunt acum sora și fratele tău.

-Și Raen,interveni Alec.

-Da,Raen,încuviință Connor.A trecut atât de mult timp de când l-am văzut ultima oară,că uneori uit de el.

-Connor,de ce nu mă lași să vorbesc despre familia mea?

-Noi suntem familia ta acum,o corectă el cu blândețe.

Alec înțelegea demersul fratelui său și îl susținea în întregime.Connor voia să-și ajute soția să-i devină loială și să lase trecutul în urmă.Deși în opinia lui Alec nu era la fel de subtil cum fusese el când o ajutase pe Jamie să-și uite dorul de casă,

nu-și putea învinovăți fratele. Deocamdată, Connor nu era pur și simplu capabil să fie subtil. Descurajată, Brenna decise să iasă afară, să-l ignore pentru câteva minute și să afle motivul pentru care era atât de nemilos. Mai întâi trebuia să-i îndepărteze mâna de pe umerii ei, dar, când încercă să facă asta, își dădu seama că avea încă tartanul Kincaid pe care îl împăturise și îl ținuse în poală în timpul cinei. Vârî stofa sub braț cu intenția de a o pune pe un scaun imediat ce Connor îi dădea drumul și apoi se întinse pentru a-l înghionti departe de ea.

Războinicul îi prinse mâna și i-o ținu strâns. Încercă să se retragă, dar el o strânse și mai tare. Era neajutorată, iar el știa asta. Se încruntă, ca să-i dea de înțeles ce credea despre comportamentul lui, însă el îi făcu voios cu ochiul.

Alec încerca din răspuțeri să nu râdă. Privirea, pe care Brenna i-o aruncase lui Connor îl amuzase. O și recunoscuse, căci era asemănătoare cu privirea „*stai să vezi când o să fim între patru ochi*” cu care îl sfredelea Jamie când tânjea să-și exprime părerea, deși știa că nu se cuvenea.

-Trebuie să-mi potolești curiozitatea, Brenna, îi spuse.

Tânăra femeie se chină să-i zâmbească, străduindu-se să-și aducă aminte despre ce era vorba. Connor îi făcu iarăși cu ochiul. Pentru numele lui Dumnezeu, ce-l apucase?

-Brenna, răspunde-i fratelui meu, o instrui el cu o privire dintr-odată plină de blândețe. De ce trebuia să fie atât de dificil? Scoase un oftat în timp ce se gândea la asta.

-Aș fi fericită să-i răspund fratelui tău. Amândoi așteptară o perioadă lungă înainte ca ea să înceapă. Până la urmă, înduioșat, Alec îi reaminti subiectul.

-Începuseși să ne explici de unde știai că soțul tău nu te va da lui MacNare.

-De fapt, e simplu. Nu l-aș fi lăsat.

-Bineînțeles că nu, îi sări Jamie în ajutor. Alec râse, iar Connor zâmbi, ceea ce era deja o manifestare extraordinară din partea lui. Încă zâmbea când o trase clupă el spre ușile ce duceau afară. Era pe punctul de a-și îndepărta chestiunea din minte, când ea îl întrebă de ce răspunsul ei îl amuzase.

-Nu am fost amuzat. Am fost mulțumit.

-În regulă. De ce ai fost mulțumit?

-Pentru că te crezi destul de puternică pentru a-ți impune deciziile.

-Nici vorbă, interveni Jamie, care se apropiase pe nesimțite, își dă seama că este suficient de inteligentă pentru a găsi o altă cale să obțină orice dorește.

-Tații noștri nu au crescut fiice ignorante, și e greșeala ta dacă-ți închipui altceva, spuse Brenna.

-Nu-i așa? îl întrebă Jamie pe soțul ei. Alec știa că nu era cazul s-o contrazică,

întrucât problema părea importantă pentru ea.

-Ba da, așa este. Connor ținu ușa deschisă pentru soția lui. Jamie o îmbrățișă pe Brenna, apoi îl cuprinse în brațe pe Connor, îi șopti la ureche câteva cuvinte care-l făcură să zâmbească și îl sărută pe obraz.

-Veniți mai des pe la noi, le ceru ea în loc de rămas-bun.

Ochii lui Quinlan se măriră neîncrezători în momentul în care își văzu stăpâna. Observându-i îngrijorarea, aceasta îi adresă un gest amical și își lăsă părul peste frunte pentru a-și ascunde cusăturile. Oșteanul nu spuse nimic.

Toți observară cum șchiopăta ușor când coborî scările. Connor încercă să fie blând când o ridică în șa, dar ea se strâmbă de durere.

Modul în care se despărțiră cei doi frați o făcu să uite de durere. Abia își reținu un hohot de râs văzând cum, în loc să se încline în fața seniorului sau să-i strângă mâna, Connor îl lovi tare cu palma peste umăr. Alec îl lovi înapoi. Odată ce luă sfârșit barbara exprimare a afecțiunii, Connor se așeză în spatele Brennei, prinzând-o de talie. Se aplecă mai aproape de urechea ei și îi șopti:

-Nu mai e mult până ajungi acasă. Alec stătu cu răbdare alături de ei, așteptând ca soția lui să termine cu salaturile și să plece în căutarea lui Grace. Imediat ce ușa se închise în urma ei, se întoarse spre Brenna. Expresia sa îi arăta amuzamentul.

-Fiica mea are o pasiune aparte pentru tartanul ei

-Chiar așa? întrebă ea, mirându-se de ce voia să discute acum despre pătura lui Grace. Alec dădu aprobator din cap.

-O deosebește pe a ei de altele după miros. Cel puțin așa crede Jamie. Probabil are dreptate, pentru că Grace știe când îi e înlocuită cu o alta. Îi place să se învelească în pătură când doarme. Va avea nevoie de ea diseară, Brenna, altfel eu și soția mea n-o să mai avem liniște. Connor își dădu seama după expresia ei nedumerită că nu pricepuse ce i se cerea.

-Vrea să i-o dai înapoi, Brenna, spuse el. Tenul ei deveni stacojiu într-o clipită.

Grăbindu-se să restituie tartanul, aproape că-l scăpă din mână.

-Nu-mi pot da seama cum de-am uitat să-l pun pe un scaun. Am avut toate intențiile să fac asta, dar am fost prinsă în discuții și probabil că am...

Încetă să mai găsească o explicație logică pentru comportamentul ei când Alec își puse mâna deasupra mâinii ei. Arăta de parcă ar fi vrut să-i spună ceva important, așa că se încorda instinctiv în așteptare.

-Soția mea va veni în prima zi a săptămânii să-ți planteze florile, Brenna.

-Mulțumesc, milord.

-Alec îți mulțumea, o lămurii Connor.

-Am înțeles asta. I-am mulțumit pentru că mi-a arătat atâta bunătate.

-Dacă nu aş fi fost atât de recunoscător pentru că ai venit în ajutorul fiicei mele, ar fi trebuit să te dojenesc.Cum ți-ai putut închipui că eu și Connor n-am fi observat că suferiseși un accident? Noi observăm orice.

-Pentru două femei inteligente,ne-ați judecat complet greșit,zise Connor.

-Da, așa e,încuviință Alec.Își luă mâna și se trase înapoi.A fost decizia noastră să te lăsăm să câștigi pariul,dar nu trebuie să ne mulțumești pentru asta.Ea râse din nou.

-Aveți impresia că m-ați lăsat să câștig? Nu prea cred,stăpâne.

-Ne-am prefăcut intenționat că nu observăm.

-Asta așa e.Și ați fi avut dreptate să credeți că ați influențat rezultatul dacă asta ar fi fost miza rămășagului.Eu și Jamie știam că veți observa.

-Despre ce fost pariul? întrebă Connor cu o urmă de zâmbet în voce.

-Jamie era sigură că nu veți fi capabili să păstrați tăcerea și veți cere îndată să știți ce s-a întâmplat.Eu am pus rămășag că nu veți scoate un cuvânt și,dacă mă ajută memoria,cred că așa au stat lucrurile.

-E unul și același lucru,susținu Connor.

-Chiar așa? întrebă ea cu un zâmbet inocent și o privire care-i dădea de știre că se înșela.

-Recunoaște,Connor.Victoria îi aparține Brennei,cedă Alec.

-Îi aparține,admise Connor.

-O va aduce Jamie cu ea și pe Grace când va planta florile?

-Nu,nu-mi las copiii să părăsească moșia.În schimb,eu o să vin.Connor,mă aștept să fii acolo.Alec îl împinse încă o dată pentru a-și arăta afecțiunea,după care o luă spre casă.Grace trebuie să fi așteptat chiar lângă ușă,căci,imediat ce tatăl ei o deschise,se repezi să-i înșface pătura din mână.După ce porniră la drum,Brenna se așeză mai confortabil,schimbându-și greutatea în poala lui Connor.

-Îmi pare rău că nu am apucat să-mi iau rămas-bun de la Grace.

-Acum e ocupată să-i explice tatălui ei de ce s-a purtat așa.

-Ce-o să-i facă? A fost un accident.Sper din tot sufletul că Alec n-o s-o pedepsească.

-Ei și lui Dillon nu le este permis să fie singuri sus.Alec îi va aminti pur și simplu să-i asculte ordinele.

-Ceilalți copii sunt la fel de zvăpăiați?

-Băieților le e rușine de străini,dar Dumnezeu să te ajute după ce se deprind cu tine.Sunt mult mai afurisiți decât Grace.

-Mi-e teamă că ea va fi întotdeauna preferata mea.Connor dădea intenționat o turnură frivolă discuției pentru ca Brenna să nu-i observe pe numeroșii soldați ai

clanului Kincaid din escorta lor. Nu dorea ca ea să se îngrijoreze. Ar fi putut să presupună că MacNare era răspunzător pentru gestul protector al fratelui său. Trebuia să-i accepte ajutorul, însă nu-l încânta. Nici Quinlan nu era mulțumit, dar, spre deosebire de stăpânul său, nu încerca să-și ascundă iritarea.

-Nu-l voi favoriza pe vreunul dintre copiii mei, îl asigură ea. Nu avea nimic de spus în legătură cu asta. Brenna avea chef de taclale, sperând că poveștile aveau să-i ia gândul de la durerea sâcâitoare. Capul îi pulsa, iar prin coapsă parcă îi treceau săgeți aprinse. Connor îi intui problema când o simți schimbându-și din nou poziția în poala lui.

-Plecasem deja de acasă înainte ca Dillon și Grace să se nască. Sunt mai apropiat de Mary Kathleen, căci o cunosc mai bine decât pe ceilalți. Totuși, am o simpatie aparte pentru Grace, dar numai pentru că îmi amintește de altcineva.

Brenna încercă să-i arunce o privire, dar el o împinse blând, lipindu-i ceafa de pieptul lui. Îl ciupi pentru a-i da de înțeles cât de mult îi dispăcea asta și apoi îi ceru să-i spună de cine îi amintea Grace.

-De un copil pe care l-am ținut în brațe. Nu voia să-i spună nimic mai mult, dar amintirea copilului pe care îl ținuse îi dădea o stare de bine, după cum o demonstra căldura din vocea lui.

-Ești încântat că vine Euphemia în vizită?

-Da. Tu însă nu prea ești, așa-i?

-Ba sigur că sunt! Mă încearcă totuși o anume neliniște. Este foarte important să-i obțin aprobarea, adăugă Brenna. Până la urmă, e mama ta, și ar fi destul de grav dacă nu m-ar plăcea.

-De ce?

-Pentru că trebuie să fie armonie în gospodăria noastră, de aceea, și depinde de mine să-i împlinesc dorințele. Atât timp cât e în casă, ea e stăpână. Acum înțelegi?

-Te îngrijorezi pentru orice fleac. Te va plăcea imediat.

Nu era atât de sigură precum Connor, dar jură să câștige dragostea Euphemiei.

Trecură câteva minute, cât se gândi la diferite moduri prin care putea să-i facă pe plac soacrei sale, apoi își lăsă grijile deoparte. Încercă să-și amintească de timpul minunat pe care îl petrecuse în compania lui Jamie ca să-și ia gândul de la durerea sfredelitoare din coapsă. Nu obținu nici un rezultat.

-E o zi plăcută pentru o plimbare, nu-i așa? El nu-i răspunse, însă asta nu o împiedică să continue: Aș vrea să mă plimb puțin. Ar fi minunat să-mi dezmoțesc picioarele.

-Nu. Își îmblânzi refuzul frecându-și bărbia de creștetul capului ei. Te-ar ajuta dacă te-aș așeza în poală cu fața în jos?

Sugestia lui o îngrozi. Se imagină trântită peste genunchii lui, cu capul atârându-i de o parte a armăsarului și cu picioarele bălăbănindu-se de cealaltă parte, și se gândi că ar fi murit pe loc din cauza înjosirii. Ar fi fost modul perfect de a face cunoștință cu noii ei supuși.

-Nu pot să-mi imaginez ce-ți trece prin cap. Mi-e foarte bine, mulțumesc. Pur și simplu am crezut că o plimbare ar fi revigorantă pe o vreme așa de plăcută. Uită ce ți-am spus. Punea mândria deasupra confortului, exact cum se așteptase el că avea să procedeze. Connor își strecură mâna sub fustele ei pentru a estima gravitatea rănii. Se gândi să oprească și să arunce o privire, dar renunță rapid la idee. I-ar fi luat o oră să o convingă să accepte, în condițiile în care mai avea puțin până la granița cu moșia lui. Brenna îi simți atingerea ca pe o mângâiere.

Totuși, rămase nemișcată și murmură:

-Ia-ți mâna.

-Ai o rană destul de mare, nu-i așa? Te doare?

-Nu mă doare deloc. Te rog, ia-ți mâna. Este stânjenitor. Când el se retrase, Brenna bombăni: Un englez i-ar oferi soției sale puțină compasiune.

-Nu sunt englez.

-Nu, nu ești, încuviință ea. Pot să-ți pun o întrebare despre casa ta?

-Da.

-Mai întâi, spune-mi te rog când vom ajunge pe pământurile tale.

-Uită-te la movila din față și vei vedea santinelele mele. Brenna își îndreptă imediat ținuta. Își trecu degetele prin păr ca să-1 descâlcească, își netezi cărlionții de la spate, aranja cutele tartanului după placul ei și își ciupi obrajii pentru culoare. Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci?

-Mă ciupesc. Pentru că nu vreau să par palidă. Connor clătină din cap. Nu mai auzise niciodată o prostie mai mare. Cât mai e până ajungem la fortăreața ta? întrebă ea.

-Foarte puțin.

-Vrei să spui că locuim aproape de Alec și Jamie?

-Da.

-Voi putea să-i vizitez cât de des doresc?

-Da. Entuziasmul o făcu să uite de durere. Connor o lămurii că nu-și construisese casa în mijlocul proprietății, ci aproape de granița cu moșia fratelui său. *Probabil pentru a-i face pe plac lui Alec*, își zise ea. Soldații clanului MacAlister salutară plini de voieșie când stăpânul lor ridică mâna.

-Tot timpul te aclamă când te întorci acasă?

-Nu, doar când sunt plecat pentru mult timp.

-Cât timp ai fost plecat?

-Aproape trei săptămâni.Ce făcuse în timpul acesta? Era pe punctul să-l întrebe, când își aminti de vopseaua albastră de pe fața lui.Se răzgândi rapid.Dacă ar fi descoperit că fusese într-o expediție de jaf,buna ei dispoziție s-ar fi dus pe apa sâmbetei.L-ar fi indispus și pe el,deoarece s-ar fi simțit obligată să-și exprime opinia despre această distracție barbară.Observă cum soldații se holbau la ea; chiar dacă le zâmbi,aceștia nu-i întoarseră zâmbetul.

-Oamenii tăi mă vor detesta pentru că ar fi trebuit să mă căsătoresc cu MacNare?

-Nu.

-Nici unul dintre cei șase soldați pe lângă care am trecut nu mi-a zâmbit.

-Bineînțeles că nu.

-De ce?

-Pentru că ești soția mea.Te vor venera.

-Și dacă nu sunt demnă de venerația lor?

-Ești.Se gândi că fusese foarte atent,că îi spusese un lucru amabil și,din moment ce Connor nu era un bărbat atent sau amabil,deveni imediat suspicioasă.

-De ce?

-Pentru că te-am ales eu.

-Eu te-am ales pe tine,îți amintești?

-Îți place la nebunie să mă contrazici,nu-i așa? Nu consideră că întrebarea lui merita un răspuns.

-Îmi va plăcea casa ta?

-Bineînțeles.

-Abia aștept să o văd.Este la fel de atrăgătoare ca aceea a lui Alec? Nu voi fi dezamăgită dacă nu este,se grăbi să adauge.Nu am nevoie să fie mare.E mare? Entuziasmul ei îl făcu să zâmbească.

-Da,este la fel de atrăgătoare ca și fortăreața fratelui meu.

-Ești mândru de ea,nu-i așa? Se poate auzi din vocea ta.

-Presupun că sunt.

-Sala principală este la fel de mare ca a lui Alec? Nu mă voi supăra dacă nu este.

-Pentru că nu ai nevoie să fie la fel de mare.

-Întocmai.

-Nu pot spune sigur dacă este la fel de mare.Nu mi-am făcut timp să observ.

-Ce o face atât de atrăgătoare?

-E sigură.Ce legătură avea siguranța cu aspectul?

-Dar cum arată?

-Invincibilă,răspunse el.

Nu ajungea niciunde cu acea discuție. Trebuia să vadă cu propriii ochi,decise ea. Connor era de părere că îi spusese tot ceea ce trebuia să știe.Deși își considera casa invincibilă,mai trebuia să se lucreze la zid.Avea de gând să întărească lemnul cu piatră,așa cum îi sugerase fratele său,și să adauge o nouă platformă pe vârful din nord.Emoția Brennei creștea pe măsură ce înaintau,iar dispoziția ei se îmbunătățise într-atât,încât nu se putea opri din zâmbit.Starea de spirit a lui Connor,pe de altă parte,se întunecă imediat ce ruinele casei tatălui său le răsăriră în cale.

-Cine a locuit aici? șopti ea când văzu rămășițele carbonizate ale vastei structuri.

-Tatăl meu.

-A murit aici?

-Da.

-Ai locuit aici cu el?

-Da.Răceala din glas indica faptul că nu voia să fie interogat cu privire la trecutul său.Brenna avea intenția să descopere tot ce putea despre soțul ei ca să poată înțelege cum devenise un bărbat atât de dur și rigid,dar știa că trebuia să fie răbdătoare și nepretențioasă,căci altfel nu avea să-și deschidă niciodată sufletul în fața ei.

Întâi trebuia să-i demonstreze că se putea încrede în ea,după care Connor avea să-și îmblânzească precis atitudinea.Nu se putea opri să nu se holbeze la ruine.

Chiar și după ce trecură de ele,se aplecă după Connor ca să se poată uita în spatele lui și să le studieze.Văzuse și înainte proprietăți incendiate,însă era ceva care o nedumerea acolo.Îi luă câteva minute până să-și dea seama ce lipsea.

Căsuța arsă a arendașului pe care o văzuse cândva fusese rapid năpădită de buruieni.Această ruină nu era.Pe trei părți ale ei era o pădure,totuși nici un lăstar nu ajunsese la rămășițele golașe.Evident că fusese îngrijită cu atenție și probabil că de aceea îi părea atât de stranie.

De ce nu ordonase Connor demolarea ei? O lăsase să fie amintire pentru el și oamenii lui? „Răbdare”,își aminti sieși.Cu timpul aveau să vină și răspunsurile.

Se întoarse la loc,își strecură mâna în mâna lui liberă și spuse o rugăciune pentru sufletul tatălui său.Adăugă una și pentru mama lui dragă.Noua ei casă le apăru în față un minut mai târziu.Atunci începu să se roage pentru ea.Închise ochii,sperând cu înflăcărare că fusese doar o vedenie,dar când își adună curajul ca să se uite din nou,monstruoșitatea era tot acolo,conturându-se pe vârful dealului ca un balaur amenințător.Dumnezeu trebuie să fi fost furios pe ea de o adusese într-un loc așa de urât.Probabil că le provocase părinților ei mult mai multe griji

decât își dăduse seama,iar faptul că își ceruse scuze nu fusese suficient ca să-l liniștească.

„*Stăpânește-te*”,își ordonă.Nu Dumnezeu era responsabil pentru această fortăreață,ci soțul ei.Inspiră adânc și își spuse că trebuia să găsească vreun aspect frumos la noua ei casă.Avea s-o studieze de la bază spre vârf și la final, neîndoindu-se,avea să zâmbească ușurată.

Era foarte mare.Asta era un lucru pozitiv,nu? Desigur,dacă tot ce era mare era și bun,după cum evident credea Connor.Era de asemenea înaltă.Fortăreața avea cel puțin trei etaje,poate chiar patru,deși era greu de spus,pentru că nu părea să aibă ferestre.Totuși,era mare.Și înaltă.

Descoperi până la urmă ferestrele.Ușurată să le vadă,îi veni să plângă de fericire.Până la urmă nu trebuia să locuiască într-un cavou.Ferestrele erau acolo,dar fuseseră acoperite cu un material maro urât,sugerând culoarea noroiului uscat; totuși,pentru numele lui Dumnezeu,de ce ar fi ales cineva așa niște orori? Urma să le dea jos cât mai repede posibil,după care nu avea să mai arate atât de rău,nu? Ba da,desigur.Nici florile nu aveau să ajute.Îi trebuia un miracol ca să transforme construcția aceea hidoasă într-un cămin.Îi fu rușine de ea însăși.

Trebuia să-și modifice de îndată atitudinea.Primul pas era să numească monstruoșitatea casa ei.

-Brenna,s-a întâmplat ceva?

-De ce crezi că s-a întâmplat ceva?

-Gâfâi de parcă vrei să-ți tragi sufletul.

Spuse primul lucru care îi trecu prin cap.Din fericire,nu era o minciună.

-Casa ta mi-a tăiat răsufllarea.Probabil că ar fi trebuit să adauge un compliment sau două ca să-i dea de înțeles lui Connor că îi aprecia eforturile.Era mândru de fortăreața sa,iar o soție bună trebuia să încerce să simtă la fel.Este foarte mare, urmă ea.Cum nu primi nici un comentariu,continuă: Cred că nu am mai văzut una atât de mare.Și e deosebit de înaltă.Connor nu avu nimic de spus nici despre asta,așa că încheie printr-o întrebare: Deci ai terminat-o?

-Vrei să știi dacă spatele fortăreței e finalizat?

Nu,nici măcar nu se gândise la spatele donjonului.Nu era lămurită dacă terminase fațada.

-Este gata?

-Da.

-Înțeleg,răspunse ea în lipsă de altceva mai bun.Meterezele sunt foarte impresionante,nu-i așa?

-Probabil.

-Au cel puțin cinci metri înălțime.E ciudat că lemnul a căpătat tenta asta maronie,nu? O strânse mai puternic de talie,o trase din nou aproape de pieptul lui și îi murmură la ureche:

-Brenna?

-Da,Connor.

-Va fi în regulă.Îi luă un minut până să dea aprobator din cap.Adăugă apoi și o rugăciune tăcută pentru putere și rezistență și jură să se comporte cât mai bine în circumstanțele date.Nu întorsese niciodată spatele unei sarcini dificile și,deși ideea o atrăgea într-o oarecare măsură,nu avea să se lase în voia deznădejdiei.

Nimic nu era imposibil de obținut dacă depunea suficiente eforturi și își folosea mintea pe care i-o dăduse Dumnezeu.

Se simți mai bine odată ce hotărârea prinse contur,iar după ce trecură de podul mobil se uită la noua ei casă cu un interes reînnoit.Zâmbi de dragul oamenilor lui.La fel ca și santinelele,aceștia își păstrară aerul solemn.Totuși,nu se încruntară și nu-i întoarseră spatele.Se gândi că poate nu știau ce să creadă despre ea.Trebuia să-i convingă prin faptele ei bune că era demnă de respectul lor.

-Ai împrejmuit jumătate de munte,nu-i așa?

-Nu e un munte,ci un deal,nevestă.

-Trebuie să fie treizeci de colibe doar în curtea de jos și spațiu pentru încă treizeci.Soldații tăi se antrenează în interiorul zidurilor?

-Câteodată.Chiar înainte să ajungă în curte,Connor le strigă să se oprească.

Descălecă și se întoarse să o ajute,în timp ce încerca să răspundă la întrebările strigate de oamenii lui.Mulțimea îl înconjură imediat.Ținând armăsarul de dârlogi,începu să urce ultima pantă.Presupuse că Brenna era chiar în spatele lui, iar când îi fură luate frâiele din mână se gândi că Owen sau Quinlan își asumaseră sarcina de a conduce bidiviul în grajd,căci ei erau singurii soldați pe care temperamentul armăsar îi lăsa să se apropie.

Bărbați și femei se împinseră în față ca să-și vadă stăpânul.Brenna se retrăgea treptat,ca să nu fie călcată în picioare.Nici armăsarului nu-i plăcea mulțimea care se năpustea peste el,așa că se cabra în semn de protest.Prinzându-l de frâie, tânăra femeie îl forță s-o urmeze,evitând astfel rănirea vreunui gură-cască.

Nemulțumit,bidiviul o înghionti,dând s-o atace,însă antrenamentele la care o obligaseră frații ei se dovediră acum de mare ajutor.Refuză să cedeze gesturilor intimidante ale animalului și,strângând cu putere frâiele,îi smuci tare capul în jos.După încă un moment de luptă,calul înțelese că avea să fie cum voia ea.

Îl mângâie ca să-i dea de înțeles că-i aprecia docilitatea și îl conduse spre grajduri. Un soldat veghea pe scările ce duceau la intrare; stăpânul său îi făcu semn să înainteze.

-Totul e în regulă, Connor. Tăcerea se lăsă peste mulțime, care asculta atent conversația.

-Mă așteptam să fie, Crispin. De aceea ai rămas la conducere cât timp am lipsit.

-Am vești bune pentru tine. Mama ta vitregă așteaptă să te salute în sala mare.

-Astea sunt vești bune, zâmbi Connor.

-Curiozitatea lui Lady Euphemia în legătură cu soția ta trebuie să fi fost motivul de care avea nevoie ca să se întoarcă pe pământul clanului MacAlister.

-Presupun că da. Probabil că vede în asta un nou început, deși, sincer, credeam că terminarea noii fortărețe ar fi adus-o înapoi. Este bine, Crispin?

-Pare să fie bine. Connor, cum să mă adresez domniei sale? Cu Lady MacAlister?

-Da. A fost soția tatălui meu și nu s-a recăsătorit.

-Încă poartă doliu după el, îl informă Crispin. Mai e un lucru despre care vreau să-ți vorbesc.

-Nu poate aștepta până mai târziu?

-Vei dori să auzi aceste vești chiar acum, insistă el. Lordul Hugh va trimite ceva ce a fost lăsat pe hotarul lui. Insistă că vei vrea să-l vezi. Orice ar fi, va ajunge într-o oră.

-Hugh îți trimite un cadou? Își întrebă Quinlan stăpânul.

-E mai degrabă un mesaj decât un cadou, îi răspunse Crispin. Nu am reușit să obțin mai multe amănunte de la soldații lui. Oricum, erau îngrijorați și au stăruit că stăpânul lor nu este vinovat. Era foarte important pentru Hugh ca seniorul nostru să înțeleagă asta.

-Nu prea are sens, bombăni Quinlan. De ce să nu-ți spună de la cine e?

-Nu au vrut să-mi explice.

-O să vedem la timpul potrivit, zise Connor. Îi zâmbi apoi prietenului său, iar când trecu pe lângă el îl bătu pe umăr ca să-i dea de înțeles că era mulțumit. Quinlan îl îmbrânci pe Crispin în speranța de a-l dezechilibra. Tânărul se ținu bine pe picioare și se prefăcu plictisit, dar scânteia din ochii lui căprui îl dădu de gol.

-Ai ratat o distracție pe cinste, Crispin. Da, ar fi trebuit să fii acolo să mă vezi mânuind sabia. A fost o priveliște pe cinste din care ai fi putut trage unele învățăminte.

-Nu ar fi trebuit să mă ating de sabia mea, căci mă ajut la fel de bine cu mâinile, râse celălalt. În plus, eu te-am învățat tot ce știi. Nu e acesta adevărul, Connor? strigă el.

-Nu mă amestec în dispute mărunte. Pe deasupra nu știu de ce vă lăudați atâta. În realitate, eu v-am antrenat pe amândoi. Crispin îi aprecie sinceritatea. Îl privi pe Connor făcându-și încet loc prin mijlocul mulțimii până la partea laterală a donjonului, de unde pornea scara. Cei doi soldați trebuiau să-l urmeze, căci devenise un ritual pentru ei să ia masa împreună cu stăpânul și să-l pună la curent cu ultimele întâmplări. Rămaseră în urmă pentru ca restul supușilor să aibă posibilitatea să îl salute. Atât Crispin, cât și Quinlan priveau peste umăr din când în când. Crispin era nedumerit, căci fusese pe metereze când stăpânul său trecuse călare peste podul mobil și văzuse că nu era singur. Unde-i dispăruse însoțitoarea? Quinlan nu se putu opri din zâmbit. Știu exact de ce stăpânul era singur. Crispin nu-și mai putu stăpâni curiozitatea când Connor începu să urce scările pentru a merge în interiorul donjonului.

-A fost un succes călătoria ta, stăpâne? strigă el.

-Da, a fost, strigă Connor înapoi.

-Așadar, te-ai căsătorit?

-Da, m-am căsătorit.

-Unde este mireasa ta? Connor presupuse că soția sa îl urma și că întârziase din cauza aglomerației. Dumnezeu îi era martor că nu se gândise deloc la ea până în acel moment. Se uită prin mulțime, căutând-o. Îl reperă pe Owen zâmbind ca un imbecil la femeile din jurul lui. Totuși, Brenna nu era de zărit niciunde.

-De ce nu ești la grajduri să-mi păzești calul, Owen? Connor ajunsese la jumătatea curții până termină să-și urle întrebarea.

-Altcineva mi-a preluat sarcina, stăpâne, îi explică tânărul privind agitat spre Quinlan. Connor se întoarse spre prietenul lui.

-Unde este soția mea, Quinlan?

-Cred că ai lăsat-o în curtea inferioară. Mulțimea se împrăștie în toate direcțiile când seniorul se îndreptă cu pași mari spre cărare. Privirea de pe fața lui Connor sugera că nu dorea să fie întârziat. Crispin și Quinlan îl urmară, dar, spre deosebire de stăpânul lor, nu erau mânioși.

-Quinlan, cum ai reușit să-mi păzești armăsarul și să te întorci într-un timp așa de scurt?

-Nu ți-am păzit armăsarul.

-Davis l-a păzit? întrebă Connor făcând referire la grăjdar.

-Nu.

-Atunci, cine?

-Cineva mai capabil decât Davis ți-a pus la adăpost bidiviul acela încăpățânat.

Connor auzi râsul din vocea lui Quinlan și știu că mai avea ceva de spus. Nu se mai îngrijora cu Brenna, deoarece știa că Quinlan n-ar fi fost atât de liniștit dacă ea s-ar fi aflat într-un pericol real. Ai uitat-o, nu-i așa, Connor?

-Nu am făcut un astfel de lucru, Quinlan. Cine a fost mai capabil decât Davis? Fără glume, avertiză el. Nu am dispoziția necesară.

-Nu voi glumi, dar tot nu mă vrei crede. Soția ta a preluat sarcina.

-Nu te cred. Quinlan îl înghionti pe Crispin.

-Chiar a uitat-o, șopti el. Imediat ce ajunseră la grajduri, Connor trase de uși și le deschise larg, înainte ca oricare dintre soldați să ajungă înaintea lui și să îndeplinească această îndatorire. Grăjdarul veni în fugă. Se înclină în fața stăpânului său și era pe punctul să-l invite înapoi în donjon când Connor îl întrerupse.

-Davis, armăsarul meu e în grajd?

-Este, stăpâne, și mai mulțumit decât l-am văzut vreodată.

-Deci nu ai avut obișnuitele probleme în a-l face să se liniștească?

-M-a salvat doamna dumneavoastră. Se pricepe de minune să se poarte cu animalele, stăpâne, dar sunt sigur că știți deja asta. A liniștit îndată furia bidiviului, care a fost fericit să se lase condus la locul lui. Connor știa că Davis spunea adevărul, oricât părea de greu de crezut.

-Unde este Lady MacAlister acum?

-A zărit-o pe soția lui Ewan scoțându-și copilul la aer. Trebuie să se fi îndreptat într-acolo. Connor dădu din cap și plecă; pe urmele lui, Davis strigă: Ați ales bine, stăpâne! Brenna plecase deja din căsuța lui Ewan. În timp ce mama îmbujorată îi povestea cât de fericită fusese să primească întreaga atenție a stăpânei sale, păru mai degrabă interesată să o laude pe Brenna decât să-i spună lui Connor unde plecase.

-A insistat să țină bebelușul și nu a deranjat-o deloc că nu-i făcusem încă baie.

Are un fel aparte de a se purta cu copiii, stăpâne. Micuțul meu este de obicei bănuitor cu străinii, dar la ea a mers imediat. Soția domniei tale e o scumpete, și încă din Anglia, dacă și-ar fi putut închipui careva! Este cât se poate de grijulie.

S-a grăbit să se ducă la Brenna atunci când a văzut-o holbându-se la ea prin fereastră. Răbdarea aproape îi dispăruse când reuși în sfârșit să o ajungă pe Brenna. Părăsise deja căsuța Broccăi și era pe punctul de a bate la o altă ușă când o opri. Nu păru deosebit de încântată să-l vadă. Lui nu-i veni să creadă că îndrăzneala să se încrunte la el după ce îi cauzase atâta deranj.

-Ai uitat de mine, nu-i așa? își încrucișă mâinile cu un aer sever.

Connor nu fu deloc impresionat de felul în care încerca să îl intimideze. Se duse mai aproape, obligând-o să-și lase capul pe spate pentru a se uita în sus la el, după care rosti:

-Nu vei folosi acest ton cu mine! Nu cedă cum se așteptase el să o facă, dar își domoli glasul.

-Pot să vorbesc deschis, Connor?

-Nu, nu poți. Însă acum mă poți urma înapoi la donjon. Se întoarse să plece, însă ea rămase pe loc. Mă sfidezi?

-Nu, stăpâne, nu te sfidez. Aștept.

-Ce anume aștepți?

-Să recunoști că ai uitat de mine.

-Nu am făcut așa ceva.

-Atunci nu ai de gând să-ți ceri scuze?

Îi văzu privirea neîncrezătoare și știu că această posibilitate nu-i trecuse prin cap. Ah, Doamne, să-1 schimbe pe Connor dintr-un barbar într-un soț grijuliu avea să-i consume fiecare gram de răbdare. Dar îl forțase destul de mult în acea zi și nu îndrăzni să adauge un alt cuvânt de critică până nu-și revenea, în estimarea ei, era un început promițător. Connor se gândi să-și arunce soția pe umăr și să o care până la donjon când, deodată, ea îi zâmbi și îl luă de mână. Nu înțelese ce cauzase transformarea, dar nu o întrebă. O forțase destul de mult pentru o zi, iar acum, că o făcuse să-și dea seama că nu trebuia să-1 provoace sau să-1 contrazică, consideră că reușise un început promițător. Desigur însă, avea nevoie de mult timp ca să o disciplineze. Imediat ce se îndreptă spre cărare, îl observă din nou pe soldatul ce stătea lângă Quinlan.

-Brenna, pe viitor, să nu mă mai faci să alerg după tine. Tânăra femeie dădu aprobator din cap, apoi se uită la Quinlan.

-Chiar a uitat de mine, nu-i așa? Connor o strânse de mână pentru a-și exprima nemulțumirea.

-S-ar părea că a uitat, milady.

-Mulțumesc pentru că i-ai amintit.

-Nu i-am amintit, răspunse Quinlan, indicând spre stânga lui. Crispin i-a amintit.

-Mulțumesc, Crispin, îi spuse ea cu un surâs. I s-ar fi prezentat oficial, dar părea oarecum năucit. Probabil avea mintea ocupată cu chestiuni mult mai importante, decise Brenna. Quinlan râse de expresia de pe fața lui Crispin. Prietenul său arăta destul de șocat.

-Îți taie răsuflarea, nu-i așa? Celălalt încuviință din cap. Îi făcu semn lui Quinlan să aștepte ca să poată rămâne singuri un moment.

-Nu l-am văzut niciodată pe Connor să se poarte în felul acesta.De obicei nu îi permite niciunei femei să îl facă să-și piardă răbdarea.

-Ea nu e orice femeie.Este soția lui.Cred că îi place să o aibă în preajmă.

-Și mie mi-ar plăcea să o am în preajmă dacă aș fi căsătorit cu ea,zâmbi Crispin.
E foarte frumoasă,nu-i așa? Nu cred că am mai văzut vreodată o femeie atât de drăguță.

-Numai Connor nu observă asta.Cei doi bărbați râseră împreună.Auzindu-i,
Brenna privi înapoi peste umăr și le zâmbi.

-Stăpâna noastră nu se intimidează ușor,murmură Crispin cu admirație.

-Dacă ar fi fost cât de puțin timidă,Connor ar fi călcat-o în picioare.Îți mai aduci ce ne-a spus despre Isabelle?

-Ne-a spus prea puține.Nu-și amintește de mama lui.

-Asta așa e,dar își amintește fiecare cuvânt pe care l-a spus tatăl său înainte să moară.Crispin dădu aprobator din cap.

-Donald își numea soția scumpa lui Isabelle.A iubit-o.

-Chiar așa.

-Dar și-a avertizat fiul să nu facă aceeași greșeală.

-De fapt,îl sfătuia să fie precaut.Dacă ai fi văzut felul în care Lady Brenna și el s-au uitat unul la celălalt prima oară când s-au întâlnit,ai fi ajuns la concluzia mea.

-Care este aceea? Quinlan se uită la Brenna când îi dădu răspunsul.

-Va fi dragostea neprețuită a lui Connor.Crispin își strânse mâinile la spate în timp ce se gândi la vorbele lui Quinlan.Asemenea prietenului său,și el voia ca seniorul să-și găsească pacea și mulțumirea.Dar dragostea? Nu știa dacă neînfricatul războinic și-ar fi permis vreodată să simtă o astfel de emoție.

-Nu te-am auzit niciodată vorbind așa.

-Nu l-am văzut niciodată pe Connor purtându-se așa.

-Așa cum? Quinlan ridică din umeri.

-Au existat scânteii între ei chiar de la început.Este ca și cum Connor ar fi fost lovit de fulger.Își va dăruia inima pentru că nu poate împiedica acest lucru.Nu te mai încrunta,Crispin.Are suflet bun.Cei doi soldați continuă să meargă fără grabă în urma cuplului,în timp ce Crispin îl pune la curent pe Quinlan cu ultimele noutăți.Brenna nu-și dădu seama că vorbeau despre ea și cu siguranță nu știu că era privită îndeaproape.Connor o forța să fugă ca să țină pasul cu el, dar în scurt timp decise că se săturase și se opri brusc.Trebuia fie să o tragă după el, fie să-i dea drumul.Îl lăsa pe el să aleagă.

-De ce te-ai oprit?

-Nu mai am chef să alerg.Un zâmbet îi împlânzi expresia.

-De ce nu mi-ai spus să încetinesc?

-Am vrut să țin pasul.Nu mi-am dat seama că sunt așa obosită.Sunt sigură că îmi voi reveni după masă.Am putea să stăm puțin până atunci?

-Deja am luat cina,îți amintești? Nu se poate să-ți mai fie foame.

Ridică din umeri.Nu avea nici un rost să se prefacă în fața soțului ei că avea un apetit delicat.

-Aș putea să mănânc ceva,recunosc ea.Am fost puțin agitată la gândul întâlnirii cu Alec și,când ne-am așezat la masă,nu m-am putut concentra asupra hranei.

Abia dacă am îmbucac ceva.Nu îmi dau seama de ce râzi,Connor.Nu ți-am spus o glumă.Bineînțeles că el nu-și ceru scuze.Brenna se îndoia că avea s-o facă vreodată.Totuși,se opri din râs,spre marea ei recunoștință.

-Te-ar ajuta dacă te-aș duce în brațe? Sugestia lui nu îi căzu bine.

-Vrei ca supușii tăi să creadă că te-ai însurat cu o neputincioasă? Mai degrabă mă târâsc.Își îndreptă umerii,își trase mâna departe de a lui și o luă înainte,însă nu ajunse foarte departe.Connor o prinse de talie și o forță să stea lângă el.Nu trebui s-o îndemne să se sprijine pe el.Era atât de obosită,că nici nu se mai gândi să se zbată.Se lăsă pe umărul lui și oftă.Nu îndrăzni să închidă ochii nici măcar o secundă,de frică să nu adoarmă în picioare.Doar i se mai întâmplase și înainte.

-Ai avut o zi dificilă.

-Nu,nu am avut.

-Trebuie să mă contrazici permanent?

-Ți-am spus doar părerea mea.Încă nu ne-am certat,Connor.O dată ce o vom face,vei ști deosebirea.Te rog să-mi dai drumul imediat ce vom ajunge în curte.

Nu vreau ca supușii tăi să creadă că nu pot să stau fără ajutorul tău.Frustrată,își flutură degetele prin aer,apoi se strâmbă când își atinse rana.Niciodată nu par să-ți spun ceea ce trebuie.Totul este atât de diferit aici! Nu-mi place haosul,și mi se pare că viața mea a devenit extrem de haotică de când te-am cunoscut.Vreau să trăiesc în pace.

-Îți va fi mult mai ușor de acum înainte.

-Îmi promiți? se interesă ea neîncrezătoare.

-Îți promit,zâmbi el.Brenna reuși să-i surâdă și se relaxa,lăsându-l să se întrebe dacă ceea ce o liniștise fusese vocea lui calmă sau promisiunea sa.

-Nu îmi plac surprizele,remarcă ea când veni din nou mai aproape de el.Decât dacă știi despre ele înainte.Avea un aer inocent,părând să nu-și dea seama că tocmai se contrazisese.

-Dacă știi dinainte,nu mai este o surpriză.

-Exact.Spune-mi cum va fi mai ușor.

-Nu va trebui să te preocupe să-mi faci pe plac.Rareori sunt aici.

-Nici acum nu mă preocup să-ți fac pe plac.Dar nu înțeleg de ce ești rareori aici.
Aceasta este casa ta.

-Da.

-Și eu sunt aici.

-Îmi dau seama de asta.Ne vom vedea din când în când.Ajunseră în sfârșit în curtea propriu-zisă.Era goală.

-Ai spus că vei fi aici doar din când în când? întrebă ea,cu părere de rău că vocea îi sună atât de încordată.Gândul lui era la un cu totul alt subiect.Informația că aliatul lor din sud voia să-i arate ceva ce fusese lăsat la graniță îl făcuse curios. Din cauza vieții pe care o dusesse,era suspicios din fire,așa că trăsese deja concluzia că surpriza nu avea să fie bine-venită.Nu era un bărbat nerăbdător când în joc erau lucruri importante; prin urmare,decise să chibzuiască atent la răspunsul pe care urma să-1 dea.Întrebarea Brennei îl smulse din meditație.

-Mai exact,cât de des e din când în când?

-O dată sau de două ori pe lună.

-Vorbești serios?

-Da.Cu cât îi spunea mai multe,cu atât voia să audă mai puține.

-Un soț ar trebui să fie acasă cu soția lui mai des decât de două ori pe lună.

-Am alte îndatoriri mai importante.Se simți de parcă o abandona.

Mai mult,avu impresia că era nerăbdător să facă asta.

-De ce te mai obosești să te întorci?

-Îmi trec prin cap câteva motive,zise el hotărând să-i ignore furia din voce.Cel mai irezistibil ești tu.Îi trecu puțin din iritare.

-Eu? șopti ea,sperând că avea să-și răscumpere greșeala oferindu-i o altă laudă.

-Îmi doresc copii.Își dori să-1 stranguleze.

-Ai menționat asta.

-Mă bucur că îți amintești.

-Îmi amintesc tot ce mi-ai spus:te-ai căsătorit cu mine ca să-1 insulti pe MacNare și ai fi fericit să mă duci înapoi în Anglia imediat ce îți dăruiesc un fiu. Nu voi uita niciodată aceste două lucruri importante,care mi-au ridicat moralul pe cele mai înalte culmi.

-Ai fi preferat să te mint? Ea scutură din cap.

-Aș prefera să nu mai vorbim despre asta niciodată.Îmi poți explica îndatoririle și așteptările tale data viitoare când se va întâmpla să fii prin zonă.Acum,te rog să mă scuzi,aș vrea să merg înăuntru.

-Îmi voi chema supușii și te voi prezenta imediat ce Donald se va întoarce cu soldații cei tineri.

-Nu trebuie să te deranjezi, Connor. Am deja o bulină neagră, pot avea încă una.

-Ce bulină neagră? strigă el. Stătea în mijlocul curții, acordându-i soției întreaga sa atenție. Comportamentul ei era derutant de-a dreptul. Se grăbise înaintea lui, dar nu o luase spre scările ce duceau înăuntru donjonului. Nu, mersese până la zid și acum se plimba în sus și jos în fața clădirii.

Era evident că o supăraseră; deși conștient de propria vină, nu putea înțelege unde greșise. Scopul lui fusese să o liniștească, dar un cuvânt dusese la un altul și, înainte să-și dea seama, ea avea ochii plânși. Credea că dăduse dovadă de atenție când îi spusese că nu va veni acasă foarte des. Totuși, ea se purta de parcă tocmai o trădase. Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea s-o poată înțelege vreodată?

-Explică-mi această bulină neagră, îi ordonă el când ea nu îi răspunse imediat.

-Sunt englezoaică, pentru numele lui Dumnezeu, și toată lumea știe că urma să mă mărit cu MacNare. Înțelegi, sper, unde e necazul. Ah, și sunt și neîndemânatică, urmă ea candid. Am uitat de asta. Unde-i scara? Nu reușesc să dau de ea.

-Pe cealaltă parte a donjonului, o lămurii el.

-Am căzut de pe scările lui Alec, ai uitat?

Crispin, care tocmai îi ajunsese din urmă, se întoarse spre stăpânul său.

-Milady a căzut de pe scări?

-Așa s-ar părea. Connor și-ar fi făcut timp să-i explice dacă nu ar fi observat că soția sa era pe punctul să meargă pe partea greșită a donjonului.

-Scările sunt pe partea opusă, Brenna. Ea se întoarse imediat.

-Ar trebui să fie în centrul fațadei, cu fața înspre curte. Toată lumea știe că așa este moda în zilele noastre. În seara aceasta vreau să dorm într-un pat și nu pe podea, Connor. Ai paturi înăuntru?

Din încruntarea ei își dădu seama că nu mai era dispusă să mai audă de planurile lui de viitor. Ideea că el avea să treacă pe acolo doar din când în când fusese deja o lovitură foarte puternică. Brenna observă că Quinlan și Crispin stăteau lângă soțul ei și imediat își schimbă încruntătura într-un zâmbet. Connor o transforma într-o scorpie, își zise nemulțumită. Dumnezeu știe de cât timp soldații lui îi observau perorația aiuritoare. Deși era probabil prea târziu să le schimbe părerea despre ea, decise să facă tot posibilul.

-Va fi o seară plăcută, nu-i așa? strigă, prefăcându-se că totul era în regulă și că nu se purtase ca o nebună în urmă cu câteva secunde.

-Dacă domnia ta crezi,milady,strigă Crispin înapoi.Ce-i veni? îi șopti lui Quinlan.

-Se jenează de noi.Abia acum ne-a observat și nu vrea să știm că soțul ei a jignit-o.

-Eu nu am jignit-o.

-Mie mi s-ar părea că ai jignit-o.Connor își împinse deoparte prietenul și se apropie de soția sa.Ea își păstră pe chip zâmbetul chiar și când ajunse în capătul scărilor de piatră și observă că nu era nici un palier pe care să stea.Făcu un pas înapoi și se întinse ca să apuce mânerul de la intrare.Ușa nu se deschise.Era fie zăvorâtă din interior,fie întărită cu fier.Își puse ambele mâini și mușchii la lucru și în cele din urmă reuși să o întredeschidă,dar nu suficient cât să se poată strecura fără să fie strivită.Connor îi sări în ajutor.O auzi bombănind pentru sine și urcă pe trepte în spatele ei.Îi cuprinse talia,o trase aproape de el și se întinse deasupra umărului ei să deschidă ușa cu o singură mișcare a mâinii.

Nu putu decât să fie impresionată de puterea lui.

-Am crezut că este încuiată și nu am vrut să o forțez,minți ea.

-Acum este deschisă.O aștepta să între,însă ea continua să se sprijine de el.Nu ești curioasă să vezi interiorul?

-Este la fel de mare ca exteriorul?

-Da.Brennei îi fusese teamă că va spune asta.Ce faci? se interesă el.

„*Mă pregătesc*”,își mărturisi tânăra femeie înainte să-i spună lui cu totul altceva.

-Îmi las nerăbdarea să crească.Mergem înăuntru?

Connor își dădu ochii peste cap.Ea se grăbi să treacă peste prag și se opri brusc în mijlocul intrării,peu ce ochii să i se deprindă cu întunericul.Văzând un soldat ce stătea în fața ușilor duble din stânga ei,îl salută și apoi se uită împrejur cu interes.Era într-adevăr rău,dar nu atât de rău pe cât își imaginase.Direct în fața ei se găseau scări de piatră,iar în dreapta un zid masiv.Presupuse că se găsea la parter și că dormitoarele erau la etaj.Era curioasă să vadă sala mare, bineînțeles,dar când se întoarse pentru a trece prin ușile duble,Connor o prinse de mână și o opri.

-Nu vei merge niciodată acolo,îi explică el în timp ce o ghida spre trepte.

-De ce nu m-aș duce?

-Înăuntru sunt comandanții trupelor mele.Vrei să te car pe scări?

Nu-i dădu timp să se decidă.O ridică în brațe și ajunse la ușa de sus înainte ca ea să-i poată răspunde.O altă santinelă stătea pe un culoar atât de îngust,încât Connor trebui să coboare o treaptă ca să deschidă ușa.

Îl salută printr-o mișcare a capului pe soldat și intră, după care o puse jos pe Brenna și îi explică rapid unde se găseau toate.

Sala mare era în stânga intrării, direct deasupra celei care-i găzduia pe oșteni. Era destul de spațioasă, deși nu la fel de impresionantă ca a lui Alec Kincaid, iar mobilierul era sărăcăcios. Exact în partea opusă intrării se găsea un șemineu mare din piatră, construit în perete. Deși ardea focul, căldura flăcărilor nu reușea să elimine răcoarea aspră. Trei ferestre acoperite cu un material maro urât se găseau pe unul dintre pereți și o masă lungă era flancată de două bănci identice.

Încăperea era la fel de primitoare ca un sicriu. Brenna știa că trebuia să facă unele schimbări cât mai repede posibil. Pentru început avea să aștearnă papură pe podelele de lemn și să atârne câteva tapiserii și steaguri viu colorate pe pereții goi. Un material drăguț avea să ascundă creștăturile mesei, iar pe băncile tari urmau să fie așezate perne.

Își imaginează cum ar fi putut arăta sala și fu imediat dornică să se apuce de treabă.

-Pot să fac unele retușuri, Connor? în entuziasmul ei, își strânse mâinile laolaltă și îi zâmbi, așteptând să-i capete permisiunea.

-Este casa ta, Brenna. Poți face orice dorești.

-Te pot săruta? Întrebarea îl luă prin surprindere.

-Ai uitat că te irită?

-Nu, nu am uitat, dar acum mi-a trecut iritarea. Știi de ce, nu-i așa?

Vocea îi coborâse până la o șoaptă.

-Nu, nu știu de ce, răspunse el cu o urmă de zâmbet.

-Pentru că stăm pentru prima oară împreună în casa noastră și mi-am dat seama că e momentul perfect să o luăm de la început. Ar trebui să mă săruți acum.

-Nu putem să o luăm de la început oricând te lovește chef. Brenna se întinse pentru a-i prinde capul între mâini și îl trase spre ea pentru un sărut. Buzele ei le atinseră pe ale lui într-o mângâiere rapidă și tandră menită să-l tulbure. Voia ca el să o sărute înapoi, desigur; când asta nu se întâmplă, îl mai atinse încă o dată cu buzele.

-E un nou început, îi explică ea în șoaptă.

El continuă să se opună, deși, la drept vorbind, nu mai acorda atenție vorbelor ei. Voia doar să profite de metodele provocatoare prin care soția sa încerca să pună stăpânire pe el. Nu era deloc subtilă, și tocmai asta îi plăcea enorm. Când ea începu să-i muște buza de jos pentru a obține o reacție din partea lui, Connor știu că în curând avea să o lase să câștige. O trase în brațe, îi lipi corpul de al lui și scutură încet din cap.

-Nu, nu o putem lua de la început.

-Ah,Connor,deja am luat-o de la început! murmură ea cu o lucire diabolică în ochi.Sărutul pe care i-1 dădu era diferit de cel de dinainte.Nu mai era jucăuș,ci provocator,iar în secunda în care își deschise gura și începu să-1 tachineze cu limba,el prelua controlul.Aceasta era prima dată când Brenna își propusese în mod conștient să-1 tenteze.Încă nu înțelegea puterea fizică pe care o avea asupra lui,iar Connor se ruga lui Dumnezeu să nu o înțeleagă niciodată.Îl ispitea pur și simplu să ia ceea ce ar fi vrut și,prin flirtul ei inocent,îi arăta de fapt în ce măsură îl dorea.Îi auzi geamătul de plăcere,simți mai puternic strânsoarea mâinilor ei în jurul gâtului său și constată satisfăcut că,deși el își stăpâna perfect emoțiile,soția sa avea să-și piardă în curând controlul.Brenna era cinstită și directă în tot ceea ce făcea,iar într-o lume plină de înșelătorie,în care ceea ce nu se spunea era adesea mult mai important decât ceea ce se spunea,el se găsi atras de perspectiva ei simplă și onestă.Nu ar fi vrut să se lase pradă momentului,dar tocmai aceasta se întâmplă.Pasiunea îl ardea din interior și nu se mai putea mulțumi cu un sărut.Dorea totul.Chiar când se gândea să o ducă sus pentru a face dragoste,ea încheie brusc sărutul întorcându-și capul într-o parte.

-Nu suntem singuri,îi șopti la ureche.

-Nimeni nu ar îndrăzni să ne deranjeze fără să ceară permisiunea,îi spuse el pe când încerca să o sărute din nou.

-Cineva ne urmărește,Connor.Te rog să-mi dai drumul.

Se conformă,după care se întoarse să înfrunte musafirul nepoftit.

Euphemia stătea pe culoarul de la etaj ce ducea spre dormitoare.

Expresia lui Connor se schimbă într-o clipită,pe chip apărându-i un zâmbet larg.

-Mă bucur să te revăd,Euphemia,strigă el cu o voce plină de afecțiune.

Genunchii Brennei aproape cedară.Nu-i venea să-și creadă urechilor.Euphemia nu putea fi acolo.Ar fi trebuit să sosească abia a doua zi; în schimb,stătea pe palier și o urmărise pe indisciplinata soție a fiului ei vitreg aruncându-se asupra lui.Îi venea să-1 pocnească pentru că nu se obosise s-o anunțe de sosirea Euphemiei,dar nu cedă acestui impuls,căci dorea ca femeia să o placă,nu să o disprețuiască.Primele impresii sunt rareori greșite.Brenna încercă să țină minte acest lucru în timp ce se uita insistent la mama vitregă a lui Connor.Bătrâna îi amintea de o cioară,căci era îmbrăcată în negru și părea să fie cocoțată pe ultima treaptă,cu umerii aplecați în față și cu privirea serioasă,pătrunzătoare,sfredelindu-1 pe Connor pe măsură ce acesta se apropia de ea.Tânăra era circumspectă,dar înainte de a se dojeni pentru gândurile necuviincioase referitoare la vârsta soacrei sale fu martora unei transformări surprinzătoare ce puse stăpânire pe Euphemia.Femeia se îndreptă dintr-odată de spate,ajungând

aproape la fel de înaltă precum Connor,și alunecă pe scări cu o grație și eleganță pe care le-ai fi așteptat de la o regină.Zâmbetul pe care i-1 adresă lui Connor îi împlânzi ridurile din colțurile ochilor și nimeni nu ar fi observat labirintul de cute ce îi brăzda fața.Brenna fu captivată de sinceritatea pe care o văzu în ochii Euphemiei.Schimbarea pe care o suferise era de-a dreptul șocantă.Euphemia era în continuare bătrână,bineînțeles,dar nu mai bătrână decât mama Brennei.Doliul își lăsase în mod evident urmele crunte pe trupul ei,îmbătrânind-o mult peste vârsta ei.Vai,cât trebuia să-1 fi iubit pe tatăl lui Connor dacă fusese atât de devastată de moartea lui!Atât părul cărunt,cât și ridurile cioplite pe chipul ei stăteau dovadă a suferinței pe care o îndurase biata femeie.

Brenna o compătimi.Voia să-i ușureze tristețea în orice fel ar fi putut.

Connor o strigă,și ea se grăbi să înainteze.Imediat după ce o prezentă,se înclină adânc în fața soacrei sale și îi spuse cât era de încântată să o cunoască.Zâmbetul Euphemiei fu oarecum reținut,dar Brenna simți că fusese considerată acceptabilă.

-Plăcerea este a mea,spuse Euphemia,surprinzând-o încă o dată,căci vocea era a unei femei tinere.Privind-o mai atent,Brenna își dădu seama că fusese cândva foarte frumoasă.Tu ești motivul pentru care în sfârșit m-am întors,căci eram foarte dornică să o cunosc pe aceea care a luat în stăpânire inima lui Connor.

L-am bătut la cap ani întregi să se însoare,mărturisi ea,după care se întoarse spre Connor: Acum mai rămâne să se căsătorească și Raen,însă e mai îndărătnic decât tine.Mă tem că va ajunge burlac la bătrânețe.Brenna stătu lângă soțul ei,ascultând cum cei doi discutau despre sănătatea și fericirea lui Raen.Connor vru să afle pe cine servea în prezent fratele său vitreg,deoarece auzise că nu mai era sub comanda lordului Ferson,dar Euphemia ocoli subiectul,sugerându-i să discute cu fiul ei despre astfel de probleme.

-E și Raen aici? întrebă Brenna.

-Nu,răspunse Euphemia.Fiul meu mi se va alătura mâine.

Connor sugerează să se așeze la masă și să continue conversația.Brenna îl urmă,zâmbind la modul în care Euphemia își pusese mâna pe brațul lui și îi zâmbise cu dragoste.Văduva mai vorbi despre Raen pentru alte câteva minute,iar apoi se uită la Brenna,așteptând în mod evident ca ea să spună ceva.Trânti primele cuvinte care îi trecură prin cap:

-Sunt nerăbdătoare să cunosc un bărbat cu atâtea calități,își dădu seama că remarca sunase batjocoritor și fu îngrozită.Vorbiți exact ca mama mea,Lady Euphemia.Și ea crede că fiii ei sunt minunați.Are dreptate,desigur,la fel cum aveți și dumneavoastră.Euphemia dădu din cap.

-Abia aştept să-l revăd pe Raen.Au trecut şase luni de când m-a vizitat ultima dată.Este foarte ocupat,iar eu fac tot ce-mi stă în puteri să nu mă amestec în treburile lui.

-A fost dificilă călătoria,doamnă? întrebă Connor.

-Nu pot să mint şi să spun că a fost uşoară.Totuşi,nu a fost mai rea decât anticipasem,adăugă ea,uitându-se direct la Brenna.

Se gândi că era frumos din partea Euphemiei să o includă în conversaţie.

-Cât timp aţi fost plecată? se interesă ea.

-Şaisprezece ani şi trei luni.În unele dimineţi mi se pare că Donald ar fi murit doar în ajun,atât de covârşită sunt de durere.Connor dădu din cap cu înţelegere.

Observând lacrimile din ochii Euphemiei,orienta discuţia spre subiecte mai plăcute.Brenna se bucură să stea alături de soţul ei şi să asculte.O poveste conducea la alta şi,înainte ca ea să-şi dea seama,trecu mai bine de o oră.

Ar fi fost fericită să stea acolo pentru restul serii,căci expresia destinsă de pe chipul soţului ei era o recompensă pe măsură.Nu-l văzuse niciodată aşa relaxat sau mulţumit.Era evident că o iubea pe femeia aceasta,cu siguranţă o respecta enorm şi îi dusesese foarte tare dorul.

Gândurile îi zburară spre draga ei mamă şi,imaginându-şi reîntâlnirea lor într-o bună zi,simţi cum lacrimile îi ţâşniră din ochi.Pentru a-şi înăbuşi melancolia,nu se mai gândi la familia ei,reflectând în schimb la ce urma să mănânce la cină.

Euphemia o atrase din nou în conversaţie,strigând-o pe nume.

-Te rog să mă scuzi,dar călătoria până aici m-a obosit.

Nu mai sunt tânără,şi chiar şi călătoriile scurte mă istovesc.Aş dori să mă retrag pentru această seară,dacă îmi permiţi,şi aş aprecia să mi se trimită o tavă cu puţină mâncare.Connor se ridică imediat să-şi ajute mama vitregă.

-Vă pot ajuta să vă instalaţi,Lady MacAlister? întrebă Brenna.

-Unul dintre servitorii lui Connor se ocupă deja de treaba asta,copilă.

Tânăra femeie se înclină şi îi ură noapte bună.Connor îi sugeră să-l aştepte în sala mare,iar Brenna îi înţelese nevoia de a avea un moment de intimitate cu mama sa vitregă şi nu se supără că fusese exclusă.

Fu plecat pentru o perioadă lungă.Când reveni,stomacul Brennei chiorăia de foame şi era atât de somnoroasă,că abia îşi putea ţine capul sus.

Observă că,deşi nu avusese nici o dificultate să zăbovească în timpul întâlnirii cu mama lui vitregă,nu-i arăta soţiei sale nici măcar jumătate din acel respect.

-Sunt patru camere sus,Brenna.Bucătăriile sunt într-o clădire separată din spatele sălii mari,dacă vei simţi cumva nevoia să mergi acolo.O luă de mână şi o

conduse pe trepte.Era mulțumită că nu erau atât de abrupte ca acelea care urcau de la parter.

-De ce aici este o balustradă și nu și jos? Există vreun motiv pentru care nu s-a construit una?

-Da,răspunse el.Chiar ți-e foame?

-Mi-ar prinde bine o gustare.Aștept să-mi spui de ce nu este o balustradă aici.

-E mai ușor să împingi soldații jos,de aceea.Crezu că glumea,dar își dădu seama că vorbea serios.

-Nu e o manieră prea elegantă de a-i trata,nu-i așa? Connor nu înțelese că ea îl tachina și,după câte se părea,nu credea că întrebarea merita un răspuns.Când ajunseră pe palier,merse în spatele ei pe holul întunecat.

-Sunt trei camere acolo.Dormitorul nostru este pe cealaltă parte,chiar în fața ta.

Nu se mișcă destul de repede pentru gustul lui.O trase după el și nu se opri decât atunci când intrară în cameră.Ușa se trânti în urma lui cu o bubuitură răsunătoare.Înăuntru era beznă.Connor traversă camera și trase jos cuvertura de pe fereastră pentru a lăsa lumina să intre înăuntru.

Brenna oftă ușurată,căci încăperea nu era chiar atât de sinistă pe cât se temuse.

Într-o parte trona un șemineu impunător,iar în celălalt,un pat.Două cufere joase se găseau de o parte și de cealaltă a patului,cu câteva lumânări pe fiecare.În afară de câteva cârlige ce atârnav pe peretele de lângă ușă,nu era nimic altceva de observat.Se grăbi spre fereastră să vadă priveliștea și imediat își dori să nu se fi deranjat.Drept în față era curtea și apoi ruinele,constituind o imagine înspăimântătoare.

Deoarece nu dorea să trăiască în trecut,se duse direct în pat să descopere dacă era noduros sau moale.

-E un pat foarte plăcut,remarcă ea.Și camera la fel.Trăiești ca un țăran,fără luxuri inutile.

-Te deranjează asta?

-Nu.Pot face o baie?

-Mâine te voi duce la lac.

-În această seară,te rog.El se îmbună.

-Voi pune să ți se pregătească baia.Va trebui să aștepti până se va încălzi apa în bucătărie și va fi cărată sus.

-Nu-ți voi supune oamenii la atâta deranj.M-aș putea îmbăia în bucătărie,nu-i așa? Nu fu surprins de considerația ei,căci observase deja că punea grijile altora înaintea grijilor ei,indiferent cât ar fi costat-o.Și o putea costa mult,își zise el,amintindu-și de scena salvării lui Grace.

-Da,te poți îmbăia în bucătărie.

-Pot să și mănânc acolo?

-Dacă dorești.Connor deschise ușa să plece,dar ezită în prag,încruntându-se imediat ce observă din nou umbrele negre de sub ochii ei.În lumina slabă păreau să fie mai pronunțate.Se simțea vinovat de epuizarea ei,peutru că o forțase prea mult.Pe de altă parte,deși regreta că o supusese unei încercări atât de dificile,nu avusese de ales.MacNare și soldații săi câștigaseră teren,și necesitatea de a o pune la adăpost cântărea mai greu decât nevoia de somn.

-Vreau să te odihnești.

-Vrei să te odihnești alături de mine?

-Da.

-Acum că Euphemia este aici,îți menții decizia de a pleca mâine?

-Da.

-Crezi că m-a plăcut?

-Bineînțeles că te-a plăcut.Nu ar trebui să ai nevoie de asigurarea mea.

-Va sta cu noi pentru mult timp?

-Sper,răspunse el în drum spre ieșire.Nu am întrebat.

-Connor?

-Da?

-Te rog,nu uita să trimiți un om în căutarea lui Gilly.

-Nu voi uita.Alte întrebări? Nici atitudinea lui nepoliticoasă,nici încruntătura lui nu o intimidară.Se grăbi spre ușă,se ridică pe vârfuri și îl sărută.Connor o cuprinse de talie,o trase spre el și o sărută la rândul lui,mult mai pasional decât intenționase,dar nu atât de lung pe cât dorise.Brenna puse punct sărutului îndepărtându-se de el.Văzându-i tulburarea din ochi,se întoarse ca să nu-i vadă zâmbetul și se gândi să-i spună că acum își putea lua rămas-bun.

Connor era la jumătatea scărilor când își dădu seama că fusese alungat.

Quinlan,observându-i surâsul,vru să știe de ce era fericit stăpânul său,însă acesta trebui să recunoască faptul că nu avea nici cea mai vagă idee.

Deși nu era posibil,ruinele casei lui Donald păreau să se fi mutat mai aproape.

Indiferent de locul unde stătea Brenna în cameră,de oricâte ori se uita afară,tot ce vedea erau distrugerile.Nu se putea opri să nu contemple peisajul deprimant.

Știa că tatăl lui murise acolo,dar oare Connor asistase la sfârșitul lui? Speră că nu,deoarece nici nu-și putea imagina cât de dureros putea fi să-și privească propriul tată murind.Bătaia în ușă fu o întrerupere bine-venită.Un soldat îi cără înăuntru bagajul,iar în secunda în care rămase singură își scoase un rând de

haine,peria și două panglici și se grăbi jos.Nu era nimeni la parter și nu se auzea nici un sunet de afară.Liniștea o descumpănea.Era obișnuită să fie înconjurată de familie,de servitori și oaspeți și știa că avea să-i fie greu să se adapteze la schimbare.Bucătăreasa deschise ușa chiar atunci când Brenna se întinse spre clanță.Când își reveni din surpriză,femeia se retrase pe scări,se înclină adânc și se prezentă cu o voce atât de joasă de parcă și-ar fi mărturisit păcatele unui preot și nu voia să fie auzită de altcineva.Numele ei era Ada.Avea de două ori înălțimea Brennei,era rotofeie,iar firele cărunte din cosiță sugerau că nu mai era tânără.Atât manierele delicate,cât și glasul dulce îi aminteau Brennei de mama sa,făcând-o s-o placă imediat.De asemenea,Ada era la fel de autoritară ca mama Brennei.Drept dovadă,refuză să-i dea săpunul până când tânăra nu-i promise că nu se va spăla pe cap.Cele două femei discută printr-o combinație de gaelică și gesturi.Ada avea un accent irlandez atât de pronunțat,încât Brenna putu prinde doar unul sau două cuvinte din explicațiile ei lungi și incoerente.Până la urmă arătă spre cusăturile de pe fruntea stăpânei,se încruntă și dădu vehement din cap.Brenna conchise că nu trebuia să-și ude rana.

Ada nu-i observă vânătaia de pe coapsă până nu o ajută să iasă din cada de lemn.Bătrâna cloncănea pe lângă ea ca o cloșcă cu pui și la un moment dat,din greșeală,o lovi atât de puternic în umăr,încât aproape o făcu pe Brenna să zboare de-a lungul bucătăriei.După ce își înveli noua stăpână într-o pătură,Ada ceru să știe povestea din spatele rănilor.Brenna încercă de câteva ori să-i explice împrejurările,dar singurele cuvinte pe care femeia le pricepu fură cele care dădeau de înțeles că picase pe scări.Vru să îmbrace straietele pe care le adusese cu ea,dar Ada nu o lăsă.Îi smulse hainele din mână și îi dădu altele noi.Brenna știa că soțul ei era responsabil de atenția acordată,pentru că Ada continua să-și încline capul și să repete:

-Seniorul MacAlister.Zece minute mai târziu era îmbrăcată într-o rochie de un auriu pal peste care purta tartanul MacAlister.

Ada insistă să o conducă până la masa din bucătărie.Să-i spună că nu avea nevoie de ajutorul ei nu avea nici un rost.Femeia era deja hotărâtă și era inutil să o contrazică.Brenna nu avea nici o idee ce i se dăduse să mănânce,dar savoarea și aroma erau atât de minunate încât simți nevoia să mai ia o porție.Atât hrana,cât și tovarășia Adei o revigorară.Cum nu era gata să meargă la culcare,decise să exploreze împrejurimile până la căderea nopții.

În clipa în care păși afară din bucătărie auzi strigăte de bărbați.Zgomotul părea să vină din curte.Părea că se adunase o mulțime destul de mare și gălăgioasă,șa

că vru să afle despre ce era vorba. Văzu niște oameni cu expresii fioroase fugind în sus pe pantă, spre fațada donjonului. Instinctiv, își domoli pasul.

Până să ajungă pe lateralul donjonului, în curte se lăsase tăcerea. Se gândi că soldații își continuaseră înaintarea spre vârf, dar când trecu de colț și îi văzu stând acolo într-un cerc larg, se opri brusc. Ca o singură ființă, oștenii se holbau spre centrul cercului. Păreau transfigurați. Brenna observă că trei dintre ei purtau tartane diferite de cele ale clanului MacAlister. Erau singurii care se mai mișcau.

Le văzu expresiile temătoare de fiecare dată când se uitau la soțul ei. Connor era pe partea opusă a cercului. Dacă s-ar fi uitat în sus, ar fi putut să o vadă stând acolo, dar ca și ceilalți, atenția lui era spre pământ.

Atmosfera îi spunea că se întâmplase un lucru grav.

Cu ochii ațintiți pe soțul ei, merse înainte și speră să-i prindă privirea, ca să știe dacă să continue sau să se întoarcă. Postura lui rigidă ar fi trebuit să fie un semnal suficient; totuși, se dovedi complet nepregătită pentru ceea ce urma să vadă. Găsi un spațiu între doi soldați MacAlister, se apropie și se ridică pe vârful degetelor, încercând să vadă peste umerii oamenilor din față. Chiar în acel moment, unul dintre bărbați se dădu puțin la o parte și, dintr-odată, reuși să observe la ce se holbau cu toții. Văzu resturile însângerate ale unui animal cu o frânghie răsucită în jurul gâtului. În primul moment nu pricepu, însă apoi remarcă șocată ceea ce rămăsese din coama împletită și panglica roz legată într-o fundiță perfectă. Impactul o pocni ca o explozie. Fierea i se urcă până în gât și cu ea veni un icnet de durere. Se uita la scumpa ei Gilly.

CAPITOLUL 9

Connor îi veni în întâmpinare și așteptă ca Brenna să se uite la el. Își dădu seama că ea nu înțelese imediat ce avea în fața ochilor. Se ruga la Dumnezeu să nu recunoască animalul, chiar dacă în sufletul lui știa că era imposibil. De ce nu-și făcuse timp să îndepărteze blestemata de panglică din secunda în care o văzuse? Cu siguranță aceea era singura modalitate prin care și-ar fi dat vreodată seama că era Gilly. Îi părea cumplit de rău. Durerea pe care o văzu în ochii ei îl descumpăni și avu nevoie de întreaga putere a voinței ca să rămână perfect nemișcat. Brenna scoase un sunet slab. Soldații lui Hugh crezură că era doar șoapta vântului, căci un bărbat privi spre cer înainte să se întoarcă spre Connor.

Brenna își puse mâna la gât, făcu un pas înapoi și își căută disperată soțul, însă acesta nu se clinti, știind că nu putea să-i arate compasiune decât după plecarea solilor. Oamenii lui Hugh aveau să-i raporteze stăpânului reacția lui MacAlister, iar Connor ar fi preferat să fie osândit pentru vecie decât să permită vreunui străin să știe ce gândea despre mesajul trimis de MacNare.

Era îngrijorat că soția lui avea să sufere o cădere nervoasă în fața martorilor. Nu ar fi condamnat-o, căci era foarte atașată de animalul ei, dar se rugă pentru o amânare. Încercă să o ajute susținându-i privirea, ordonându-i, cu tăcerea și cu masca lui de indiferență rece, să-i urmeze exemplul. Știa că-i cerea prea mult și, sincer, nu era convins că ea putea să-i ofere ceea ce voia. Totuși, chiar când se hotărî s-o trimită înapoi, îi văzu mâna căzând pe lângă trup și culoarea roșie revenindu-i în obraji. Brenna se îndreptă de spate, se cutremură o dată și clătină din cap spre el într-un mod abia perceptibil.

Îi oferise mult mai mult decât se așteptase. Tânăra femeie se uită la soldații lui Hugh având pe chip un zâmbet vag, de parcă ar fi vrut să-i primească în casa ei, dar știa că nu se cuvenea până când stăpânul ei nu făcea prezentările.

Dumnezeule, era mândru de ea! În timp ce studia chipul fiecărui bărbat, păru să fie doar puțin curioasă, iar când își termină inspecția, privi la Connor pentru ultima dată, făcu o plecăciune în fața lui, apoi se întoarse și se îndepărtă cu atitudinea unei prințese. Toată lumea o privi plecând. Mai mulți servitori își așteptau stăpâna în apropierea donjonului, iar în momentul în care Brenna trecu pe lângă ei, unul îi strigă:

-Milady, la ce se uită bărbații?

-E doar un cal mort, strigă ea. Atâta tot. Continuă să meargă fără grabă; abia când dispăru după colț, soldații lui Hugh se întoarseră spre Connor, uluiți să-l vadă rânjind.

-Hugh e îngrijorat că l-ați putea bănuși de fărădelegea asta, i se adresă cel mai vârstnic. Crispin făcu un pas înainte, ca să răspundă în numele stăpânului său. Se înălță deasupra soldatului, forțându-l pe om să facă un pas grăbit înapoi.

-Hugh nu are nici un motiv să fie îngrijorat. Stăpânul nostru știe cine a trimis mesajul.

-Ți-ai încheiat misiunea, anunță Quinlan. Acum pleacă și lasă-ne să ne întoarcem la treburi mai importante. Mai mulți dintre războinicii lui MacAlister dădură aprobator din cap, iar solul observă că toți zâmbeau asemenea stăpânului lor.

-Să raportez că stăpânul vostru a fost deranjat și nimic mai mult?

-Raportează ce vrei, răspunse Connor. Pentru mine nu contează deloc.

-Vrei să luăm rămășițele cu noi?

-Lasă-le pentru câinii noștri,sugeră Crispin.Connor aprobă printr-un gest.Solul nu avea să uite ce văzuse și,odată ajuns în fața stăpânului său,avea să povestească doar că lordul MacAlister fusese extrem de amuzat de mesajul dușmanului.Brenna reuși să ajungă în dormitor înainte să i se facă rău.Izbuti să țină mâncarea în stomac inspirând adânc și forțându-se să blocheze imaginea lui Gilly.Când greața se mai domoli,se așeză pe marginea patului,își strânse mâinile în poală și încercă să găsească un sens ororii.Nu plânse,căci jalea,în opinia ei,le era rezervată oamenilor,nu animalelor.Pe deasupra,abținându-se își dovedea stăpânirea de sine.Săraca Gilly.Iapa ei credincioasă nu făcuse nimănui nici un rău.Animalul blând și ascultător îi adusese atâta bucurie de-a lungul anilor și ar fi trebuit dusă pe un câmp cu trifoi ca să moară,când îi va fi sosit timpul.Gândul că fusese mutilată și apoi târâtă jumătate de munte era prea cumplit ca să-l accepte.Se rugă ca animalul ei blând să fi murit repede,înainte ca sadicii criminali să-și fi folosit cuțitele și securile.Cine ar face un asemenea lucru josnic? Ce fel de monstru ar distruge una dintre creaturile blânde ale lui Dumnezeu cu un scop atât ticălos?

MacNare.Precis el era făptașul.Trebuie să fi fost turbat cât timp îi urmărise pe Connor și pe ea și,când dăduse peste Gilly,își vărsase furia asupra ei.Până în acea zi,Brenna nu știuse că oamenii erau capabili de o cruzime atât de înspăimântătoare.Când tatăl ei îi hotărâse măritișul cu MacNare,fusese supărată și îngrijorată,dar nu-i fusese cu adevărat teamă de lord.Acum era îngrozită de el.Dacă așa se purta cu un animal,ce i-ar fi făcut unui om? Gândul acesta duse la un altul,mult mai terifiant.În cazul în care Connor nu ar fi salvat-o,acum ar fi fost căsătorită cu un demon.Înțelegerea acestui lucru îi readuse starea de greață. Nu știa cât de mult stătuse pe pat,gândindu-se la cele întâmplare,dar în cameră era întuneric în momentul în care Connor intră.Nici nu se uită la el și nici nu-i adresă cuvântul.Îi era recunoscătoare pentru tăcere,deoarece știa că nu ar fi fost capabilă să vorbească încă despre Gilly.După ce îi aruncă o privire scurtă ca să fie sigur că era bine,zăvorî ușa în urma sa,după care merse la șemineu să aprindă focul.Se aștepta să-i audă tânguierile și,când ea rămase tăcută,se îngrijoră și mai tare.Trebuia să fie mânioasă pe el,căci insistase să o lase pe Gilly în urmă.Nu voia ca Brenna să țină furia în ea.Cu cât o scotea mai repede la suprafață,cu atât putea să adoarmă mai repede.

Femeile,îi spusese fratele lui,aveau capacitatea unică de a se descotorosi de furie prin simpla ei acceptare.Bărbații nu erau în stare să facă așa ceva.Furia infecta adesea inimile războinicilor ani și ani de zile,până când găseau o cale să îndrepte răul care li se făcuse.Connor nu ar fi acceptat o altă cale.

-Tremuri.Vino și stai lângă foc.Ea îl surprinse,supunându-se.De îndată ce traversă camera,Connor o luă în brațe,îi ridică bărbia și îi dădu permisiunea să strige la el.

-Nu vreau să strig la tine,spuse ea nedumerită.

-Știu că ești furioasă pe mine.Spune-mi asta și descarcă-te.

-Nu sunt furioasă pe tine.

-Am luat hotărârea să-ți las calul în urmă.

-Da,dar era necesar.Își întoarse fața de la el și se uită țintă la flăcări.MacNare e responsabil.

-Da.

-I-a făcut plăcere să o omoare pe Gilly.Am dreptate?

-Nu te gândești la asta.

-Răspunde-mi.Vocea îi era mai ascuțită decât intenționase,dar Connor nu păru deloc deranjat de acest lucru.Răspunsul lui fu destul de blând atunci când o aprobă.

-Sunt sigur că i-a făcut plăcere să mutileze calul.

-Sper că Gilly a murit repede,înainte de a suferi prea mult.Așa e?

O privi direct în ochi în timp ce o mințea.

-Da.

-Cum poți să fii sigur?

-Știu pur și simplu.Vorbise apăsător pentru a fi cât mai convingător.

-N-ar fi trebuit să-i las panglicile împletite în coamă.Așa a știut că aparținea unei femei,nu?

-Ar fi știut oricum.Era mai mică decât oricare dintre iepele noastre.

Connor nu părea foarte afectat.Brenna se smulse din brațele lui și-i privi din nou chipul,dar nu văzu acolo nici un semn de furie.

-Ești incredibil de calm.Nu-ți vine să urli? întrebă ea.

-N-aș schimba nimic cu asta.Avea dreptate,se gândi ea.Cuvintele bombastice și vorbele goale n-ar fi adus-o pe Gilly înapoi.Cu toate acestea,lipsa de emoție arătată de Connor o făcu să se simtă și mai singură cu furia și groaza ei.

-De ce s-a deranjat atâta MacNare ca să ne trimită ce a mai rămas din Gilly?

-Ca să-mi arate ce-a făcut.Culcă-te acuma.Trebuie să te odihnești.

-A fost un mesaj pentru tine,sau pentru mine?

-Pentru mine.

-Gilly era a mea.

-Dar tu ești a mea,judecă el.

-Era un mesaj despre ce va urma?

-Soldații lui Hugh au zis că MacNare l-a numit un cadou.

O forță să vină mai aproape de el și începu să-i dea jos hainele. Brenna nu se împotrivi decât atunci când încercă să-i dea cămașa jos.

-O să-mi fie frig.

-Îți voi ține eu cald la noapte, o asigură Connor fără a se lăsa înduplecat. Bag de seamă că porți medalionul pe care ți l-a dat tatăl tău. Ți-am spus să-l arunci, îi reaminti el. În realitate, nu-i păsa ce făcea cu discul de lemn, acum că o înțelegea mai bine și știa că nu-l purta ca să-i facă în ciudă. Părea suficient de inofensiv.

-Nu am făcut-o.

-Ce să faci?

-Nu l-am aruncat.

-Văd că nu l-ai aruncat, râse el. Ești istovită, nu-i așa?

-Da. Totuși, nu cred că voi putea să dorm. Sunt prea furioasă și...

-Și ce? Clătină din cap. Nu era pregătită să-și recunoască spaima.

-Vii cu mine în pat?

-Încă nu. Mai am o sarcină de îndeplinit.

-E importantă?

-Da.

-Stai lângă mine doar câteva minute, te rog?

Resemnat, Connor își dădu jos ghetele, se întinse pe spate și își strânse mâinile sub cap, cu ochii în tavan. Avea înfățișarea unui om mulțumit, care nu avea nici cea mai mică grijă, și, dacă nu l-ar fi văzut stând vizavi de ea în curte, s-ar fi gândit că nu era la curent cu tragedia lui Gilly. Reacția lui nu o consolă.

Ea ar fi preferat să doarmă pe partea dinspre ușă, dar el o obligă să se mute în jumătatea de pat de lângă fereastră. Nu voia să privească spre ruine, dar nici nu voia să se uite la Connor, deoarece atitudinea lui rece era aproape la fel de neliniștitoare ca peisajul luminat de lună. Într-un final se lungi și ea pe spate, holbându-se la tavan. Nu-i putea înțelege indiferența. Se uitase la rămășițele lui Gilly, cu un aer nepăsător, dar ea crezuse că se prefăcea, astfel încât solii să nu aibă nimic notabil de raportat. Acum nu mai era atât de sigură. Poate că nu se prefăcuse deloc. Chiar putea să fie atât de insensibil?

Iapa fusese a ei, da, și, cu toate că o crescuse și o iubise atât de mult, era doar un animal. Dar Connor s-ar fi purtat diferit dacă rămășițele unuia dintre soldații lui ar fi fost târâte până în curtea fortăreței? Brenna spera din tot sufletul că da.

Mai multe minute trecură în liniște, timp în care medita la comportamentul lui. Se gândi apoi să-i pună o altă întrebare și îi aruncă o privire, să fie sigură că mai era încă treaz.

-Din partea cui ziceai că au venit soldații?

-A lui Hugh.

-El este aliat cu MacNare?

-Soldații lui ar fi fost uciși de multă vreme dacă stăpânul lor era aliatul lui MacNare.

-Atunci e aliatul tău?

-Când îi convine.Pământurile lui Hugh se învecinează cu ale noastre la miazăzi.

Îl las să trăiască în pace atâta timp cât nu-mi stă în cale.

-Nu aş avea încredere în el.

-Nu am.Connor o urmări cum se forța să nu adoarmă.De-abia își putea ține ochii deschiși și căsca o dată pe minut,dar era hotărâtă să vorbească despre cele întâmplate,în loc să se resemneze.O luă în brațe,o ținu strâns și începu să o mângâie pe spate.Căldura răspândită de trupul lui o încălzi și o moleși instantaneu.

-MacNare e un demon,iar demonii nu se tem de nimeni,spuse ea.Asta îi face și mai periculoși și înspăimântători pentru ceilalți,mai ales pentru femei.

-Nu și pentru tine.Știi că nu voi permite să ți se întâmple nimic,nu-i așa?

-Da,șopti ea.Și tu știi că nu voi permite să ți se întâmple nimic,nu-i așa?

Zâmbea în momentul când se aplecă și o sărută pe frunte.

-MacNare nu e nemuritor.Are temeri ca oricine altcineva.Se teme în special de un om.

-Ești sigur de asta?

-Da.

-Și femeile ar trebui să se teamă de acest om?

-Nu.

-Cine este? întrebă ea.Trecu în lumea viselor așteptând ca soțul ei să-i spună numele acelui erou.

Dormi buștean mai bine de o oră,până când o trezi brutal zornăitul făcut de coborârea podului mobil.Connor nu era în pat.Știu,înainte ca picioarele ei să atingă podeaua,că el părăsea siguranța fortăresei.Se înfășură cu șalul în drum spre fereastră.Scena de jos nu prevestea nimic bun.

O procesiune de soldați călare,fiecare purtând o torță aprinsă într-o mână și o frânghie în cealaltă,trecea agale podul,trăgând în urmă un stârv descărnat.

Tropăitul cailor nu acoperea ecourile fragile ale oaselor ce loveau platforma de lemn.Când alaiul,avându-1 în frunte pe Connor,ajunse la ruine,toți descălecară.

Formară un semicerc,iar în centru patru dintre bărbați începură să sape.Siluețele lor musculoase scânteiau în lumina tremurătoare în timp ce ridicau lopețile pline cu pământ și le goleau pe margine.Groapa era adâncă.Un alt soldat păși înainte, se aplecă și îi ajută pe cei patru să urce.La lumina torțelor înfipse în pământ, oștenii traseră de frânghii la unison și târâră stârvul,care se legănă pe marginea gropii timp de câteva secunde,apoi dispăru.Frânghiile,ca niște șerpi,alunecară în gaură de îndată ce soldații le dădură drumul.După ce acoperiră groapa,o singură torță fu lăsată să ardă pe movila de pământ,iar celelalte lumini se mișcară spre cai.Procesiunea se întoarse cu sunet asurzitor pe podul mobil.O singură făclie rămase în urmă,să vegheze asupra ruinelor.Arse strălucitor timp de mai multe minute,pâlpâi de două ori și apoi se stinse.Brenna își urmări de la fereastră soțul. Peste zece minute,când Quinlan și Crispin se întoarseră la donjon,ea se retrase în penumbră,ca aceștia să nu o vadă.Soldații se duseseră la lac să se spele,și Connor îi însoțise probabil.Trecu aproape o oră până ca el să apară pe potecă.I se opri respirația când îl zări.Lumina torței se revărsa în jurul lui și,în strălucirea flăcărilor,trupul lui magnific părea acoperit cu aur.Abia când se apropie mai mult observă ea schimbarea.Connor se mișca acum ca un animal de pradă.Pășii îi erau mari,hotărâți,mușchii umerilor și ai brațelor palpitau sub pielea lucioasă,privirea îi era vigilentă.Era pregătit să lovească.Puterea pe care o emana îi făcu inima să bată mai repede.Cu mâini tremurânde,tânăra femeie își trase șalul mai strâns pe umeri pentru a se apăra de răcoarea bruscă.

Era soțul ei,nu un străin.Totuși,instinctele ei continuau să o avertizeze.Înțelese motivul de îndată ce el ajunsese în curte.Îi simți furia înainte să o vadă.Cu fruntea plecată,Connor cerceta urmele lăsate pe sol de târârea lui Gilly,iar când ajunsese la locul unde animalul zăcuse,se opri parcă străbătut de un fior.Se îndreptă,își dădu capul pe spate și privi spre cer.În lumina aspră a torței,liniile feței lui erau cenușii,rigide,ascuțite de mânie.Brenna privea fix în ochii reci,cadaverici ai unui sălbatic,căci furia pusese stăpânire pe el.Aruncă torța în aer,ridică sabia deasupra capului și,cu ambele mâini,o înfipse adânc în pământul însângerat.

Era o priveliște înspăimântătoare.Ea nu se putea mișca,nu putea să respire,nu putea să strige la el.Privi în spate,la ruine,și înțelese deodată furia lui Connor.El îi spusese că tatăl lui murise acolo,dar ea nu-l întrebase cine fusese de vină.Nu avea să-l întrebe acum,căci,în sufletul ei,avea deja un răspuns.

Respiră adânc și își întoarse privirea spre Connor,care se uita direct la ea.Ochii li se intersectară timp de un minut,după care el se întoarse cu spatele,smulse sabia din pământ și porni înapoi spre potecă.

Brenna îl strigă. Expresia feței lui era încă ucigătoare când își ridică privirea. Fără să se teamă, tânăra femeie îi făcu semn cu mâna, cerându-i să vină acasă.

Îl aștepta în mijlocul camerei. Sunetul pașilor se auzi din ce în ce mai aproape.

Privi fix spre ușă, inima bătându-i nebunește de nerăbdare. Avea să-1 ia în brațe și să-i domolească furia cu șoapte dulci și mângâieri tandre.

Fusese martoră la transformarea din senior în sălbatic și înțelesese că el era singurul om de care se temea MacNare, însa nu putea să-i plângă de milă nemernicului.

Connor avea dificultăți să se concentreze la îndatoririle sale. Gândurile la soția sa și la ceea ce îi făcuse în noaptea precedentă îi ocupau mintea. Se purtase asemenea unui animal. Ar fi trebuit să rămână pe malul lacului până când și-ar fi stăpânit furia, sau ar fi putut petrece întreaga noapte acolo, dar când ea îi făcuse semn cu mâna să vină la ea, fusese incapabil să reziste ispitei.

Nu ar fi trebuit să-1 atingă. Dacă ea ar fi rămas pe partea cealaltă a patului, poate că ar fi fost în stare să o ignore. Știu că era o minciună de îndată ce o gândi.

Avusese intenția să o posede din momentul în care începuse să urce scările, dar nu voise să se poarte ca un sălbatic. O rănise? Nu avea habar. Totuși, ea nu se opusese și nici nu-i ceruse să se oprească. Ar fi ascultat-o și s-ar fi supus dorințelor ei, de asta era sigur. Își aminti cum fugise spre el și-1 luase în brațe.

Bineînțeles, ea nu știuse ce avea să-i facă. La dracu, probabil că s-ar fi aruncat pe fereastră dacă ar fi fost capabilă să-i citească gândurile.

Nu avea să-1 ierte niciodată. De ce ar fi făcut-o? Se folosisese de ea în mod nerușinat, îi făcuse lucruri care trebuie să o fi îngrozit, o avusese nu o dată, ci de două ori, și în feluri pe care ea nu le-ar fi înțeles. Știa exact de ce avusese nevoie de ea atât de mult. Furia îl chinuise prea mult timp, iar ea era un suflet atât de blând, de iubitor. Avusese nevoie de ea ca să respire, să simtă.

-Connor, îl sugrumi pe Peter! Crispin veni în spatele lui și îi puse mâna pe umăr. Connor îl împinse pe soldat la o parte. Peter se clătină, trase aer în piept cu lăcomie și se îndreptă.

-Aproape ai ucis un om, Peter, rosti Connor cu o voce aspră. Dacă nu te-aș fi lovit să-ți iau sabia din mână, unul dintre servitorii mei loiali ar fi fost mort. Nu voi tolera prostia.

-Stăpâne, eu... începu tânărul. Connor îl reduse la tăcere, ridicând mâna.

-Nu am nevoie de scuzele tale. Quinlan va hotărî ce trebuie făcut cu tine.

Îl așteptă pe soldat să plece ca să discute problema cu cei doi comandanți ai săi. Crispin și Quinlan îl flancau de-o parte și de alta. În opinia celui dintâi, oșteanul era inept, fără speranță de îndreptare, și trebuia trimis acasă. Quinlan era de acord, dar voia să aștepte să i se domolească furia pentru a lua o decizie.

Crispin schimbă subiectul.

-Te-ai gândit cum te vei răzbuna pe MacNare?

-M-am gândit. Vom porni amândoi la drum după-masă. Alege opt sau zece soldați să vină cu noi.

-Vei merge la Kincaid mai întâi? I-ai promis că nu vei continua incursiunile.

-Ar trebui să merg la fratele meu și să-i explic, dar n-o voi face. Neîndoindu-mă, se va mânia. Cu toate acestea, de îndată ce va auzi de mesajul lui MacNare, va înțelege că trebuie să-i trimit ticălosului un răspuns pe măsură.

-Nu-l înfrunta pe MacNare și nici nu-l ucide până când nu e rândul meu să te însoțesc, stăruie Quinlan.

-Ai aceeași cerere de fiecare dată când alternăm responsabilitățile, își aminti Crispin. Connor știe pe de rost ce părere ai despre dușmanul nostru.

-Și tu îi ceri același lucru de fiecare dată când merg eu cu el! Connor opri disputa, spunându-le că ambii aveau să-l însoțească atunci când venea sorocul.

-Nu-l voi ucide până când nu voi găsi dovada de care am nevoie. Promisiunea pe care i-am făcut-o tatălui meu este mai presus de toate celelalte. Crispin, du-te și alege-ți oamenii și fii pregătit să plecăm înainte de apusul soarelui. Quinlan, vino cu mine înapoi în curte, ca să-ți explic sarcinile pe care vreau să le isprăviți cât timp sunt plecat. Pe drum schiță responsabilitățile fiecăruia și adăugă o ultimă cerere: Ai grijă ca soția mea să fie mutată într-un alt dormitor. Fă-o astăzi.

-Tu și Lady Brenna nu v-ați pus de acord în legătură cu replica pe care vrei să i-o dai lui MacNare?

-Nu am discutat subiectul cu ea. De ce-ai crede că aș face-o?

-E soția ta, Connor.

-Sunt conștient de acest lucru.

-Și calul ei a fost cel măcelărit.

-Și, datorită acestor motive, crezi că ar trebui să-i explic intențiile mele?

Quinlan râse când îi văzu nedumerirea. Era evident că nu-i trecuse deloc prin cap să-și explice intențiile față de Brenna.

-Cele mai multe neveste ar dori ca soții lor să le spună ce simt.

-Așa să fie?

-Deci mutarea ei într-o altă cameră are la bază altă justificare?

-Problema nu te privește pe tine.

-Într-adevăr.Dar,ca prieten,trebuie să-ți dau un sfat: soția ta va fi rănită de această decizie.Nu va înțelege.Precis ai observat că milady are sentimente față de tine.

-Evident că are și,tocmai de aceea,o mut în altă cameră.Te asigur că se va simți ușurată.Connor refuză să mai rostească vreun cuvânt pe acest subiect,îi porunci lui Quinlan să-și facă datoriile și intră în sala mare.

Netta,slujnica însărcinată cu dereticatul la primul nivel,scăpă cârpa cu care ștersese o masă de îndată ce își văzu stăpânul.Se trase înapoi,făcu o plecăciune și bâlbâi un salut.Era o femeie agitată,care tremura la simpla lui vedere.Connor nu putea înțelege de ce.Îl servea de peste un an și,în tot acest timp,nu ridicase nici măcar o dată vocea la ea.

-Netta,du-te sus și spune-i soției că doresc să stăm de vorbă.

-Să o trezesc dacă doarme,stăpâne? Connor clătină din cap.

-Nu,e încă prea devreme.Dacă nu-ți răspunde imediat,las-o în pace.Încearcă să nu faci gălăgie,adăugă el.Văduva tatălui meu e foarte obosită.

Servitoarea se împiedică de două ori în graba ei de a părăsi încăperea.În timp ce așteptă,Connor umblă de-a lungul și de-a latul camerei goale,cu gândul la explicația pe care urma să i-o dea Brennei.Știa că ar fi trebuit să-și ceară scuze pentru comportamentul lui din noaptea precedentă.Totuși,nu intenționa să facă asta,peptu simplul motiv că nu avea nici un rost.Nu spusese nimănui vreodată că îi părea rău și nu avea de gând să înceapă acum.

Tocmai aprinsese focul în vatră,când Netta se întoarse cu vestea că Lady MacAlister nu era sus.Îi porunci să trimită servitori afară ca să o caute și își reluă plimbatul.Remarca lui Quinlan despre împărtășirea informațiilor cu soția sa îl surprinsese și se găsi întrebându-se dacă Alec îi spunea vreodată lui Jamie ce simțea în legătură cu problemele neliniștitoare.Nu,bineînțeles că nu.Bărbații nu spun,nu? Clătină din cap cu dezgust.Căsătoria îi complica viața.Ar fi trebuit să înțeleagă asta înainte să se însoare.Era prea târziu să se răzgândească și acum,că ea îi aparținea,era suficient de sincer să recunoască faptul că Brenna nu avea să renunțe niciodată la el.Se înfuria numai închipuindu-și-o cu oricine altcineva.Asta însemna că îi plăcea să fie împreună cu ea? Pe cine încerca să păcălească? O plăcea la nebunie,mai mult decât crezuse vreodată că era posibil. Chiar și acum,era încordat anticipând momentul în care avea să-și facă apariția. Gândurile acestea îl speriau.Se purta la fel de nerăbdător ca un soldat tânăr ce încearcă să-și impresioneze comandantul.Căsătoria îl înmuiase,iar dacă nu era

atent,risca să se îndrăgostească de Brenna.Știa exact ce urma să se întâmple atunci.Avea s-o piardă.Cu atâta durere,nu merita să o iubească.

Crispin intră să anunțe sosirea lordului Kincaid,însă Alec era deja alături de el.Cei doi bărbați privesc mersul agitat al lui Connor.Peste o clipă,Quinlan li se alătură și se înclină în fața lordului Kincaid,după care își îndreaptă atenția spre stăpânul său,constatând că acesta nu-și observase încă fratele.Nu-i stătea în fire să fie atât de preocupat,dar Quinlan era sigur că se gândea la Lady Brenna.

Alec nu găsi deloc amuzantă neatenția fratelui său.În cele din urmă,acesta coborî cu picioarele pe pământ.

-Ai de gând să-1 anunți pe fratele meu sau nu,Crispin?

-Omul așteaptă să te uiți la mine,răbufni Alec.Dacă întorci spatele unui bărbat, poți să fii ucis.

-Dacă întorc spatele unui membru de familie săvârșesc o necuviință,nu mă pun în pericol.Connor înainta,făcu o plecăciune în fața lui Alec și rosti: Prezența ta mă onorează,milord.

-Manierele tale necesită încă îmbunătățiri.

-Am învățat tot ce știu de la tine.Văd că cineva te-a înfuriat,din moment ce porți sabia.

-Sunt furios,replică Alec.Oamenii mei așteaptă în curte.Mergem să pedepsim un individ care a cutezat să mă sfideze și vreau să mă însoțești.

-Bineînțeles.Alec constată mulțumit că fratele lui acceptase fără să cunoască numele celui pe care aveau să-1 târască afară din ascunzătoare.Presupuse cu trufie că loialitatea necondiționată a lui Connor se datora modului în care el îl crescuse.Străbătând încăperea cu pași mari,îl lovi pe fratele său la umăr în drum spre masă și se așeză pe singurul scaun cu spătar înalt disponibil.Îi făcu semn lui Connor să ia loc pe banca de alături.

-Dawson nu pare să priceapă că vorbesc serios.Fetițo,adu-mi niște apă,îi strigă slujnicei aflate în preajmă.Tânăra se uită înnebunită de jur împrejur.Connor crezu că era în căutarea unui loc unde să pună obiectele pe care le ținea în mână. Nu apucă să-i spună să le lase pe trepte,că aceasta veni în goană,se înclină în fața lui și le puse pe masa de lângă el.Știu ce erau înainte ca ea să-i explice.

-Am trimis trei servitori s-o caute afară pe milady,stăpâne,dar tot ce au găsit până acum sunt obiectele pe care le-a scăpat în urma ei.După ce îl servesc pe lordul Kincaid,îmi spuneți vă rog ce ar trebui să fac cu lucrurile doamnei?

Connor dădu din cap uluit.

-Lasă-le aici,Netta.Slujnica făcu o nouă plecăciune.Connor observă că mâinile îi tremurau când puse pocalul și urciorul în fața lui Alec,lucru care nu-l surprinse deloc.Fratele lui mai mare intimidă femeile încă și mai mult decât el.

-Ți-ai rătăcit nevasta? îl întrebă prietenos Alec.

-Bineînțeles că nu,răspunse el.Fratele său nu terminase să-l tachineze.Se întinse și o luă o panglică galbenă.

-Ce avem aici?

-Vezi și tu că e vorba de o traistă,o panglică și un pumnal.Sincer,Alec,nu știu cum reușește.Parcă nici picioarele nu poate să și le țină în pantofi în timp ce merge.Își pierde mereu lucrurile și ridică de pe jos altele.Nu știu cum o voi convinge să fie mai atentă.Alec găsi neglijența Brennei foarte amuzantă.Râse pe socoteala fratelui său,după care îi sugeră să pună un cufăr în sala mare pentru ca slujitorii să poată depozita obiectele lăsate în urmă de ea.

-Cu permisiunea ta,mă voi ocupa de sarcină,strigă Crispin de la intrare.

-Dorești să-ți caut soția? se oferă Quinlan.

-Am vrea mai degrabă să veniți încoace,spuse Alec.Ce avem de discutat vă va interesa pe amândoi.Așteptă până când războinicii se așezară vizavi de Connor, după care îi informă: Vom fi plecați timp de o săptămână sau două.Dawson și soldații lui se ascund în munți și va fi nevoie de timp să-i scoatem afară.

-Nu pari să te grăbești,observă Connor.

-Dawson nu pleacă niciunde.Prostul crede că e în siguranță,adăugă Alec clătănând din cap.Nu pot să-mi imaginez cum i-a venit o asemenea idee.

-Câți sunt cu el? întrebă Crispin.

-Nu le știu precis numărul.Quinlan,este de datoria ta să păzești fortăreața în timp ce stăpânul tău este plecat?

-Da,milord.

-Dublează numărul de santinele de-a lungul perimetrului și pe ziduri.

-Am dat deja ordinul,Alec.Nu trebuie să-ți faci griji,spuse Connor.

-Te aștepti la probleme? se interesă Crispin.

-Alec se așteaptă întotdeauna la probleme,și la fel și noi,răspunse Connor.

-Umblă vorba că MacNare a înnebunit de furie când a aflat că i-ai luat mireasa.Oamenii din escorta ei l-au convins că ea te-a însoțit de bunăvoie,iar acum o învinovățește pe Brenna la fel de mult ca pe tine.

-Ea nu are nici o vină,izbucni Connor.Quinlan se arată neîncrezător.

-Soldații ei au mers la MacNare în loc să se întoarcă la baronul lor? Ce negliobi!

-Nu s-au dus din proprie inițiativă, îl lămuri Alec. Imagina-ți-vă situația neplăcută în care se găsea MacNare. Erau cel puțin o sută de rude și oaspeți care veniseră să sărbătorească nunta alături de el. Își așteptase mireasa cu o seară înainte și, cum ea n-a venit, a trimis trupe suplimentare s-o întâmpine. Mi s-a spus că a fost umilit în fața invitaților. La naiba, Quinlan, nu e nimic amuzant aici!

-Mi se pare comică umilirea lui MacNare, recunosc oșteanul.

-La fel și mie, spuse Connor.

-Și mie, întări Crispin.

Cei trei frați de cruce își arătau reciproc o loialitate absolută. Deși Alec înțelegea legătura strânsă dintre ei, știa că se impunea să-i sancționeze pentru atitudinea lor; pe de altă parte, să-i critice pentru că se bucuraseră de rușinea pățită de MacNare ar fi fost o dovadă de ipocrizie. Râsese strașnic pe socoteala lordului, dar nu avea de gând să recunoască asta în fața fratelui său. Voia acum să atenueze puțin dușmănia dintre Connor și MacNare, nu s-o încurajeze.

-Înțeleg ce simțiți fiecare dintre voi față de MacNare. Am foarte puțină simpatie față de acest om, recunosc, dar încă trebuie să mă convingeți că el și tatăl lui au fost implicați în moartea tatălui tău, Connor. Ridică mâna ca să-l împiedice pe Crispin să-l întrerupă și urmă: îți aduc aminte că, până nu-mi aduci dovezi de netăgăduit, sabia lui Donald MacAlister rămâne pe peretele meu, unde am pus-o în ziua în care ai intrat în casa mea, și nici unul dintre voi nu-l va ucide pe MacNare. M-am făcut suficient de clar?

-Da, răspunse Connor. Ești stăpânul meu și îți vom onora dorințele tot timpul.

-Bineînțeles că o veți face. Connor abia dacă reușea să-și țină furia sub control.

Deși ar fi putut să-și exprime opinia oricând ar fi simțit nevoia, să-și contrazică fratele în fața lui Quinlan și Crispin ar fi fost o greșeală, căci ar fi subminat poziția acestuia.

-Ai încheiat lista îndatoririlor noastre față de tine? se interesă el.

Alec îi aruncă o privire aprigă.

-Ți-am promis, cu mult timp în urmă, că nu-l voi omorî pe MacNare deoarece, dacă și când vei găsi dovada că este vinovat, acel drept îți aparține. Totuși, nu am promis că am să te las să trăiești, Connor. Nu mă provoca din nou. După un schimb de priviri elocvent, seniorul continuă: Dumnezeu mi-a dat sarcina imposibilă să vă țin pe toți trei în viață și am acceptat responsabilitatea în momentul în care v-am luat pe fiecare în casa mea. Erați pe jumătate morți și mi-ați ținut soția trează o săptămână, cât timp și-a făcut griji pentru voi.

Încă nu v-am iertat pentru asta.

-Îmi amintesc, murmură Connor. Mi-ai spus că nu mă vei lăsa să mor.

-Iar tu mi-ai cerut ritos să merg în căutarea celorlalți,râse Alec.Scoase un oftat lung,teatral.Ai încercat încă de atunci să-mi dai ordine.Îți amintești că m-ai făcut să-ți promit că nici Quinlan și nici Crispin nu vor muri? Nu,bineînțeles că nu.Nu pot întoarce trecutul pentru tine,dar pot să fac ceva în legătură cu prezentul.Am niște informații pe care le-ai putea găsi folositoare.Unul dintre soldații englezi i-a spus lui MacNare că Brenna plănuise sosirea ta.Nu e adevărat,nu?

-Nu,nu e.

-Și zici că nu ai obligat-o.

-Nu,nu am obligat-o.

-Ai omis câteva detalii destul de importante când mi-ai anunțat căsătoria.

-Cum ar fi? Alec nu răspunse imediat la întrebarea lui Connor.

-Doi oameni de-ai lui MacNare au plecat cu trei dintre soldații englezi.Se îndreaptă spre proprietatea baronului Haynesworth.

-Cine este baronul Haynesworth? se interesă Crispin.

-Tatăl Brennei.

-Erau doisprezece soldați care o escortau pe milady,își aminti Quinlan.

-Au mai rămas trei.Lui MacNare nu-i place să primească vești proaste.Îl consideră responsabil pe tatăl Brennei pentru creșterea unei fete independente și va cere despăgubiri serioase.Nu-l cunosc pe baron și,prin urmare,nu pot să prevăd cum va reacționa când va auzi că alianța lui s-a rupt,dar știu ce aș face eu dacă m-aș fi așteptat ca fiica mea să se mărite cu un bărbat și ar fi sfârșit nevasta altuia.M-aș duce s-o caut ca să aud adevărul de la ea.

-Cu alte cuvinte,crezi că e posibil ca baronul să-și conducă trupele aici.

-E posibil.Connor ridică din umeri.

-Dacă se întâmplă,se întâmplă.

-Ce vei face dacă tatăl ei te provoacă?

-Nimeni nu o ia de lângă mine.Nimeni.Nu ridicase vocea,dar puterea din spatele fiecărui cuvânt era ușor sesizabilă.

-L-ai omorî? întrebă calm Crispin.

-Probabil soția mea s-ar supăra dacă aș face-o,mormăi Connor.

-Probabil? se miră Alec.Bineînțeles că s-ar supăra.

-Nu aș lăsa răzbunarea să ajungă până acolo.Voi aștepta să văd ce face tatăl ei.

Alec dădu aprobator din cap,satisfăcut de atitudinea chibzuită a fratelui său.

-Nu i-aș pomeni despre asta Brennei,căci nu ai motive să o neliniștești.Cu toate că mi se pare bizar,am învățat,privind-o pe soția mea,că femeile sunt înclinate să se îngrijoreze în legătură cu fiecare lucru minor.Jamie a fost foarte mâhnită când

a auzit ce i-a făcut MacNare calului Brennei. Adevărul e că și pe mine m-a scârbit joshnicia asta. Din păcate, Jamie insistă să audă fiecare detaliu de la Hugh.

-Lordul Hugh a venit la tine? întrebă Quinlan.

-Trebuie să fi călărit întreaga noapte, comentă Crispin.

-Nu, a ajuns azi-noapte târziu. Una dintre santinelele mele i-a deschis drumul.

Hugh era într-o stare foarte proastă, dar odată ce a băut suficientă bere ca să se calmeze, a fost capabil să-mi spună câteva știri interesante. După cum știi, s-a opus mereu unirii cu MacNare sau cu tine. Cu mult timp în urmă, a venit la mine cu rugămintea să-l protejiez în eventualitatea în care unul din voi ar fi încercat să folosească forța la adresa lui. L-am asigurat că fratele meu nu ar face niciodată așa ceva, și sunt sigur că l-am convins. Nu i-am putut da aceeași asigurare și în privința lui MacNare. Hugh vrea să trăiască în pace. Bunicul și tatăl lui au stăpânit întinderea aceea mică și neînsemnată de pământ dintre tine și dușmanul tău, ceea ce îl pune într-o poziție foarte dificilă, deoarece are mult mai puțini soldați decât oricare din voi. Hugh nu a ridicat niciodată mâna împotriva altui om și nici nu l-a amenințat pe nedrept; prin urmare, am fost de acord să-i ofer sprijinul meu. E un bătrân care nu vrea să facă nici un rău, Connor, și nu voi accepta să fie prădat.

-I-am oferit protecția mea, Alec.

-Știu, dar, dacă ar fi acceptat, oamenii lui ar fi fost măcelăriți de către MacNare în secunda în care ți-ai fi întors spatele. Regele are o simpatie aparte pentru bătrân și ar fi dezamăgit dacă i s-ar întâmpla ceva regretabil. I-am explicat toate acestea lui MacNare și i-am spus că, în calitate de mijlocitor al regelui, mă voi asigura că Hugh își păstrează neatârnia.

-MacNare a făcut presiuni asupra lui?

-A făcut. Hugh a mers la proprietatea lui MacNare deoarece fusese invitat să participe la nuntă, dar bătrânul nu a scăpat de acolo suficient de repede, așa că a fost obligat să asiste la metodele dezgustătoare ale lui MacNare de a-i lichida pe cei care l-au înfuriat.

-Soldații englezi, completă Crispin.

-Cei nouă oameni au fost uciși în același mod în care a fost ucis calul stăpânei? Alec îl privi țintă pe Connor în timp ce dădea încet din cap.

-E de prisos să spun că Hugh a fost cutremurat de ceea ce a văzut. Sper din tot sufletul ca Brenna să nu afle niciodată despre soldați. Speranța lui se dovedi falsă, căci Brenna auzise deja fiecare cuvânt pe care îl rostiseră. Intrase pe ușa din spate și, auzind vocea lui Alec, se oprise pe hol să-și aranjeze înfățișarea, înainte să meargă să-l salute. Nu intenționase să tragă cu urechea până când nu-și auzise

rostit numele. Atunci rămăsese pe loc, pentru că voia să afle de ce vorbeau despre ea și știa că discuția ar fi luat-o pe un alt făgaș în momentul în care li s-ar fi alăturat. Nici Alec și nici Connor nu vorbeau șoptit, dar vocile lor joase indicau seriozitatea subiectului. Era conștientă că nu proceda corect, însă nu-i păsa.

Fu aproape să se dea de gol când Alec povesti ce se întâmplase cu nouă dintre soldații tatălui ei. Era atât de dezgustată de scena cumplită pe care și-o imagină, încât se îndoii brusc, săgetată de un junghi în stomac. O rugăciune pentru sufletele victimelor o ajută să-și mai vină în fire. Jură că mai târziu, când va fi singură în dormitor, avea să îngenuncheze și să-l roage pe Dumnezeu să le primească la El. După aceea avea să-i mulțumească fierbinte pentru că i-l trimisese pe Connor. Dacă nu ar fi sosit s-o salveze, acum ar fi fost măritată cu Satana. Gândul o cutremură atât de tare, încât se chirci din nou.

Curiozitatea față de discuția din salon o opri să izbucnească în plâns. Se forță să fie atentă, spunându-și că putea plânge cât poftea de îndată ce rămânea singură.

-Deși are în spate atâția ani, Hugh e un naiv incurabil, spuse Alec. Era deja foarte afectat în momentul în care s-a întors acasă. Iar în dimineața următoare unul dintre oamenii lui a venit să-i spună că iapa Brennei fusese lăsată la granița lui cu un mesaj prin care MacNare îi cerea ca rămășițele să fie duse la tine,

Connor. Hugh era sigur că vei dori să le vezi. Știai că MacNare le-a numit un dar?

-Da, răspunse Connor.

-Și atunci Hugh a pornit într-un suflet către tine, conchise Quinlan clătinând din cap.

-Aș dori să aduc în discuție un alt subiect. Cu siguranță nu e la fel de important, dar mi-am adus aminte de un comentariu făcut de Hugh.

-Și anume?

-Hugh a auzit de la unul dintre soldații englezi că Brenna era o copilă când ți-a cerut să te căsătorești cu ea. Ai uitat să menționezi asta. Acum, vreau să-mi spui din nou că nu ai sfidat ordinul meu să îl lași pe MacNare în pace.

Alec tocmai dăduse cu pumnul în masă când Brenna îl strigă.

-Bună ziua, Lord Kincaid. Ce plăcere să te revăd!

Într-o secundă, expresia lui Alec se schimbă de la încruntare la ceea ce i se păru ei un zâmbet sincer. Quinlan și Crispin lăsau impresia că erau ușurați să o vadă. Îi aruncă o privire scurtă lui Connor, observându-i atitudinea meditativă, apoi se întoarse la oaspetele lor. În entuziasmul ei, îl prinse de mână ca să-i arate cât de fericită era să-l revadă, însă își dădu seama imediat de greșeală și îi dădu repede drumul.

Alec,deopotrivă surprins și încântat de gestul de afecțiune,îi reținu mâna într-a lui.

-Plăcerea e de partea mea,Brenna.Cum te simți astăzi? întrebă el,studiindu-i copcile de pe frunte.

-Mă simt foarte bine,mulțumesc.Cum altfel,când e o zi atât de frumoasă?

-Plouă,îi aminti Crispin.

-Ploaia s-a oprit,răspunse ea.Te rog să iei loc.Am întrerupt o întâlnire importantă? îmi cer scuze dacă e așa.Jamie e cu tine,stăpâne?

-E acasă,zise Alec eliberându-i mâna.

-Îmi pare rău să aud asta.Sper că o vei aduce data viitoare când ne vizitezi.După o a doua rugămintă să ia loc,bărbații se conformară.Brenna merse la Connor,îl așteptă să se așeze și își puse mâna pe umărul lui.Gestul nu era menit să arate afecțiune,ci să-i demonstreze lui Alec loialitatea față de soțul ei.Soția este bine? întrebă ea.

-Presupun că da,răspunse el cu privirea îmblânzită de gândul la scumpa lui Jamie.Nu vorbește cu mine în acest moment.

-Vai,dragă,șopti Brenna.

-Jamie poate fi la fel de încăpățânată ca soțul ei,observă Connor.

-E adevărat,recunosc Alec cu un rânjel.E supărată deoarece nu o las să meargă la Mary Kathleen.I se apropie sorocul,îi explică el Brennei.Și pentru că e la prima naștere,Jamie crede că prezența ei o să-i fie de ajutor.

-Lady Kincaid este cunoscută drept o tămăduitoare pricepută,interveni Quinlan.

-Stăpâne,nu pot să nu mă întreb de ce nu ai lăsat-o pe Jamie să meargă la Mary Kathleen,spuse Brenna.Connor fu surprins că soția lui tocmai ceruse o explicație.Știa că nu era o dovadă de sfidare,ci o simplă curiozitate.Mai târziu avea să-și lămurească fratele că nu se putea abține să nu-și exprime gândurile, fără a însemna că îi pusese la îndoială decizia.Alec nu păru însă deloc descumpănit.

-Exact asta mi-a spus și Jamie.Nu pot să mă sustrag celorlalte îndatoriri ale mele și nu-mi voi lăsa soția să meargă fără mine.Va încerca să-mi sfideze ordinele, evident,de îndată ce va înțelege că nu poate să mă convingă.

-Soția mea nu m-ar sfida niciodată,anunță Connor.Nu e așa,Brenna?

-Sunt sigură că m-ai lăsa să merg,răspunse ea.

-Nu,nu te-aș lăsa.

-Atunci,pentru binele fiicei noastre,voi găsi o cale de a proceda cum trebuie fără să te sfidez,Connor.

-Ești atât de inteligentă? râse Alec.

-Îmi place să cred că sunt,milord.Am fost opt copii acasă,și am învățat că trebuie să fiu inteligentă dacă vreau să realizez ceva.Crezi că mă laud degeaba? i se adresa ea lui Quinlan,auzindu-i chicotitul.Mi-am propus să-l am pe Connor drept soț și,după cum se vede,am reușit.Toți izbucniră în râs,cu excepția lui Connor,care părea exasperat.Tensiunea crescuse destul ca ea să-i lase să-și continue discuția,dar,pe când voia să se retragă,Alec se răzgândi.

-Tocmai am întâlnit un prieten de-al tău,Brenna.Te simpatizează foarte mult și se consideră apărătorul tău.Quinlan luă poziție în numele lui Connor,căci era insultător ca vreun alt bărbat să se considere vrednic de a fi apărătorul stăpânei sale.

-Connor își protejează soția.Cine este acest bărbat care îndrăznește să-l provoace?

-Da,Connor este apărătorul lui milady,mormăi Crispin.Brenna nici măcar nu încercă să-și ascundă jignirea.

-Sunt mai mult decât capabilă să am grijă de mine,mulțumesc.Dintr-un anumit motiv,toți bărbații găsiră opinia ei foarte amuzantă.Ea hotărî să pretindă că nu se simțise ofensată.Cine este acest prieten?

-Părintele Sinclair.Quinlan păru rușinat.

-Dacă ai fi menționat că era vorba de un preot,n-aș fi intervenit,Lord Kincaid.

-Îți cântă osanale,Brenna,continuă Alec ignorându-l pe oștean.

-De ce a venit la tine? întrebă Connor.

-I se poruncise să-l înlocuiască pe Murdock.Nu pot să-l las să stea,bineînțeles,căci încă jelim dispariția lui Murdock.Nu i-am spus încă,deoarece mă grăbeam să plec astăzi,dar o să primească hrană și adăpost până când mă întorc acasă și atunci o să-l alung.Măcar atât pot face,adăugă el ridicând din umeri.

-Cum poți să-l refuzi,milord? izbucni Brenna.Păru surprins de întrebarea ei.

-Nu va fi dificil.

-Dar de ce vrei să-l alungi?

-De ce? Pentru că nu-l vreau.De fapt,sunt înțelegător.Dintr-un anumit motiv,pare stânjenit de mine.

-Părea nervos și în prezența lui Connor,observă Quinlan.

-Nu-mi vine să cred ce aud,se bâlbâi ea.Preoții sunt cei mai importanți oameni din ținutul acesta.Așa mi-a spus Connor.

-Da,atâta timp cât își înțeleg limitele puterii.Sinclair,la fel ca ceilalți preoți de aici,este protejat și lăsat în pace.

-Atunci,de ce l-ai alunga?

-Pentru că nu-l vreau,explică pentru a doua oară Alec.

-Îl vreau eu,lăsă ea să-i scape.

-Nu poți să-1 ai,se răsti Connor.

-Chiar vrei să ai un preot care să trăiască aici? întrebă Alec.

-Nu,răspunse Connor.

-Da,rosti Brenna în același timp.

-Dorința îți este îndeplinită,Brenna,o informă Alec rânjind,îl voi trimite pe Sinclair aici de îndată ce eu și Connor ne întoarcem.

-Alec! îl avertiză Connor.

-Nu pot să-ți refuz soția.Brenna,trecând cu vederea încruntarea lui Connor,le mulțumi ambilor frați pentru că-i îndepliniseră rugămintea și se grăbi să plece înainte ca soțul ei să-i amintească că nu făcuse nici pe departe așa ceva.

-Vă las să vă întoarceți la discuția voastră importantă,spuse ea.Cu permisiunea voastră,mă voi duce la îndatoririle mele.

-Nu ai nici o îndatorire,o atenționa Connor.

-Ba da.Trebuie să merg afară să găsesc locul perfect.

-Locul perfect pentru ce? vru el să știe.

-Pentru capelă,bineînțeles.Părintele va trebui să aibă una.Prea târziu,își dădu seama că nu ar fi trebuit să aducă vorba despre planul ei.Connor arăta ca și cum ar fi vrut să-i sugrume atât pe ea,cât și pe fratele lui.

Totuși,nu-i spuse că nu putea să meargă mai departe cu intențiile sale; de fapt, nu-i spuse nici un cuvânt.Probabil că încă nu avea încredere în propriul glas,iar ea spera că până la finalul întâlnirii avea să uite cu totul despre asta.Cu puțin noroc,capela avea să fie gata înainte ca el să-și amintească.

-Ți-a făcut plăcere să-ți exerciți puterea asupra mea,Alec?

-Enorm,replică fratele lui cu un rânjet satisfăcut,după care i se adresă Brennei: Poți să pleci.Tânăra femeie era la jumătatea salonului când o rugă să se oprească.Erai un copil isteț?

-Mi s-a spus că eram.

-Erai mică atunci când i-ai cerut fratelui meu să se însoare cu tine?

Brenna își împreună mâinile,prefăcându-se că se gândea la răspuns.

-Nu-mi amintesc exact vârsta.

-Spune-mi aproximativ,porunci el.

-Eram doar puțin mai mare decât este Grace a ta acum.Probabil aveam cinci sau șase ani.Da,cam atât aveam când l-am cerut prima dată de soț,dar,dacă îți amintești,l-am cerut de trei ori.Nu sunt numai isteată,milord,sunt și tenace.Însă curiozitatea ta mi se pare ciudată,căci îmi aduc aminte că am purtat aceeași conversație când ți-am fost prezentată prima oară.Știu că am dat asigurări că nu

am fost forțată.Sunt foarte fericită să fiu soția lui.Cum aş putea să nu fiu? îmi dorisem asta de atâta timp! Dumnezeu,unde îmi sunt manierele? Ar fi trebuit să te întreb cum se simte Grace.

-E bine,răspunse Alec.

-S-a speriat zdravăn ieri,sper că nu a avut coșmaruri azi-noapte.Știi,e chiar remarcabil,acum că mă gândesc la ăsta.Dumnezeu are cu siguranță planuri mari pentru fiica ta.Reușise să-i stârnească curiozitatea.Nu ar fi putut spera mai mult.

-De ce crezi asta?

-O știu,se laudă ea.Dumnezeu a avut grijă să fiu în casa ta astfel încât să pot ajunge la ea la timp.Grace ar fi suferit răni cumplite dacă nu aş fi fost acolo să o prind.A căzut pe acele scări cu capul înainte și cu siguranță și-ar fi rupt gâtul.

Poate consideri că sunt nesăbuită să cred că a fost mâna lui Dumnezeu,dar eu tot cred,și nu pot să nu mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă m-aș fi măritat cu MacNare,în loc de Connor.Grace s-ar fi simțit bine astăzi? Vai,ascultă-mă cum vorbesc fără încetare,iar voi încă aveți lucruri serioase de discutat.Sper că momentul când l-am cerut și toate celelalte întrebări despre motivele soțului meu de a se căsători cu mine au primit răspunsuri satisfăcătoare.Se înclină în fața seniorului și se îndepărtă.Nu se putu abține să nu mai adauge un ultim comentariu,fără a se mai deranja să se întoarcă: Domnul lucrează pe căi neștiute. Eu,una,nu m-aș îndoi de El.Nici unul dintre bărbați nu rosti vreun cuvânt multă vreme după plecarea ei.Se holbau spre ușă,meditând la ceea ce spusese.Alec fu primul care zâmbi.

-Soția ta tocmai m-a pus într-o situație penibilă,și știi ce cred? A făcut-o anume. Cât de mult crezi că a auzit din conversația noastră?

-Tot,răspunse Connor fără ezitare.

-N-ar fi trebuit să asculte pe la colțuri.

-Nu,n-ar fi trebuit.

-Ar trebui să fiu mânios pe ea.

-Așa e.

-Atunci,de ce îmi vine să râd? Nu va mai fi nici o discuție despre sfidarea la adresa mea,deoarece am hotărât să accept ceea ce mi-a spus Brenna.Sunteți evident meniți unul altuia.

-Nu te-am sfidat,Alec.Mi-ai ordonat să opresc incursiunile și asta am făcut.Nu mă poți obliga să-mi respect promisiunea acum că știi despre calul Brennei.

-Ba pot,dar n-o voi face.Fă ce vrei ca răzbunare,atâta timp cât e pe potrivă cu ce i s-a întâmplat iepei.Alec obținu încuviințarea fratelui său înainte să părăsească salonul.Ești căsătorit cu o femeie foarte isteată,roști el în încheiere.

Ai face bine să îți minte asta. Connor nu-i luă în serios sugestia și doar mai târziu, prea târziu, învătă să o regrete. Greșeala avea să-l coste scump.

CAPITOLUL 10

Lady Brenna nu primi deloc bine vestea că fusese mutată într-un alt dormitor.

Soțul ei nu se deranjase să o informeze de decizia lui, iar Quinlan își dorea cu feroare ca sarcina neplăcută de a-i da toate explicațiile să fi căzut pe umerii altcuiva, nu pe ai lui. Bănuise că se va simți rănită și încercase să rămână singur cu ea ca să-i explice, astfel încât să aibă intimitate în eventualitatea că devenea stânjenită, dar grija stăpânei sale pentru hainele ei dispărute îi distruse planul; prin urmare, trebui să transmită știrea în fața mamei vitrege a lui Connor.

Lady Brenna nu se înfurie din cauza poruncii lui Connor, ci fu devastată.

Quinlan, impresionat peste măsură, se prefăcu anevoie că nu-i observa suferința.

Comportamentul nemilos al stăpânului său îl mânie într-atât, încât plănuia să-l anunțe că prefera să fie torturat decât să mai fie nevoit vreodată să-i dea asemenea vești dezamăgitoare tinerei domnițe. Mila pe care o văzu Brenna în ochii lui îi desăvârși umilința. Euphemia, atentă, se îndepărtă, cu scuza că dorea să ia ceva din dormitorul ei. Forțându-se, Brenna izbuti să-și revină în fire.

-Pot să merg să-ți aduc ceva, Lady MacAlister? Presupuse că Euphemia nu o auzise din moment ce nu-i răspunse imediat, așa că se întoarse din nou la Quinlan: îți mulțumesc pentru lămuriri. Disperat să spună ceva care să-i înviorze starea de spirit, oșteanul lăsă să-i scape primul gând vesel care îi trecu prin minte.

-Deci, vezi, milady, lucrurile tale nu au fost aruncate, cum ai bănuț. Cu siguranță ești ușurată.

-Da, bineînțeles că sunt ușurată. Connor ți-a spus de ce voia ca eu să mă mut?

-Nu, milady, nu mi-a spus.

-Unde este el acum?

-A plecat la vânătoare cu fratele lui.

-De cât timp?

-Au părăsit sala mare acum un minut.

-Deci aș putea încă să-l prind?

-Dacă te grăbești. Fugi spre ușă să o deschidă, însă, la cât era de grea, n-ar fi reușit s-o clintească fără ajutorul lui Quinlan, pe care îl primi imediat.

Războinicul o urmă pe trepte, dar nu și de-a lungul curții, își imagina că scopul Brennei era de a-și face soțul să se răzgândească. Se înșela, căci nu aceasta era intenția tinerei femei. Mergea pur și simplu să-l anunțe ce credea despre decizia

lui.Fugi până la grajduri, strigând „*Bună ziua, doamnelor*”, în timp ce trecea pe lângă mamele care își scoteau copiii la aer curat.

Din cauza ritmului alert răsufla anevoie. Când îl observă pe Alec călare la baza dealului, îi făcu agitat cu mâna în loc să aștepte să-și recapete respirația pentru a-l saluta. Interiorul grajdurilor era tapisat cu umbre. Se forță să zâmbească în secunda în care își zări soțul. Connor stătea alături de bidiviul pe care alesese să-l călărească, ajustându-și căpăstrul în timp ce grăjdarul încerca să calmeze armăsarul pe care stăpânul lui îl alegea de obicei. Acela făcea ditamai gălăgia, lovin-du-și copitele de spatele grajdului, iar curând l-ar fi distrus dacă nu era oprit, însă soțul ei nu părea dispus să ia vreo măsură.

Brenna înainta lent spre el, blocându-i anume calea spre ieșire.

-Îmi acorzi, te rog, un moment din timpul tău, milord? întrebă ea cu glas dulce ca mierea și un zâmbet pe măsură.

-Nu poate să aștepte până mă întorc? replică el fără a se deranja s-o privească.

-Nu sunt sigură. Te vei întoarce înainte de căderea nopții?

-Nu. Abia mai putea să-și mențină surâsul pe chip, dar grăjdarul o privea cu atenție, și era hotărâtă să nu-l lase să afle ce gândea cu adevărat. Nici pe Connor, desigur, până când nu era pregătit să-i ofere atenție deplină. Nu voia ca el să rateze vreun cuvânt.

-Davis, ce e în neregulă cu armăsarul meu? întrebă el.

-Nu știu, stăpâne. Era bine până când ai venit.

-Cred că e supărat, sugeră ea.

-Știu că e supărat, Brenna. Deveni mai rigidă, ca răspuns la atitudinea lui condescendentă.

-Da, bineînțeles că știi. E supărat pentru că nu-i acorzi deloc atenție.”*Nici mie*”, continuă ea în gând. Armăsarul tău nu vrea să fie lăsat de izbeliște. Dacă vei merge la grajdul lui și-l vei lua de dârlogi, sunt sigură că se va liniști.

-Aș fi curios să văd dacă asta merge, mărturisi Davis, zâmbindu-i stăpânei sale. Milady ar putea să aibă dreptate.

-Sper să am, răspunse ea pe un ton atât de dulceag, încât se temu că avea să i se facă rău.

-Brenna, te-ai îmbolnăvit cumva? se interesă Connor. Vocea ta sună nefiresc.

-Mă simt bine, dar îți apreciez grija. Mușchii feței o dureau de la atâta zâmbit, dar se consola cu gândul că, peste câteva minute, eforturile ei aveau să dea roade.

-Nu am timp pentru asemenea fleacuri, mormăi soțul ei, însă făcea doar pe grozavul, căci îi urmă sfatul de îndată. Așa cum prevăzuse ea, armăsarul încetă imediat să se mai agite și veni să-și frece botul de mâna lui Connor pentru o

mângâiere afectuoasă.

-Va trebui să-1 iei,spuse ea.Altfel,îi vei răni sentimentele.

-Are nevoie să se odihnească.În plus,caii nu au sentimente.Simțea întotdeauna nevoia să o contrazică? Brenna începu să se roage,sperând să i se domolească pofta de a zbiera la el.Connor luă din cui căpăstrul armăsarului și îi spuse lui Davis să ducă înapoi calul pe care îl alesese inițial,după care,cu brațele încrucișate și umărul sprijinit de perete,catadicsi să o privească.Nu rosti nici un cuvânt până când Davis nu părăsi grajdul.

-Ce anume vrei? întrebă el nerăbdător.

-Mă întrebam de ce nu ți-ai luat rămas-bun de la mine.Unde mergi?

Tremurul din vocea ei era primul indiciu că era supărată.Connor intuia motivele.Brenna se așteptase la o scuză în acea dimineață,însă nu primise,ba mai mult,cum era o femeie inteligentă,înțelesese că nu avea să primească niciodată. Concluzia ei era corectă,desigur,căci el nu avea nici o intenție să-și ceară iertare pentru purtarea sălbatică din noaptea precedentă.Mutarea ei într-un alt dormitor era felul lui de a-și cere scuze.O femeie isteată și-ar fi dat seama de asta imediat și ar fi fost recunoscătoare și ușurată.Brenna nu părea să fie nici recunoscătoare, nici ușurată,ceea ce nu putea să însemne decât că nu aflase încă de gestul lui mărinimos.Connor nu avea timp să-i explice acum,deoarece.Alec îl aștepta.Dacă voia o explicație la întoarcere,avea să-i faca pe plac.

-De obicei nu-mi iau rămas-bun.

-Acum ești căsătorit și ar trebui întotdeauna să-ți iei rămas-bun de la soția ta.

-Ce alte instrucțiuni dorești să-mi dai?

-Plănuiai să te întorci?

-Trăiesc aici,Brenna.Sigur că mă voi întoarce.Acesta este motivul pentru care mă reții?

-Nu,voiam să discutăm despre altceva.Aș aprecia dacă nu m-ai întrerupe înainte să termin.

-Vrei să spui odată? se răsti el pe un ton care o făcu să scrâșnească din dinți.

-Tocmai am aflat că m-ai mutat într-un alt dormitor și sunt convinsă că vrei să-mi cunoști părerea despre asta.Mai întâi,aș dori permisiunea ta să vorbesc liber.

-Nu trebuie să-mi ceri permisiunea să vorbești liber când suntem singuri.

Spune-mi orice vrei,dar fă-o repede.

-Așa o să fac,promise ea cu o șoptă răgușită.

-Nu poți să aștepti cu mulțumirile până mă întorc? Ce dracu e în neregulă cu pleoapa ta? Zvâcnește.Brenna hotărî să-și ignore soțul o clipă.Privi peste umăr

pentru ultima oară,să măsoare distanța până la ușă,și,văzând că deschizătura pe unde se putea refugia era imediat în spatele ei,trase aer în piept.Deoarece trebuia să fugă în cea mai mare grabă,se pregăti ridicându-și poalele fustelor; doar atunci îi oferi soțului său atenția și ura ei.Acum nu mai zâmbea.

-Nu am nici o intenție să-ți mulțumesc,Connor.Totuși,țin să-ți spun ce cred despre decizia ta de a mă muta într-o altă cameră.Cred că ești vrednic de dispreț. De asemenea,ești și un porc josnic,mizerabil,arogant,fără suflet și meschin.Cum ai putut să mă rănești într-un asemenea mod? Să mă faci de rușine după noaptea pasională pe care am petrecut-o împreună? Parcă m-aș fi măritat cu un țap.Ei bine,ai întrecut orice limită de data asta,pentru că nu-mi voi mai reveni niciodată după o asemenea insultă.Mi-ai frânt inima din nou și nu te voi ierta niciodată.

Ar fi trebuit să se oprească atât timp cât era în avantaj.Măcar ar fi trebuit să pună capăt jignirilor din momentul în care îi observase reacția când fusese făcut porc. Maxilarele lui înțepenisera,ceea ce sugera limpede că nu-i primise deloc bine comentariile.Nu-și mai aminti ce alte insulte îi mai aruncase,pentru că,odată ce pornise,nu părea să se mai poată opri,dar era destul de sigură că-l făcuse și dobitoc.Durerea pe care i-o cauzase o împingea să-i vorbească urât și,cu toate că era o atitudine copilărească să se coboare la nivelul lui,nu-i păsa suficient încât să se poată înfrâna.În orice caz,îndoielile nu-și mai aveau rostul; numai fuga i-ar fi asigurat încă o zi întreagă de trăit,căci ochii lui Connor trecuseră de la uimire și neîncredere-fără nici un dubiu,menționarea cuvântului „porc” cauzase această reacție-la o mânie abia stăpânită.Nici măcar nu-i dădu un avans.Când Brenna se răsuci să plece,descoperi că cineva se strecurase în spatele ei și închisese ușile grajdului,blocându-i evadarea.Fu nevoită să dea drumul fustelor ca să poată deschide ușile,însă Connor o prinse de mână și o trase înapoi.Cum ajunsese la ea atât de repede nu izbuti să priceapă.Într-o secundă se încruntă lângă boxa armăsarului,arătând extrem de nervos,iar în următoarea o târa după el,către capătul grajdurilor.

-Doamne,apără-mă și păzește-mă! bâigui ea.

-Dacă trebuie să te rogi cu voce tare,fă-o într-o singură limbă.Dumnezeu preferă gaelică.Fornăitul ei dezaprobat nu fu apreciat,deoarece o strânse și mai tare de mână.O târî într-o boxă goală,aflată la margine,și închise portița după el.Când îi văzu privirea,Brenna nu știu cum să se îndepărteze mai repede,însă trebui să se oprească atunci când spatele său atinse zidul.Imediat,își dădu seama cât de lașă părea.Își împreună mâinile și reuși să adopte o atitudine calmă în timp ce aștepta să fie sugrumată.Retragerea ar fi fost de preferat,evident,dar el îi bloca singura cale de ieșire.Connor părea să fie relaxat acum.Nu avea să plece nicăieri până nu

termina cu ea. Avea realmente nevoie să-și revină în fire, își zise Brenna. Soțul ei era mânios, fără îndoială, dar nu ar fi atins-o niciodată la furie. Avea s-o zdrobească numai prin cuvinte, lucru care o speria la fel de mult în acele clipe.

-Ești amabilă să repeți ceea ce tocmai mi-ai spus? rosti el trăgănat, cu o voce înșelător de calmă.

-Nu, mulțumesc.

-Dar insist, Brenna. Vreau să aud fiecare cuvânt din nou.

Îi dădu de înțeles că era dispus să aștepte, indiferent cât de mult dura, sprijinindu-se de poarta boxei. Ei nu-i plăcea modul în care o intimida, însă nici nu putea să-l condamne pentru că era furios, din moment ce îi spusese asemenea lucruri de neiertat. Totuși, nu avea de gând să-și ceară scuze, căci, deși nu era convinsă că se măritase cu un individ lipsit de suflet, o rănisese prea grav.

-Mi-e teamă că nu voi putea să-ți fac pe plac, deoarece am uitat mare parte din ce am spus. Parcă am menționat că m-ai dezamăgit.

-Țin minte că am fost făcut porc.

-Da?

-Știi prea bine că da. Am fost făcut porc în două limbi.

-Da?

-Da.

-E posibil să fi vorbit în pripă. Da, e posibil să fi făcut asta.

-Ai vorbit la furie.

-Mi-ai dat permisiunea să vorbesc liber. Tonul lui se ascuți.

-Nu ți-am dat permisiunea să mă insulti. Nu vei mai vorbi niciodată cu mine așa, mă auzi?

-Mă vei răni din nou?

-Aceasta nu este o negociere, femeie. Tresări ca reacție la furia lui și încercă să se gândească la o modalitate de a-l potoli fără a face uz de minciună.

-Dacă mi-aș aminti fiecare cuvânt pe care l-am spus, aș vrea să retrag cea mai mare parte din ce... O întrerupse.

-Îmi amintesc fiecare cuvânt. În ce limbă ai vrea să ți le repet? A ta, sau a mea? Păreai că nu poți să te hotărăști în timpul tiradei.

-Chiar nu vreau să aud. Se opri din protestat de îndată ce Connor începu să recite, tresări când el repetă anumite cuvinte precum „porc”, „țap” și „dobitoc”, iar în momentul în care termină, își plecă fruntea rușinată. Nu ar fi trebuit să-ți spun acele lucruri.

-Nu, nu ar fi trebuit.

-De ce m-ai obligat să plec din patul tău?

-Voiai să stai cu mine după ce ți-am făcut azi-noapte?

-De ce ai crede că nu aș vrea să stau?

-Nu mai răspunde la o întrebare cu alta, pentru numele lui Dumnezeu!

-Da, vreau să stau, strigă ea. Sunt soția ta, nu unul dintre războinicii tăi.

-Te-am rănit. Era furios pe el însuși acum, căci discuția îi amintea în ce măsură își pierduse controlul.

-Da, m-ai rănit. Ți-am spus deja asta de mai multe ori. Nu ai fost atent? Știu că ai o memorie foarte bună, pentru că nu ai avut nici o problemă să repeți fiecare insultă pe care ți-am adresat-o. Cum aș putea să nu fiu rănită? Tocmai mi-am dat seama cât de mult...

-Cât de mult, ce? Clătină din cap. Nu avea de gând să recunoască faptul că începea să țină la el, așa că preferă să facă trimitere la altceva.

-A fost umilitor să-ți aflu decizia de la Quinlan.

-Despre ce vorbești acum? o întrebă el plin de frustrare. Măinile i se strânseseră în pumni. Cum îndrăznește să pretindă că nu înțelegea? O socotea atât de naivă încât s-o păcălească atât de ușor? Sau era atât de neimportantă pentru el că uitase deja ce făcuse?

-Încerci anume să mă provoci, nu-i așa? Ah, acum știu adevărul. Ți-ai dat seama că mă îndrăgostesc de tine și încerci să mă oprești rănindu-mă în felul acesta. Ei bine, nu va merge. Într-un fel sau altul, am să te fac să-ți pese de mine. Da, am să te fac, doar dacă atitudinea ta rece nu mă omoară mai întâi. Așa e corect,

Connor. Dacă voi fi nefericită, Dumnezeu mi-e martor că așa vei fi și tu. Nu sunt o fetișcană de rând și nu voi fi tratată astfel. Mama ar plânge o săptămână dacă ar ști de umilința mea. Nici măcar nu te-ai deranjat să-mi spui; l-ai lăsat pe Quinlan să o facă în locul tău, iar acum pleci fără să te obosești să-mi dai de știre. Voiam să-ți comand un medalion pe care să-l porți, astfel încât să mi-l poți trimite înapoi dacă aveai nevoie de mine. Dar nu l-ai fi purtat, nu-i așa? Și totul pentru că ți-a intrat în cap că nevoia de mine ar fi o insultă. Da, îmi amintesc exact ce ai spus când ți-am arătat medalionul meu și ți-am povestit despre tradiția familiei mele. Mi-ai poruncit să-l arunc fiindcă te insulta, și ceea ce îmi frânge sufletul este că ai arătat foarte clar că lucrurile care sunt importante pentru mine nu înseamnă nimic pentru tine. Brenna jură că nu va mai rosti alt cuvânt, dar se contrazise peste mai puțin de zece secunde: Mai am un singur lucru să spun înainte să mă întorc în cetate și să pretind că nu suntem căsătoriți. Soții își iau rămas-bun de la soțiile lor înainte să plece, iar ele îi sărută întotdeauna cum se cuvine. Nu-și dădu seama că plângea decât atunci când simți lacrimile șiroindu-i pe față. Incapacitatea de a se stăpâni o dezgustă, căci nu numai că se făcuse de

rușine spunându-i asemenea lucruri teribile soțului ei-Dumnezeu s-o ierte, chiar îl numise porc-, dar și cedase în fața lui. Cum ar fi putut să-1 facă să țină la ea dacă se purta ca o scorpie într-o clipă, iar în clipa cealaltă ca o bleaga? Nu putea, bineînțeles, răul fusese deja săvârșit și nimic nu avea să mai fie vreodată în regulă. Nimic. Strigătul lui Alec o salvă de la o rușine suplimentară, dacă era posibil așa ceva. Fratele lui mai mare, plictisit să aștepte, îi poruncea lui Connor să se grăbească.

-Te-am reținut destul, îi șopti ea. El nu o aprobă, dar nici nu o dezaprobă; de fapt, nu zise nimic. Nici nu plecă. Rămase pur și simplu unde era, fixându-o cu privirea. Expresia lui o făcu să-și imagineze că îi crescuse brusc o pereche de coarne roșii, diavolești, deasupra capului și Connor nu avea habar cum să reacționeze. Dumnezeule, îl adusesse într-o stare de transă. Se grăbi să-și amintească fiecare cuvânt pe care tocmai i-1 spusese. Știa că fusese luată puțin de val, dar era sigură, bine, aproape sigură, că nu-1 numise porc sau țap din nou. Îl ofensase cumva mai grav? Spera cu feroare că nu o făcuse; dar dacă o făcuse, Dumnezeu să aibă milă de cei trei frați ai ei, Gillian, William și Arthur, pentru că era vina lor și, data următoare când îi vedea, avea să-i mustre pentru că folosiseră un limbaj grosolan în fața ei. O făcuseră anume, desigur, spre propria lor plăcere, deoarece știa că era prea tânără ca să înțeleagă, dar suficient de mare ca să repete aproape tot ce auzea. Ajunsese în pragul nebuniei tot căutându-și posibilele greșeli.

-Connor, dacă ți-am spus niște cuvinte obscene, trebuie să fi răbufnit din ungherele minții mele, unde le-am depozitat de pe vremea când eram mică și frații mei mai mari... Se opri de îndată ce înțelese că bătea câmpii și renunță la încercarea de a-1 liniști. De ce nu pleci? Arăți ca și cum ai fi pe punctul de a te dezlănțui împotriva mea. Dacă asta vrei, atunci dă-i drumul. Așteptarea mă scoate din fire.

-Nu-ți amintești ce-ai spus? Întrebarea lui o făcu să se simtă și mai rău.

-Numai o parte. Știu că nu trebuie să las furia să-mi controleze cuvintele, dar, din păcate, am permis să se întâmple așa ceva. Probabil că am spus ceva ce nu ar fi trebuit. Așa e? Doamne, acesta trebuie să fi fost doar jumătate de adevăr. Din momentul în care intrase în grajd și deschisese gura, tot ce spusese fusese nepotrivit.

-Trebuie să plec.

-Da, aprobă ea cu un oftat sincer de ușurare. După ce deschise poarta, îi făcu semn să o ia înaintea lui. Îi simți privirea ațintită asupra ei, dar își ținu capul plecat ca să-i evite străfulgerarea mâniei din ochi.

Ceva ce lăsase să-i scape în toiul discuției provocase această reacție.

Nu voia să-1 urmărească părăsind fortăreața, știind că avea să-și piardă ultimele fărâme ale stăpânirii de sine și să se tânguie ca o păcătoasă. Nu ar fi fost o modalitate potrivită ca soțul ei să-și amintească de ea.

-Rămâi cu bine, șopti în cele din urmă. Dumnezeu să te aibă în pază.

Connor nu spuse nimic. Trecu pur și simplu pe lângă ea și merse afară. Privi înapoi peste umăr o dată, cu aceeași expresie pe chip. Cu siguranță îi observase nefericirea, și era probabil mulțumit să știe că purta întreaga vină pentru suferința ei. Apoi dispăru. Brenna rămase la grajduri să asculte scârțâitul lanțurilor de la podul mobil. Fu urmat de zăngănitul săbiilor ce se loveau de tecile de metal și de tropăitul cailor de-a lungul potecii ce ducea afară. Își imaginează soțul călărind în frunte alături de fratele său, zâmbind și râzând acum despre lucruri mult mai plăcute decât o soție plictisitoare care nu știa niciodată când să-și țină gura închisă. Se rugă Domnului să aibă grijă de el cât timp era departe, își șterse lacrimile agățate de colțurile ochilor și, cu un zâmbet forțat, ieși din grajd. Își luă un aer grăbit, pentru ca nimeni să nu o deranjeze.

Era la jumătatea pantei line, în drum spre curte, când auzi un bubuit de tunet în spatele ei. Privi spre cer, zorind instinctiv pasul, dar încetini pe dată, deoarece nu se observa nici un nor de furtună. Era prea distrasă ca să se uite în jur, căci o măcina gândul că tocmai își distrusese șansele de a trăi fericită până la adânci bătrâneți cu un soț care să o iubească și să o adore. Cum ar fi putut să-i pese de orice altceva?

Soldații o avertizară să se dea la o parte din drum, în timp ce oamenii din preajmă se grăbiră să plece de pe cărare fără să li se spună. Tunetul era în continuare în spatele ei, dar tot mai aproape și mai jos. Dacă nu ar fi fost sigură că era o imposibilitate, și-ar fi imaginat că pământul tremura sub picioarele ei.

Brenna presupuse că unul dintre cai scăpase de la Davis și acum galopa năvalnic pe cărare. Se duse către pâlcul de pini ca să scape de pericol, însă, chiar în ultimul moment, fiara sălbatică se năpusti asupra ei. Nu reuși să scape. Luată prin surprindere, scoase un scâncet de frică în timp ce se simți smulsă de pe pământ.

Connor o luă pe sus. Se aplecă pe o parte, își strânse puternic brațul în jurul mijlocului ei și o ridică în șa, fără să-și bată capul să încetinească galopul calului. O sperie de moarte. Brenna își reveni abia atunci când își dădu seama că era în brațele lui. Teama ei se evaporă. Nici măcar nu se ținu de el. Se sprijini de pieptul lui cu o expresie lipsită de griji, la fel de încântătoare ca inocența ei. În cazul în care Connor și-ar fi slăbit strânsoarea, ar fi fost aruncată la pământ, însă avea în el o încredere absolută. Se arcui pe spate, își ridică brațele și le întinse cât

putu de mult. Cu palmele îndreptate spre soare, își lăsă capul pe spate și închise ochii într-o predare fericită. Connor era uimit. Tânjea să aibă un abandon atât de dulce, să simtă atâta încântare în trăirea fiecărui moment. În timp ce o privea, râsetul crescă în interiorul lui, luându-l complet prin surprindere. Ah, cât era de mulțumit! încetini calul la pas și se opri în vârful pantei.

Slăbindu-i strânsoarea din jurul mijlocului, o așteptă să-i acorde întreaga ei atenție. Brenna se răsuci și, șoptindu-i numele, îi depuse un sărut la baza gâtului, cu buzele ei la fel de moi și de dulci ca aripile unui fluture. Fu zguduit de dovada ei de afecțiune. Zâmbetul lui dispăru în timp ce privea țintă în fermecătorii ei ochi albaștri. Nici unul nu simțea nevoia să tulbure tăcerea. Tensiunea și nerăbdarea radiau între ei. Privirea lui coborî spre gura ei și rămase acolo câtă vreme își luă pe șoptite rămas-bun. Apoi o trase spre el, îi dădu capul pe spate și o sărută lung și puternic și profund. Era un sărut pe care voia ca Brenna să și-l amintească, unul pe care el nu avea să-l uite niciodată. Făcu dragoste cu gura ei, spunându-i cu pasiune că o iertase și dându-i de știre, cu atingerea lui blândă, că voia să aibă și iertarea ei. Avu nevoie să-și mobilizeze toată disciplina ca să-și aducă aminte de Alec. Înălță capul și își dădu seama că un public numeros se adunase să fie martor la comportamentul uimitor al stăpânului.

Nimeni nu-l mai văzuse manifestându-și atât de deschis afecțiunea. Cei mai mulți dintre bărbați erau năucii de conducătorul lor, în timp ce toate femeile, cu excepția uneia, erau evident încântate că stăpânul lor se purta acum ca un soț de nădejde. Gestul lui avea să schimbe cu siguranță atitudinile propriilor tovarăși de viață. Dacă stăpânul lor își săruta soția de rămas-bun, bărbații căsătoriți de sub comanda sa aveau să-i urmeze cu siguranță exemplul.

Connor scrută mulțimea și, când observă că Donald și ceilalți soldați care merseseră la vânătoare se întorseseră și îl contemplant cu expresii ridicole de neîncredere pe chipuri, hotărî că acum era un moment la fel de bun ca oricare altul să o prezinte pe Brenna clanului său.

Le ceru să facă tăcere printr-un gest ferm.

-Lady MacAlister este stăpâna voastră. O veți lua în inimile voastre, o veți proteja cu viața voastră și o veți sluji așa cum mă slujiți pe mine, căci ea este soția mea.

Își coborî mâna, dădu din cap satisfăcut, în timp ce ovațiile de acceptare răsunau din mulțime, iar apoi o ajută pe Brenna să revină pe pământ. Sărutul o lăsase năucă. Se clătină pe spate și sigur și-ar fi pierdut echilibrul dacă două femei nu ar fi sprijinit-o. Connor plecă și se mai opri o singură dată, ca să stea de vorbă cu Quinlan, care îl aștepta lângă grajduri rânjind ca un nebun. Brenna nu se putu opri din oftat. Pentru prima dată după o foarte lungă perioadă de timp, era mulțumită.

Până la urmă,totul avea să fie bine.

CAPITOLUL 11

Viața deveni un adevărat coșmar pentru Lady Brenna,iar totul începu și se termină cu Raen.Mândria și bucuria Euphemiei ajunse la fortăreață la doar câteva ore după ce Connor plecase la vânătoare împreună cu Alec.Deoarece era la bucătăriei,Brenna nu auzi scârțâitul podului mobil și,prin urmare,fu ultima care primi știrea despre sosirea lui.

În timp ce toți servitorii erau ocupați să o caute,Brenna stătea la masa din bucătărie cu Ada,încercând să comunice.Hotărâtă ca prima masă pe care o împărțea cu soacra ei să fie desăvârșită,ca oricare dintre ospetele festive pe care le organizase mama sa,Brenna petrecuse deja cel puțin jumătate de oră explicându-i,sau mai degrabă încercând să-i explice slujnicei ce trebuia servit și când.Scopul ei era s-o impresioneze pe Euphemia,astfel încât femeia să nu aibă nici un dubiu că fiul ei vitreg făcuse o alegere bună.

Discutarea meniului se dovedi o sarcină dificilă,căci,deși bucătăreasa era plină de bunăvoință,era limpede că nu pricepea mai mult de un cuvânt sau două din instrucțiunile stăpânei sale.Dacă Netta nu le-ar fi venit în ajutor,s-ar fi aflat pe marginea dezastrului.Așa însă,Netta traduse gaelică Brennei într-un dialect încurcat pe care doar ea,Ada și Dumnezeu l-ar fi putut înțelege.

Netta era evident o comoară.Cu toate că servitoarea era doar cu câțiva ani mai vârstnică decât Brenna și slujea în gospodăria stăpânului doar de un an,trăise pe pământurile MacAlister aproape la fel de mult ca și Connor și,prin urmare,era la curent cu tot ce se întâmpla.Mai important,știa cum să capete lucrurile necesare pentru stăpâna ei.După ce Brenna îi povesti cum voia să transforme sala mare,ca să o facă mai primitoare pentru oaspeți în general și pentru soțul ei în particular,servitoarea ceru să i se încredințeze sarcina de a organiza personalul și se oferi să petreacă după-amiaza împletind trestii.Promise că podeaua avea să fie curățată și acoperită cu un strat proaspăt de trestii până la mijlocul dimineții următoare.

-Aș prefera să le ținem ascunse până când vom termina de cusut pernele pentru bănci și vom mai aduna câteva lucruri.Vreau să facem toate schimbările odată.

Atât Netta,cât și Ada deveniră în curând absorbite de entuziasmul stăpânei lor.Slujnica mai tânără era doldora de sugestii.

-În ceea ce privește scaunele,stăpână,știi sigur că există două frumoase,înalte,apropiate ca mărime de cel pe care stăpânul nostru îl preferă când stă la masă.Sunt în coliba tăbăcarului,bine acoperite,adăugă ea.Lothar e cunoscut

pentru că strânge toate lucrurile din casele nelocuite o perioadă îndelungată, astfel încât nimeni să nu-l creadă un hoț. Nu-i folosesc la nimic acele scaune-mi-a spus asta el însuși-și amenință că va face focul cu ele, ca să aibă loc să strângă mai multe. Va fi dispus și onorat să vi le cedeze; poate are și alte lucruri pe care le-ați dori. Totuși, trebuie să vă preveniți. Lothar e un palavragiu și nu vă va ajuta cu nimic dacă îi spuneți că vă grăbiți. Nu va ține cont de aluziile dumneavoastră deoarece este singur, acum că nevasta i s-a prăpădit, și îi place să aibă musafiri.

-Voi fi fericită să stau cu el cât de mult timp dorește, spuse Brenna.

Încântată de vestea că putea să-și pună în aplicare planurile mai devreme decât anticipase, o rugă pe Netta să-i arate căsuța lui Lothar, dar atunci servitoarea își aminti motivul principal pentru care o căuta și îi spuse în grabă importanta știre.

-Fiul lui Lady Euphemia e aici, milady. Anunțul o făcu pe Brenna să se repeadă într-un suflet spre ușă. Dacă Ada nu i-ar fi dat Nettei un ghiont sănătos, aceasta ar fi uitat întrebarea pe care prietena ei o rugase să i-o pună.

-Milady, mai aveți un minut în plus ca să o liniștiți și pe Ada? Când Brenna se opri, tânăra slujnică urmă: Ada se îngrijorează că veți dori să o dați afară deoarece nu izbutește să vă înțeleagă foarte bine. Gândul ăsta o macină.

Lady Brenna se grăbi să meargă la bucătăreasă și o luă de mână.

-Vei fi stăpâna bucătăriilor cât de mult timp vei dori, Ada, promise ea. După ce așteptă ca Netta să-i traducă, spuse: Eu sunt cea care are probleme să se facă înțeleasă, dar, dacă vei avea răbdare cu mine, sunt sigură că voi progresa.

Convinsă acum că nu urma să fie concediată, Ada strânse mâna Brennei în semn de recunoștință și, prin gesturi, arătă că înțelesese. Se tampona la colțurile ochilor cu cârpa pe care i-o înmânase Netta când stăpâna lor părăsi bucătăria.

Afară, cerul era acoperit cu umbre de un gri întunecat, o priveliște neprimitoare pentru Brenna, pe care părinții o obligau să intre în casă de câte ori cobora vreo picătură din nori. Avu noroc să ajungă la ușa din spate înainte de pornirea ploii.

Încercă să nu facă nici un zgomot. Nu voia să tulbure reuniunea dintre mamă și fiu și se gândi să aștepte lângă ușa ce ducea spre sala mare până când o pauză în conversație avea să-i permită intrarea în cameră. Planul ei era să se prezinte repede, să se asigure că atât Euphemia, cât și Raen stăteau confortabil și aveau tot ce le trebuia și apoi să plece din nou, lăsându-le răgazul să-și povestească noutățile. O auzi pe Euphemia șoptind și presupuse că vorbea cu Raen.

-Nu știu dacă a făcut o alegere bună sau nu. Brenna e o faptură drăguță, dar e încă o copilă, așa că n-a avut timp să dobândească abilitățile necesare pentru conducerea unei gospodării. Pare foarte nerăbdătoare să-i facă pe plac și, din câte am observat, așa spune că îi este deja loială lui Connor. Păcat că nu are o femeie

mai în vârstă care să o îndrume,dar,foarte curând,asta nu va mai conta,nu? O singură stăpână poate fi aici.

-Drăguță,spui? Descrie-mi-o,insistă Raen.

-Pentru numele lui Dumnezeu,cum poți să întrebi de asemenea lucruri neînsemnate? îl dojeni Euphemia.Împreunează-te cu Vivandire,dacă trebuie,dar lasă deoparte orice gând lasciv pentru soția altuia.Nu ai învățat nimic în ultimii ani? Ți-ai pune în primejdie totul dacă...

-Calmează-te,mamă,îi porunci Raen pe un ton ascuțit.Eram doar curios.Mă insultă sugerând că m-aș gândi să mă culc cu o femeie măritată.

-Ai mai făcut-o,Raen,îi reaminti ea.De mai multe ori,din câte îmi amintesc.

-Când eram prea tânăr și n-aveam destulă minte.Connor trebuie să fie mulțumit de nevasta lui.Ție îți par fericiți?

-Din câte am observat,ar trebui să conchid că el este foarte nefericit.Nu am petrecut suficient timp cu ea ca să-i dibui adevăratele sentimente.

-Dacă îl satisface în pat,ce ar putea dori mai mult? Mie,unul,nu mi-ar păsa care ar fi celelalte aptitudini ale soției mele.

-Împerecherea este singurul lucru la care te gândești?

-Cei mai mulți bărbați se gândesc numai la asta.Nu sunt diferit,mamă,așa că încetează să te mai încrunți la mine.

-Nu pot să știu cu siguranță,dar va trebui să presupun că nu-l satisface nici în pat.Azi a mutat-o din dormitorul lui în altul.Probabil a mers la el și l-a implorat,sau poate i-a reamintit că nu-i va putea da un moștenitor decât dacă se culcă cu ea.

-L-a convins?

-Da.Peste doar un ceas am văzut un slujitor ducând hainele ei înapoi în camera lui Connor.

-Îl faci să pară cam nefericit,râse tânărul.

-Cred că este,șpuse mama lui cu convingere.Nu-mi pare rău pentru el,bineînțeles.S-a căsătorit cu ea din ură și nu are pe nimeni să învinovățească decât pe sine.Știi că nici măcar nu a furat-o pe cea după care se dusese?

-Ce prostie mai e și asta?

-Îți spun adevărul.Tatăl Brennei i-a promis lui MacNare o fiică și i-a trimis-o pe alta.

-Ce atitudine englezească,mormăi Raen.Lui Brenna îi luaseră foc obrazii de la toată acea discuție despre satisfacția fizică a lui Connor,sau,mai degrabă,lipsa lui de satisfacție.Chestiunile intime dintre un soț și soția lui nu trebuiau discutate niciodată de către alții.Oare rudele lui Connor erau atât de prost crescute și de

crude deoarece trăiau în tărâmul barbar de la miazănoapte și pur și simplu nu le învățase nimeni cum să se poarte?

Deși nu părea posibil, rușinea ei se intensifică o clipă mai târziu, când Euphemia menționa că fiul ei vitreg nici măcar nu capturase femeia pe care o dorise.

De fapt, Connor nu știuse, sau nu-i pasase, care soră îi era trimisă lui MacNare; el intenționase pur și simplu să fure mireasa omului, și exact asta făcuse. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, cum aflase Euphemia de manevra tatălui ei?

Era într-un totul plauzibil ca femeia să fie la curent cu vrajba dintre clanurile MacNare și MacAlister—toți cei din Highlands știau despre asta—și era de asemenea plauzibil să fi auzit de la alții că MacNare plănuia să se însoare cu o englezoaică. De unde aflase însă că o soră fusese promisă și alta trimisă, dacă nu cumva Connor îi spusese?

De ce ar fi făcut așa ceva? Nu era genul lui să-și dezvăluie planurile altcuiva decât lui Alec și celor doi prieteni apropiați, Crispin și Quinlan. Nu i-ar fi spus Euphemiei un detaliu care i s-ar fi părut nesemnificativ.

Brenna se sprijini de ușă în timp ce căuta frenetic o explicație rațională. Se simțea umilită, o creatură neînsemnată, dar nu era așa? Propriul ei tată o tratase cu o nepăsare criminală atunci când o smulsese din patul ei cald și i-o trimisese lui MacNare fără vreo remușcare.

Connor îi fusese neloial? Clătină neîncrezătoare din cap de îndată ce posibilitatea aceasta îi veni în minte. Cu siguranță, soțul ei avea o listă considerabilă de defecte care urmau să o facă să-și piardă mințile până la bătrânețe, dar avea, totodată, un număr apreciabil de virtuți. Era, mai presus de toate, un om cinstit, de asta era absolut sigură, și oamenii cinștiți nu-și făceau de rușine nevestele. Doar Dumnezeu știa cum aflase Euphemia, dar într-o bună zi, după ce-i câștiga aprobarea și prietenia, avea s-o întrebe.

Problema cea mai urgentă era să-i dovedească Euphemiei că, deși foarte tânără, era mai mult decât capabilă să administreze gospodăria lui Connor. Mama lui vitregă nu spusese nimic răutăcios despre ea, ceea ce îi dădu speranța că avea să-și poată demonstra calitățile în cel mai scurt timp.

În adâncul minții știa că, odată ce Connor observa că ea îi accepta rudele, avea să-și dea seama că trebuia să le acorde aceeași considerație și rudelor ei. Cel puțin, trebuia să arate un oarecare interes și să o asculte atunci când vorbea despre frații și surorile ei. Acum nici măcar nu le cunoștea numele. Cu timpul avea să le știe, jură ea. Sarcina aceasta era redutabilă, dar Brenna nu se dăduse niciodată în lături în fața unei provocări și nu avea de gând să o facă acum.

Scopul ei suprem era să transforme un războinic fără inimă, înăspriț, într-un soț

iubitor.Într-un fel sau altul,avea sa reușească.Să învețe un urs să facă genuflexiuni ar fi fost probabil mai ușor decât să-1 învețe pe Connor să fie atent.Totuși,se putea face,nu?

Se îndreptă de spate,trase aer în piept și deschise ușa exterioară,apoi o închise trântind-o,astfel încât Euphemia și Raen să o audă.Cu un zâmbet binevoitor pe chip,păși înăuntru.

-Bună ziua,Lady MacAlister,strigă ea de la intrare.

-Bună ziua,Brenna.Mă bucur că poți să ni te alături.Te așteptăm deja de foarte multă vreme.

-Îmi cer scuze dacă v-am făcut să mă așteptați.Am fost la bucătărie să trec în revistă cina.

-Înaintează,copilă,ca să pot să te prezint fiului meu.Simți un val de furie fiindcă o numise copilă,dar îl înăbuși repede și se conformă cererii.Raen stătea lângă șemineu.Vru să se apropie de el pentru a face o plecăciune,dar fiul Euphemiei ajunse primul la ea.Mai bine zis,se năpusti,mai,mai s-o doboare,dar,din fericire,avu suficientă prezență de spirit cât să se oprească la timp.Tulburată puțin de entuziasmul lui,făcu repede un pas înapoi,ca să pună o distanță cuviincioasă între ei.

-Numele fiului meu este Raen,strigă Euphemia.Iar după privirea de pe chipul lui,pot doar să deduc că l-ai impresionat.Fiule,unde îți sunt manierele? adăugă ea cu dulceață în glas.Tânărul se încapățâna să tacă și s-o cerceteze cu ochi lacomi pe Brenna,neliniștind-o.Ce era cu el?

-E o plăcere să te cunosc,spuse ea într-un final,sperând să lege o conversație.

Era surprinsă că bărbatul care stătea în fața ei era înrudit cu Euphemia.Nu semănau deloc.Raen moștenea evident trăsăturile de pe linie paternă,lucru care nu-1 avantaja,deoarece trebuie să fi fost niște oameni banali,dacă nu chiar urâți.

Avea trăsături lipsite de strălucire,un ten palid și ochi de o nuanță indecisă.Era înalt,aproape cât Connor,dar pieptul îi era acoperit de grăsime,nu de mușchi,ceea ce însemna că nu prea pune osul la treabă pe moșiile lui.

Modul în care se holba la ea o stânjenea teribil.Privirea lui îi fixase gura timp de mai bine de un minut,iar apoi coborâse pe sânii ei,unde zăbovea și acum.

Nu era deloc un comportament adecvat.Dar el venea de departe,din nord,își aminti ea,și de aceea nu știa mai mult.

-Ești o femeie foarte frumoasă,Brenna,șopti el,strângându-i mâna într-a lui.Sper că Connor își dă seama de valoarea ta.

-Precis știi că valoarea unei femei nu este dată de înfățișarea ei,ci de ceea ce este în inima ei.Te asigur,Raen,că soțul meu îmi recunoaște valoarea.Dar îți

mulțumesc pentru compliment, adăugă ea în grabă, ca nu cumva să se simtă ofensat pentru mica lecție pe care i-o administrase.

-Da, bineînțeles, fu el de acord. După care se plecă adânc și, în timp ce îi spunea cât de nerăbdător fusese să o cunoască, își frecă încet degetul mare de palma ei, înainte și înapoi. Ea nu pricepu rostul gestului. Nu-i plăcea deloc, dar când încercă să se tragă, el își înteeți strânsoarea. Hotărî că avea să fie politicoasă cu acel bărbat, dar niciodată nu avea să-l placă.

-Vino și stai cu mine la masă. Mă doare spatele de la cât mi-am întins gâtul să te privesc, strigă Euphemia. Sesizând șansa ivită, Brenna își smuci mâna și se întoarse către mama lui.

-Doamnă, nu v-ați simți mai confortabil dacă ați sta pe scaunul înalt?

-Vrei să stau în capul mesei cât timp Connor este plecat? După câte se părea, Euphemia nu aștepta un răspuns, căci, cu o iuțeală nebănuită, luă în stăpânire locul seniorului. Ești foarte atentă, copilă. Raen se lipi de spatele Brennei, iar când ea încercă să se îndepărteze, își puse mâinile pe umerii ei ca să o țină pe loc.

-Mamă, Brenna nu este o copilă. O singură privire e de ajuns să-ți dai seama că e o femeie în toată puterea cuvântului.

-Acum, Raen, nu mă critica, îl rugă Euphemia. Fiul își ignoră mama și se aplecă aproape de urechea Brennei.

-Stai alături de mine la masă și povestește-mi totul despre nunta ta.

Dacă s-ar fi întors să-i răspundă, știa că n-ar fi fost capa bilă să-și ascundă repulsia, așa că își îndreptă remarcile spre mama lui.

-Nu vreau să vă deranjez revederea.

-Prostii, ultima dată ne-am văzut acum o săptămână.

-Nu știu de ce am presupus că fusese o despărțire mult mai lungă, minți ea. Își amintea foarte bine insistențele Euphemiei că nu-și văzue fiul de multă, multă vreme. Oricum, o săptămână este un timp prea lung pentru o mamă, nu-i așa, Lady MacAlister?

-Nu chiar, răspuse Euphemia. Raen, stai mult prea aproape de Brenna. Nu am de gând să fiu ignorată în continuare. Vino lângă mine, te rog.

-Nu mi-am dat seama că stăteam prea aproape, spuse el pe un asemenea ton de surpriză, încât mama lui crezu că era sincer. Totuși, Brenna nu se lăsă așa ușor păcălită. Rezistă impulsului de a ofta de ușurare de îndată ce îi dădu drumul și se îndreptă spre masă.

-Brenna, ai permisiunea mea să-ți vezi de îndatoririle tale. Raen, am câteva știri interesante să-ți spun. Brenna se grăbi spre intrare, înainte ca Euphemia să se răzgândească, însă Raen o opri.

-Am auzit tunete.Ploua când ai venit înăuntru?

-Da,ploua.

-Atunci,de ce hainele tale nu sunt ude?

Nu avea de gând să recunoască adevărul,anume că intrase cu câteva minute înainte ca ploaia torențială să înceapă,căci atunci ar fi dat de înțeles că le ascultase conversația.

-Doi servitori foarte atenți mi-au ținut mantiile deasupra capului.

Clătinatul lui din cap sugerează că minciuna îi fusese acceptată.

-Mă rog lui Dumnezeu ca ploaia să se oprească în curând.Urăsc să fiu închis înăuntru.Brennei i se păru un lucru ciudat,căci soldații lui Connor își vedeau de sarcini indiferent de vreme.Oricum,Raen nu semăna cu ceilalți bărbați.Fusese răsfățat,mama sa îi făcuse toate hatârurile,și probabil nu-și dădea seama ce ființă nevolnică ajunsese.Pentru numele lui Dumnezeu,cum avea să facă față cinei? Spera din tot sufletul să nu fie nevoită să stea lângă fratele vitreg al lui Connor.Simpla posibilitate o deprimă.Evită sala mare tot restul zilei,până când fu momentul să li se alăture pentru masa festivă.

Spre surpriza ei,seara se dovedi destul de plăcută.Nu numai că Euphemia se purtă mai amabil,dar și Raen demonstra că putea fi fermecător.Stătu vizavi de ea la masă,distrându-le pe amândouă cu povestioare amuzante din trecutul lui.În momentul în care merse la culcare,oricât ar fi părut de ciudat,aștepta cu nerăbdare să împartă următoarea masă cu el.

În noaptea următoare,după o nouă cină agreabilă,începu să se simtă vinovată pentru că îl judecase inițial atât de aspru.Crezuse ce era mai rău despre el și înțelegea acum cât de mult se înșelase.Raen fusese prea entuziasmat la prima lor întâlnire,dar nu pentru că avea intenții libidinoase,hotărî ea.Poate că pur și simplu nu știa cum să se poarte,și încerca să contracareze atitudinea nesigură a mamei lui arătându-i Brennei că avea completa lui aprobare.

Adormi cu sentimentul că reacționase exagerat și jură să nu mai facă asta niciodată.Oricine merita o a doua șansă.

În a treia dimineață a absenței lui Connor,Brenna fu trezită de razele soarelui și de râsete.Coborî din pat și merse la fereastră să privească ziua splendidă.

Jos,servitorii se grăbeau și,după bucuria de pe chipurile lor,știu că vremea le plăcea la fel de mult cât îi plăcea și ei.Erau cel puțin o sută de lucruri pe care voia să le realizeze în acea zi; totuși,era gata să renunțe la ele în favoarea unei plimbări pe dealurile din jur.Zâmbind nerăbdătoare,se grăbi să se îmbrace și să meargă la parter.Sala mare era pustie și,oricât încercă,nu putu să deschidă ușa

cea grea ca să poată ieși în curte.Fără a se lăsa învinsă,se întoarse pentru a folosi ușa din spate.

-Bună dimineată,milady.Ați dormit bine? îi strigă Netta.

-Da,mulțumesc.Lady MacAlister a coborât deja?

-Nu,milady,nu a coborât încă.Raen a plecat deja,cu gând să călărească întreaga zi.Mi-a spus că nu se va întoarce până la cină.

-A ieșit dincolo de ziduri cu câțiva dintre soldații lui Connor?

-Nu,era singur.E primejdios,nu?

-Nu neapărat,replică Brenna dând din umeri.Mă întreb unde plănuiește să meargă,adăugă ea.

-Nu ar fi fost potrivit să întreb,spuse Netta.

Brenna nu-i mai acorda atenție servitoarei,căci tocmai observase mormanul de lucruri adunate deasupra cufărului de la intrare.După ce se lămurii că i se păreau familiare deoarece îi aparțineau,o ajută pe Netta să le ducă în camera ei.

În acea seară,Raen se întoarse exact la timp pentru a cina cu mama sa și cu Brenna.Arăta obosit,dar era și acum foarte agreabil și,încă o dată,nu făcu nici un gest nelalocul lui.La final,porni spre etaj în același timp cu ea.Îi oferi brațul,ceea ce era chiar foarte galant,și îi spuse o poveste amuzantă ce îi făcu pe amândoi să râdă.Mâna lui îi atinse sânii pe când se întindea spre zăvorul ușii,dar,după privirea inocentă de pe fața sa,era evident că nici nu-și dădea seama ce făcuse,lăsând-o să se întrebe de ce se grăbea atât de tare să-și reînvie suspiciunile.

Ce era în neregulă cu ea? se întrebă în timp ce se pregătea pentru culcare.În cele din urmă,conchise că efortul de a câștiga acceptul Euphemiei o transformase într-o prostănacă agitată.Acesta era adevărul,femeia îl putea face pe un sfânt să-și piardă cumpătul.Nu e de mirare că Brenna ținea tot timpul garda sus.

Mama vitregă a lui Connor era o persoană extrem de greu de mulțumit,iar cucerirea ei se dovedea mult mai dificilă decât anticipase Brenna.Deși Euphemia nu o critica niciodată fățiș,reușea să găsească greșeli în tot ceea ce făcea,și încă într-un fel condescendent care o scotea din minți.

Nu avea de gând să renunțe,bineînțeles.Prin urmare,cea mai bună soluție era să-și dubleze eforturile.În dimineța următoare,Raen părăsise încă o dată proprietatea ca să se plimbe,înainte ca Brenna să fi coborât.Ea petrecu o zi chinuitoare,căutând permanent să o mulțumească pe Euphemia,și la cină era deja epuizată.Cu toate acestea,ce era mai rău urma să vină.Seara,departe de a fi încântătoare,fu groaznică.Brenna încercă să-l implice pe Raen în conversație,dar el era într-o dispoziție posacă,sfidătoare,renunțând la toate încercările de a fi cât de puțin politicoSe purtă din nou ca un desfrânat.Nu-și luă deloc privirea de

la ea-sau,mai degrabă,de la gura ei-de-a lungul mesei nesfârșite,iar zâmbetul afectat și licărirea din ochi îi dădură Brennei de știre că era perfect conștient de stânjeneala ei.Euphemia alese să fie oarbă la ceea ce se întâmpla.Brenna se îndoii că ar fi reacționat chiar și dacă i-ar fi cerut.Devotamentul ei față de fiul său nu o lăsa să-i vadă defectele.Îl considera perfect,ceea ce era mai mult decât evident din modul în care se înclina continuu în fața dorințelor lui.Până în acea noapte,Euphemia găsisse nod în papură oricui și peste tot,cu excepția meselor.

Brenna crezu că-i plăceau felurile preparate de Ada; și acum mănâcă tot din farfurie,dar,după ce masa fu adunată și servitorii părăsiră încăperea,Euphemia își anunță nemulțumirea.

-Brenna,îmi dau seama că nu ai fost pregătită pentru musafiri în ultimele zile și,evident,ai fost prea ocupată ca să poți trece în revistă temeinic meniul pentru cină cu bucătăreasa ta,și de aceea mi-am ținut gura.Totuși,nu mai pot să păstrez tăcerea și trebuie să insist să înlocuiești femeia incompetentă din bucătăria ta cu cineva mai priceput.Astă-seară a fost dezastrul cel mai mare de până acum.Îți jur că am mâncat mai multă grăsime decât carne de pasăre,iar tartele erau atât de amare și ațoase,încât de-abia am putut să le înghit.Connor trebuie să suporte de mult porcăriile astea?

-Mamă,Brenna nu a trăit aici suficient ca să știe,se răsti Raen.Euphemia continuă să se încrunte la Brenna.

-Arăți îmbujorată,dragă.Ai avut o zi lungă?

-Da,doamnă.

-De ce nu mergi sus să te culci? Raen va fi fericit să-mi țină companie.

Nu știu cum să se retragă mai repede.Din păcate,Raen o urmă către scările de la intrare.O prinse de braț,îi spuse că o va însoți și se lipi de ea.Aproape se spânzură de balustradă,încercând să pună ceva distanță între ei.

-Nu e nevoie să mergi sus cu mine,Raen.Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

-Ai suferit deja o căzătură serioasă,iar aceste trepte sunt periculos de abrupte, argumentă el.

-Cum ai auzit de căzătura mea?

-Am întrebat-o pe una dintre servitoare cum te-ai rănit la frunte și mi-a spus că ai căzut pe scări.Aș fi neglijent în obligația față de fratele meu dacă nu m-aș asigura că ești teafără cât timp este plecat.

-Am căzut fiindcă nu am fost atentă unde pășeam.Acum sunt atentă.Raen îi dădu drumul la braț,acordându-i doar câteva secunde să se simtă ușurată,după care o prinse pe după talie.Dă-mi,te rog,drumul,îl rugă,însă el o ignoră.

-Ești nerăbdătoare să-l revezi pe Connor? Trebuie să-ți fie dor de el, mai ales noaptea, când ești în pat și ai vrea să-l simți între coapsele tale.

-Să nu îndrăznești să mi te adresezi în felul ăsta! Era atât de furioasă, încât de-abia se putea controla și își înteeți încercările de a scăpa de el.

El își urcă mâna până îi ajunse chiar sub sânul ei drept, împiedicând-o să se mai zbată, deoarece, de fiecare dată când se mișca, degetele lui se frecau de ea. Raen nu-și plecă nici o secundă ochii asupra ei și nici nu manifestă vreo reacție la toată durerea pe care Brenna știa că i-o producea în braț, săpând cu unghiile în carnea lui.

-Aș putea avea grijă de tine când timp este plecat, șopti el. Știi cum să fac durerea să dispară. Lasă-ți ușa nezăvorâtă la noapte, Brenna. Uimită de murdăria pe care el o scuipa, de-abia putu să-și păstreze discernământul.

-Dacă nu-mi dai drumul, jur că voi urla.

-Pentru numele lui Dumnezeu, de ce-ai vrea să urlî? întrebă el batjocoritor, în timp ce degetele lui se desfăcură încet și se întinseră în sus, ca să-i strângă sânul. Furia îi dădu puterea a cinci bărbați. Își împinse umărul în coastele lui și, spre norocul ei, primi exact reacția pe care o dorise. Raen mârâi de durere și îi dădu drumul. Brenna se trase înapoi și se lipi de ușa dormitorului ei, după care dădu să-și scoată pumnalul. Se panică puțin atunci când se pipăi la cingătoare și își dădu seama că arma nu era locașul ei, dar bărbatul nu mai încercă să pună mâna pe ea. Îi deschise ușa, îi ură noapte bună și se îndepărtă. Fluiera în timp ce cobora scările. Zguduită de furie și teroare, fugi înăuntru, zăvori ușa în urma ei și izbucni în lacrimi. Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea să facă mai departe?

Posibilitatea ca el să facă o nouă încercare o înspăimânta, în acea noapte dormi pe partea lui Connor de pat și, în dimineața următoare, coborî mai târziu decât de obicei. Cu toate acestea, era mult mai calmă, deoarece înțeleșese că Raen nu cuteza să facă nici un gest nepotrivit în fața martorilor. Atâta timp cât nu rămânea singură cu el era în siguranță, până la întoarcerea lui Connor. Atunci avea să-i spună exact ce se întâmplase, dar deocamdată era de datoria ei să-și poarte de grijă. Connor ar fi trebuit să afle primul. Raen era fratele lui vitreg și nu ar fi fost corect să-i spună altcuiva, doar dacă nu era absolut necesar. În orice caz, nu avea de gând să tolereze nici măcar o privire obscenă de la acest bărbat josnic. Dacă se apropia de ea avea să-l alunge din donjon imediat, cu condiția să aibă această putere, iar dacă Quinlan îi spunea că posedă autoritatea respectivă, fie îi povestea ce se petrecuse, fie își făcea bagajele și se va muta la familia Kincaid. Alec îi promisese că nu avea să-i refuze niciodată nimic.

Se plimbă înfuriată aproape toată după-amiaza, iar la cină îl ignoră pe Raen și o

îndemnă pe Euphemia să-și depene povestea vieții. Femeia, încântată să fie în centrul atenției, petrecu mai bine de o oră complimentându-se singură în timp ce Brenna se prefăcea a fi numai ochi și urechi. Nu avea de gând să părăsească salonul decât însoțită de mama ei vitregă. Sesizându-i intențiile, Raen decise până la urmă să facă o plimbare pentru a-și dezmozi picioarele.

Îndrăzni să o invite și pe Brenna, pe un ton batjocoritor și cu un rânjete șiret.

-Nu, mulțumesc, răspunse ea fără să se deranjeze să-l privească. Aș asculta-o mai degrabă pe mama ta. Lady Euphemia, ai avut o viață atât de interesantă!

-Am avut o viață tragică, o corectă Euphemia.

Încurajată de Brenna, continuă să-i povestească totul despre durerea pe care o îndurase la pierderea scumpilor ei părinți. Nimeni nu suferise vreodată așa cum suferise Euphemia și nimeni nu mai avusese atâtea dezamăgiri copleșitoare.

Euphemia vorbi neconținut despre ea însăși timp de o oră. Brenna o ascultă cuminte, prefăcându-se fascinată, iar când, în cele din urmă, femeia anunță că mergea sus să se culce, o prinse de braț și pași alături de ea.

-Voiam să discutăm despre mesele de seară, doamnă.

-Și eu voiam să aduc vorba despre asta. Încă o dată, am fost dezamăgită, Brenna. Nu mi-ai urmat instrucțiunile de a scăpa de bucătăreasă?

-Ba da, bineînțeles că le-am urmat, minți Brenna. Am venit cu un plan pe care sper că îl veți aproba. Știți mult mai multe decât mine și aș avea nevoie de sfatul dumneavoastră.

-Nu fi aspră cu tine. Nu știi fiindcă nu te-a învățat nimeni. Brenna nu o contrazise, dar nici nu era de acord.

-Am ales cinci femei care să vă pregătescă pe rând cinele și vă las să hotărâți, la finalul săptămânii, care este cea mai pricepută să vă satisfacă nevoile.

Euphemia ridică din umeri indiferentă.

-Lasă pe seama mea.

-Mulțumesc, doamnă. Reușind să ajungă la dormitorul ei fără să o jignească pe femeie, Brenna se sprijini de ușă și scoase un oftat adânc. Netta stătea lângă șemineu, încălzindu-se în fața focului.

-Lady Euphemia a fost de acord cu planul dumneavoastră de a pune la încercare cinci bucătărese?

-Da, zâmbi Brenna. Nu uita să-i amintești Anei că trebuie să stea ascunsă până la sfârșitul săptămânii.

-Știe, milady, și apreciază foarte mult eforturile dumneavoastră.

Totuși, e îngrijorată că Lady Euphemia va descoperi că tot ea gătește. Sunteți sigură că nu doriți să aveți pe altcineva?

-Sunt sigură.Ada este o bucătăreasă bună.Soacrei mele îi place să fie dificilă.Am hotărât că prin acest șiretlic nu-i suntem neloiale stăpânului nostru.Încercăm pur și simplu să-i facem rudele fericite,atâta tot.

-Nici una dintre noi nu simte că păcălirea lui Lady Euphemia ar fi o dovadă de neloialitate.Aveți vreo idee cât de mult plănuiesc să stea ea și fiul ei?

-Nu,dar te asigur că aceasta va fi prima întrebare pe care i-o voi pune soțului meu.

-Mai există și altceva care vă deranjează? Am observat că de-abia v-ați atins de mâncare în seara aceasta,iar când ați intrat în cameră fața dumneavoastră era foarte palidă.Brenna nu avea de gând să-i spună despre Raen,considerând că era datoria ei,nu a servitoarei,să rezolve această problemă.Condamnarea fratelui vitreg al stăpânului ar fi avut consecințe serioase; ea însăși ar fi fost dezgustată dacă una dintre cumnatele ei s-ar fi plâns de un alt frate.Ca soție a lui Connor, era datoria ei extrem de neplăcută să-i spună,nu a altcuiva.

-Nu mi-a fost foame astă-seară,minți ea ca răspuns la întrebarea Nettei.

După ce servitoarea plecă,Brenna zăvori ușa,se așeză pe pat și își luă ghergeful. Ada îi dăduse o bucată de pânză de culoarea șofranului pe care voia să brodeze culorile tartanului lui Connor într-un pătrat din mijloc.Pentru că voia să fie perfect,munci până târziu în noapte,asigurându-se că fiecare cusătură era dreaptă.Dacă se ținea de treabă,avea să termine în doar câteva zile.

Mai avea de lucrat și la bucățile de stofă pe care urma să le transforme în perne umplute cu lână,ceea ce însemna că trebuia să coasă cel puțin o oră în fiecare dimineață,dar,dacă vremea rămânea frumoasă,nu o deranja să stea afară cu celelalte femei și,cu ocazia asta,să le cunoască mai bine.

Totuși,nu avea să brodeze toată ziua,mai ales când soarele era sus,așa că hotărî să-și acorde o oră în fiecare după-amiază.Fu aproape de moarte-și nu o dată,ci de mai multe ori-în prima după-amiază când încercă să călărească pe deșelate.

Davis îi jură lui Quinlan că nu i-ar fi permis doamnei nici măcar să se uite la armăsarul stăpânului dacă ar fi știut ce intenționa să facă.Ea nu înțelesese de ce soțul ei nu-și luase bidiviul,iar Davis fusese fericit să-i explice că armăsarul avea nevoie de odihnă și hrană pentru că făcuse un drum istovitor.Ea sugerase că animalul avea nevoie și de puțin răsfăț,lucru cu care grăjdarul era de acord.

Când îl întrebase dacă putea lua armăsarul pentru o mică plimbare,o pusese să promită că avea să meargă doar până pe vârful dealului și înapoi,ca să-i ofere patruipedului puțină mișcare și atenție.Era evident că armăsarul începuse să o placă.Felul în care se lăsase dus la grajduri chiar în prima zi dovedise că o

acceptase,iar abilitatea ei de a-l stăpâni nu era evidentă pentru aproape toată lumea?

Docilitatea cu care animalul se cabra în vârful dealului alături de ea îl asigurase pe Davis că luase decizia corectă.Ar fi fost mai bănuitor dacă Lady Brenna i-ar fi cerut o șa,dar nu-i ceruse.

-Nu spun că stăpâna noastră m-a mințit cu desăvârșire,Quinlan.Nu,nici vorbă.

Cred că trebuie să se fi răzgândit odată ce a urcat creasta.Ideea trebuie să-o fi lovit atunci,și n-a putut rezista să nu încerce.Totuși,nu-ți face griji,n-o să mă mai las îmbrobodit,dar nici nu-mi trece prin cap că ar putea încerca să mă mintă.Spun doar că ar putea să-i vină vreo altă idee.Asta este tot.

Quinlan acceptă explicația lui Davis.Ca și grăjdarul,nu se temea că stăpâna lui și-ar mai fi asumat acest risc,deoarece era convins că-i venise mintea la cap după sperietura pe care o trăsesese când zburase prin aer ca un vultur cu aripile ciuntite.

A doua zi,în timp ce el verifica progresele soldaților ce lucrau la zid,ea luă din nou armăsarul pentru o plimbare plăcută.Pentru că mergea atât de rigid,Davis nu se îngrijoră nici un moment.Nu își dăduse seama că stăpâna sa era complet nebună.Cel puțin aceasta fu scuza pe care i-o șopti lui Quinlan,cerșind în același timp iertarea lui,deoarece știa că nu ar fi trebuit să o critice pe scumpa soție a stăpânului său.

-M-a păcălit,chiar a făcut-o,mărturisii el abătut.Nu spun că m-a privit direct în ochi și m-a mințit.Nu,nu spun asta deloc.Totuși,o gândesc,pentru că de data aceasta am fost cât am putut de ferm,iar când i-am cerut să-mi promită că nu se va urca iar pe animal mi-a răspuns cu un zâmbet larg,însemnând că era de acord,pentru că oricine cu puțin bun-simț știe că o femeie nu-ți zâmbește după ce i s-a dat un ordin decât dacă intențio-nează să-l urmeze.Nu mai trebuie să te îngrijorezi nici o clipă,Quinlan.Acum m-am prins de jocul ei.Nu mă va păcăli din nou.Chiar asta făcu Brenna în după-amiaza următoare.În mod convenabil, Davis dispăru imediat ce-i ajunse la urechi vestea că stăpâna sa călărea iarăși armăsarul.Nu ar fi trebuit să se deranjeze să se ascundă,căci Quinlan tocmai decisese că trebuia să se ocupe de problemă el însuși,înainte ca stăpâna lui să se omoare.Davis nu era pur și simplu capabil.

Hotărât să prevină dezastrul,intenționa să-i interzică Brennei să se mai pună în primejdie; totuși,pe când mergea spre luminișul dintre pini,îi auzi râsul și se mai domoli.O secundă mai târziu,o văzu stând drept pe spatele armăsarului.Bucuria de pe fața ei îl făcu să zâmbească și rămase acolo privind-o vreme îndelungată, chiar dacă știa că ar trebui să pună capăt imediat poznelor ei periculoase.

Sfinții fie lăudați, Lady Brenna reuși să stea dreaptă pentru câteva minute înainte să fie aruncată la pământ. Quinlan o așteptă să se ridice, însă ea nu se mișcă.

Războinicul se repezi în goană în josul pantei și ulterior îi jură lui Crispin că inima i se oprise în piept atunci când, chiar când era pe punctul să ajungă la ea, armăsarul se întorsese cu un aer amenințător. Era sigur că urma s-o zdrobească sub copite. În schimb, marele bidiviu negru o înghionti și, cât ai spune pește, Brenna se rostogoli, înșfacă frâiele și izbucni în râs.

Oșteanul îi luă frâiele din mână, lovi picioarele din spate ale armăsarului pentru a-l face să se îndepărteze de ea și se aplecă, oferindu-i mâna.

-Când ai rămas nemișcată, am crezut că ai murit.

-E un joc de-al nostru. Dacă stau neclintită, Willie vine chiar lângă mine și pot să-i prind frâiele. În caz contrar, mă face să-l fugăresc. Quinlan era prea distras ca s-o asculte atent. Își tot spunea să nu ridice vocea-îi era stăpână, pentru numele lui Dumnezeu, nu sora lui mai mică.

-Ți-ai pierdut mințile?

-Nu cred.

-Dacă insiști să-ți curmi zilele, fă-o sub supravegherea lui Crispin, nu a mea. După ce îi dădu ordinul, o ridică în picioare, apoi se dădu la o parte în timp ce ea își curăță praful de pe tartan. Voia să-i explice totul pe îndelete ca să nu existe nici o neînțelegere. Nu-ți vei mai asuma astfel de riscuri. Vreau cuvântul tău că nu vei mai călări fără șa. Fii sigură că n-o să mă poți duce de nas cu un zâmbet.

-Nu, ești mult mai isteț decât mine, Quinlan. Nu aș îndrăzni niciodată să te păcălesc. Oarecum împăcat, îi aminti că încă nu-și dăduse cuvântul.

-Crezi că ai putea să nu mai urlu la mine? îmi zvâcnește capul de la atâta zgomot. Quinlan era îngrozit de propriul comportament.

-Te implor să mă ierți, milady. Nu îmi pot da seama ce m-a apucat.

-Ți-am provocat o sperietură, îi reaminti ea. Acum, spune-mi unde greșesc. De ce nu pot sta mai mult pe spina lui?

-Te așezi mult prea în spate, o lămuri el. Cât despre promisiunea ta... I-o tăie scurt.

-Cu siguranță sfatul tău mi-ar fi fost de folos ieri. Și frâiele le țineam greșit, dar am corectat deja această problemă. Săracul Willie. Își tot azvârlea capul pe spate spre mine, după toate aparențele convins că sunt nebună. Calul avea mai multă minte decât stăpâna lui, își zise Quinlan. Era încă prea supărat ca să se gândească la cât de neîndurător fusese.

-E uimitor că nu te-a călcat în picioare, mormăi el. Willie. Te-am auzit numind bidiviul Willie?

-Da, dar am verificat mai întâi că soțul meu nu-i dăduse un nume.

Davis mi-a spus că nu.

-Nu, Connor nu l-a botezat nicicum.

-Atunci sunt sigură că nu se va supăra dacă îl strig Willie. Pleoapa lui Quinlan începu să se zbată.

-De ce Willie? Întrebă el.

-Este prescurtarea de la William, explică ea. Luă frâiele de la Quinlan și se întoarse în direcția grajdurilor. Observând că își lăsase un pantof în urmă, bărbatul îl ridică și i-l înapoie. Ea îi mulțumi în timp ce se ținea de brațul lui, astfel încât să-și poată păstra echilibrul când se încălță. I-am zis Willie după fratele meu, urmă Brenna. Aș prefera însă ca soțul meu să nu afle asta. Lui Connor nu-i place când vorbesc despre familia mea.

-De ce crezi că nu-i place?

-Se încruntă și încearcă să schimbe subiectul. Nu-mi dau seama ce are în cap. Nu poate să-i deteste, pentru că nu-i cunoaște. Probabil că pur și simplu nu-i pasă. Probabil că subiectul familiei mele îl plictisește, adăugă ea cu o mișcare a capului.

-Mă îndoiesc, milady.

-Poate, încuviință ea, dar nu pentru că i-ar fi dat dreptate. Era doar politicoasă. Aș aprecia dacă nu i-ai dezvălui cum i-am botezat armăsarul. Connor poate fi ciudat în legătură cu unele lucruri și, chiar dacă sunt aproape sigură că nu se va enerva, există o mica posibilitate în sensul acesta.

-Milady, îmi ceri să-i ascund adevărul?

-Da.

-Nu-mi voi face un scop din a-i spune, dar, dacă întrebă, îi voi explica. Acum o să-mi promiți că nu vei mai călări fără șa?

-Cum ai reacționa dacă ți-aș promite și apoi mi-aș încălca promisiunea? Nu aș face niciodată așa ceva, dar mă interesează consecințele.

-Ar trebui să te încui în camera ta până se întoarce soțul tău.

-Ai face un astfel de lucru?

-Nu mi-ar plăcea deloc, dar siguranța ar cântări mai greu decât sentimentele tale.

-Ai putea alunga pe cineva?

-Nu te-aș alunga niciodată, Doamne ferește!

-Dar ai autoritatea să alungi pe cineva atâta timp cât Connor este plecat?

-Da, atâta timp cât pot să-i prezint motive serioase stăpânului.

-Am și eu această autoritate? Nu mă privi cu atâta uimire. Nu mă gândeam să te alung pe tine, chiar dacă ai îndrăzni să mă încui în cameră, ceea ce, apropo, știu că nu ai face niciodată. Mă refeream la alte persoane de aici.

-Dacă ai probleme cu cineva,atunci ar trebui să-mi spui sau să aștepti până vine Connor.Brenna deduse că nu se bucura de această autoritate.Cel puțin aflase cum stăteau lucrurile și nu l-ar fi amenințat pe Raen cu izgonirea,deoarece el ar fi știut că era o simplă cacealma.Oftă istovită și plecă ochii în pământ.

Dezamăgirea îi era atenuată de gândul că n-ar fi recurs la o măsură atât de drastică decât dacă Raen s-ar fi apropiat din nou de ea.Din fericire,avea un plan de a-l ține la distanță.Quinlan nu putea înțelege de ce stăpâna sa arăta atât de descurajată.

-Îți dorești o astfel de poziție de putere,milady? Cum ea nu-i răspunse,continuă: Dacă ai un necaz pe care nu-l poți rezolva singură,spune-mi ce este și voi fi bucuros să mă ocup.Brenna scutură din cap.

-Chestiunea e de natură personală și implică un membru al familiei.

Quinlan era ușurat.Deși îi venea să zâmbescă,nu o făcu,de teamă că i-ar fi rănit sentimentele sugerându-i că problema ei nu era importantă pentru el.

-Ai dificultăți cu Euphemia,nu-i așa? Fără a-i da timp să răspundă,îi oferi un sfat care i se părea cea mai bună soluție: Ar fi potrivit să i te adresezi lui Raen.Sunt sigur că ar vorbi cu mama lui.Ea scutură din nou din cap,dar mult mai vehement.

-Ar trebui să fii capabilă să rezolv problema,iar când se va întoarce Connor,o voi discuta cu el.

-Cum dorești,milady.Brenna schimbă subiectul.

-Știi că din prima zi am încercat să înțeleg mersul lucrurilor de aici.Am impresia că există niște reguli pe care toți le cunosc în afară de mine.Mi-e teamă permanent că voi jigni pe cineva din cauza ignoranței mele în privința highlanderilor.Învățăturile tale mi-ar fi de mare folos.

-Aș fi fericit să te ajut în orice fel pot.

-Vrei să mi te alături seara asta la cină împreună cu alți doi oșteni pe care îi alegi? Aș putea învăța mai multe despre clanul MacAlister.Sunt una dintre voi acum și vreau să mă integrez.

-Aș fi onorat să te însoțesc la masă și sunt sigur că oamenii pe care-i voi aduce vor simți la fel.,,*Și eu voi fi ușurată*”,își spuse ea.

-Nu vreau să las impresia de favoritism.Prin urmare,în fiecare seară până la întoarcerea lui Connor,te rog să alegi alți doi oaspeți.Așa i-aș putea cunoaște mai bine pe câțiva dintre supușii soțului meu.

-Desigur,răspunse el.

-Când va reveni Connor?

-Nu pot spune precis.

-Mi se pare că e plecat de multă vreme.Trebuie să stau de vorbă cu el.

Auzindu-i disperarea din voce,Quinlan presupuse că mama vitregă a lui Connor îi făcea viața grea.Își imaginează că cele două femei erau implicate în vreun conflict minor de putere și era oarecum surprins că Lady Brenna s-ar putea supăra atât de ușor.Poate că singurătatea îi sporea neliniștea.Era posibil să se simtă abandonată.În definitiv,Connor o smulsese din mediul ei familial și o pusese în centrul vieții lui.Stăpâna lui nu avea nevoie decât de timp pentru a-și găsi calea, cel puțin asta era speranța războinicului.Totuși,pe parcursul zilei începu să creadă că problema era mult mai serioasă decât estimase la început.Netta îl prinse în drum spre sala oștenilor ca să îi spună că Lady Brenna se purta ciudat.

-Nu m-a auzit când am bătut la ușa dormitorului,iar când am intrat,a urlat și a sărit un pas înapoi.Acesta e adevărul.S-a întins după pumnalul ei.Părea îngrozită,Quinlan.Prietena bucătăresei,Brocca,auzi din întâmplare conversația și li se alătură imediat.

-Ada își face griji că stăpâna ar putea fi bolnavă.Nu mănâncă absolut nimic.E prea devreme să poarte un copil,adăugă ea.

Quinlan știa că exista posibilitatea ca ambele femei să exagereze și decise să evalueze situația cu propriii ochi.După ce observă că stăpâna sa plimba absentă mâncarea prin farfurie,fără a duce vreo bucată la gură,își dădu seama că aveau dreptate să se neliniștească.Decise s-o ducă în vizită la Lady Kincaid în dimineața următoare,convins că aceasta avea să descopere ce nu era în regulă; dacă stăpâna sa era cu adevărat bolnavă,Lady Kincaid ar fi știut cum să o vindece.Brenna nu avea habar de frământările lui Quinlan.Pentru prima oară în câteva zile,se simțea mult mai relaxată.Cei doi oșteni cărora le făcuse onoarea de a-i primi la masa ei erau bărbați mai în vârstă,care spuseră pe rând povești despre zilele lor de început.Lady Euphemia era minunat de tăcută.Totuși,părea să se bucure de conversație.Asculta plină de curiozitate și,din când în când, chicotea și dădea din cap atunci când unul din musafiri povestea un incident amuzant.Raen se purtă ca un copil răsfățat care nu primea suficientă atenție.

Stătu îmbufnat de-a lungul cinei și își ținu privirea fixată spre masă.

Mancă repede,iar când termină,îi aruncă Brennei o privire urâtă,trânti cupa pe masă și ieși furtunos din salon.

Nici unul dintre soldați nu păru deranjat de insolența lui.Quinlan observă cât de obosită părea stăpâna lui și decise să pună capăt serii,gândindu-se că un somn bun i-ar fi putut readuce pofta de mâncare.Un oștean îi oferi brațul și o conduse pe scări,apoi stătu pe culoar până când ea intră în cameră.Când Brenna se întoarse să-i strige noapte bună de la ușă,îl văzu pe Raen pândind din întuneric

în spatele soldatului,dar nu apucă să-i adreseze cuvântul,că el dispăru în camera lui.Netta,care o aștepta în dormitor,își semnală prezența printr-un strigăt ca să n-o sperie iarăși.Înainte ca Brenna s-o întrebe ce căuta acolo,servitoarea o lămuri că Euphemia îi ordonase să aprindă lumânările din cameră în fiecare seară și s-o ajute la pregătirea patului,iar dacă Netta trebuia să o slujească pe mama vitregă a stăpânului,avea să o slujească neîndoielnic și pe soția acestuia.

-Bărbatul tău nu se supără că ajungi atât de târziu acasă?

-E o mare cinste că am fost aleasă să slujesc aici.Deverick al meu se plimbă țanțoș ca un rege,împăundându-se în fața tuturor celor care se opresc să-l asculte cu faptul că nevasta lui face treburi atât de însemnate în casa stăpânului. Brenna se simți binecuvântată să aibă o servitoare atât de loială.

-Ai o inimă bună,Netta.

-Mi se va urca la cap o astfel de laudă,milady.Doriți să vă ajut cu pregătirile de culcare?

-Nu,sunt în siguranță acum.Vreau să spun că sunt capabilă să am grijă de mine. Am o scurtă întrebare să-ți pun înainte să pleci.Mă întrebam cine ar putea să-mi facă un medalion de lemn.

-Alan e priceput,și cred că s-ar putea descurca.Aș fi fericită să vă duc la el mâine dacă doriți.Brenna îi mulțumi încă o dată și,imediat după plecarea Nettei,bloca ușa.Lucră la ghergef încă o oră,apoi se vâri în pat.Tocmai suflase în lumânări și se cuibărise în așternuturi când auzi pe cineva bătând la ușă.Nu răspunse.

CAPITOLUL 13

Connor se întoarse în cele din urmă la cetatea lui.Avea impresia că fusese plecat mult mai mult timp și,doar după ce trecu podul mobil și încordarea din gât și umeri începu să se domolească,recunoscu motivul pentru care fusese atât de nerăbdător.Voia să o revadă pe Brenna din nou.Nu mai trebuie precizat că nu-l mulțumea deloc propria lipsă de disciplină.Pentru numele lui Dumnezeu,ce era în neregulă cu el? Oriunde închidea ochii să se odihnească pentru câteva minute,imaginea soției sale îi venea în minte.Și rămânea acolo.

Cu toate că nu era o mângâiere prea mare,Alec era în aceeași situație; dar,spre deosebire de Connor,nu doar se gândea la soția lui,ci și vorbea despre ea.

Alec observă neliniștea lui Connor în ultima seară petrecută împreună.II privi pe Connor mergând de colo,colo prin tabără timp de mai bine de o oră și jumătate,după care se izola de ceilalți aproape de marginea pădurii.Alec i se alătură un minut mai târziu.Ambii frați se sprijiniră de niște trunchiuri de copac pentru ca într-un final să poată adormi acolo,cu o mână odihnindu-se pe mânerul

săbiei.Kincaid aborda direct subiectul pe care voia să-l discute.

-Mă uit la tine și mă văd pe mine când m-am căsătorit cu Jamie.

-Și ce vezi? Îmi vei spune indiferent dacă vreau să aud sau nu,nu-i așa?

-Bineînțeles.Învăță din greșelile mele și scapă de bătăile de cap.

-Vorbești ca tata.Exact aceste cuvinte mi le-a spus.

-Se referea la mama ta?

-Da.O numea scumpa lui Isabelle.Alec dădu din cap.

-Ai dus o luptă frumoasă,dar a venit timpul să nu te mai zbați.Devine dureros de privit.

-Despre ce dracu vorbești?

-Știi prea bine despre ce vorbesc,râse fratele său.Încerci să nu-ți iubești soția, nu-i așa? Înțeleg foarte bine de ce.Ți-e teamă.

-Ferească-te Dumnezeu,te-ai transformat într-o bătrână băgăcioasă.

Alec se purtă ca și cum nu auzise insulta.

-Nu cred că vorbele tatălui tău despre Isabelle te-au făcut mai prudent decât oricare alt bărbat.Îți amintești?

-Îmi amintesc fiecare cuvânt.Și el mi-a propus să învăț din greșelile lui.A iubit-o pe scumpa lui Isabelle și a simțit că l-a trădat murind.Nu a iertat-o niciodată.Era foc și pară,Alec.Tatăl meu a fost un om puternic,căruia îi era greu să vorbească despre asemenea emoții fără să pară furios.Încerca să mă consoleze și,deși eram doar un băiat,am înțeles.În orice caz,nu văd nevoia acestei conversații ridicole.

Alec nu mai deschise gura timp îndelungat.Știa că fratele său căzuse pe gânduri și voia să se convingă pe sine că nu-și iubea deja soția.Ah,prostia bărbaților încredințați că iubirea le slăbea puterile!

-Îmi pun câteodată o întrebare: dacă nu aș fi fost atât de aproape să o pierd pe Jamie,aș recunoaște că o iubesc? Am speranța că da,deoarece acum sunt mai bătrân și ceva mai înțelept.Nu știam mare lucru pe atunci,Connor,dar tu știi, pentru că tocmai ți-am explicat totul.Urmează-mi sfatul și renunță să te opui.Vei găsi că este mai puțin dureros.

-M-am temut doar de un singur bărbat,Alec,și să mă ferească Dumnezeu de ziua în care îmi voi da seama că mi-e teamă de o femeie.Mă insultă sugerând că Brenna are atâta putere asupra mea.

-Cine era bărbatul de care te temeai? Întrebă curios Alec.-Tu.Mi-era teamă că nu ne vei ajuta pe mine și pe prietenii mei.

-Tatăl tău știa că te voi primi.Tu nu erai la fel de sigur,nu-i așa? Chiar și atunci, erai foarte cinic.Totuși,soția ta nu este.M-a surprins prin modul în care s-a postat în fața ta.Dacă nu aș fi știut adevărul,aș fi crezut că te proteja.

-Încearcă să mă protejeze. E neînfricăată. Dacă trăiește un an întreg, voi fi surprins.

-E puternică, și la fel de inteligentă ca Jamie. Sunt momente în care îmi spun că ambele ar putea fi mai deștepte decât noi. Văd neîncrederea în ochii tăi.

Răspunde-mi atunci la o întrebare: Unde crezi că dorm soțiile noastre la noapte?

-În paturile noastre.

-Noi unde dormim?

-În pădurea umedă și rece, răsese Connor. Odihnește-te, Alec, și nu mă mai bate la cap cu discuții prostești. Fratele lui era dispus să accepte propunerea.

-Un ultim lucru, șopti Alec după ce închise ochii și căscă puternic. Dacă spui vreodată cuiva despre această conversație, te voi omorî.

Crispin își smulse stăpânul din meditație și îl aduse înapoi în prezent.

-Te necăjește ceva? întrebă el observându-i încruntarea.

-Sunt doar sleit de puteri, cum ești și tu.

-În plus, ești acoperit de nămol și sânge uscat, cum sunt și eu. Numai Dumnezeu știe cum mirosim. De îndată ce ajung la calul meu, mă duc la lac. Presupun că vei face același lucru.

-Există o femeie anume pe care vrei să o impresionezi?

-Îmi vin în minte mai multe, dar mă gândeam la cum va reacționa soția ta când te vede. Va fugi cât o țin picioarele, ținându-se de nas.

Apoi Quinlan captă atenția lui Connor, căci, deși obișnuia să-și aștepte stăpânul în fața donjonului, înaintase acum până în fața grajdurilor. Expresia de pe chipul războinicului era una pe care Connor nu o mai văzuse înainte și, dacă nu ar fi știut mai bine, ar fi crezut că prietenul lui arăta ușurat să-l vadă. Crispin avu exact același gând.

-Indiferent care a fost problema, trebuie să fi fost teribil de încurcată. Quinlan îi așteptă să descalece și le veni în întâmpinare.

-Totul este în regulă, Connor.

-Mă așteptam să fie.

-După figura pe care o ai, aș zice că s-a întâmplat ceva, remarcă Crispin. Arăți ușurat că ne vezi.

-Ușurat? Dacă nu aș fi ditamai oșteanul, jur că aș fi copleșit de bucurie.

-Atunci, a fost o problemă? întrebă Crispin.

-Tocmai l-am informat pe stăpânul nostru că nu au fost probleme. Au fost, totuși, câteva mici deranjuri, adăugă războinicul. Connor, jur în fața lui Dumnezeu, nu mă voi căsători niciodată.

-Să înțeleg atunci că soția mea a fost cauza acestor deranjuri?

-Soția ta nu ar putea fi niciodată pricina unui deranj, reuși el să spună fără să

râdă,lucru de care se simți foarte mândru.Davis și încă un soldat tânăr ieșiră să preia caii.Grăjdarul așteptă ca ajutorul lui să plece pentru a lua cuvântul.

-Ne bucurăm să vă avem din nou acasă,stăpâne.Armăsarul negru e în boxa lui,dacă vă întrebați.

-Am presupus că acolo e,răspunse el,neînțelegând de ce bătrânul îi oferea această informație.

-Ei bine,eu am renunțat să presupun asta acum mai bine de o săptămână,mormăi Davis.

-Ți-a făcut necazuri cât timp am fost plecat?

-Nu,stăpâne,și cu siguranță nici nu s-a uitat direct în ochii mei,după care să mă mintă.Înainte ca seniorul să-i ceară explicații,Quinlan îl prinse pe Davis de tartan și îl scutură.

-Stăpâna ta nu te-a mințit.Ți-a zâmbit.Recunoaște diferența.Grăjdarul dădu aprobator din cap,se plecă în fața stăpânului său și se grăbi înăuntru.

-Ce s-a întâmplat? Întrebă Crispin.A înnebunit Davis?

-Cu toții au înnebunit,răspunse Quinlan.Totuși,eu sunt mult mai isteț și nu mi-a fost deloc greu să-i pricep manevrele.Crispin se strădui din răputeri să nu râdă.

-Te referi la soția stăpânului nostru?

-Da.În orice caz,ea este în viață și se simte bine.

-Ferească Dumnezeu să fie altfel,bombăni Connor.Crispin pierdu bătălia și izbucni în râs,spre nemulțumirea lui Quinlan.

-Poți să râzi cât vrei acum.Dar ține minte: milady nu și-a pierdut viața cât am fost eu de gardă.Presupunând că prietenul său exagera problemele cauzate de Brenna,Connor clătină din cap ca să-i lase de înțeles lui Quinlan că nu avea chef să audă despre asta acum și porni în direcția donjonului.Voia să o vadă pe Brenna pentru o clipă,doar să se asigure că era bine,înainte să meargă la lac.

-Nu mă interesează necazurile mărunte pe care ți le-ar putea face o biată femeie,comentă el.Nu ai nimic mai semnificativ să-mi comunici?

-Nu,zise Quinlan.Cum am spus mai înainte,m-am descurcat cât se poate de bine.

-Sunt curios să aud ce l-a făcut pe prietenul nostru să se tânguie ca o muiere, interveni Crispin.Poți să-mi spui totul,Quinlan,dacă asta te va face să te simți mai bine.Quinlan chicoti.

-Milady mi-a cerut să nu-i spun soțului ei și,dacă nu pot să-i spun lui,cu siguranță nu pot să-ți spun ție.

-Mai exact,ce anume nu dorește soția mea să aud?

-Surprizele ei.Ți-a pregătit mai multe și nu vrea ca eu să i le stric.Apropo,acestea au fost instrucțiunile ei,dar dacă insiști...

-Nu, o voi lăsa pe ea să-mi spună. Totuși, nu-mi vor plăcea surprizele, nu?

-Poate că nu, replică enigmatic oșteanul.

-Unde este ea acum?

-Măsoară.

-Însemnând?

-Părintele Sinclair este aici pentru întreaga zi. Soția ta l-a chemat să-i aprobe planurile pentru capelă.

-Mai exact, unde anume măsoară? rosti Connor după o tăcere rău-prevestitoare.

-În curte, îl informă zâmbitor Quinlan.

-Glumești?

-Nu. Vrea să pună capela lângă donjon. Connor și Crispin înlemniră, spre enorma satisfacție a lui Quinlan. În cele din urmă, începeau și ei să priceapă cu ce se confruntase.

-Ai pus capăt acestei idei, nu-i așa? întrebă Connor.

-Bineînțeles. De îndată ce am prins de veste, i-am spus că trebuie să aștepte să-i dai tu permisiunea. Aș mai menționa un aspect. Am amenințat-o că o închid în camera ei.

-Din cauza capelei, spuse Connor dând din cap.

-De fapt, nu, un alt motiv m-a făcut să folosesc o astfel de amenințare.

-Cum a reacționat stăpâna la avertismentul tău? se interesă Crispin.

-Știa că blufez. Apropo, îi este foarte dor de stăpânul nostru, în așa măsură încât este puțin speriată. Cel mai mic sunet o face să tresară. Nici nu mănâncă prea mult. Am fost atât de îngrijorat, încât am dus-o la Lady Kincaid, care m-a asigurat că Lady Brenna e bine. Trebuie să fi avut dreptate, căci, de îndată ce a sosit Sinclair, a mers să se spovedească, iar acum pare mult mai fericită. Am înștiințat-o că vei fi acasă până la căderea nopții și a fost foarte mulțumită de veste.

-I-a scos Jamie-copciile?

-Nu, soția ta s-a descurcat singură. Connor dădu din cap înainte să schimbe subiectul.

-Am observat că l-ai pus pe Ewan înapoi pe ziduri. Știu că el prefera să-și desăvârșească abilitățile de luptător.

-Am avut un motiv întemeiat.

-Și anume?

-Convingerea că Ewan nu se va lăsa influențat de către soția ta. Ea voia să meargă la lac.

-Dar nu ai lăsat-o.

-Nu, nu am lăsat-o.

-Și ea tot a încercat să meargă? întrebă Crispin.De aceea ai amenințat-o că o vei închide?

-Nu,nu acesta a fost motivul,oftă Quinlan.

-Atunci care...Connor își pierdu șirul ideilor de îndată ce ajunse în vârful potecii și văzu curtea fortăreței.Întreg spațiul era presărat cu gropi adânci.Era atât de șocat de profanarea pământului său,încât luă foc.Din păcate,vinovata era în partea opusă a curții.Soția lui.Cu cât stătea mai mult pe loc și se holba la ea,cu atât gâtul lui începea să pulseze de nevoia de a scoate un urlet.

Din fericire,reuși să-1 înăbușe strângându-și puternic fălcile și privind spre cer.

Ea nu-și dădu seama că soțul ei era acolo,fiind cu spatele la el și la o distanță apreciabilă.Doi soldați se sprijineau de un perete,privind-o cum se plimba.Luară poziție de drepți de îndată ce își observară stăpânul.Păreau ușurați să-1 vadă,iar Connor înțelese deplin motivul.Mușchii fălcilor începură să-1 doară.Dumnezeu să-1 păzească,cu cât se uita mai mult la găurile din pământ,cu atât devenea mai furios.Brenna rămase neclintită,apoi se răsuci brusc.Avea un pumnal în mână.

Nu țipă,dar,după expresia de pe chipul ei,Connor știu că era pe punctul să o facă.Totuși,de îndată ce își dădu seama că era el și nu altcineva,scoase un strigăt de bucurie,își scăpă pumnalul și veni în fugă să-1 întâmpine.

-Ți-am spus că se poartă ciudat,remarcă Quinlan.

Connor dădu aprobator din cap,dar rămase tăcut în timp ce își privea soția ocolind obstacolele în goana sa.Se așteptă ca ea să se oprească imediat ce ajungea la el și,prin urmare,fu surprins când i se aruncă în brațe și îl sărută pe gât.Era un comportament nepotrivit,căci alții îi priveau,dar lui nu păru să-i pese.Își încolăci brațele în jurul ei și o strânse la piept,simțind că dorința îi fusese în cele din urmă îndeplinită.

-Sunt atât de fericită să te am în sfârșit acasă,îi șopti ea la ureche.

El o sărută pe creștet,după care îi dădu drumul.Brenna se mai agăță de el câteva secunde și,într-un final,se dădu un pas înapoi.

-Am atât de multe să-ți spun!

-Se pare că ai,fu el de acord.Îmi vei explica totul în seara aceasta.Du-te și spală-te acum pe față.E acoperită de noroi.Quinlan și Crispin îl priveau curioși.Vocea lui Connor părea încordată,dar calmă.Își ascundea furia față de soția sa,iar Quinlan se gândi că aceasta era o atitudine admirabilă.Crispin știa însă adevărul: stăpânul își păstra calmul ca să-și verse nervii pe arma lui mai târziu,când se antrena cu soldații.

-Unde mergi acum? întrebă ea.

-Spre lac.

-Te-aș putea însoți.

-Nu.

-Dar eu...

-Vor fi și alții acolo,Brenna.

-Poți să vii înăuntru pentru doar câteva minute? Am o surpriză pentru tine în sala mare.

-Nu poate aștepta?

-Ba da,îmi imaginez.Connor o aștepta să plece.Brenna îl aștepta să se răzgândească.Mă întreb cât timp vei fi ocupat.El se întrebă cât timp își putea păstra calmul în fața ei.

-Până diseară.

-Connor,ești fericit că mă vezi?

-Da.Încruntătura lui sugera contrariul.Cu o plecăciune,Brenna se pregăti să se îndepărteze.

-Dacă te întorci după căderea nopții,ai grijă.Terenul este plin de gropi.

-Am observat,îi răspunse el.Toți păstrară tăcerea până când Lady Brenna dispăru după colț,în drum spre bucătării.

-Și-a amintit să ridice pumnalul,observă Crispin.

-Nu-și uită niciodată cuțitul și verifică permanent dacă-l are cu ea.Asta în timp ce-și rătăcește toate celelalte lucruri.Ești demn de laudă,Connor,adăugă el.Ți-ai păstrat calmul.

-Nu e amuzant,Quinlan.În curtea mea se găsesc vreo douăzeci de gropi adânci. Ai grijă să fie umplute cât mai repede.După ce dădu ordinul,el și Crispin se întoarseră la grajduri să ia cai odihniți.Connor spera să-și poată domoli furia înainte s-o revadă pe Brenna.Nu voia să o supere,ceea ce i se părea o dovadă de mare considerație,dat fiind că nebuna încerca să înghesuie o capelă lângă donjonul lui.Voia să-mi facă pe plac,bombăni el.Trebuie să țin minte asta de fiecare dată când cuvântul „capelă” este rostit în prezența mea.

-Stăpâne? îl strigă Quinlan.Ai o clipă liberă ca să vorbești cu părintele Sinclair înainte să se întoarcă la familia Kincaid? Connor îi făcu semn preotului să i se alăture.Vorbi înainte ca Sinclair să aibă ocazia.

-Știi de ce se teme soția mea?

-Nu pot spune.

-Mi s-a zis că se poartă ciudat,iar după ce a vorbit cu tine,era din nou fericită. Are încredere în tine? Preotul îi dădu același răspuns nesatisfăcător.

-Nu pot spune,stăpâne.

-S-a spovedit?

-Da.

-În timpul spovedaniei,ți-a spus ce o deranja?

-Dacă mi-a spus,nu pot să recunosc,căci ar însemna să-mi încalc jurământul de a nu divulga taina spovedaniei.Connor renunță să mai insiste.

-De ce voiai să mă vezi?

-Voiam să-ți mulțumesc pentru permisiunea de a sta aici.Nu voi cauza bătăi de cap,promise el,și oricum n-o să vă împovărez cu prezența mea.Parohia mea acoperă un ținut vast.

-Ar trebui să-i mulțumești soției mele,părinte.Ea este cea care a stăruit pentru tine.

-Deja i-am mulțumit.Îi voi rămâne pe veci îndatorat.Domnia sa dorește să mă primească în casa voastră,stăpâne,însă,deși îi apreciez atenția,simt că ar trebui să am propria mea locuință,în cazul în care unul dintre supușii tăi ar avea nevoie să stea de vorbă cu mine în particular.Această idee îți este convenabilă?

-Desigur.Voi cere ca una dintre casele libere să fie pregătită pentru tine.Când ni te vei alătura?

-De îndată ce lordul Kincaid îmi acordă permisiunea să plec.Ar mai fi un lucru.Mă întorc în Anglia în câteva zile,ca să-i explic această schimbare superiorului meu.Nu ar trebui să fiu plecat mai mult de o săptămână.

-Îți voi da o escortă,se oferi Connor.

-Nu este necesar,stăpâne; căci,atâta timp cât port sutana,nimeni nu va îndrăzni să-mi facă rău,nici măcar cei ale căror suflete au fost deja promise Satanei.

-Fiarele pădurii nu-ți vor arăta atâta respect.

-Nu mă voi abate de la drumul principal,insistă preotul.

-Cum dorești.

-Ai de trimis vreo veste în Anglia?

Connor clătină din cap și îl așteaptă pe Sinclair să se îndepărteze ca să-și reia meditația.Toate gândurile sale erau la soția lui.Brenna fusese foarte binevoitoare cu preotul și era cu siguranță îngijorată de mândria și sentimentele omului.

Connor spera că,într-o zi nu foarte îndepărtată,avea să-i arate și lui același respect.Ar fi putut începe prin a-i lăsa în pace afurisita lui de curte.

Doamne,ce bine era acasă!

CAPITOLUL 14

Surprizele se țineau lanț.Connor știa că undeva în gândurile întortocheate ale soției sale stătea ascunsă dorința de a-i face pe plac,dar nu reușea să priceapă cum și-ar fi putut imagina că el s-ar fi bucurat să descopere o capelă în curte.Își

zise că exista poate un alt motiv pentru o asemenea oroare, însă nu-și dădea seama nici în ruptul capului care era acela. Un singur lucru îl consola acum. Nu putea fi mai rău. Indiferent ce alte surprize îi pregătise, nimic nu putea fi mai rău decât o capelă. Se înșela însă amarnic.

Nu merse să o salute pe Euphemia, cum își propusese, deoarece ar fi trebuit să străbată întreaga curte ca să ajungă la ea, ceea ce însemna ocolirea tuturor gropilor. Quinlan îl asigurase că erau destul de adânci să acopere un bărbat înalt, dacă era destul de norocos încât să cadă în picioare. Nu se putea expune unui asemenea risc. Pe de altă parte, desigur, ar fi putut să intre pe ușa din spate.

Totuși, nu o făcu, deoarece avea nevoie să fie singur până se calma. Planul lui era să evite curtea până la căderea nopții, întrucât până atunci gropile aveau să fie umplute la loc. După ce se spală și îndepărtă mizeria pe care o acumulase în ultimele două săptămâni, călări până în partea de nord a împrejurimii să vadă cum mergea consolidarea palisadelor cu piatră. Descoperirea unei probleme conduse la alta și, apoi, la o alta, așa că nu se întoarse la donjon decât târziu în acea după-amiază. Soarele apunea când ajunse la grajduri. De îndată ce intră, observă două lucruri ciudate. În primul rând, boxa armăsarului negru era goală; în al doilea rând, Davis păru să se furișeze pe ușa din spate. Porunca lui îl făcu să înlemnească.

-Unde-i armăsarul negru, Davis?

-Afară, stăpâne. Nu era un răspuns satisfăcător. Îi ordonă grăjdarului să înainteze, după care îl întrebă:

-Încercă să fugi pe ușa din spate?

-Încercam.

-Din ce cauză?

-Să scap de domnia voastră înainte să băgați de seamă că armăsarul negru lipsește.

-Înțeleg, replică seniorul pe un ton blând, stăpânit. Unde se află mai exact bidiviul meu?

-Ia o gură de aer proaspăt.

-Din ordinul cui? Davis păru că se temea să-i spună. Făcu iute un pas înapoi, își adună tot curajul și murmură:

-Al soției dumneavoastră.

-Ți-a poruncit să-mi scoți calul din boxă? întrebă el, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmpla și de ce Davis era atât de agitat.

-Ei bine, nu prea mi-a poruncit.

-Le-a cerut lui Quinlan sau lui Crispin să-1 scoată afară?

-Nu,cu siguranță nu i-a cerut nici unuia din ei.De fapt,nici mie nu mi-a cerut.

Connor își impuse să fie răbdător.

-Ajută-mă să pricep,Davis,și nu te mai foi.Nu mergi niciunde până când nu voi avea răspunsuri la toate întrebările mele.Este cineva cu soția mea sau a plecat singură să-1 plimbe?

-Quinlan trebuie s-o fi ajuns din urmă până acum.De obicei,o ajunge.Totuși,nu înțeleg ce vreți să ziceți prin plimbare.Puteți să-mi explicați? Nu cred că cineva face vreo plimbare,cel puțin nu armăsarul dumneavoastră.

O idee neașteptată îl făcu pe Connor să tresară.

-Cineva îl călărește?

-Da.

-Quinlan? Nu? Se abținu să nu-1 apuce pe Davis de gâtul subțire și să-1 scuture până obținea toate răspunsurile.Atunci,cine îl călărește?

Davis se schimonosi din cauza furiei pe care o auzi în vocea stăpânului său.

-Ei bine,e posibil să fie soția dumneavoastră.Dar,este posibil și să nu.

Avea o presimțire că Davis va spune asta.Dacă nu l-ar fi asigurat deja că Brenna era însoțită de Quinlan,Connor și-ar fi pierdut controlul.Așa cum era,atârna de un fir de ață.Pentru numele lui Dumnezeu,ce fusese în mintea lui Quinlan ca s-o lase să se pună în primejdie? Armăsarul năvălaș era greu de stăpânit de oricine,iar Connor nici nu și-o putea imagina pe gingașa lui soție încercând să-1 călărească.

-Dacă animalul îi scapă din mână lui Quinlan,soția mea va fi călcată în picioare.Unde sunt?

-Stăpâne,nu cred că înțelegeți ce vă spun.Armăsarul negru nu poate scăpa din mâna lui Quinlan deoarece el nu stă atât de aproape.El doar se uită ca milady să nu pățească ceva.

-Dumnezeule,ar putea fi...

-Nu i s-a întâmplat nici un rău.Știu cu siguranță asta.

Connor era aproape de ușă,când cuvintele lui Davis îl opriră.

-De unde știi dacă e teafără sau nu? întrebă el.

-Cineva din mulțime ar fi venit să vă caute dacă i s-ar fi întâmplat ceva iubitei dumneavoastră soții.

-Mulțime? Care mulțime?

-Mulțimea care o privește pe soția dumneavoastră.Au început să se adune pe rând acum șase sau șapte zile.Totuși,nimeni nu o deranjează pe milady,așa că puteți sta liniștit.Iar Quinlan îi este întotdeauna alături,având grijă de ea.Nu trebuie să mă uit ca să știu ce se întâmplă.Tot ce trebuie să fac este să merg afară

și să ascult vuietul mulțimii, așa află imediat ce face milady. Când se răstoarnă, ei murmură foarte puternic, iar atunci când stă dreaptă, ei bine, atunci o ovaționează, bineînțeles. În ultimul timp, am observat mai multe ovații, ceea ce îmi spune că milady a învățat cum să se descurce.

-Unde sunt?

-Pe partea opusă a pantei din spatele bucătăriilor. Luați-vă după zgomot, strigă el când stăpânul său porni în fugă. Auziți acel murmur? Ei bine, asta poate să însemne doar că... Davis nu văzu nici un rost în continuarea explicației; stăpânul său dispăruse deja după deal. Când Connor trecu pe lângă bucătării, putu auzi ovațiile asurzitoare ale mulțimii, ceea ce sugera că soția lui era teafără. Pentru moment. Își recapătă suflul, dându-și seama abia atunci că uitase să respire.

Puțin mai târziu, observă clanul MacAlister adunat pe coasta dealului. Mamele stăteau pe pământ, cu copiii cocoțați în poală, în timp ce tații stăteau în spate, vorbind unul cu altul. Femeile mai în vârstă își aduseseră cu ele ghergheturile, dar, la fel ca toată lumea, erau prea ocupate să o privească pe Lady MacAlister ca să-și mai vadă de lucru. Toți, de la cel mai tânăr și până la cel mai bătrân din mulțime, priveau încântați spectacolul.

Connor ajunse în cele din urmă pe creastă, la distanță mare de clanul său extaziat, apoi se opri brusc, uimit de priveliștea din fața lui.

Nimic nu l-ar fi pregătit pentru acea scenă. Nu numai că soția lui călărea armăsarul negru, dar nu avea nici șă, și părea să se descurce bine. Nu, nu bine, ci de-a dreptul remarcabil. Spatele și umerii ei erau la fel de drepte ca o prăjină; își ținea capul sus și călărea cu îndemânarea unui războinic MacAlister și totuși, în același timp, cu grația unei zeiță. Părul ei auriu flutura în vânt, iar când îi auzi râsetul zglobiu, Connor își simți inima crescându-i de mândrie. Atunci știu adevărul: era la fel de cucerit ca toți ceilalți.

Observă grămezile de fân presărate peste tot. Știu că Quinlan încercase să prevină dezastrul atenuându-i căderile, însă, deși vedea în asta o dovadă de istețime, tot avea de gând să-l sfășie bucată cu bucată. Mulțimea o ovaționa acum, îndemnând-o să continue, și, doar când îl observă pe Quinlan fluturându-și frenetic mâinile spre Brenna și clătinând vehement din cap, Connor fu în stare să-și revină în fire pentru a pune capăt nebuniei.

Nici măcar nu bănuise ce avea de gând să facă. Începu să coboare dealul exact când armăsarul negru sări peste prima grămadă de fân. Brenna nu păru nici măcar deranjată de primul salt, dar aproape se prăbuși la pământ la al doilea obstacol. Connor pur și simplu nu mai putu suporta. Se opri, își depărta picioarele și scoase un fluierat pătrunzător. Capul bidiviului negru se ridică imediat. Auzise

comanda mai presus de urletul aprobator al mulțimii, astfel că își schimbă prompt direcția. Brenna nu pricepea ce îi venise lui Willie. Oricât s-ar fi străduit, nu-l putu convinge să se întoarcă. Armăsarul o luase spre deal într-un galop nebun. Ea înțelese în sfârșit când îl zări pe Connor, care stătea în apropierea crestei, cu mâinile pe umeri și picioarele depărtate, fără a încerca să-și ascundă mânia. Tânăra femeie își dublă imediat eforturile de a merge în direcția opusă, implorându-l pe Willie să aibă milă de ea. Calul încăpățânat refuză să o asculte, indiferent cât de mult insistă și trase de frâie. Se opri brusc în fața stăpânului său chiar când ea se aplecase lângă urechea lui ca să-l mustre.

-Trădătorule! Connor o auzi. Știa că nu avea nici un rost să-o dojenească, deoarece, dată fiind enervarea lui, odată ce s-ar fi pornit, nu ar fi capabil să se oprească fără a-i răni sentimentele. Brenna își dădu seama că-i provocase o ditamai sperietura și vru să-i spună că totul era în regulă, însă nu îndrăzni. Există ceva în expresia lui care sugera că nu s-ar fi lăsat potolit ușor.

Într-un final, hotărî să pretindă că nu-i observase mânia. Era un plan greșit, dar nu se putu gândi pe moment la unul mai bun. Așadar, se îndreptă de spate și îi zâmbi.

-Ești mulțumit de surpriza mea? îl întrebă, știind prea bine că nu era mulțumit deloc; era furios și cu asta, basta. Totuși, nutrea speranța firavă că ar fi putut trece prin furtuna care clocotea în sufletul lui.

Se aștepta să o dea jos de pe Willie ori să răcnească la ea, însă el nici măcar nu atinse căpăstrul. Se răsuci pur și simplu pe călcâie și porni către grajduri.

Willie îl urmă supus. Crispin apărură brusc în dreapta ei, arătând foarte palid, de parcă ar fi văzut o nălucă înspăimântătoare; dacă s-ar fi uitat la ea, l-ar fi întrebat ce se întâmplase. Apoi Quinlan apărură în stânga ei, gâfâind din cauza alergatului, dar arătând foarte, foarte încrezut. Nici el nu-i aruncă vreo privire, așa că nu putu să-l întrebe de ce, pentru numele lui Dumnezeu, era atât de mulțumit de sine.

Connor nu vorbi decât atunci când ajunseră la grajduri, îi porunci lui Crispin să o dea jos pe Brenna de pe spinarea armăsarului și să aștepte lângă ea până ce schimba câteva cuvinte cu Quinlan înăuntru. În momentul în care ușile se închiseră în urma lor, Connor se răsti la Davis:

-Să nu te miști din loc!

-Vreți să iau armăsarul? se interesă acesta. Pare puțin agitat din cauza tonului dumneavoastră. Îi permise lui Davis să-i ia frâiele, după care se întoarse către Quinlan.

-Explică-mi.

-Nu pot spune nimic în apărarea mea. Nu ai decât o soluție, stăpâne.

Trebuie să mă înlături din această funcție cât se poate de grabnic.

-Sunt furios,nu prost,răbufni Connor.Nu poți să controlezi o muiere? Ai face bine să înveți cum,pentru că vei rămâne la conducere când îți va veni rândul. Acum,spune-mi,ți-ai pierdut mințile de i-ai îngăduit să-și asume asemenea riscuri? Cum ai putut să lași să se întâmple așa ceva?

-Să las să se întâmple,Connor? Glumești.Mai repede opream ploaia decât să o lămuresc pe soția ta să mă asculte.În ultimele două săptămâni,nu am făcut altceva decât să-i ghicesc intențiile și să încerc să o păcălesc,iar toate eforturile mele au fost zadarnice.Connor ridică mâna ca să-1 reducă la tăcere,dar tocmai atunci îl observă pe Davis încercând să fugă din nou pe ușa din spate.

-Davis! răcni el.Dacă ieși pe ușa aceea,nu vei muri fericit.Vino aici.

Grăjdarul se supuse prompt.

-Doar vă acordam puțină intimitate,stăpâne,atâta tot.Mai voi ați ceva de la mine?

-Da.Vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări.

-Eu nu l-aș întreba nimic dacă aș fi în locul tău,sugeră Quinlan.Nu vei izbuti decât să te înfurii și mai mult.

-Asta nu este posibil.Davis,așa cum știi,eu cumpănesc lu crurile înainte să iau măsuri.

-Într-adevăr.

-Soția mea a intrat în boxa armăsarului și i-a pus căpăstrul?

-Nu,nu a intrat.

-Cine a intrat?

-Eu.Pleoapa lui Connor începu se zbată.

-Înțeleg.Știai că soția mea plănuia să-1 scoată afară?

-Știam.Tocmai de aceea m-am și dus să înham bidiviul.Zărind rânjetul lui Quinlan,Connor îi aruncă o privire muștrătoare,apoi se uită iarăși la Davis.

Quinlan nu se putea opri din chicotit,căci știa ce urmează.

-Explică-mi de ce ai face un asemenea lucru,ca să nu rămân încredințat că ești nebun.

-Zâmbetul domniei sale,stăpâne,și,din păcate,acesta este tristul adevăr.Connor clipi.

-Zâmbetul ei? Davis dădu aprobator din cap.

-Zâmbetul domniei sale a fost motivul de la început și până la sfârșit.E un truc simplu,mă gândesc,dar nu o voi spune niciodată cu voce tare,deoarece aș părea lispit de loialitate,iar eu nu sunt deloc neloyal,ci doar sincer.Și inima domniei sale,adăugă rânndașul clătinând din cap.

-Inima?

-Inima domniei sale este pură ca a unui înger.La fel și zâmbetul,

dar, vedeți, mintea domniei sale este cea care îmi face probleme. Trebuie să fie ceva în neregulă cu ea, dar nu voi spune verde în față că este. Milady nu seamănă cu restul doamnelor de aici. Gândește ca un bărbat, un bărbat isteț, și de unde era eu să știu? Nu m-a mințit niciodată. Nu, stăpâne, nu a făcut-o.

-Atunci, de ce i-ai permis să ia armăsarul?

-Zâmbetul domniei sale...

-Cu cât îl vei întreba mai multe pe Davis, cu atât te vei învârti mai mult în cerc. Întotdeauna se întoarce la zâmbetul lui milady, spuse Quinlan.

-Și la inima domniei sale, bineînțeles, pentru că, atunci când zâmbește, pot să văd că este pură ca un înger. Connor îl întrerupse brusc.

-Davis, te sfătuiesc să părăsești grajdurile imediat. Întoarce-te abia după ce n-o să mai fiu aici. Bătrânului nu trebui să i se zică a doua oară. Țâșni cu viteza unui om care tocmai observase că turul pantalonilor săi era în flăcări.

-Ar trebui să-i poruncesc soției mele să nu mai zâmbească?

-Ar putea ajuta, sugeră Quinlan foarte serios. În plus, va trebui să-i poruncești să nu mai gândească asemenea unui bărbat.

-Pentru numele lui Dumnezeu, ce înseamnă asta?

-E mult mai inteligentă decât Davis.

-E mai inteligentă decât tine, Quinlan?

-Nu sunt sigur, oftă soldatul. Totuși, este neîndoielnic mai șireată.

-M-a speriat al dracului de tare.

-Cunosc sentimentul. Nu știură care dintre ei începuse să râdă primul, dar, în câteva secunde, hohoteau ca niște nebuni. Connor râdea de ușurare pentru că soția sa nu-și pierduse viața. Quinlan se distra din alt motiv: Crispin urma s-o aibă pe cap pe stăpâna lor la următoarea plecare a seniorului și de-abia aștepta să afle ce va face sub supravegherea lui. Brenna și Crispin auziră amândoi zgomotul.

Tânăra femeie își imaginează că ea era cauza amuzamentului lor, dar Crispin ținu s-o liniștească:

-Nu te îngrijora, milady. Nici Connor și nici Quinlan nu ar râde de Davis și, de fapt, de nimeni altcineva. Ar fi sub demnitatea lor.

-Într-adevăr, mă temeam că râd de mine, recunosc eu ea. Dar ar fi sub demnitatea mea să cred că soțul meu sau prietenul său s-ar comporta într-un asemenea mod.

Cred că știu de ce se simt atât de bine, adăugă ea.

-Și care ar fi acest motiv, milady?

-Deși Connor nu ar recunoaște asta niciodată, cred că i-a plăcut surpriza mea.

Așteaptă doar până le va vedea și pe celelalte.

-Celelalte? Întrebă Crispin răgușit.

-Celelalte surprize,desigur.Dintr-un motiv pe care ea nu-l înțelese,Crispin găsi comentariul ei hilar.Îl atinse pe braț cu simpatie,gândindu-se că se molipsise de la hohotele care se auzeau dinăuntru.Dintre toți bărbații,Connor fu primul care își recăpăta controlul.

-Voi vorbi cu soția mea mai târziu,îi promise prietenului său.Răspunde-mi la o ultimă întrebare înainte să mergem afara.Mai sunt și altele?

-Alte ce?

-Surprize.

-Mai știi numai de una.Connor arată de parcă era gata să cadă în genunchi,așa că soldatul credincios se grăbi să-i explice: Nu e nimic îngrijorător.A făcut câteva mici îmbunătățiri în sala mare,dar sunt inofensive.Am văzut camera azi-dimineață,adăugă el clătinând din cap.

-Ar fi bine să ai dreptate,mormăi stăpânul lui întinzându-se după zăvor.Îmi va trebui o săptămână ca să trec peste momentul în care mi-am văzut soția pe armăsarul negru.De fiecare dată când mă gândesc la asta,tremur ca un moșneag. Mi-o tot imaginez zburând peste pajiște.

Nu putu să continue.Clătină din cap ca și cum ar fi vrut să scape de acest gând și,dându-și seama că mâna îi tremura chiar și acum,oftă puternic de frustrare.

Și Quinlan își imagina stăpâna călărind armăsarul.Deși avea să-i ia mult timp ca să-și revină,trebuia să-i recunoască priceperea uimitoare.

Connor tocmai deschidea ușa când îi șopti:

-E bună,nu-i așa?

CAPITOLUL 15

Acum urma dojana,Brenna o știa prea bine.Primele cuvinte din gura soțului ei,când acesta ieși de la grajduri,o lămuriră că depășise linia imaginară dintre ce avea dreptul să facă și ce nu.După toate aparențele,el credea că armăsarul negru îi aparținea lui și doar lui.Ar fi vrut să-l contrazică,dar era suficient de inteligentă ca să aștepte până când i se domolea furia.

-Aș vrea să stăm de vorbă între patru ochi,Brenna.

-Desigur,răspunse ea,dându-și silința să pară interesată și curioasă,nicidecum îngrijorată.Își dădu seama aproape imediat că nu alesese o abordare corectă și își schimbă atitudinea într-una de indignare.Mă bucur,Connor.Era și timpul să-i oferi soției tale un moment de intimitate.Când anume ți-ar conveni să purtăm o discuție? Tactica ei nu funcționa.

-Dacă nu vrei să știu că ești speriată,nu ar trebui să te îndepărtezi de lângă

mine.De asemenea,ți-aș sugera să nu te mai uiți peste umăr în căutarea unor căi de evadare.Brenna se uită la Crispin și constată recunoscătoare că soldatul nu părea să-i acorde deloc atenție.Privirea lui era îndreptată spre baza dealului,ca și cum ar fi fost absolut fascinat de ceea ce vedea acolo.

Quinlan,pe de altă parte,sorbise toate cuvintele seniorului.Arăta totuși prea încântat pentru gustul ei.Nu numai că aștepta ca mânia lui Connor să se reverse asupra ei,dar se și bucura de asta.Nu avea nimic mai bun de făcut decât să o urmărească peste tot și să-i raporteze soțului fiecare mișcare a ei?

Se părea că nu.Deși era probabil nedreaptă,observă asemănarea dintre soldat și bătrâna ei dădacă,Elsbeth,căreia de asemenea îi făcea plăcere să o pârască.

-Vreau să vorbim între patru ochi,anunță Connor.Îi instrui pe Crispin și Quinlan să i se alăture pentru masa de seară,apoi o luă spre donjon,cu Brenna alături de el.

-Surpriza mea nu te-a făcut fericit,nu-i așa? Pufnetul lui era singurul răspuns de care avea nevoie.Ești supărat pentru că Willie îți aparține și nu vrei ca nimeni altcineva să îl călărească?

-De câte ori ai căzut? Convinsă că Quinlan îi dăduse un raport detaliat al activităților ei,hotărî să fie sinceră.

-De atâtea ori,încât am pierdut șirul.

-Ce crezi că s-ar fi întâmplat dacă mi-ai fi purtat fiul? Înțepeni ca lovită de trăsnet,căci această posibilitate nu i trecuse prin minte.

-Nu-1 port.Tocmai am reușit.Nu-1 port.

-Ce-ai reușit?

-Am reușit să-mi dau seama că nu sunt grea.N-aș pune niciodată în pericol copilul nostru.

-Și nu vei mai călări niciodată armăsarul negru?

-Nici măcar dacă e înșeuat?

-Nu a avut niciodată o șa pe spate,și te asigur că nu i-ar plăcea.Nici nu se pune problema.

-În regulă atunci.Mai e ceva?

-Nu-i mai spune niciodată Willie.

Își dădu seama că nu avea să se răzgândească.

-Nu o voi face,promise ea.Știi că nu m-ai sărutat nici măcar o dată de când te-ai întors? Nu pot să nu mă întreb dacă te-ai gândit măcar la asta.

Nu se gândise la aproape nimic altceva,dar nu avea de gând s-o recunoască.

-Nu am fost singuri.Amintește-mi diseară și te voi săruta atunci.

-Probabil că o să uit,zise Brenna fără să bage de seamă că o tachinase.

Pentru mine,nici nu contează cu adevărat dacă mă săruți sau nu.

-Ba da,contează.Ai grijă pe unde mergi.Unele gropi nu au fost încă umplute.

-Apropo de gropi...

-Nu încă.

-Poftim?

-Nu vreau să aud nici un cuvânt despre capelă.Nici acum,nici altă dată.Ai înțeles?

-Înțeleg că ești foarte încăpățânat.Știa că nu-i apreciasse planul de a ascunde donjonul în spatele unei biserici.Totuși,nu-i interzisese ferm construcția,dându-i speranță că până a doua zi avea să se mai îmbuneze.Ea trebuia însă să găsească o explicație mai bună decât adevărul gol-goluț.Dacă și-ar fi mărturisit convingerea că fațada casei sale era pur și simplu urâtă,nu ar fi făcut decât să-i rănească sentimentele.Trecu la o chestiune mult mai importantă.

-Când vom merge în dormitor la noapte,trebuie să purtăm o discuție serioasă.

Am ceva extrem de important să îți spun,șopti ea.N-o să-ți placă.

-Spune-mi acum.

-Aș prefera să aștept până diseară.Am vrut doar să te pregătesc,adăugă ea.

Veștile mele îți vor frânge cu siguranță inima.Râsul lui nu era chiar reacția pe care o anticipase.E o problemă serioasă,insistă ea.

-Te asigur că,indiferent de cât de serioase sunt veștile,inima mea va rămâne intactă.De ce nu-mi spui acum și să terminăm odată cu asta? Vorbești de parcă ai încerca să tragi de timp.

-Chiar trag de timp.Oricum,tot voi aștepta până diseară să-ți spun.Acum urmează să vezi surpriza și nu vreau să-ți stric fericirea cu vești proaste.

Își dori să nu fi încercat să-l pregătească,pentru că acum își simțea stomacul plin de noduri.Cum să nu fie neliniștită? Urma să declanșeze un război între cei doi frați,Dumnezeu să o ierte,dar nu avea efectiv altă opțiune,nu?

Îi pusese părintelui Sinclair chiar această întrebare în timpul spovedaniei.Dacă el încuviințase că trebuia să-și informeze soțul la întoarcerea acasă,o îndemnase și să le spună soldaților lui fără zăbavă.Îi luase mult timp să-l lămurească pe preot cât de important era ca seniorul să audă înainte de oricine altcineva.Prelatul cedase până la urmă,după ce ea îi promisese că avea să stea cu ochii în patru și să se ferească de Raen.Preotul se angajase să revină a doua zi,ca să afle cum reacționase Connor.Brenna bănuia că motivul lui real era să se asigure că totul era în regulă; până atunci,era încrezătoare că Raen avea să fie deja departe.

Connor o aduse în prezent,spunându-i să fie atentă pe unde merge.

-Soțul Broccăi așteaptă să afle dacă vrei sau nu un cățel de vânătoare,repeta el.

-De ce ar vrea să-mi dea un cățel?

-Este tot ceea ce are de oferit.

-Dar de ce?

-E un cadou,Brenna.I-ai arătat soției sale bunătate și el dorește să se revanșeze.

-Cât de drăguț din partea lui! Te-ar deranja să ai un ogar în casă?

-Nicidecum.Îi voi spune atunci că primești cu bucurie cățelul,încearcă să nu-1 pierzi,bine?

-Pentru numele lui Dumnezeu,mormăi ea.Chiar faci tot ce poți ca să mă indispui,nu-i așa? Connor nu se obosi să-i răspundă.O surprinse când o trase mai aproape de el și o luă pe după umeri.

-Nu ești dezamăgită că e un câine de vânătoare?

-Nu,bineînțeles că nu,se miră ea.De ce-ai crede că aș fi? Vocea i se umplu de râs când îi răspunse:

-Nu este un purcel.

-Chiar îți amintești de întâlnirea cu mine! strigă ea.

-Bineînțeles.Îmi amintesc de asemenea că te-am ținut în brațe.Cântăreai mai puțin decât tartanul meu.Cred că erai de vârsta lui Grace.

-Nu,eram mult mai mare.

-Miroseai ca purcelul pe care îl ascunseși în fustele tale.

-Nu aveam cum.Tocmai făcusem o baie.Sora mea mi-a povestit asta.

-Încercai să-mi dai indicații chiar și când erai mică.Ar fi trebuit să știu de atunci. Ochii lui erau plini de atâta căldură,încât ea nu se putea gândi la nimic altceva. Doamne,cât era de chipeș!

-Să știi ce? îl întrebă pe nerăsuflăte.

-Că o să mă înnebunești.Se gândi că era cel mai frumos lucru pe care i-1 spusese.Abia după ce oftă în semn de apreciere și îi mulțumi politicos,își dădu seama că el nu-i făcuse un compliment.Connor renunță s-o tachineze.O trase în brațele lui,se aplecă și șopti:

-Cu plăcere.Nu știa că urma să o sărute până când nu făcu exact acest lucru.Se simțea de parcă ar fi fost strivită de pieptul lui tare,atât de puternică și aspră era strânsoarea lui,și,totuși,gura lui era surprinzător de delicată.Limba lui se înfipse înăuntru pentru a aprofunda sărutul,stârnind un răspuns pe care ea nu-1 înțelese decât la final,când Connor se retrase.

Totul era dintr-odată diferit.Brenna voia să-1 țină alături pentru tot restul vieții ei; în timp ce voia să creadă că totul se datora ușurării că îl avea din nou acasă pentru a se ocupa de Raen,știu că mai exista un motiv: era îndrăgostită de el.

Înțelegerea acestui lucru nu o bucură,ci din contră.

Cum putuse face o greșeală așa prostească? El nu o iubea; doar o suporta, atâta tot, ca să poată avea moștenitori. Connor o privi cercetător, încruntându-se neliniștit la vederea lacrimilor din ochii ei.

-Vrei să-mi spui de ce plângi?

-S-a întâmplat prea repede, se bâlbâi ea. Nu sunt atât de naivă, Connor, crede-mă!

-Brenna, despre ce vorbești? Ce s-a întâmplat prea repede? Își veni în sfârșit în fire. Nu avea de gând să-i spună că îl iubea și se gândi că ar fi preferat să stea dezbrăcată într-o biserică plină de necunoscuți decât să își recunoască greșeala.

A fi vulnerabil era destul de rău, să se laude cu asta ar fi fost oribil.

Oricum, nu ar fi înțeles dacă ar fi încercat să-i explice. Se îndoia că ar fi putut să o iubească vreodată. Era atât de prins în trecut, că pur și simplu nu avea loc în inimă pentru nimic altceva.

-Vrei să-mi răspunzi? ceru el.

-Mi-a fost dor de tine, mărturisi într-un final. Nu am vrut, dar mi-a fost dor oricum. Ai fost plecat mult timp. Răspunsul ei păru să-l satisfacă. O sărută încă o dată, scurt, dar tot cu atât de multă pasiune, iar apoi o urmă înăuntru.

-Cât timp ai fost departe, am adunat bucăți de informații de la bătrânii de aici și am reușit să pun totul laolaltă.

-Ce ai pus laolaltă?

-Trecutul tău. Știi ce s-a întâmplat cu tatăl tău. Am vrut doar să-ți spun că înțeleg de ce ruinele au mai rămas în picioare. Intenționezi să le păstrezi până vei obține răzbunarea în numele lui.

-Ți-aș fi spus dacă m-ai fi întrebat.

-Atunci în viitor o să te întreb pe tine. Nu te încrunta, Connor. Vreau să fii binedispus când o să-mi vezi surpriza.

-Quinlan m-a asigurat că nu ai distrus nimic, murmură el.

-Să distrug? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai crede un astfel de lucru? se miră Brenna înainte să-și amintească reacția lui la gropile din curte. Plănuiesc să acopăr dezordinea făcută afară, explică apoi. După ce soldații fixează stâlpii de susținere pentru structura pe care m-am gândit să o construiesc, iar eu...

-Brenna? o întrerupse el cu un aer amenințător.

-Da?

-Nu vom vorbi despre asta acum.

-Nu, bineînțeles că nu. Zâmbește, Connor. Te afli din nou acasă. În plus, Euphemia s-ar putea să fie înăuntru și nu vreau să creadă că nu suntem fericiți în căsnicie.

Râsul lui o surprinse.

-De ce contează ce crede ea? Cum putea să fie așa de greu de cap?

-Trebuie să o fac să mă placă pentru că este mama ta vitregă.Doar mi-ai spus să o cinstesc.

-Ți-am spus?

-Da,sau poate ți-am spus eu că o voi face.Nu contează.Merită respectul nostru.

-Într-adevăr.Connor deschise ușa și așteptă ca Brenna s-o ia înainte.Ea nu se clinti.

-Am o favoare să-ți cer.Diseară când stăm împreună la masă...

-Da? o îndemnă el.Roși în timp ce îi dădea instrucțiunile.

-Te rog să te uiți la mine des și să nu te încrunți.Încearcă să fii atent la fiecare cuvânt al meu,bine? Din fericire,nu voia și un răspuns,căci se grăbi să intre.

Soldații care-și așteptau stăpânul se înclină în fața ei imediat ce o văzură.

Tânăra femeie îi salută pe fiecare dintre ei pe nume,ceea ce îl surprinse și încântă pe soțul ei,până când își dădu seama că se uita la ea zâmbitor și cu siguranță părea să fie atent la fiecare cuvânt al ei.

-Brenna,așteaptă-mă în salon până când rezolv câteva lucruri.

Făcu o plecăciune ca la carte și intră în sala mare.Se gândi să stea în fața căminului,ca să-i poată vedea mai bine reacția la îmbunătățirile aduse.

Parcurse jumătate din încăpere înainte să-și dea seama că totul era pe dos.Se uită neîncrezătoare,căci sala era la fel de goală și neprimitoare ca atunci când o văzuse prima oară.Chiar și papura lipsea de pe jos.

Pentru numele lui Dumnezeu,ce se întâmplase? Unde era minunatul postav la care lucrase din greu să-l termine înainte ca soțul ei să se întoarcă?

-Milady? șopti Netta de lângă arcada ce ducea spre ușa din spate.

Brenna aruncă o scurtă privire spre intrare și,văzând că seniorul era încă ocupat să asculte cererile soldaților,se apropie de servitoare.

-Ce s-a întâmplat,Netta? Unde sunt toate pernele?

-Lady Euphemia a făcut o criză când s-a așezat pe una dintre ele.A declarat că e mult prea inconfortabilă ca să expună pe cineva la o asemenea suferință și,după ce le-a încercat pe rând,mi-a poruncit să le iau de aici și să le ard,milady,ca să nu fiți stânjenită în fața soțului dumneavoastră.

-Și postavul? Postavul pe care l-am pus pe masă? Netta dădu din cap.

-A fost un accident,șopti ea.Cel puțin asta mi-a spus Lady Euphemia.A insistat să aibă vin la masa de prânz.Din păcate,a calculat greșit când s-a întins după pocal și l-a vărsat peste tot.Din câte a povestit dânsa,pocalul a răsturnat la rândul lui ulciorul.Of,milady,postavul e distrus acum.Știu că ați stat trează jumătate din fiecare noapte în care stăpânul nostru a fost plecat ca să puteți termina cusăturile,și arăta atât de frumos! Până și Quinlan a remarcat asta.

încercând să-și ascundă dezamăgirea, Brenna o mângâie în semn de consolare.

-Accidentele se întâmplă. Totuși, nu mi-am dat seama că pernele erau inconfortabile. Le-am încercat pe toate și mi s-au părut în regulă, dar dacă lady Euphemia...

-A spus că au cocoloașe.

-Înțeleg. Bine, atunci, voi încerca să le fac mai bune data viitoare. Dar papura? Era plăcută, nu-i așa? Și dădea camerei un miros agreabil. La fel și florile, adăugă ea.

-Și Lady Euphemia a apreciat papura, dar s-a împiedicat în drum spre masă și aproape că a căzut pe podea. A explicat că vederea i-a slăbit odată cu vârsta și mi-a poruncit să înlătur papura cât mai repede. Era sigură că veți înțelege, milady.

-Desigur.

-Iar florile nu-i plăceau deloc.

-A explicat de ce?

-A spus că-i amintea de moarte pentru că rudele îndoliate le duc întotdeauna la cimitir. Brenna își lăsa umerii în jos. Ce părere și-o fi făcut Euphemia despre ea?

-A fost o nesocotință din partea mea să pun flori pe cămin. Nu m-am gândit, Netta. Nu mi-a trecut prin minte că ar putea avea o asemenea reacție. Trebuie să găsesc o cale să mă revanșez.

-Milady, nu aveți de unde să știți. Scaunul pe care Lothar vi l-a dat i-a fost trimis înapoi. Îmi pare rău că a petrecut jumătate de zi ca să lustruiască lemnul de arăta ca nou.

-De ce a fost trimis înapoi?

-Lady Euphemia a mărturisit că îi era frică să stea pe el pentru că era prea șubred. Am insistat că era perfect solid, dar nu am putut să o conving. Părea s-o îngrozească posibilitatea unei căzături. Cred că e așa pentru că înaintează în vârstă și știe că oasele nu i se vindecă dacă își rupe vreunul. Nu am putut să nu mă întreb dacă se îngrijora de astfel de lucruri când era mai tânără. Oasele nimănui nu se vindecă bine, tânăr sau bătrân, adăugă ea ritos.

-Vârsta o face probabil să fie mai atentă, iar noi trebuie să respectăm asta.

-Mai e ceva. Îmi pare rău că trebuie să menționez asta, după dezamăgirea pe care ați suferit-o. Brennei îi era teamă să descopere ce amănunt îi mai displicuse Euphemiei, dar se forță oricum să întrebe.

-Da?

-M-a întrebat dacă mai era ceva ce voiați să fie pus în cameră. Am menționat că lucrați la un steag pe care să-l atârnați pe perete. Lady Euphemia a vrut să-l vadă, bineînțeles. A părut încântată când i-am spus ce iscusită sunteți cu acul și ața și cum v-ați muncit la el atâtea ceasuri.

-I l-ai arătat?

-Da.Of,milady,a părut dezamăgită de eforturile dumneavoastră.A cloncănit din limbă ca o găină și a clătinat din cap.Brenna își simți fața arzând de rușine.

-Și ce ți-a spus?

-Că toate cusăturile sunt strâmbe,dar nu e vina domniei voastre,căci atâta vă pricepeți.

-Unde este tapiseria mea acum?

-Lady Euphemia nu a vrut să fiți umilită în fața soțului dumneavoastră și a oamenilor săi.Lacrimi de milă umplură ochii Nettei,ceea ce nu făcu decât să amplifice rușinea stăpânei sale.Aceasta se simțea oribil,și totuși era conștientă că nu trebuia să se înfurie.Pe de altă parte,nu mai putea să audă că era nepricepută de fiecare dată când încerca să-i facă pe plac Euphemiei.Era un atac nemilos la adresa mamei ei,care chipurile nu fusese în stare s-o educe.

-Nu mai este,am dreptate? șopti ea,cu vocea monotonă din cauza înfrângerii.

-Da,milady.Euphemia a început să descoasă tapiseria la prânz,iar până să meargă în cameră pentru a se spăla înainte de cină nu mai rămăseseră decât niște fire pe podea.În acel moment,Connor intră în sala mare și se uită în jur cu interes.Brenna oftă istovită și se întoarse către el.Netta o prinse de mână.

-Mi s-a părut că totul arăta minunat,milady,șopti ea.Ultimul lucru de care avea nevoie acum era mila.Zâmbi ca să nu rănească sentimentele Nettei,iar apoi spuse:

-Voi face mult mai bine la următoarea încercare.Femeia se înclină și apoi plecă să anunțe la bucătărie că masa urma să fie servită.

-Ai terminat discuția cu soldații?

Întrebarea îl făcu să zâmbească.Toți oamenii săi voiseră să știe dacă-și puteau recupera lucrurile.Connor nu înțelesese despre ce era vorba până când unul dintre ei nu arătase spre grămada de obiecte de pe cufăr cu aluzia că unul dintre pumnale era foarte asemănător cu cel folosit adesea de nevasta lui.

Nu îndrăzniseră să-și acuze stăpâna de furt,căci știau că avea tendința să fie uitucă atunci când se grăbea sau se simțea bine.Toți oștenii o apăraseră de fapt pe Brenna în fața lui și,din această cauză,el nu răsese.Emmett îi explicase:

-Când este lipsită de griji nu e prea atentă.Le face pe soțiile noastre să se simtă la fel de importante ca și domnia ta.Toate o îndrăgesc nespuse,bineînțeles,și ar fi foarte supărate dacă ar auzi că ai pedepsit-o pentru faptul că din când în când mai uită să aducă lucrurile înapoi.Lasă la fel de multe din lucrurile ei pe câte ia,adăugase el în apărarea Brennei.Connor promisese să nu-și critice soția și sugerase ca în viitor,de câte ori lipsea ceva,ei sau soțiile lor să vină la donjon și

să caute prin grămada de pe cufăr fără a-i mai cere permisiunea.

-Pot să văd din zâmbetul tău că întâlnirea a decurs bine,remarcă Brenna.

-Așa e,o asigură el.Am rezolvat problema,dar nu cauza.

-Vei rezolva și asta în curând,răspunse ea.Hohotul lui răsună în toată sala.

-Mă îndoiesc de asta,dar acum descopăr că nu vreau să fie altfel.

-De ce?

-Pentru că îmi place cauza.Nu mă pune să-ți explic.Mai bine arată-mi surpriza ta.Te-am lăsat să aștepti destul.

-Nu pot.

-Nu poți aștepta?

-Nu pot să-ți arăt surpriza.

-De ce nu poți? Te-ai răzgândit?

-Da,asta e.M-am răzgândit.

-De ce?

-De ce? Căută disperată o scuză pentru ca el să nu afle că toate eforturile ei fuseseră zadarnice.Ar fi socotit-o atunci incompetentă,iar ea nu era deloc incompetentă.Doar că se cam pripise.Din fericire,își aminti de medalionul pe care îl făcuse pentru el.Intenționase oricum să-l lase la final,pentru a-i sublinia importanța.

-Este sus,în dormitor.Ai vrea să îl vezi acum? Ți-l aduc imediat.

-Ce trebuie să fac?

-Să aștepti,decise ea.

-Atunci am să aștept.

-Mulțumesc.Te-ai văzut cumva cu mama ta vitregă?

-Nu.

-Ar trebui să coboare în orice clipă.Ai vorbit deja cu Raen?

-Nu,însă ar trebui să se întoarcă într-o oră sau două,conform lui Quinlan,iar mâine părăsește cetatea.

-Pleacă? Nu voia să pară atât de fericită în legătură cu plecarea lui Raen,dar nu se putuse abține.El ridică o sprânceană la reacția ei.

-Se întoarce la stăpânul său.

-Unde anume? se interesă ea,sperând că era vorba de celălalt capăt al pământului.

-Departa de aici.Nu cred că-l vom mai vedea în următorii cinci sau zece ani.

Brenna,s-a întâmplat ceva?

-Nu,bineînțeleles că nu.

-Atunci de ce te ții de mine?

Păru surprinsă.Îl cuprinsese de mijloc cu brațele fără să-și dea seama.Simpla menționare a fratelui vitreg o făcuse să se mute instinctiv mai aproape de soțul ei.Îi dădu prima explicație care-i veni în minte:

-Mi-a fost dor de tine.

-Mi-ai mai spus asta.

-Da,dar am vrut s-o menționez din nou.Mă scuzi cât timp fug să schimb două vorbe cu bucătăreasa? După ce îi dădu permisiunea,ea îl sărută de rămas-bun.

-Ce s-a întâmplat aici,Connor? se miră Quinlan de la ușa sălii.

-Ce s-a întâmplat aici? întrebă și Crispin,venind din spatele lui.Încăperea este la fel ca înainte.Ce s-a întâmplat cu toate schimbările pe care le-a făcut milady?

Nedumerit,Connor le ascultă istorisirea cu mâinile împreunate la spate.

-Ți-a spus milady de ce a schimbat camera la loc?

-Nu,se pare că surpriza este sus.

-De ce ar duce la etaj pernele și postavul? se miră Quinlan.

-Poate că s-a răzgândit,sugeră Crispin.

-Ți-am spus că se poartă ciudat.A luat și papura sus?

-Așa s-ar părea,răspunse Crispin.

-Dacă asta nu e ciudat...începu Quinlan.

-Aș aprecia dacă ai înceta să mai spui asta,răbufni Connor.Nu e nimic în neregulă cu soția mea.Pur și simplu s-a răzgândit,iar dacă nu,trebuie să fi fost un alt motiv.Când va fi pregătită,îmi va spune.

Discuția pe acea temă luă sfârșit.Connor dorea să audă totul despre prinderea lui Dawson,dar,în timp ce Crispin îi istorisea,seniorul nu-și putea lua gândul de la soția lui.Trebuia să fie mai atent atât cu ea,cât și cu ceea ce se petrecea în casa lui.Euphemia li se alătură câteva minute mai târziu.Connor se înclină în fața mamei vitrege și așteptă în capul mesei până când ea se așeză,apoi își trase un scaun.Rămase s-o asculte mai bine de o oră vorbind despre tatăl lui și despre trecut,în timp ce Crispin și Quinlan își continuă sporovăială lângă șemineu.

Raen își făcu apariția chiar când farfuriile erau așezate pe masă.Brenna și Netta intrară pe ușa din spate în același timp.

-Connor,strigă Raen.Îmi pare bine să te văd.A trecut mult timp.

-A trecut mult timp,încuviință Connor.Raen îl îmbrățișa.

-Arăți bine.Căsnicia trebuie să-ți priască.După ce își sărută mama,tânărul se așeză pe scaunul din fața ei.Connor,în capul mesei,era flancat acum în ambele părți de rudele lui.Chiar dacă voia să-și roage fratele vitreg să se mute pentru ca Brenna să poată sta mai aproape de el,nu făcu mare caz când ea se grăbi spre partea opusă a mesei,își trase un scaun și se așeză.

-Am așteptat atât de mult timp această reuniune și acum simt că viața mea s-a reîntregit, anunță Euphemia. Era atât de mișcată să-i aibă pe cei doi fii împreună, încât ochii ei se umplură de lacrimi. Și Brenna era copleșită de emoții, însă nu era vorba de bucurie, ci de tristețe. Afecțiunea pe care și-o arătau cei doi frați o enerva la culme. În mod limpede, Connor era fericit să-și aibă rudele alături; cum ar fi putut să-i spună vreodată ce îi făcuse fratele său vitreg? Gândul la suferința pe care avea să i-o cauzeze era insuportabil.

Connor vorbea foarte puțin în timpul mesei. Era foarte mulțumit de comandații lui pentru că aleseseră să se așeze de o parte și de cealaltă a stăpânei lor și căutau să o includă de fiecare dată în conversație. Brenna își surprinse soțul uitându-se la ea și îi zâmbi repede, forțându-l cu privirea să-și întoarcă zâmbetul.

Pentru Connor, seara era plină de revelații. Netta, observă el, își arăta neconținut afecțiunea față de Brenna și strălucea de fiecare dată când primea un compliment de la stăpâna sa. Pe de altă parte, nu părea fericită să o servească pe Euphemia și era evident că nu-i plăcea femeia.

Crezuse că înțelesese tot și îi veni să râdă pentru că fusese atât de ușor. Quinlan îi pomenise că Brenna părea să aibă probleme cu Euphemia. Cele două femei erau evident implicate într-o luptă aprigă pe seama dreptului de a da ordine. Acesta îi aparținea, evident, Brennei, iar el nu avea de gând să se amestece. Intenționa să-lase să rezolve problema în felul ei și când dorea, pentru că altfel risca să-i dea de bănuț că nu avea încredere în capacitățile ei.

Quinlan avusese dreptate în legătură cu apetitul ei redus. Imediat ce Crispin îi înmâna pumnalul pe care îl scăpase în curte, îi mulțumi pentru că îl curățase cu grijă, după care plimbă mâncarea prin farfurie, dar nu luă nici o înghițitură.

Raen istorisea o poveste amuzantă care îi făcu pe toți, cu excepția Brennei, să râdă. Înainte să spună alta, Connor își întrebă soția dacă se simțea bine.

-Da, mulțumesc. Totuși, sunt obosită. A fost o zi lungă. Connor îi sugeră să meargă sus.

-Voi veni și eu în câteva minute, promise el.

-Aș fi fericit să-ți însoțesc soția, se oferă Raen. Am înțeles că a căzut urcând scările la Kincaid, adăugă el în eventualitatea în care Connor i-ar fi pus motivele sub semnul întrebării. Brenna abia se abținu să își strige refuzul.

-Îți mulțumesc foarte mult, dar voiam să discut ceva cu Crispin, zise ea, alegându-l pe oșteanul mai tânăr în detrimentul lui Quinlan pentru că se ridicase primul. Dacă aștept până mâine, s-ar putea să uit. Noapte bună, adăugă ea în timp ce luă brațul soldatului. Crispin era onorat de sarcină. Dornic să afle ce dorea să-i comunice Brenna, când ajunseră la ușa camerei îi aminti:

-Ai pomenit că vrei să-mi spui ceva,milady?

-Am făcut asta,nu-i așa? murmură ea căutând cu înfrigurare un pretext.Mintea ei,din nefericire,se golise complet,fortând-o fie să-i spună adevărul,fie să-i lase impresia că era complet tâmpită.A fost doar o născocire,mărturisi într-un târziu.

-Nu ai vrut să-mi spui ceva? întrebă el nedumerit.

-De fapt,nu voiam ca Raen să mă însoțească,așa că am mințit ca să vii tu.

-Îmi explici de ce nu ai vrut ca fratele vitreg al lui Connor să te ajute?

-Nimeni nu trebuie să mă ajute,dar,fiindcă s-a oferit,a trebuit să mă gândesc la ceva ca să-l împiedic.Acum pricepi? Crispin dădu din cap când îi deschise ușa.

-Tot nu mi-ai spus de ce.Soldatul era la fel de tenace ca și Quinlan.

-Îmi promiți că nu-i vei spune lui Connor? Vreau să aflu totul din gura mea.S-ar putea să-mi ia o zi sau două ca să-mi adun curajul,adăugă Brenna.Deși am intenția să-i dezvălui chiar azi.

-Ce să-i dezvălui,milady?

-Că nu-mi place fratele lui.Îmblânzise adevărul,căci Raen era la fel de diabolic precum MacNare,la fel de viclean ca un demon și josnic asemenea unui șarpe ce pândește din umbră ca să atace.Connor are o mare stimă pentru Raen,urmă ea.Cu siguranță ai observat cât de fericit a fost să-și revadă fratele.

-Știu totodată că se pricepe de minune să-și ascundă sentimentele.Desigur,o să-ți respect dorința și o să păstrez tăcerea.

-Mulțumesc,Crispin.

-Milady,îmi răspunzi la o întrebare?

Brenna intrase deja în cameră,dar soldatul prinse ușa ce se închidea în urma ei.

-Cu plăcere.

-Quinlan nu a putut să înțeleagă de ce ai înlăturat toate completările pe care le-ai făcut în salon.I s-a părut foarte derutant.

-Nici una nu s-a dovedit a fi satisfăcătoare.De aceea au fost înlăturate.Fără a-i mai lăsa timp s-o iscodească,îi ură noapte bună încă o dată,apoi închise repede ușa și o încuie.Se dezbracă de haine în fața focului.Netta îi spală întregul corp cu săpun cu miros de trandafiri,după care o ajută să-și pună cămașa de noapte și papucii.În timp ce îl aștepta pe Connor,încercă să găsească o metodă de a-i povesti despre Raen fără să-i frângă inima.Acum,că nemernicul pleca,mai trebuia să-i spună ceva lui Connor? O clipă se gândi că nu ar fi făcut nici un rău dacă ar fi păstrat tăcerea,însă își dădu seama că trebuia să-i mărturisească,indiferent câtă durere i-ar fi cauzat.Prin îndrăzneala de a o atinge,Raen își trădase propriul frate,și ar fi fost greșit din partea ei să-i ascundă adevărul lui Connor.Așteptarea era chinuitoare,mai ales că stătea sprijinită de zid ca să nu

adoarmă. Neîndoielnic, întoarcerea soțului ei o destinsese, căci, din cauza îngrijorării pricinuite de către Raen, nu reușise să se odihnească deloc cât timp fusese el plecat. Bineînțeles, toate acestea urmau să se schimbe.

Auzi vocea zgomotoasă a lui Connor și apoi pașii lui grei, pe măsură ce urca pe scări. Trase zăvorul și se mută înapoi la fereastră ca să-l aștepte. Intenționa să-i dea un sărut, să-l ajute cu pregătirile de culcare și după aceea să-i înmâneze cadoul. Abia la sfârșit avea să-i spună despre Raen.

Lucrurile decurseră cu totul altfel. În clipa în care soțul ei păși în dormitor, fugi spre el, îi strânse fața în mâini și îl sărută cu patimă.

Copleșit de dovada ei nestrunită de afecțiune, o îmbrățișa și o ținu strâns lângă el. Era surprins să afle că se însurase cu o femeie atât de delicată și iubitoare, iar când ea își puse brațele în jurul gâtului lui și îi șopti timid despre dorința ei de a face dragoste, își dădu seama că dorința lui era mai mare ca a ei. Cât timp fusese plecat îl mistuise dorul, iar singurătatea i se păruse cumplit de dureroasă în orele întunecate ale nopții.

-Dacă îți promit că nu voi pleca din nou o bună perioadă de timp, mă lași să închid ușa? Șovăind să se îndepărteze de el chiar și pentru o clipă, Brenna îl sărută pe gât.

-Închide-o împotriva intrușilor, spuse ea.

Dintr-o dată nesigură și agitată, se retrase, oprindu-se în centrul camerei ca să-l aștepte. Se uită admirativ la soțul ei. Umerii și pieptul lui aveau mușchi puternici, totuși își aminti cât de delicată îi era atingerea.

Cu inima bătându-i nebunește, inspiră tremurător și cuteză să-l privească iarăși. Constată că zâmbea amuzat.

-Ai uitat cum arăt? întrebă el, cu sprânceana dreaptă ridicată. Spre încântarea lui, Brenna roși.

-Așa s-ar părea. Părul ți-e ud learcă, ceea ce înseamnă că te-ai dus din nou la lac fără mine. Îți aduc o cârpă. Nu se putu clinti însă. Connor se sprijini de ușă și o așteptă răbdător să-și revină în fire. Nu se grăbea, pentru că îi făcea mare plăcere să o contemple. Mâinile îi erau strânse la spate, scoțându-i în evidență pieptul ispititor și talia fină. Aprecierea lui se transformă rapid în dorința de a-și trece palmele bătătorite peste pielea ei perfectă. Oarecum surprinsă de propria agitație, Brenna se uită în ochii lui arzători, inspiră adânc și se strădui să-și aducă aminte ce trebuia să facă.

-O cârpă, șopti ea, zâmbind mulțumită că, până la urmă, nu-și pierduse cu totul mințile.

-Aveai de gând să iei una pentru mine.

Râsul ei o însoți de-a lungul camerei până la cufăr. De îndată ce-și recapătă darul vorbirii, îi oferi scuze, explicații și ordine, în timp ce îngenunchea grațios pe podea și muta cu grijă lumânarea ca să poată deschide lada.

Docil, Connor se așeză pe marginea patului, cum îl instruiseră ea. Știa exact ce urma să se întâmple în secunda în care Brenna se apropia suficient. Avea s-o ia în brațe, s-o pună pe pat și să facă dragoste cu ea.

Tânăra femeie avea alte planuri. Stând între coapsele lui, încercă să-i usuce părul cu cârpa, dar găsi încă o dată că era imposibil să fie atentă la ceea ce făcea, căci el îi desfăcuse cordonul și își plimba agale mâinile pe pieptul ei. Îi prinse sânii în palme, atingându-i cu blândețe sfârcurile, iar apoi se aplecă și începu să o sărute înnebunitor. Dacă el nu i-ar fi spus să respire, ar fi uitat.

Connor voia să o scalde în plăcerea simțurilor înainte să o pătrundă, însă disciplina sa se duse pe apa sâmbetei când ea își dezlegă rochia și îl împinse de umeri pentru a-l face să cadă pe spate.

Nici unul nu mai suporta să aștepte până să se unească într-un singur trup; în timp ce se așeza între coapsele ei și o pătrundea încet, Connor îi fixă ochii, vrând să observe cum o copleșea plăcerea. Reacția ei îi provocă niște senzații pe care nu le mai trăise niciodată. Brenna îl trase jos și îl sărută, iar când presiunea dinăuntru se intensifică, dându-i de știre că era pe punctul de a se sparge în mii de fărâme de extaz, începu să psalmodieze încet „Te iubesc”, până când deveni o rugămintă disperată de a-i auzi promisiunea de dragoste.

Își îngropă fața în gâtul ei și, auzind vocea blândă cu care Brenna își murmură iubirea, rămase uimit că un asemenea miracol i se putea întâmpla. Doar când o simți strângându-se în jurul lui, își grăbi ritmul pentru a-i oferi ei împlinirea și pentru a o revendica pe a sa proprie. Unele sentimente pe care nu le conștientizase înainte rămaseră nespuse. Mai departe, se ținură unul pe celălalt în brațe, istoviți, satisfăcuți, ascultându-și bătăile puternice ale inimii.

După cum îi era obiceiul, ea plânse din cauza minunii absolute de a face dragoste. Când fu din nou capabilă să se controleze, își aruncă brațele în lături și îi zâmbi.

-S-ar părea că asta mi-a lipsit cel mai mult cât timp ai fost plecat.

-Așa s-ar părea, încuviință el mândru de sine. Se aplecă, o sărută, apoi se rostogoli pe partea lui. Ai permisiunea să-mi faci aceeași surpriză și mâine.

Râsul ei îi făcu plăcere.

-Atunci nu ar mai fi o surpriză, nu-i așa? în plus, nu aceasta a fost. Am altceva pentru tine. După câteva săruturi, îl convinse să o lase să părăsească așternuturile ca să-i aducă darul.

Când reveni, se înveli în tartan și se așază cu fața la el, aproape de piciorul patului. Connor hotărâse deja că, indiferent despre ce cadou era vorba, avea să-l primească bucuros, chiar dacă ar fi trebuit să se prefacă. Sentimentele ei erau acum în joc, și asta era tot ce conta pentru el. Era evident că Brenna se străduise din răspuțeri ca să-i facă pe plac, așa că decise să acorde darului importanța pe care o merita. Se ridică în capul oaselor, își propti umerii pe perete și îndoi un picior ca să-și poată odihni mâna deasupra.

-Vino mai aproape. Brenna se supuse, dar, fără a-l mulțumi pe deplin. Mai aproape, repetă el cu o voce aspră.

-Ți-am ghicit gândurile, bombăni ea. Dacă mă mut mai aproape, vei pune mâna pe mine. Connor dădu din cap, admitând că avea dreptate.

-Nu mi s-a mai oferit niciodată un cadou, iar două într-o singură noapte reprezintă mai mult decât merit.

-Două? Ce alt cadou ai primit?

-Îți amintești ce ai spus când eram în tine?

-Grăbește-te? îl tachina ea.

-În afară de asta, rânji el.

-Nu-mi amintesc. Am mai spus altceva?

„Da, ai spus, se gândi el, *mi-ai spus că mă iubești.*”

Probabil că se lăsase purtată de valul amorului fizic și nu-și dăduse seama de cuvintele pe care le rostise, la fel cum se rugase cu voce tare atunci când se întâlniseră. Dar o spusese, ceea ce însemna că o gândise, iar asta era tot ceea ce conta pentru el.

-De ce zâmbești? încă nu ți-am dat cadoul.

-Felul în care m-ai dorit în seara aceasta a fost cadoul cel mai minunat din lume.

-Dar mai este ceva.

-Va mai fi, dacă vii mai aproape de mine. Brenna clătină din cap.

-Va trebui să aștepți. Îți voi spune două povești.

-Doar una.

-Două, insistă ea.

-Bine, fetițo, oftă el demonstrativ.

-Prima poveste se referă la o pățanie din copilărie. Eram prea mică pentru a reține detaliile, dar îmi aduc aminte că eram foarte speriată. Tata m-a așezat în poala lui și mi-a spus ce se întâmplase. Să nu îndrăznești să te încrunți, Connor; o să-ți vorbesc despre familia mea, fie că îți place sau nu.

-Nu mă încrunt.

-Te gândeai la asta.

-Nu mă gândeam,râse el.Este în regulă să vorbești despre familia ta acum.Înainte nu era.

-De ce? „Pentru că inima și loialitatea ta îmi aparțin acum”,își zise.

-Îți voi explica mai târziu.Continuă cu povestea ta.

-Tata mi-a spus că eu sunt motivul pentru care s-a instituit o nouă tradiție în familia noastră.Eram pe drum spre proprietatea unui unchi când ne-am oprit pentru masa de prânz.Toată lumea voia să-și dezmoștească picioarele,iar când a venit vremea să plecăm,tata a uitat să ne numere.

-Să vă numere?

-Eram opt copii,Connor.Tot timpul ne număra ca să fie sigur că ne avea pe toți.

-Dar de data aceasta n-a mai făcut-o.

-Nu.Credea că sunt cu fratele mai mare,Gillian,iar Gillian a crezut că sunt cu Arthur,un alt frate.Totuși,nu eram.Cum îmi era obiceiul pe vremea aceea,hoinărisem,m-am rătăcit,iar ai mei nu și-au dat seama că m-au lăsat în urmă decât atunci când erau deja departe.Connor se încruntă.Și-o imaginează pe soția lui având aproximativ vârsta lui Grace și trăind o spaimă teribilă.Brenna continuă: Gillian m-a găsit înaintea celorlalți,deși mi s-a spus că bocetele mele erau atât de răsunătoare,încât și regele Angliei ar fi putut să le audă dacă s-ar fi aplecat pe fereastră.Exact în acea noapte,tatăl meu a stabilit noua tradiție.

-Medalionul.Ea dădu aprobator din cap.

-Frații și surorile mai mari au acceptat ideea și au promis să-și țină medalioanele la gât tot timpul.Mama,îngrijorată că eu și bebelușul aveam să ne sufocăm cu șiretul de piele,mi-a dat voie să-l port doar când părăseam proprietatea.

Îl scrută îndelung,după care îi luă mâna și i-o întoarse cu palma în sus.Degetele ei trecură peste cicatricile care-i brăzdau pielea,dar Connor văzu doar tristețe în ochii ei,nu repulsie sau milă.

-Trebuie să fi fost îngrozită,murmură din dorința de a o face să se uite la el,nu la urmele din trecutul său.Începu să-și tragă mâna,însă ea îl strânse mai tare de încheietură.Cedă pentru moment,așteptând reluarea istorisirii.

-Mi-am revenit,zise ea într-un târziu.Dar tu nu ți-ai revenit,nu-i așa,Connor?

-Pentru că încă nu s-a terminat.Vrei să-ți spun de unde am cicatricile,nu-i așa?

-Nu.Simți o combinație bizară de ușurare și dezamăgire.Brenna suferea la gândul durerii pe care o îndurase el.Ar fi vrut să-i spună că nu încerca să-l consoleze,ci pur și simplu să recunoască teribila nedreptate a trecutului.

-Cicatricile acestea îți marchează trecutul,șopti ea ridicându-i ușor mâna.

Connor vru din nou să se îndepărteze,dar ea i se opuse pentru a doua oară.

-Da,admise el în cele din urmă.

Brenna se aplecă și îi sărută fiecare cicatrice. Războinicul simți mângâierea până în suflet. Atingerea ei îl zdruncină și, în același timp, îl umplu de căldură. Și îl transformă în alt om. Nu înțelegea cum se întâmplase, sau de ce, dar durerea care-l rodea dispăruse, fiind înlocuită de dragostea ei. Tânăra femeie nu se opri până nu-i sărută fiecare linie din palmă. Abia atunci îi puse medalionul în mână.

Connor se uită la gravura sculptată în lemn.

-A fost odată ca niciodată un băiat pe nume David, început Brenna. Pământul pe care trăiau el și familia lui a fost distrus de un uriaș îngrozitor pe nume Goliat.

S-a întâmplat ca David să trebuiască să lupte cu acest dușman. Era prea tânăr ca să folosească o sabie. Ar fi putut să poarte sabia tatălui său, așa cum ai făcut tu. Dar, spre deosebire de tine, nu a trebuit să se târască prin tăciuni aprinși.

Totuși, amândoi ați avut un curaj imens, și cred că și el i-ar fi salvat pe alții așa cum ai făcut tu, pentru că era la fel de nobil ca și tine, Connor.

Copleșit, era incapabil să vorbească. Brenna știa totul și totuși îl socotea curajos și nobil. Evident, nu înțelegea. Nu era încă demn de o asemenea laudă, pentru că nu găsisse dreptatea în toți anii în care o căutase.

Brenna început să traseze cu vârful degetelor conturul siluetei lui David.

-Băiatul a avut doar o praștie pe care să o folosească drept armă, și, deci, când a venit timpul înfruntării cu Goliat, s-a întins după o piatră, spuse ea, atingând cerculețul de la picioarele lui David. Crezi că sabia tatălui tău este puterea ta, nu-i așa, Connor? Se uită în ochii lui, așteptă câteva secunde și, neprimind răspuns, rosti: Nu este. Puterea ta vine din interior. Este hotărârea ta, răbdarea ta, îndemânarea ta, dar mai mult decât orice este setea ta de dreptate. David l-a omorât pe uriaș și și-a salvat poporul. Tu deja ți-ai salvat supușii.

-Dar încă nu mi-am omorât dușmanul.

-Uită-te în jurul tău să vezi ce-ai realizat. David va reprezenta întotdeauna ceea ce ai fost și ceea ce ai devenit. Ești demn. Ridică medalionul pentru ca el să-l poată vedea mai clar. Acesta este trecutul și prezentul tău. Apoi îl întoarse. Și acesta este viitorul tău. Connor recunoscu simbolul aflat și pe medalionul soției sale.

-Soarele. Îi oferea dragostea ei și se ruga fierbinte să primească dragostea lui în schimb. El nu spuse nici un cuvânt și nici nu-i dădu vreun indiciu că avea să-i îndeplinească dorința. Păru apoi să se retragă, arătând rece, distant, și totuși ea îi zări lacrimile din ochi și știu că vorbele pe care tânjea să le audă erau acolo, înăuntru, încuiate alături de sentimentele lui.

-Trebuie doar să-ți deschizi inima ca să accepți asta.

Îi puse iarăși medalionul în mână, după care se aplecă înspre el și îl sărută.

Vru să se retragă,însă Connor nu o lăsă.O strânse în brațe și o sărută din nou și din nou,disperat pe măsură ce îi răvășea gura.Nu înțelegea dacă o săruta în semn de dragoste sau dacă își apăsa anume gura pe buzele ei pentru ca Brenna să nu-i ceară ceea ce știa că nu putea să-i dea.

Făcură dragoste minunat,cu o patimă dezlănțuită,și doar după ce o satisfăcuse de încă două ori și ea se prăbușise în somn deasupra lui,Connor își recunoscuse cea mai mare slăbiciune: Brenna îl îngrozea.

CAPITOLUL 16

Connor era plecat.Brenna se trezi târziu în acea dimineață,când Netta bătu la ușă.Îi strigă să aștepte un moment,apoi se ridică în capul oaselor și se întinse după rochie.Medalionul soțului ei se afla dedesubt.Simți o dezamăgire de moment,înainte ca simțul realității să-i spună că el nu dorise să-i tulbure somnul căutându-l,așa că pur și simplu îl lăsase acolo când coborâse scările.Puse medalionul pe cufărul de lângă pat și se grăbi spre ușă,îmbrăcându-se din mers.

-A sosit părintele Sinclair,dar nu e nevoie să vă zoriți.Acum ascultă spovedanii în curtea de jos,așa că nu va ajunge aici decât peste vreun ceas.

-Ești sigură? Nu aș vrea să-1 fac să aștepte.

-Dacă Fionna își ține promisiunea să i se spovedească,sunt sigură.Cred că are destule păcate cât să-1 țină ocupat până la sfârșitul zilei.

-Dacă vorbești așa vei avea o penitență lungă,râse Brenna.

-Vă spun doar adevărul,așa că nu poate fi un păcat.Doriți să vă ajut să vă îmbrăcați,milady?

-Nu,mulțumesc.Netta păru dezamăgită.

-Atunci,voi coborî în sala mare.Însă mi-e inima cât un purice,deoarece știți-dumneavoastră-cine stă la masă,comportându-se ca o regină.

-Te referi la Lady MacAlister? Când servitoarea dădu aprobator din cap,Brenna o dojeni: Trebuie s-o respecti așa cum se cuvine.E mama vitregă a stăpânului tău,dacă îți amintești.

-Cum doriți,milady.

-Chiar doresc.Te rog încearcă,Netta.Știu că poate fi dificilă.

-O,da,este dificilă,mai ales de când a îndepărtat toate lucrurile frumoase pe care le puseserăți acolo.Pernele nu erau pline de cocoloașe,milady.Erau perfecte.

Brenna îi mulțumi pentru opinia ei binevoitoare și o trimise în altă parte,ca să se poată îmbrăca.În timp ce se spală,își enumera în minte lucrurile pe care le avea de făcut.Primul și cel mai important era să-1 ia pe soțul său deoparte și să-i spună despre Raen.Da,aceasta era îndatorirea cea mai presantă,dar,dacă exista

timp și se ivea un prilej favorabil,avea să se intereseze cât de mult urma să stea la ei Lady Euphemia.Conform obiceiului ei din fiecare dimineață,înainte să părăsească dormitorul,spuse o rugăciune scurtă în care ceru ajutor ca să intre în grațiile soacrei sale.Cu voia lui Dumnezeu,aceasta era ziua cea mare.

În orice caz,discuția cu Connor era pe primul loc.Prin urmare,cu toate că ar fi murit de rușine dacă ar fi fost prinsă,se strecură afară,ca să nu fie întârziată de plângerile Euphemiei.Norocul era de partea ei; femeia mai în vârstă stătea cu fața spre intrare și nu o văzu.Brenna nu era îngrijorată că va da peste Raen, deoarece acesta mergea să călărească în fiecare zi și stătea departe de moșie până la căderea nopții.Iar până la căderea nopții avea să plece.Pentru totdeauna.Unde era Connor? îl căută în lung și-n lat.Îi promisese că nu va pleca,iar ea știa că nu și-ar fi încălcat niciodată cuvântul.Se dusesse fie la lac,fie la ruine,își zise Brenna.Pentru mai multe precizări hotărî să i se adreseze lui Crispin,pe care îl găsi în curtea inferioară.Așteptă la marginea potecii ca războinicul să termine conversația cu alți doi soldați,după care îl strigă.

-Pot să te deranjez doar pentru o clipă,Crispin?

-Desigur,milady.Se grăbi să ajungă la ea și își înclină capul.

-L-am căutat peste tot pe soțul meu.Știi unde este?

-E plecat,milady.Nu știi precis când se va întoarce.

-S-a dus la lac?

-Nu,la cetatea lordului Hugh.Ar trebui să stea cel puțin trei sau patru zile,poate mai multe.Reacția ei îl zăpăci complet.Arăta de parcă era gata să cadă moartă,iar atunci când îl prinse de braț și îl strânse cu sălbăticie,el înțelese că îi era de fapt frică.

-Unde este Raen? întrebă ea,uitându-se înnebunită în jur.

-A plecat azi-dimineață devreme,milady,împreună cu trei oșteni de-ai lordului Finley,care se întorceau și ei spre miazănoapte.Cu cât sunt mai mulți,cu atât mai bine se pot apăra,preciza el.Brenna simți nevoia să plângă de ușurare.

-Atunci,Raen nu se va întoarce,nu-i așa?

-Nu,milady,nu se va întoarce.

-Slavă Domnului.Am vrut să-i spun lui Connor,însă a plecat înainte să purtăm această discuție,iar acum eu...De ce a plecat? Mi-a spus că nu o va face.

Crispin îi mângâie ușor mâna,într-o încercare de a o face să-i dea drumul.

-Hugh a murit azi-noapte.Era important pentru stăpânul dumneavoastră să transmită condoleanțe.Lordul Kincaid va face cu siguranță la fel.

Deodată,totul era din nou în ordine.Connor nu o mințise.Pur și simplu nu anticipase moartea prietenului său.

-Îmi pare foarte rău pentru familia lui Hugh.Sper că a murit împăcat.

-Ni s-a spus că a murit în somn.Aceste vești vă fac plăcere,milady? Zâmbiți.

Se simți ca o proastă.

-Sunt mulțumită pentru că soțul meu a fost obligat să plece.Nu m-a mințit.Nu sunt deloc fericită să aud despre Hugh.Voi merge să-l găesc pe părintele Sinclair și îi voi cere să se roage pentru sufletul lui plecat la ceruri.

-Sinclair are spovedanii.Îl voi trimite la dumneavoastră de îndată ce va termina.

Îi dădu drumul în sfârșit soldatului.

-Nu știu ce mi-a venit.Eram...

-Speriată.

-Într-adevăr.Acum nu mai sunt.Se înclină în fața lui Crispin și porni să urce dealul.

-Milady? Vă era frică de Raen,nu-i așa? Ea pretinse că nu-l auzise,dar el o urmă și îi repetă întrebarea,în cele din urmă,cu un zâmbet,îi răspunse:

-Nu mi-era frică.Războinicul simți un junghi de dezamăgire: stăpâna nu avea suficientă încredere în el ca să-i spună adevărul.Eram îngrozită,continuă ea luându-l prin surprindere.

-De ce,milady?

-Simt că ar trebui să-i explic mai întâi lui Connor când se întoarce,dar te asigur că,dacă există cea mai mică posibilitate ca Raen să se întoarcă până atunci,îți voi spune totul.Înțelegi?

-Da.Raen este fratele vitreg al lui Connor și el ar trebui să fie primul care să vă audă destăinuirea.Îmi pare doar rău că nu i-ați spus încă.

-Și mie îmi pare rău,murmură ea,recunoscând doar pentru sine că nu ar fi schimbat nimic din ce se întâmplase pe timpul nopții.Dădu iarăși să plece.

-Milady,care sunt planurile dumneavoastră pentru astăzi? Nu întrebarea o făcu să râdă,ci teama pe care o sesizase în vocea lui.

-Nu-ți face griji.Nu voi călări armăsarul negru.

Rămase afară mai mult decât intenționase,alături de câteva doamne care ieșiseră să brodeze la aer curat,și nu se întoarse la donjon decât spre după-amiază.Pe când intra,își repetă discursul pe care avea de gând să i-l țină Euphemiei.

-Ar face bine să nu mă numească din nou copilă,mormăi cu glas tare.

Răbufnirea ei fu de scurtă durată.Recunoscu oftând că femeia putea să o numească copilă cât de des dorea,fără ca ea să riposteze.Criticând-o,nu avea să-i câștige niciodată aprobarea.Sfântă Treime,cât de mult avea să mai stea? Căută o modalitate de a o întreba pe Euphemia,dar nu reuși să găsească o formulare politicoasă.Lăsă problema la o parte atunci când intră în sala mare.

-Bună ziua,Lady Euphemia.Cum vă simțiți astăzi?

-Brenna,știu că ți-am mai pomenit despre asta,dar se pare că trebuie să insist.

Prefer să mi se spună Lady MacAlister.Îmi dau seama că nu știi mare lucru-în fond,ești doar o copilă-,dar vreau să te străduiești puțin mai mult.

-Prea bine,Lady MacAlister,rosti Brenna după ce-și umplu plămâni cu aer.Mă voi strădui mai mult.

-Ai auzit veștile triste despre Hugh?

-Da.

-E păcat,nu-i așa? A dus o viață atât de risipitoare! N-a adunat nimic valoros și nici nu a făcut vreo ispravă de neuitat.

-Sunt sigură că familia lui nu simte la fel.

-Nu s-a căsătorit niciodată.Nici o femeie nu l-a vrut.O,Dumnezeule,ce păcat că nu i-am spus lui Connor vestea pe care mi-a dat-o Raen ieri! Mi-a scăpat.

Probabil că voi uita din nou până se întoarce.Vârsta îl face pe om să uite lucrurile minore,așa să știi.

-Dacă mi-ați spune mie,v-aș putea aminti,în cazul în care se întâmplă să uitați,se oferi ea.Rămase cu mâinile împreunate,așteptând ca Euphemia să o invite să i se alăture la masă.Nu îndrăzni să se așeze fără să fie poftită,căci soacra ei o dojenise cu două zile în urmă pentru că făcuse acest lucru.Nu avea să repete greșeala.Nimic nu era mai dificil decât să închege o relație bună cu femeia aceea,hotărî ea.

-Vino aici,copilo,nu mă obliga să mă uit în sus la tine.Îți voi spune vestea pe care Raen a auzit-o ieri,când a fost plecat să călătorească.Îmi fac griji când iese de unul singur,deși sunt încredințată că se descurcă foarte bine.Astăzi însă sunt liniștită,căci s-a însoțit cu alți trei călători care se îndreaptă spre miazănoapte.Va fi în siguranță alături de ei.

-Vestea,milady? Cum a auzit vestea dacă ieri călătoreea singur?

Euphemia avu nevoie de mai multe minute să reflecteze la întrebare.

-Norocul l-a ajutat să zărească o unitate de soldați care se îndreptau spre miazăzi.Raen îi cunoștea pe doi dintre ei și,bineînțeles,s-a oprit să schimbe o vorbă.Brenna își aminti că,pe drumul spre fortăreață,Connor evitase toate cărările umblate,preferând să taie prin pădure,deoarece nu dorise să întâlnească pe nimeni.

-M-am gândit că soțul tău ar putea fi interesat să audă că lordul MacNare se va căsători până la urmă.Mi-e milă de femeie.

-Și mie mi-e milă de ea,milady,șopti Brenna,cutremurată de soarta bieteii mirese.

-Mă îndoiesc că se va purta cu ea cu blândețe.

Totuși,speranța nu moare niciodată.Acuma,care era numele ei? E din Anglia,asta știu precis.Nu era important pentru Brenna de unde era.Tot ce conta era că pe săraca femeie o așteptau orori de neînchipuit dacă nu intervenea nimeni.

-Este prea târziu? întrebă ea.

-Vrei să mă întrebi dacă este deja cu MacNare?

-Da.

-Nu cred.Nunta va avea loc abia peste câteva săptămâni,din câte zicea Raen.

Bineînțeles,există întotdeauna posibilitatea ca MacNare să se răzgândească și să trimită după ea mai repede.

-Atunci probabil că mai este timp,spuse Brenna.Iar MacNare ar putea să se răzgândească de-a binelea și să nu se mai însoare.

-Nu ar trebui să-ți faci speranțe prea mari,copilă.MacNare pare a fi un bărbat hotărât.

-Raen a aflat cine este femeia?

-Da,dar nu-mi amintesc acum.Vârsta,înțelegi.

-Desigur.

-Era un nume ciudat.Țin minte că așa mi-a făcut impresia când l-am auzit de la Raen.Poate c-o să-mi revină în memorie adăugă ea,ridicând indiferentă din umeri.Este păcat că Raen a trebuit să plece atât de repede.Precis și-ar fi dorit să-i transmită un ultim omagiu lui Hugh.Fiul meu este un bărbat foarte atent.Vestea va ajunge și la el,bineînțeles.

-Se va întoarce din drum? întrebă Brenna,străduindu-se să-și ascundă panica din glas.

-Poate,depinde când află.Ar socoti că este de datoriu lui să stea lângă lespeda mormântului alături de ceilalți lorzi,dar este posibil să fie prea târziu.Dacă ceilalți vor fi plecat deja acasă,ce rost mai are? Eu sper să audă la timp,deoarece sunt sigură că i se va simți lipsa dacă nu merge.

-Dar Raen nu este lord,nu?

-Va fi lord foarte curând,răbufni Euphemia.

-Da,încuviință iute Brenna,ca să n-o contrarieze.Dacă află de Hugh la timp,se va opri și pe aici în drum spre înmormântare?

-Ar fi frumos din partea lui,răspunse ea.Nu ar avea răgaz înainte de ceremonie,dar ar putea trece să ne vadă când pornește spre miazănoapte.Te nemulțumește această posibilitate? Pari supărată.

-Doar mă întrebam când se va întoarce Connor.Am o problemă pe care vreau să o discut cu el.

-Dacă ceva nu este în regulă,nu ar trebui să-ți deranjezi soțul.

Ar trebui să vii la mine pentru a-mi cere sfatul.

-Și dacă această problemă îl vizează pe fiul dumneavoastră? se încumetă Brenna să o tatoneze.

-Atunci cu siguranță trebuie să vii la mine.Eu sunt mama lui,peu numele lui Dumnezeu,și aș putea rezolva această dispută înainte să se amplifice.

-Milady,mă îndoiesc că voi mai fi vreodată singură cu Raen,așa că problema... Euphemia o întrerupse.

-Singură cu Raen? Explică-mi ce vrei să spui,copilă.Ți-e frică de fiul meu? Brenna dădu ezitant din cap.

-A încercat să...deci,a încercat să profite de...prinzându-mă și frecându-se de... iar când i-am cerut să-mi dea drumul,nu a vrut să mă asculte.A spus lucruri foarte...

-Destul,răbufni Euphemia.Ochii ei ardeau de furie,dar Brenna nu-și putu da seama dacă sentimentul era îndreptat spre ea sau spre Raen.

Un moment mai târziu,atitudinea femeii suferi o schimbare radicală, transformându-se în amuzament.Brenna îi găsi zâmbetul la fel de neliniștitor ca furia.

-Fiul meu s-a îndrăgostit de tine,copilă.E atât de simplu!Lui Raen i-a fost întotdeauna milă de cei nefericiți.Când era mic,și-a ales animalul cel mai plăpând ca să-i fie tovarăș de joacă.Nu sugerez că ești nefericită,dar eu și Raen am observat atitudinea mai degrabă rece a lui Connor față de tine.Cu timpul, odată ce vei fi pregătită corespunzător să fii o soție bună,se va purta mai blând. Am observat că aseară părea fericit să te aibă alături la masă.

Brenna se întrebă ce părere ar fi avut Euphemia dacă i-ar fi spus că-i ceruse lui Connor să se poarte mai afectuos.Putea să înțeleagă de ce mama lui vitregă ar fi crezut că nu era fericit.Connor fusese destul de distant față de ea în trecut,dar își schimbase deja atitudinea,de fapt,chiar o sărutase de câteva ori sub privirile supușilor săi.Totuși,Euphemia nu observase schimbarea fiului ei vitreg.

-Iar în legătură cu Raen? întrebă ea.Cealaltă o mângâie pe mână.

-Ești sigură că nu exagerezi asta în capul tău?

-Nu exagerez câtuși de puțin.

Euphemia cugetă la această problemă,după care spuse:

-Ești desigur conștientă că,în calitate de frate al soțului tău,Raen este la fel de important.Îți sugerez să îndeplinești toate dorințele fiului meu.Trebuie să fii atentă la fiecare cerere a lui,căci el este stăpânul cetății când Connor este plecat.

Brenna era scandalizată.

-Îmi spuneți că ar trebui să...Soacra ei o întrerupse din nou.

-Respectă-i dorințele tot timpul,proclamă ea dând din cap.Cu siguranță îți dai seama de propria valoare,căci îmi vine greu să cred că în Anglia femeile sunt tratate altfel de către bărbații lor.Ar trebui să fii onorată de atenția lui Raen.Dacă regele ar pune ochii pe tine,i-ai întoarce spatele? Nu,bineînțeles că nu.Înțeleg cât de confuz ți se pare totul.Ești foarte tânără și tinzi să exagerezi.Totuși,nu i-aș menționa asta lui Connor.Ar fi furios dacă ai spune vreun lucru rău despre fiul meu.Ai încredere.Ah,acesta-i numele fetei.Faith.Ți-am spus că era ciudat.

Privirea ei alunecă spre Brenna și ochii i se îngustară.

Cred că este una dintre fiicele baronului Haynesworth.

-MacNare plănuiește să se însoare cu Faith? Milady,sunteți sigură că era vorba de fiica baronului Haynesworth? Căci el este și tatăl meu.

-Sunt sigură.Brenna clătină cu vehemență din cap.

-Tata ar fi trebuit să învețe din propriile greșeli până acum.Nu și-ar trimite mezina la un asemenea demon.

-Ce importanță are? Odată ce un târg este făcut,nu poate fi desfăcut.MacNare nu va accepta să fie refuzat.Este destul de isteț,nu-i așa? Precis te urăște de moarte, la fel și pe Connor,și ce răzbunare e mai bună decât asta? O va lua pe Faith cu forța dacă trebuie,adăugă sentențios Euphemia.Cel puțin asta mă aștept să facă.

-Nu,hohoti Brenna disperată.

-E păcat,dar nu poți face nimic în legătură cu asta,nu-i așa? murmură blând soacra ei.

-Nu trebuie să se mărite cu el.Cineva trebuie să...

-Vorbește mai încet,Brenna.Doamnele nu zbiară,spuse Euphemia,care se contrazise peste numai o clipă,când o strigă pe Netta.

-Cred că este la bucătărie,șopti Brenna.

-Nu,nu este.Am trimis-o sus să-mi deretice în cameră.Ah,uite-o! Netta,de câte ori trebuie să-ți spun? Când sunt în sala mare,trebuie să stai lângă ușă,în eventualitatea că am nevoie de tine.Înțelegi?

-Da,milady,răspunse Netta.Atenția ei era îndreptată acum către stăpâna ei.S-a întâmplat ceva,Lady Brenna?

-Vezi bine că s-a întâmplat,interveni Euphemia.Adu-i stăpânei tale o pânză ca să-și ștergă lacrimile.Zău,Brenna,n-ar trebui să plângi în fața servitorilor,e de-a dreptul dizgrațios.Acceptă că nimic nu poate fi făcut în legătură cu asta.

-Connor va pune capăt acestei nebunii,șopti ea.

-Mă îndoiesc,copilă.Cum ar putea? In acest moment este ocupat cu protejarea supușilor lui Hugh.Nu poate să fie în două locuri în același timp,iar tu nu poți să-i ceri să le întoarcă spatele unor oameni lipsiți de apărare și să meargă în

Anglia.Folosește-ți capul.

-A mers să-i aducă un ultim omagiu,nu să se lupte,o contrazise Brenna.

Încerca disperată să se concentreze,dar era atât de panicată în legătură cu siguranța surorii ei mai mici,încât de-abia se putea gândi la altceva.

-Se pare că MacNare nu-i aduce un ultim omagiu,ci a pornit la război ca să pună mâna pe pământul lui Hugh înaintea lui Connor.Proprietatea se găsește între cei doi și i-ar da cuceritorului un avantaj net în fața celui alt.

-De unde știți toate acestea?

-Nu de mult i-am auzit pe câțiva dintre soldați vorbind.Tot clanul MacAlister știe ce se întâmplă, chiar și servitorii,dar pe tine încă nu te-au acceptat drept stăpână,nu-i așa? Poate de aceea nu ți s-a spus nimic.Unde este Netta? Îi ia mult prea mult să-ți aducă o bucată de pânză.Dacă nu aș fi pregătită să plec de aici,aș da-o afară.

-Pe Netta? Întrebă nedumerită Brenna.

-Încearcă să fii atentă,copilă.În ceea ce o privește pe sora ta,cred că ar trebui pur și simplu să ți-o scoți din minte.Nu poate fi ajutată nicicum.

-Dar Connor ar putea vorbi cu tatăl meu.

-Cum poți să-ți închipui așa ceva? Îți dai neîndoielnic seama că unul va trebui să-1 ucidă pe celălalt.În fond,soțul tău a fost cel care a aprins scânteia când te-a luat de la MacNare.Soarta surorii tale a fost pecetluită,și nici tu și nici Connor nu puteți opri căsătoria.Uit-o.Sau roagă-te pentru ea,dacă asta te va face să te simți mai bine.

-Da,mă voi ruga pentru ea,murmură tânăra femeie.

Se ridică,se înclină în fața soacrei sale și dădu să plece tocmai când Netta apărură în goană cu bucata de pânză comandată de Euphemia.

-Sper că,atunci când te vei întoarce,vei putea să te controlezi,spuse mama vitregă a lui Connor.Am observat că aseară toată lumea a apreciat felurile de mâncare.Recunoști acum că am avut dreptate să schimb bucătăreasa?

Brenna se holbă la ea uluită.Pentru numele lui Dumnezeu,de ce adusesese vorba despre mâncare?

Netta crezu că stăpâna ei nu-și mai amintea planul de a se preface că o dăduse afară pe Ada și se grăbi să-i împrăpăteze memoria pentru a evita o gafă.

-Ați pus ca Ada să fie înlocuită,milady.Vă amintiți?

-Da,îmi amintesc,răspunse ea încordată.

-Acuma,du-te,îi porunci Euphemia.Mă doare să te văd într-o stare atât de jalnică.Brenna fugi afară înainte să-și dea seama că ar fi trebuit să urce în dormitorul ei,astfel încât să aibă intimitate completă.Nu voia să intre iarăși în

sala mare,căci,dacă Euphemia mai spunea un singur cuvânt,avea să se pună pe urlat fără a se mai opri vreodată.Ajunse la pâlcul izolat de copaci,căzu în genunchi și începu să plângă în hohote.

Connor.Dumnezeule,câtă nevoie avea de Connor! El ar fi știut ce să facă și era suficient de tare și de puternic încât să lupte împotriva diavolului însuși.

Dar cum ar fi putut să-i ceară așa ceva? Acum,alții se bizuiau pe ajutorul lui ca să supraviețuiască.Știa că Euphemia nu exagerase amenințarea la adresa supușilor lui Hugh.Brenna își aminti ce se întâmplase cu soldații tatălui său și cu scumpa ei Gilly.MacNare ar fi măcelărit clanul acela iubitor de pace fără nici o ezitare.Dacă totuși Connor ar fi putut să se ducă în Anglia,oare l-ar fi trimis la moarte? Sau ar fi fost forțat să-l ucidă pe tatăl ei?

Nu,nu putea să-și trimită soțul.Pe cine altcineva s-ar fi putut baza ca să oprească dezastrul?

Lăcomia.Totul începea și se termina cu lăcomia.Tatăl ei încheiase acest târg ca să câștige o alianță,la fel cum făcuse și MacNare,și nici unul din ei nu se gândise la consecințe.Lăcomia le controla mințile și inimile,îndemnându-i să calce pe cadavrele unor nevinovați.Însă Faith nu avea să le cadă victimă.Brenna mai degrabă ar fi murit decât să-l lase pe MacNare să-i atingă sora.

„Te rog,Doamne,ajută-mă să mă gândesc la cineva care...Ajută-mă...Ajută-mă...” Suspinând,își plecă fruntea și își strânse mâinile la inimă,iar în acel moment sumbru,rugăciunea ei fu ascultată.Nu putea apela decât la bărbatul care îi luase mâna și îi jurase să facă orice i-ar fi cerut ea,care era mai puternic și decât Connor.El nu ar fi refuzat-o.Războiul începuse.

Connor stătea pe movila de deasupra donjonului lui Hugh,cu privirea ațintită spre dealurile din depărtare,cu gândurile în trecut,căutând încă o dată răspunsul care îl ocolise atâția ani.Quinlan i se alătură câteva minute mai târziu.

-MacNare se joacă cu noi,Connor.Care este scopul lui real?

-Vrea să ne țină ocupați apărând granița dintre pământul său și al lui Hugh până când aliații săi i se alătură.

-Cu siguranță știe că ai făcut același lucru.

-Știe.Sacrifică intenționat trupa restrânsă pe care o trimite la fiecare atac,știind prea bine că toți vor muri,dar pământul acesta nu reprezintă scopul lui imediat.

Poate să-l revendice cu ușurință după ce mă atacă pe mine.

-Crezi că soldatul ți-a spus adevărul despre sora soției tale,sau a fost doar o altă mișcare menită să ne împartă forțele?

-Muribunzii spun de obicei adevărul.Însă asta nu contează.

Tot trebuie să mă asigur că Faith este la adăpost de MacNare.

Quinlan consimți în tăcere.

-Ai așteptat mult timp ca ziua aceasta să vină. Am o presimțire că vei putea să-i ceri lui Kincaid sabia tatălui tău și să închei această istorie sângeroasă o dată pentru totdeauna.

-Dar de ce acum? Ce știe MacNare și eu nu știu? Putem să-i distrugem pe el și pe aliații lui. Nu e prost; știe câți suntem. De ce un laș, care în toți acești ani nu m-a provocat decât cu atacuri mici, insignifiante, devine brusc atât de agresiv?

-Nu am un răspuns, dar știu că nu poți să fii peste tot în același timp. Mă rog lui Dumnezeu să putem pune capăt acestei nebunii mâine. Atacă-i pământurile înainte ca el să ne atace pe noi.

-Ai răbdare, Quinlan. Nu vreau să pun nici un om de-al nostru în pericol. În același timp, îmi iau toate măsurile de precauție necesare. Cu voia lui Dumnezeu, mai e puțin și voi descoperi cine sunt ceilalți înainte să fiu obligat să-lucid pe MacNare.

-Crezi că altcineva îl controlează?

-Da. Oricine ar fi, este al naibii de isteț.

-Dar Faith? Nu poți să mergi în Anglia acum?

-Nu, dar tu poți. Pleacă mâine în zori și ia încă zece oameni cu tine. Ar ar putea fi o capcană, îl avertiză Connor.

-Evident. Ce voi face cu femeia odată ce pun mâna pe ea?

-Fă orice vrei, atâta timp cât rămâne în siguranță. Zâmbetul lui îl zăpăci pe Quinlan.

-La ce te gândești? îl întrebă el.

-A cam venit vremea să te însori, nu-i așa?

Atacurile la graniță se intensificară și, cu toate că era nevoie de foarte puțin efort ca să-și mențină poziția, Connor fu nevoit să stea departe de fortăreața sa mai mult timp decât anticipase. Dormea câteva ore pe zi și se folosea de adăpostul întunericului ca să-i ducă în siguranță pe supușii lui Hugh. Dacă totul continua să decurgă conform planului, fiecare bărbat, femeie și copil aveau să fie feriți de ghearele lui MacNare în doar două zile. Întâmpinase rezistență din partea unora mai vârstnici, căroră le câștigase sprijinul abia după ce jurase pe sufletul tatălui său că vor putea să se întoarcă la pământul lor imediat după încheierea conflictului. Restul depindea de fratele său, care încerca să afle cine era de partea lui MacNare. Pe măsură ce zilele se lungiră într-o săptămână întreagă, deveni evident că adevărul nu era la îndemână. În aceste condiții, situația rămânea neschimbată.

Cine îl controla pe MacNare nu voia să cedeze, iar coșmarul cel mai mare al lui Connor era că avea să moară fără să-și cunoască dușmanul. La fel cum murise tatăl său. În primele zile, Brenna încercă să-și păstreze calmul și să se ocupe de treburile curente. Într-o dimineață, se întorcea cu Lothar dintr-o vizită când Netta o ajunse din urmă. Servitoarea observă imediat că stăpâna ei nu purta medalionul din piele.

-Nu purtați medalionul dumneavoastră, milady.

-Nu, nu-l port.

-Dar întotdeauna îl aveți la gât. Nu aș fi observat dacă nu v-ați fi strâns părul astăzi. L-ați pierdut? Brenna își scoase panglica din păr și lăsă buclele să-i cadă pe umeri. Dacă Netta observase, și Crispin avea s-o facă, și nu-i plăcea ideea de a-1 minți pe prietenul apropiat al lui Connor.

-Medalionul o să apară într-una din zile, nu trebuie să-ți faci griji în legătură cu asta. Netta nu terminase de discutat subiectul.

-Știi că nu e în camera dumneavoastră. Tocmai am terminat să deretic și vi l-aș fi găsit dacă era acolo. Medalionul stăpânului nostru este pe cufăr, în exact aceeași poziție ca ieri. Nu-l pierdeți niciodată, milady. Ați căutat pe cufărul din salon?

-Nu încă, răspunse ea iritată. Spune-mi cum ai scăpat de Lady Euphemia?

-Se odihnește. De îndată ce se trezește, vrea să-i împachetez hainele.

-Pleacă? Dumnezeu s-o păzească, Brenna nu-și putea ascunde zâmbetul. Netta râse.

-Mi-a spus că a hotărât să nu aștepte întoarcerea fiului ei vitreg; plănuiește să plece mâine-dimineață. Cred că se simte ignorată de către stăpânul nostru.

-Nu a ignorat-o. Cu siguranță își dă deama cât de ocupat este.

-V-a trimis un mesaj astăzi?

-Da. Mă asigură că totul este bine și că va veni acasă în curând.

-Dar este exact același mesaj pe care vi-l trimite în fiecare zi.

-E grijuliu, Netta. Asta-i tot ce contează pentru mine.

-Milady, pot să vă cer o favoare?

-Desigur.

-După ce Lady MacAlister pleacă, îmi veți spune de ce v-a făcut să plângeți săptămâna trecută? Știu că nu ar trebui să vă întreb, dar îmi fac griji pentru dumneavoastră. La fel și Ada. Amândouă ținem foarte mult la dumneavoastră, adăugă ea clătînând din cap.

-Și eu țin foarte mult la voi, Netta. De îndată ce știu că problema a fost rezolvată, o să-ți dau de știre.

-Mulțumesc, milady. Mergeați înăuntru?

-Da.

-Aveați vreo sarcină pentru mine?

-Nici una de care să-mi amintesc.Ai putea să te bucuri de după-amiaza ta de libertate.Îmi voi schimba pantofii și voi merge să călăresc.

-L-ai avertizat pe Crispin? întrebă Netta cu un rânjel.

-E ocupat pe moment să verifice lucrul la zidul împrejmuitoare.Nu trebuie să-ți faci griji că voi călări armăsarul negru.Davis l-a ascuns de mine.

Netta izbucni în râs.

-Davis continuă să închidă ochii de fiecare dată când intrați în grajdul lui?

-Da,însă refuză să-mi spună de ce.Brenna porni spre dormitorul ei,cu gândul la sora sa.Situația lui Faith o neliniștea profund,iar singura modalitate prin care reușea să se calmeze era să se lase în voia Domnului.Ea făcuse tot ce îi stătea în putință.Restul depindea de El.Lăsă ușa întredeschisă și se grăbi în cameră.

Observă pumnul ei pe cufărul de lângă pat și clătină din cap,mustrându-se pentru propria neglijență.Trebuia neapărat să fie mai atentă.Luă arma ca s-o pună înapoi în teacă.Auzi scârțâitul ușii care se închidea în spatele ei și presupuse că era de vină curentul care intra prin ferestre.Tocmai avea de gând să se așeze pe pat ca să-și scoată pantofii,când auzi zgomotul făcut de încuietore.

Nu avu nevoie să se întoarcă pentru a ști cine intrase.Iar în clipa următoare îl văzu.Raen stătea în dreptul ușii și își dădea jos cămașa.Brenna constată că țipătul ei se oprise în gât.Crispin fu informat de sosirea lui Raen de către soldatul de veghe la podul mobil.

-El și alți trei s-au întors acum câteva minute.Totuși,Raen e singurul care a trecut podul.Tovarășii lui așteaptă pe pajiștea de jos.Îi pot vedea de aici,strigă străjerul.Raen mi-a spus că vrea să-i aducă un ultim omagiu lui Hugh și a trecut doar să-și ia rămas-bun de la mama lui.Mi-a sugerat să las podul mobil jos,lucru pe care,bineînțeles,am refuzat să-l fac.Crispin,vei vedea că armăsarul său e înșeuat,deci e limpede că vrea să plece curând.

Crispin își lăsă calul cu Davis și începu să urce dealul.Stăpâna sa îi spusese că îi era frică de Raen,șa că intenționa să vegheze asupra ei până când fratele vitreg al lui Connor părăsea cetatea.Cu cât se apropia mai mult de donjon,cu atât grăbea pasul.Avea sentimentul inexplicabil și tot mai pregnant că stăpâna sa era în pericol; spre sfârșit o rupse la fugă,și tocmai atunci o auzi țipând.În timp ce își scotea sabia din teacă,inima îi bătea nebunește în piept.

-Fiu de cățea!Prima dată rosti înjurătura în șoaptă,a doua oară zbieră.Toți se repeziră în curte,îngroziți de tăcerea care urmă urlletului sălbatic.

Crispin ajunsese în capătul cărării când auzi strigătul unui bărbat. Intrigat, privi în sus. La fereastră se găsea Raen, ținându-se de umăr și legănându-se asemenea unui copac atins de topor. În clipa următoare se prăbuși pe spate în golul de deșubt. Se răsuci într-o încercare zadarnică de a ateriza pe picioare, urlând de groază, iar apoi se lovi de pământ cu o bufnitură surdă.

Oșteanul continuă să fugă. ”*Dă Doamne ca ea să fie în viață*”, se rugă el. Sări peste Raen, se grăbi să ajungă la ușă și o deschise exact când Brenna se năpustea afară. Se opri neputincios. Expresia de pe chipul ei era mai înspăimântătoare decât strigătul ei după ajutor. Avea privirea pierdută, fața îi era albă ca varul și trupul îi șiroia de sânge. Pielea brațului stâng avea o tăietură din vârful umărului și până la încheietura mâinii. Sângele îi acoperea umerii și gâtul, iar hainele sale arătau de parcă un animal le sfâșiasse cu ghearele. Crispin nu știa cum mai putea să stea în picioare. Se întinse după ea, dar Brenna îl ocoli și coborî în fugă treptele.

-Grăbește-te, Crispin, grăbește-te. Trebuie să mă ajuți, suspină ea. Trebuie să-1 ascundem. Câțiva soldați care înconjuraseră cadavrul făcură un pas înapoi când ea se apropie. Expresiile lor arătau că erau șocați de cele întâmplate.

-Nu l-am împins pe fereastră. Nu, nu, nu l-am împins. Picioarul lui s-a prins în tartan când l-am lovit cu genunchiul în vintre. Da... Am vrut să-1 rănesc ca să... Mă ținea la pământ, dar pumnalul era în mâna mea și... Când s-a rostogolit, a mers... și a sărit, Crispin. Da, a sărit... și apoi a căzut. Îl prinse de mână pe Crispin și încercă să-1 împingă înainte. Nu înțelegi? Trebuie să-1 ascundem. Nu poate să-și vadă fiul așa. Vai, Dumnezeule, trebuie să-i spun lui Connor. Nu am putut să-1 las... M-a atins, gura lui era pe pielea mea, Crispin. Nu am putut să-1 las... Ea mi-a spus că ar trebui, dar eu nu am putut. Nu, nu am vrut... gemu ea.

-Euphemia ți-a cerut să te supui fiului ei? întrebă scandalizat Crispin.

-Da, dar eu nu am putut. A încercat, dar a căzut înainte să poată...

Tăcu brusc și se aplecă, apucându-1 de picior pe Raen și încercând să-1 târască.

-Milady, dă-i drumul. Lasă-mă să te ajut, spuse Crispin.

-Da, ajută-mă. Îl vom ascunde înainte ca ea să știe că s-a întors. Bine?

-Da, promise el cu o voce calmă. Îl vom ascunde.

-Milady, pumnalul tău este în spatele lui, șopti Owen. Vrei să i-1 scot?

-Nu, nu, exclamă ea. Crispin clătină din cap către Owen, spunându-i fără cuvinte să-și țină gura închisă.

-Connor nu mă va ierta niciodată. Vai, Doamne, ce-am făcut? L-am omorât pe fratele lui. Nu, ea nu poate să-1 vadă. Ajută-mă, Crispin. Te rog. Îl vreau pe Connor. Soldatul întinse mâna spre ea, însă Brenna sări înapoi. Nu, nu sunt curată.

M-a atins cu mâinile și gura lui.În clipa următoare se aruncă în brațele lui.

Du-mă la lac.Bine?

-Desigur,milady,minți el.Te voi duce la lac.Ea îl mângâie pe braț.

-Mulțumesc.Am făcut-o lată,nu-i așa?

-Ce anume?

-L-am omorât.

-Nu,s-a distrus singur.Merita să moară.Connor l-ar fi omorât în locul tău.

-Mă va urî? Leșină în brațele lui înainte ca el să-i poată răspunde.

Donald înainta,cu pumnalul în mână,își dădu jos tartanul de pe umeri și îl tăie în două fâșii lungi până la brâu.Crispin,ținând-o pe Brenna în brațe,se întoarse, astfel încât Donald să-i poată bandaja rana cu bucățile de stofă.Vorbi șoptit atunci când dădu ordinele:

-Preluați paza cât timp eu sunt plecat.O duc la Lady Kincaid,căci are nevoie de cusături.Giric,ia-i pe ceilalți și înconjoară-i pe cei trei soldați care îl așteaptă pe ticălos pe pajiște.Adu-i înăuntru și obligă-i să stea lângă grajduri.

-Și cu mama vitregă a lui Connor ce facem?

-Donald,spune-i ce s-a întâmplat.Dacă vrea să-i ia trupul acasă,las-o,dar nici unul dintre soldații lui Connor nu o escortează,înțelegi?

-Sigur.

-Aeden,găsește-1 pe Connor și spune-i ce s-a întâmplat.Asigură-1 că soția sa e teafără.Nu prezenta lucrurile mai sumbru decât sunt deja.

-Va muri? șopti Owen,îngrozit de această posibilitate.

-Nu,nu va muri.Donald,nimeni în afară de ai noștri nu intră în fortăreață până când Connor,Alec,Quinlan sau eu ne întoarcem.

-O vei lăsa la Kincaid? se interesă Owen.

-Nu.Rămân cu ea până la sosirea lui Connor.

-Îi reținem pe cei trei soldați care au venit cu Raen chiar dacă Euphemia pleacă?

-Nu,vor pleca împreună cu ea.Donald,care terminase de bandajat rana Brennei, dădu din cap spre Crispin și merse la grajduri să-i aducă bidiviul.Își lansă ordinele din mers.Voia ca o trupă întregă să o escorteze pe stăpâna lor,și toți trebuiau să fie pregătiți de plecare imediat.

-Lasă pumnalul în umărul lui,porunci Crispin cu vocea zguduită de furie.I-a cerut soției lui Connor să se supună fiului său.Dumnezeu să o păzească atunci când stăpânul nostru va afla.

-Vrei să-i spun? întrebă Aeden.

-Spune-i tot,dar lămurește-1 că Lady Brenna nu e în primejdie.Ține enorm la ea. Crispin porni de-a lungul curții,dar peste câteva secunde se opri,se întoarse către

Raen și îl scuipea. Din fericire, Brenna nu se trezi până când nu descălecară în curtea lui Kincaid. Alec și Jamie stăteau în pragul ușii. Alec păli când văzu în ce hal era Jamie, cu ochii în lacrimi, își puse mâna la gură ca să-și înăbușe hohotele de plâns. Brenna îi ceru lui Crispin să o lase jos și, ținându-l de braț se apropie încet de intrare. Războinicul observă că privirea îi era în continuare pierdută și știu că avea să treacă mult timp până ca stăpâna lui să-și revină de pe urma ororii pe care o îndurase. Brenna se opri în fața lui Alec.

-L-am omorât pe fratele vitreg al lui Connor. Apoi se întoarse către Jamie. Spuse cu o voce tulburată: Chiar că Euphemiei n-o să-i mai placă niciodată de mine.

Alec o ridică în brațe și o duse înăuntru.

-E în ordine, Brenna. Soțul tău te place, și noi la fel.

-Alec?

-Da?

-Îmi pare atât de rău!

Quinlan se întoarse din Anglia cu mâna goală. În culmea enervării, îi dădu raportul stăpânului său.

-MacNare își trimisese deja trupele în Anglia. Am mers pe urmele lor pornind din Lowlands și le-am aflat numărul. Ei bine, tot atâția s-au întors de la fortăreața baronului Haynesworth.

-Câți erau?

-Douăzeci și șase de soldați, toți înarmați până-n dinți.

-Dar nu o aveau pe Faith cu ei.

-Nu.

-Ești sigur?

-I-am văzut plecând, Connor. Da, sunt sigur.

-Și ce le-ați făcut?

-Ce crezi că le-am făcut? Connor dădu aprobator din cap.

-Câți dintre oamenii mei au fost implicați în această bătălie?

-Am fost unsprezece.

-O luptă corectă. A fost rănit vreunul dintre oamenii mei?

-Coapsa lui Donovan a fost străpunsă, dar rana lui a fost cea mai gravă dintre toate rănilor. Ceilalți au suferit doar tăieturi minore. Să fiu sincer, Donovan nu cred că ar fi reușit să ajungă înapoi dacă nu ar fi fost...

-Cine?

-Aici lucrurile devin puțin ciudate. Soldații baronului au privit lupta din turnul lor, iar eu hotărâsem să intru în fortăreață ca să descopăr unde era Faith când

podul mobil a fost coborât și a ieșit un alai de soldați,având-o în frunte pe mama soției tale.Quinlan se opri să zâmbească înainte să continue: Gaelica ei este mai proastă decât a lui Lady Brenna.Oștenii ei erau înarmați,dar nu mi-a luat mult să-mi dau seama că voiau doar să-și protejeze stăpâna.Înțeleg de unde moștenește soția ta curajul.Mama ei a descălecat și a vrut să știe cine era la comandă,dar înainte să-i pot spune,l-a observat pe Donovan și s-a dus la el. Inutil să-ți spun că omul nostru nu voia ca ea să îl atingă,însă doamna nu s-a lăsat.Avea cu ea toate cele de trebuință și i-a curățat și cusut rana.

-Și tu ce făceai?

-Îi răspundeam la întrebările legate de soția ta.Am presupus că era îngrijorată, dar ea a insistat că nu.După cât se pare,dacă Brenna ar fi avut probleme serioase, și-ar fi trimis medalionul unuia dintre frații ori surorile ei.Pentru că nu a făcut-o, mama ei știa că este în siguranță.În schimb,îți făcea griji pentru tine și ți-a trimis un mesaj.

-Care anume?

-Poartă-te cu ea cum trebuie,sau vei da socoteală familiei ei.Au auzit cu toții ce s-a întâmplat cu escorta Brennei,și m-a asigurat că baronul nu-și dăduse seama ce fel de monstru este MacNare.Ah,îți va plăcea asta.Ai recunoștința lui pentru că i-ai salvat fiica.Connor clătină din cap.Recunoștința unui englez? Ce naiba ar fi trebuit să înțeleagă din asta?

-Și Faith?

-Dispăruse.Mama ei tocmai ce se neliniștise,când au apărut pe neașteptate soldații lui MacNare.Au căutat în toate colțurile donjonului după ea.Doamna este de părere că cineva a ajutat-o.Crede că știe cine este salvatorul.

-Cine?

-Tu.

-Nu s-a întrebat atunci de ce erai tu acolo în locul meu?

-Nu părea să se întrebe.

-Ce îi voi spune soției mele,Quinlan? Nu pot să-i ascund ce s-a întâmplat cu sora ei.Până la urmă tot va afla.Bârfa circulă precum vântul în Highlands.

-Ai avea dreptate în legătură cu asta.De fapt,se pare că cineva a auzit despre această situație și a ajuns la Faith înaintea noastră.Nu cred că a fost unul dintre frații ei.Nu ar fi lăsat-o pe mama lor să se îngrijoreze atâta.I-ar fi spus,nu-i așa?

-Presupun că da.Mai e un singur bărbat la care mă pot gândi că s-ar deranja atât de mult pentru Brenna.

-Cine?

-Fratele meu.

-Urăște Anglia.

-Dar îi este dragă soția mea.Trebuie să stau de vorbă cu el înainte de a o întâlni pe Brenna.Cu voia lui Dumnezeu,Alec a pus-o pe Faith la adăpost.Mai ai altceva de raportat?

-Mama lui milady a trimis cadouri pentru fiica ei și...

-Și ce? întrebă Connor, nedumerit de ezitarea lui.

-M-a sărutat pe obraz.Nu am vrut să o împing deoparte.E mama stăpânei mele, până la urmă,dar eu...Nu e amuzant,Connor.E ciudat.Mi-a spus că sărutul este pentru fiica ei și se așteaptă ca eu...să i-l dau.

-Vrea ca tu să-mi săruți soția? Connor nu mai râdea acum.

-Da.

-Nu o vei face.

-Nu,bineînțeles că nu.Cei doi războinici puseră capăt conversației și porniră călare spre partea sud-vestică a graniței,unde avuse loc ultimul atac.

Aeden ajunsese o oră mai târziu.Descăleca repede și veni fugind spre stăpânul său.

-Soția ta este bine,anunță el.Dar au fost probleme.Connor stătu perfect nemișcat și nu spuse nici un cuvânt până când Aeden nu-i relată tot ce se întâmplase, repetând și fiecare vorbă rostită de Brenna.La final,seniorul era atât de nervos, încât tremura.

-Unde este soția mea acum?

-La familia Kincaid.Crispin e cu ea.L-a lăsat pe Donald de pază la cetate.

-Brenna e bine?

-Da.

-Ești sigur?

-Sunt sigur.Connor se strădui să-și înăbușe teama pentru a se putea concentra.

-Și Euphemia? întrebă el calm,căci la suprafață părea să dețină perfect controlul.

-Crispin presupune că o să ducă trupul fiului ei înapoi în nord pentru înmormântare.

-Brenna e...

-E bine,repetă Aeden.Nu te-aș minți.Are nevoie de cusături și a fost bătută rău, dar va supraviețui.Femeile voiau s-o însoțească; Donald abia a reușit să le țină în cetate.Connor avu nevoie de întreaga sa tărie ca să nu scoată un urlet de durere. Ar fi trebuit să fie cu ea.Ar fi trebuit să știe ce se întâmplă.Ticălosul! îndrăznise să o atingă.

-Stăpâne,ce-ai dori să fac? întrebă soldatul.Connor se gândea acum la problemele imediate.Aeden trebui să rostească întrebarea a doua oară pentru a obține un răspuns.

Seniorul îl chemă pe Douglas, comandantul trupelor de la graniță, și îl numi în fruntea armatei.

-Mută restul clanului lui Hugh în această seară. Imediat ce ai terminat, toți cei din clanul MacAlister trebuie să se întoarcă acasă. Aeden te va ajuta.

-Și domnia ta?

-Mă duc la soția mea. Quinlan, preia comanda pazei până mă întorc.

Quinlan rămase alături de Connor cât timp celălalt soldat putu să execute ordinul. Connor îl strigă dintr-odată pe Aeden.

-Ea i-a spus soției mele să i se supună? urlă el. Nu aștepta nici o secundă confirmarea, ci înșfacă frâiele calului, se aruncă pe spinarea acestuia și porni la galop. Quinlan îl urmă. Planul lui era să-i păzească spatele până când ajungeau la punctul în care el trebuia să se întoarcă spre nord ca să ajungă acasă, iar seniorul își continua drumul spre Kincaid.

Connor o luă pe calea cea mai rapidă, pe lângă graniță, și când se îndepărtă suficient de trupele sale eliberă un strigăt de animal rănit.

Euphemia. Nu putea nici măcar să-i rostească numele fără să vrea să-și scoată sabia. Nu avea să se mai numească niciodată MacAlister, nu avea să mai poarte niciodată tartanul pe care îl pângărise și nu avea să se mai apropie de casa lor.

Quinlan se aștepta ca lordul să o ia spre răsărit, căci erau acum în dreptul fortăreței lui, așa că fu luat prin surprindere când el se opri.

-Connor? i se adresă cu blândețe. Va trebui să scapi de furie până ce îți vei vedea soția. Știu că simți că ai abandonat-o, dar va înțelege că nu ai avut de ales. Te iubește, adăugă el. Nu te mai holba la pământ și uită-te la mine.

-Uită-te jos, răbufni Connor. Îi făcu pe plac stăpânului și constată uimit:

-Sunt urme proaspete.

-Patru cai. Nu, cincisprezece, se răzgândi Connor. Merg încet, pe o singură linie. Cine...

-Câți a spus Aeden că s-au întors cu Raen?

-Trei, răspunse Connor. Smuci imediat frâiele.

-Mama ticălosului ar putea fi în drum spre casă. Păcat, mi-ar fi plăcut să stau de vorbă cu ea.

-Ai fi sfârșit prin a o omorî, spuse Quinlan. Connor clătină din cap.

-Nu, moartea ar fi prea bună. Vreau să sufere în anii care i-au mai rămas.

-Dacă este convoiul funerar al lui Raen, de ce se îndreaptă în partea opusă?

-Nu știu.

-Urmele sunt destul de proaspete, așa că-i putem ajunge în puțin timp. Ar trebui să aflăm încotro se îndreaptă, nu-i așa?

-Vom merge după urme, dar numai pentru câteva minute.

Trebuie să ajung la Brenna.

-Știu asta.În locul tău aș începe să exersez,spuse Quinlan pe când își îndemneau caii la galop.

-Ce să exersez? strigă Connor.

-Să-i spui că o iubești.Connor o luă înainte prin pădure spre culmea de pe care putea vedea cât de departe era Euphemia.Când trecu de copaci,descăleca și se repezi pe margine să observe alaiul.Quinlan îl ajunse din urmă un minut mai târziu.Jos se întindea o pajiște lungă și îngustă spre care se deplasa convoiul funerar.Trupul lui Raen era așezat pe ultimul cal din șir.

Atenția lui Connor fu atrasă de copaci.Ceva se mișcase,cu sigur de asta.

Așteptă,și câteva minute mai târziu,când cei cinci ajunseră la marginea pajiștii,o siluetă apăru din ascunzătoarea sa.

Atât el,cât și Quinlan îl recunoscuseră imediat pe MacNare.Șocați și furioși,o priviră pe Euphemia descălecând și fugind să-și îmbrățișeze aliatul.

Știau cine era trădătorul.Galopă spre fortăreața lui Kincaid într-un ritm nebun,iar când ajunse în curte descălecă și se năpusti înăuntru.

Urcă scările câte două deodată pentru a ajunge la balcon,disperat să vadă el însuși că Brenna era teafără.Crispin stătea de strajă în fața camerei ei.Connor trecu în grabă pe lângă el,împinse ușa și intră.Știa că se purta ca un nebun; nu se putea abține.Trebuia să-i spună cât de rău îi părea că nu fusese acolo să o protejeze.Dacă nu l-ar fi iertat,nu știa cum ar fi fost capabil să meargă mai departe.Ajunse în mijlocul camerei înainte să o vadă stând lângă geam cu Jamie.Apoi rămase nemișcat.Nimeni nu ar fi putut să-l pregătească pentru așa ceva.Dulcea lui soție fusese bătută atât de tare,încât nu înțelegea cum supraviețuise.Arăta de parcă ar fi fost încolțită de un animal sălbatic.Fața îi era pătată de vânătăi,un braț îi era bandajat de la umăr la degete și avea urme de gheare peste tot.Dar supraviețuise.Connor își repetă în gând aceste cuvinte de două ori pentru a se calma.Nu era moartă.Nu ar fi stat acolo dacă ar fi fost moartă.

-Nu sunt moartă,spuse Brenna,și doar atunci el își dădu seama că rostise propriile lui gânduri cu voce tare.În drum spre ieșire,Jamie se opri ca să-i șoptească:

-Nu va sta trează mult timp.I-am dat ceva care s-o adoarmă,dar se împotrivește.

Pare să creadă că trebuie să-și ceară scuze de la tine mai înainte.Încearcă să o așezi în pat.Connor se apropie de Brenna să o poată prindă la timp dacă ne prăbușea.Nu voia să o sperie.Știa că arăta îngrozitor.Avea chipul și mâinile vopsite în culorile războiului și o furie arzătoare în ochi,pe care nu putea să o

ascundă.Voia ca Brenna să vină la el,deși nu își imagina de ce ar fi vrut vreodată să se mai apropie de el după ceea ce îi făcuse.În timp ce el apăra o bucată inutilă de pământ,ea fusese lăsată singură să lupte contra unor bestii.

-Vrei să mă spăl de vopsea de război? Știu că nu-ți place,spuse el cu o voce răgușită de emoție.

-Nu mă deranjează.

-Nu te deranjează?

-Trebuie să-ți spun ceva,Connor.

-Întâi să te văd în pat.

-Jamie mi-a pus ceva în băutură ca să mă facă să dorm.Mi-a spus că nu mă voi trezi până mâine.

-Știu.

-Și dacă mă așez în pat...

-Bine.

-Raen a căzut pe fereastră.

-Știu că a căzut,iubire.

-Nu l-am împins eu.Nu am vrut nici să-l înjunghii.A căzut pe spate în propria lamă și,dacă nu mi-ar fi țintuit încheietura de podea,nu s-ar fi întâmplat.

Încercam să-i tai mâna ca să și-o miște de pe gura mea,ca să pot striga după ajutor.Te rog să mă crezi.Nu am vrut ca el să moară.Voiam doar să îl dau jos de pe mine.

-Îmi pare rău că nu am fost acolo să te apăr.

-Ce-ai fi făcut?

-Pentru tine,l-aș fi aruncat pe fereastră.Confuză,Brenna dădu din cap,însă mișcarea o ameți.

-Am mai multe să-ți spun înainte să adorm.Am încercat să o cinstesc și s-o respect pe Euphemia,dar nu mai pot.Este greșit ca eu să intervin între tine și familia ta.Este parte din trecutul tău și știi cât de importantă este pentru tine.Nu va mai veni să te vadă niciodată cât timp sunt eu aici.Mă va urî,Connor,când va afla că fiul ei este mort.Crispin urma să-l ascundă pentru mine.Mama ta mi-a cerut să fac orice voia Raen să fac.Totuși,nu am făcut-o,și nu-mi pare rău.Cum și-a putut închipui că m-aș fi supus vreodată aceluia om?

-Ai dreptate.Lasă-mă să te duc în pat.Se purta de parcă nu l-ar fi auzit.

-Nu mă va ierta niciodată.Oricum,nici nu vreau.Nu mi place de ea.Va trebui să decizi care din noi este mai importantă pentru tine.Știu că este greșit din partea mea să fac o astfel de cerere,dar eu...

-Brenna!

-Nu,trebuie să-ți explic, strigă ea. Văd cât de nervos ești și eu...

Se lupta ca să rămână trează, căci băutura pe care i-o dăduse Jamie o amețise, astfel că abia se mai putea concentra. În clipa în care capul îi căzu în față, Connor o ridică ușor în brațe și o strânse la piept. Adormise. Se aplecă și o sărută pe frunte. Nu se mișcă mai bine de o oră, bucuros să-i simtă căldura lângă el.

Jamie se întoarse în cameră să o vegheze pe Brenna. Chinul pe care îl văzu pe chipul lui Connor o înduioșă nespus.

-Are nevoie de odihnă, Connor. Așaz-o în pat. Nu voia să se miște. Lui Jamie îi luă ceva timp să-l convingă de faptul că nu era nimic grav. Totuși ezită să plece de lângă soția lui.

-Nu vreau să fie singură din nou.

-Nu va fi singură, promise Jamie. Tocmai am primit veste că părintele Sinclair este pe drum. Of, Connor, nu vine ca să-i dea ultima împărțășanie, ci pur și simplu în calitate de prieten! Brenna nu este pe moarte.

-Îmi dai de știre dacă are nevoie de mine sau dacă i se schimbă starea.

-Da, bineînțeles că o voi face. Focul ce ardea în interiorul lui se dezlănțuia acum și știa că, dacă nu părăsea camera repede, avea să-și piardă complet stăpânirea de sine.

-Unde te duci? se interesă Jamie.

-Să pun capăt vrajbei.

-Ce îi spun Brennei? Connor clătină din cap. Nu voia să-și îngrijoreze soția, și dacă i-ar fi spus că merge la MacNare s-ar fi temut pentru siguranța lui; pe de altă parte, nu voia nici să o mintă. Pur și simplu spuse adevărul.

-Mă duc la mama mea vitregă. Masca lui calmă dispăru în secunda în care ieși pe ușă. Locul soțului iubitor fusese luat de războinicul nemilos. Își scoase sabia din teacă, i-o înmână lui Crispin și coborî în sala mare cu pași lenți, chibzuiți și cu o expresie rău prevestitoare. Alec îl aștepta în colțul opus al încăperii.

Connor nu spuse un cuvânt. Cu fălcile încleștate de mânie, se năpusti la perete și smulse din cui sabia tatălui său. Nu era nevoie de nici un ordin. Quinlan și Crispin făcură un pas înainte și merșeră în ritmul stăpânului lor.

Alec nu ezită. Își luă propria sabie, având o expresie ucigătoare, și își urmă fratele. În cele din urmă, lui Donald MacAlister avea să i se facă dreptate.

Nu arătară milă. Asediul cetății lui MacNare fu purtat metodic, oră după oră, cu săbiile spintecând aerul din nou și din nou, pe măsură ce tăiau din toate părțile apărarea inamică. Armata lui Alec urca din partea sudică într-un semicerc larg, în timp ce Connor și aliații săi măturară totul dinspre miazănoapte, într-un arc impenetrabil ce se unea cu trupele lui Alec pentru a forma un cerc complet.

Dușmanul n-ar fi putut să scape,căci elementul surpriză era de partea lor. Până în clipa în care atacară,MacNare nu știa că planurile sale ticăloase fuseseră descoperite.Clanurilor din nord li se spusese să atace fortăreața lui Connor peste două zile,în zori,dar din cauză că bătrâna aceea proastă venise să caute adăpost la el mai repede decât fusese prevăzut,sincronizarea se duse pe apa sâmbetei. MacNare nu se implică în luptă,ci rămase ascuns în donjon.Înconjurat din toate părțile într-un mormânt de flăcări,lașul se grăbi să-și adune aurul pentru a-l lua prin coridoarele secrete.Ca un șobolan,cu dinții din față ascuțiți ca o lamă și ieșiți în afară,ochii înguști săgetând înainte și înapoi,fugea prin sala mare în căutarea unei alte punji pe care să o poată umple cu avutul lui,în timp ce Euphemia îl admonesta dezlănțuită:

-Du-te și luptă!Tot ceea ce trebuie să faci este să-i omori pe Connor și pe Alec, iar supușii lor se vor împrăștia.

-Liniște,babo,sau altfel îți spintec burta! Pofta fiului tău l-a adus pe Connor aici.

-Nu știe că am adus trupul lui Raen încoace.Crede că am plecat spre nord.

-Atunci de ce mă atacă?

-Raidurile tale de la granița lui Hugh trebuie să-l fi provocat,strigă ea.Stai și luptă.

-Ce-ți pasă ție? Prețiosul tău fiu e mort,hohoti el batjocoritor Și un mort nu poate fi stăpân peste clanul MacAlister.Ai pierdut deja totul.

Ușile exterioare erau dărâmate cu berbecul.Bubuiturile ce răsunau în sala mare îl înfricoșau pe MacNare tot atât ca vâlvătăile tot mai intense.Fumul gri și întunecos ce se rostogolea înăuntru pe sub ușă șerpuia deja pe lângă picioarele lui.

-Ajută-mă să umplu gențile astea,strigă el.Grăbește-te,vor li în curând înăuntru!

Un pocnet sonor îi dădu de știre că poarta fusese spartă.Acum veneau după el.

Auzea tot mai aproape trototul încălțărilor pe podeaua de piatră din fața ușii.

Măinile îi tremurau într-atât încât scăpă ultimul sac.Scâncind cu părere de rău pentru aurul vărsat pe care nu avu timp să-l strângă,își smulse sabia și fugi spre pasajul secret-drumul de evadare.Euphemia se aruncă în fața lui.

-Nu fi prost,urlă ea.Nici Alec și nici Connor nu știu că clanul Buchanan s-a alăturat clanului meu.În două zile,vor coborî prin trecătoarea din munți și vor ataca fortăreața MacAlister.Mai poți să-ți primești partea dacă lupți până la capăt.Omoară-l pe Connor,căci altfel jur că-l voi conduce la tine.Patru luptători stăteau în fața intrării,ascultând rugăciunile desperate ale Euphemiei.Abia atunci află Alec că omul pe care îl credea aliat,ticălosul de Buchanan,uneltea de fapt împotriva lui.

Connor se apropie de ușă, însă Alec îl dădu la o parte și se împinse cu umărul în ea. Zăvorul se slăbi la prima împingere și se rupse la a doua.

Se dădu în spate, așteptă până când Connor trase sabia însângerată a tatălui său din teacă, apoi îi puse mâna pe umăr.

-Arată-i tot atâta compasiune câtă le-au arătat el și ceilalți tatălui tău.

Quinlan și Crispin, cu armele pregătite, aveau să-și păzească stăpânul când intra în sală. Alec le asigura spatele, în timp ce armata lui îl proteja pe el.

-Dă-te din calea mea! țipă MacNare la Euphemia dinăuntru. Ea refuză să se miște. MacNare credea în continuare că avea timp să scape. Păși înapoi, își ridică sabia și o vârî în mijlocul femeii chiar când Connor intră în cameră.

Nu reacționează la urlul de moarte al mamei vitrege și privi fără nici un sentiment cum MacNare smulse sabia afară din ea și o împinse deoparte. Euphemia se îndoii de spate și se prăbuși pe podea. MacNare, care nu-l zărise pe Connor, lovi cu piciorul trupul femeii în timp ce căuta cu frenezie panoul ce ascundea ieșirea.

-Mergi undeva? întrebă Connor.

-Nu ai nici un drept să mă ataci, MacAlister, zise celălalt fără a se opri din căutări. Nici un drept. Kincaid va afla despre asta.

-Sunt părtaș la asta, nebunule, mugi Alec furios. Fața lui MacNare se albi pe loc.

Se uita de parcă ar fi văzut Moartea însăși venind spre el.

-Nu am fost acolo. Nu am luat parte la moartea tatălui tău, MacAlister. Eram doar un băiat, ca și tine. Da, doar un băiat.

-Aveai mai mult de douăzeci de ani, îi strigă Alec. Erai acolo, purtând tartanul clanului Kaern, ticălosule. Donald MacAlister a fost prietenul meu. Îl înghionți pe Connor în spate. Priveliștea unui asemenea gunoi e respingătoare pentru mine. Pune-i capăt.

-Te voi omorî eu primul, se laudă MacNare. Sări înainte, se-ghemui și își aruncă sabia spre Connor. Și-ar fi lăsat urma dacă Connor nu ar fi deviat arma cu sabia tatălui său.

-Ajută-mă, Connor, strigă Euphemia, zvârcolindu-se în agonie

Fiul ei vitreg nu o băgă în seamă. MacNare sări în sus și fugi spre pasajul secret.

Când se întoarse, auzi șuieratul lamei ce tăia aerul și se feri spre dreapta, însă Connor îi anticipase reacția. Sabia lui Donald MacAlister străpunse gâtul lui MacNare, își continuă zborul și se opri în peretele din spatele lui. Forța impactului îl ridică pe MacNare de la pământ, îl proiecta în spate și-l agăță de ușa pasajului. Aceasta se deschise și începu să se lege înainte și înapoi.

Singurele sunete din încăpere erau scârțâitul panoului și gălgâitul surd al sângelui din gâtul muribundului.

-Te rog,ajută-mă,fiule,strigă Euphemia din nou.Ai milă de mama ta.

Nici unul dintre războinici nu o băgă în seamă.Crispin îl întrebă pe Connor dacă voia să ia arma tatălui său,dar stăpânul său dădu din cap că nu.

-Este acolo unde tatăl meu a vrut să fie.Las-o.

-Connor! urlă Euphemia.Te rog,te rog!Fără să arunce o privire înapoi,Connor ieși din încăperea,și strigătele mamei sale vitrege se stinseră încet.

CAPITOLUL 18

Connor făcuse o alegere.Când Brenna primi mesajul de la soțul ei,trebuia să-și accepte înfrângerea.El plecase la Euphemia.Acum nu mai existau prea multe speranțe pentru un viitor împreună,căci evident el rămăsese prizonierul trecutului său și ea nu putea face nimic pentru a schimba situația.

De îndată ce-i văzu reacția,Jamie regretă că îi spusese.Brenna își revenise rapid de pe urma rănilor,până când aflase încotro pornise Connor.Atunci se retrăsese în sine și,în ciuda tuturor insistențelor cumnatei sale,refuzase să mai scoată vreun cuvânt.Simpla menționare a lui Connor o agita.După ce încercă timp de trei zile să o facă să-i spună ce era în neregulă,Jamie hotărî că trebuie să aștepte întoarcerea bărbaților ca să afle care era problema.

Timpul vindecase trupul Brennei.Înfățișarea ei suferi o schimbare dramatică în foarte scurt timp.Inflamațiile aproape dispărură de pe fața și umerii ei; vânătăile începuseră să se estompeze,iar brațul se vindeca frumos.

În a patra zi,Brenna era îmbrăcată și în picioare.Jamie trecu pe la ea după masa de prânz și fu mulțumită să o vadă stând pe un scaun,lângă fereastră.

-Cum te simți? întrebă ea.

-Mult mai bine,îi spuse Brenna.Încercă să pară veselă,dar știu că eșuase când Jamie se grăbi să vină lângă ea și îi puse mâna pe frunte.Nu am deloc febră,stăruii tânăra femeie.Acum sunt bine,serios.

-Te vindeci repede,dar știm amândouă că inima te doare în continuare.Totuși,am o surpriză care ar trebui să te facă să zâmbești.Părintele Sinclair insistă să-ți vorbească.Dacă mi-ar fi spus mai devreme că a văzut-o pe mama ta,l-aș fi lăsat să urce,adăugă Jamie râzând.Nu s-a gândit să menționeze acest lucru decât acum câteva minute.Brenna era încântată la culme.

-E aici,chiar aici?

-Aaa,în sfârșit un zâmbet! E aici de aseară.A stat cu tine mai multe ore azi-noapte,dar ai dormit în timpul acesta.Să-l conduc înăuntru?

-Da,te rog.Brenna sări în picioare în secunda în care părintele Sinclair intră în cameră.

-Sunt atât de fericită să te văd, strigă ea.

-Fii fericită stând jos, îi ordonă Jamie, ocrotindu-și pacienta ca o cloșcă.

Brenna se conformă, așteaptă până când preotul mută un al doilea scaun la fereastră, cu fața spre ea, apoi spuse:

-Călătoria ta a fost încununată de succes?

-Totul este bine, o asigură părintele dând din cap. Brenna se temea să-1 creadă.

Luă mâna lui Jamie și o strânse puternic.

-Ești sigur? Drept răspuns, prelatul ridică medalionul ei și i-1 puse în cealaltă mână.

-Sunt sigur. Ea izbucni în lacrimi.

-Acestea nu sunt vești bune? întrebă Jamie. Ai dureri? Spune-mi ce e în neregulă, te rog.

-E copleșită de fericire, opina părintele.

-Da, sunt fericită, se bâlbâi Brenna.

-Habar nu aveam că își pierduse medalionul.

-O, nu a fost niciodată pierdut, spuse preotul. Jamie era foarte încurcată.

-Atunci de ce...

-Nu trebuie să-ți faci griji pentru mine.

-Îmi fac griji pentru tine pentru că te iubesc, surioară, și la fel simte și soțul tău.

Acum vă las singuri ca să discutați prietenește. Părinte, sper că vei putea să o convingi că scumpul ei Connor nu a uitat-o. Înainte ca preotul să poată răspunde, Brenna clătină din cap.

-Aș prefera mai degrabă să stai cu noi și să auzi veștile mele de acasă.

Jamie declină invitația.

-Dacă las ușa deschisă, ar fi mai bine să cobor. Grace se ascunde sub masă, ca să nu fie nevoită să doarmă la prânz. Copila nu și-a dat seama că pot să o vad, bineînțeles. Te avertizez de pe acum, Brenna. I-am promis că poate să stea cu tine după siestă. Pare să creadă că îi aparții cât timp ești aici.

-Mi-ar face o deosebită plăcere să o vad.

După ce făcu o plecăciune în fața părintelui Sinclair, Jamie părăsi camera.

-Trebuie să-mi spui totul, părinte, îi ceru Brenna. Preotul dădu aprobator din cap.

-Am fost primit cu brațele deschise în casa părinților tăi. I-am dus lui Faith o robă pe care s-o poarte în călătoria spre fortăreața lui Gillian. Când am auzit că și el era plecat de acasă, pentru un moment n-am știut ce să fac. Din fericire, mi-a venit în minte mănăstirea, unde călugării păstrează camere libere pentru călătorii istoviți. M-am întâlnit cu Faith pe pajiște. Și-a pus roba când a ajuns în pădure și, în călătoria noastră, am evitat drumul principal.

-Cum aş putea vreodată să te răsplătesc? întrebă Brenna.

-Nu trebuie să mă răsplăteşti.Dumnezeu veghează asupra noastră,şi tocmai de aceea nu am întâmpinat nici un obstacol pe drum.Sora ta este o tânără încântătoare.Am fost amuzat de opiniile ei pe diverse teme,recunosc preotul, care îi spuse apoi mai multe poveşti despre sora ei.

Brenna râse bucuroasă,sunet care încălzi inima părintelui.

Încă o dată,elementul-surpriză era de partea lui Connor.Erau pregătiţi să atace când nordicii se năpustiră ca un val prin trecătoare.Purtară o bătălie sângeroasă, dar,în numai trei zile,obţinură victoria.Îngrijirea răniţilor luă mai mult timp decât luptele propriu-zise,însă nici Connor,nici Alec nu plecară până când nu-şi văzură ultimul om gata de drum.Soldaţii care necesitau cusături erau duşi la Jamie,care se îndeletnicea cu oblojirea rănilor din zori până noaptea târziu.Cei răătăciţi de unităţile lor continuară să treacă podul mobil pentru încă trei zile,iar dintre aceştia unii aveau şi ei nevoie de îngrijirea lui Jamie.

Din fericire,nici unul nu avea nevoie de ultima împărtăşanie,ceea ce era foarte bine,întrucât părintele Sinclair părăsise fortăreaţa Kincaid ca să rezolve o chestiune importantă la mănăstirea Dunkady dinspre Lowlands.Nu era aşteptat să se întoarcă la cetatea MacAlister decât peste vreo două săptămâni.

Pentru că totul era atât de haotic,cu oameni plecând şi venind de-a lungul podului mobil pe tot parcursul zilei,nimeni nu observă că Brenna lipsea.Abia cu o oră înainte ca Alec să vină acasă,Jamie îşi dădu seama că ea dispăruse.Toţi o căutară în lung şi-n lat,însa în zadar.În momentul în care soţul ei intră în sala mare a donjonului,Jamie era copleşită de grijă.Ştiind cum avea să reacţioneze Connor,hotărî să-l lase pe Alec să-i spună.

Nu-i dădu timp nici măcar să o sărute.Se aruncă în braţele lui şi strigă:

-Ah,slavă Domnului că ai ajuns acasă! Am pierdut-o pe Brenna.Trebuie să o găseşti.Alec refuză să creadă că un astfel de lucru era posibil.Nimeni nu putea să intre sau să iasă din fortăreaţa lui fără permisiune.

O oră mai târziu,dorea să-i omoare pe toţi oştenii care fuseseră însărcinaţi să-i păzească familia.Totuşi,reaţia lui era blândă în comparaţie cu cea a lui Connor, care parcă turbase.

-Cum ai putut să o pierzi,Alec? răcni el.

-E posibil să se fi întors acasă.

-Am trecut pe la cetatea mea să iau ceva ce ştiam că-i va face plăcere soţiei mele.Mai mult ca sigur aş fi observat dacă ar fi fost acolo.

-Îmi pare atât de rău,Connor,murmură Jamie îngropându şi capul în mâini.

Ar fi trebuit să am grijă de ea.M-am dus la ea în fiecare dimineață înainte să cobor,iar de data asta credeam că era în pat.Era prea devreme să o trezesc și nu m-am întors la donjon decât târziu.M-am uitat din nou în camera ei și am avut impresia că dormea.Ar fi trebuit să trag cuverturile la o parte.Dacă nu aş fi fost atât de istovită,aş fi băgat de seamă.

-Vreuna dintre servitoare a intrat în camera ei? întreba Connor.

-Le-am spus tuturor să nu o deranjeze.Dumnezeule,nici măcar nu știu de cât timp este plecată.Îmi pare atât de rău!

-Alec,du-ți soția la culcare,porunci Connor.Îl urmă pe fratele lui la masă și trase scaunul în spate pentru a o ajuta pe Jamie să se ridice.Nimic din ce s-a întâmplat nu e din vina ta,Jamie.Alec o luă în brațe.

-Nu ai dormit deloc în ultima săptămână,nu-i așa?

-Am fost ocupată cu îngrijirea răniților,Alec.Pot să dorm mâine.Mai înainte trebuie să o găsesc pe Brenna.

-Eu și Connor o vom găsi.Tu mergi la culcare.Era prea obosită ca să se certe cu el și știa că nu putea să fie oricum de prea mare ajutor,întrucât era incapabilă să se concentreze.Își puse capul pe umărul lui.

-Te iubesc,Alec.Cum vei proceda?

-Vom începe prin a scotoci prin fortăreața aceasta.Nu sunt convins că este plecată.Alec se opri în fața lui Quinlan și îi ordonă să-1 țină pe Connor pe loc până la întoarcerea lui,după care își duse soția în dormitor.

-Nu uita să le spui copiilor că ești acasă,îl rugă Jamie.Și,Alec? Am nevoie să te simt din nou alături de mine.Vrei să mă trezești când te întorci?

Adormi înainte ca el să-i poată răspunde.Îi dădu jos hainele,o acoperi cu pătura, o sărută pe frunte și coborî la parter.

El și Connor intrară în fiecare cameră din cetate.Își extinseră căutarea și,când,în cele din urmă,ajunseră la podul mobil,erau amândoi convinși că Brenna plecase. Connor simți că pierduseră vremea.Furia lui se transformă rapid în panică.

-Știi care sunt șansele ei de supraviețuire în afara fortăreței.Nu va scăpa teafără dacă este singură.Va...

-Va supraviețui,răbufni Alec.Și în curând nu-mi vei mai fi de nici un folos dacă vei continua să gândești așa.Când se întoarseră în sala mare,Connor era atât de disperat,încât nu putea să gândească.Se plimbă de-a lungul și de-a latul camerei, străduindu-se să-și dea seama unde ar fi putut să plece.

-I-ai întrebat pe toți oamenii care stăteau de pază?

-Toți au fost interogați,dar nu de către mine.Mai sunt două santinele cărora le-am trimis vorbă să vină.Vor fi aici mâine,la o oră după răsăritul soarelui.

-Spune-mi unde sunt,ceru Connor.Voi merge la ei acum.

-Nu.Alec îl știa bine pe fratele său, așa că îl prinse cu brațele, împiedicându-l să se miște.Voi pune zece oameni să păzească ușile, în eventualitatea că ai vrea să fugi în timpul nopții. Acceptă faptul că nu vei pleca nicăieri până când nu ne dăm seama cu exactitate unde se află.Luna nu e destul de strălucitoare, așa că vei sfârși prin a te omorî pe tine și pe calul tău dacă te duci de unul singur.Fii rezonabil.

-Nu înțelegi.Trebuie să o găsească.Ea nu are o destinație în minte.

-Ce înseamnă asta?

-Brenna vrea doar să scape de mine.Mă învinovățește pentru că nu am protejat-o de Raen.Ar fi trebuit să fiu acolo.Ar fi trebuit să știu.Dacă se întâmplă ceva cu ea,dacă nu pot să ajung la ea înainte...

-O vom găsi,insistă fratele lui.El și Quinlan rămaseră cu Connor până la miezul nopții.La un moment dat,Alec merse în dormitor să se odihnească un ceas.

Connor vru să înceapă interogatoriul soldaților,dar Quinlan se opuse.

-Ne-ar lua cel puțin o oră să-i găsim pe toți,iar tuturor li s-a ordonat să fie aici în zori.Știu că nu vei dormi,dar măcar stai jos,Connor.Știu prin ce treci.Dacă aș fi în locul tău,și eu aș turba,dar este important să-ți păstrezi mintea limpede.

Connor știa că are dreptate.Era imposibil să închidă ochii,dar,în cele din urmă,se așeză.Quinlan adormi pe un scaun de lângă intrare.Connor îi porunci să meargă sus și să se culce într-unul dintre dormitoare.Bineînțeles,prietenul lui nu voi să plece,dar,de îndată ce sugestia se transformă în poruncă,fu obligat să se supună.

Connor rămase singur la masă,în beznă,așteptând ivirea zorilor.Își imagină fiecare grozăvie care i se putuse întâmpla blândeii sale soții,până când mintea lui se răzvrăți și nu mai putu pur și simplu să îndure.

Fu cea mai lungă noapte din viața lui.Ziua următoare nu le aduse nici o satisfacție.El și Alec făcură cu schimbul la interogarea tuturor soldaților care fuseseră lăsați să păzească fortăreața.Nici unul nu le oferi vreo informație demnă de luat în seamă.

Connor avea de gând să plece acasă,să-și descoasă propriii oameni,în speranța că Brenna i-ar fi oferit unui servitor vreun indiciu.Cu toate că era nerăbdător să pornească la drum,dorea să audă ce aveau de spus și oștenii lui Kincaid.

Străjerii de la podul mobil intrară exact în momentul în care Quinlan veni cu o sugestie.

-E posibil să fi mers la Faith? Connor respinse această posibilitate.

-Nu știa că sora ei era în vreun pericol.Apropo,unde ai dus-o pe Faith,Alec? Fratele lui habar nu avea despre ce era vorba.

Quinlan îi explică, în timp ce Connor continuă să se plimbe prin cameră.

Jamie își făcu apariția și se așază la masă ca să asiste la discuție.

-Bineînțeles că Brenna știa. Eu aș ști dacă i s-ar întâmpla ceva surorii mele. Cum a aflat nu este important acum. O, Doamnă, medalionul! strigă ea. Fugi către Connor. Am crezut că l-a pierdut, dar, când preotul i l-a dat înapoi, mi-a spus că nu fusese pierdut deloc. Nu înțelegi? Brenna trebuie să-1 fi trimis pe părintele Sinclair la sora ei. I-a dat medalionul ca să i-l arate lui Faith, astfel încât fata să respecte instrucțiunile preotului. Știam că Brenna este isteată, dar asta mă uimește. Eu nu m-aș fi gândit la așa ceva.

Alec îi interogă pe oamenii lui, o sarcină dificilă din cauza bombanelor lui Connor, și în scurt timp află cum reușise Brenna să plece.

Un singur preot intrase în donjon sub paza lui Douglas, dar doi preoți plecaseră când Niell era la post. Connor puse în balanță osândirea veșnică a sufletului său și plăcerea temporară pe care ar fi avut-o dacă ar fi sugrumat un om al Bisericii.

-Cu permisiunea dumneavoastră, stăpâne? întrebă Niell.

-Ce este?

-Nu cred că preotul avea habar că doamna îl urmărea. El a ieșit primul afară, călare pe mârtoaga lui și târând după el un cal de povară. Al doilea preot venea la mare depărtare în spatele cailor.

-Și nu ai crezut că acesta era un comportament ciudat? răcni Alec.

-Era mic, stăpâne. Credeam că urma să fie hirotonit și ca trebuia să meargă pe jos drept penitență.

-Acum, tot ce avem de făcut este să aflăm unde mergea preotul, spuse Alec.

-La mănăstirea Dunkady, îl informă Jamie.

-Ești sigură? întrebă Connor.

-Da.

-Dacă el spunea adevărul, preciză soțul ei.

-Ferească-mă Cel de Sus, Alec. E un om al Domnului, bineînțeles că spunea adevărul.

-Voi pleca imediat, anunță Connor.

-Vin cu tine, rostiră în același timp Alec și Jamie, însă Connor clătină din cap:

-Trebuie să fac asta singur.

-Nu fără oamenii tăi, îl avertiză Alec. Deoarece nu voia să piardă timp contrazicându-se cu fratele său, îi spuse lui Quinlan să meargă la donjon și să-i aducă pe ceilalți.

-Puteți să mă ajungeți din urmă.

După unitățile lui de măsură, mănăstirea era doar la o zi de călărit distanță.

Dacă Brenna folosea calul de povară,numai Dumnezeu știa cât i-ar fi luat să ajungă acolo.Se forță să blocheze toate gândurile în afară de unul.Trebuia să ajungă la scumpa lui Brenna.Era pierdut fără ea.

Brenna era de neconsolat.Nu putea să mănânce,nu putea să doarmă și nu se putea opri din plâns suficient de mult ca Faith să înțeleagă ceva din vorbele ei.

În curând,tânăra își aruncă mâinile în sus de disperare.Dupa ce îi dădu Brennei o pânză uscată ca să-și ștergă lacrimile,aruncă pătratul umed în cutia cu rufe, peste celelalte,iar apoi se așeza lângă sora sa,pe patul îngust din dormitorul ei.

Jurând că era pentru ultima oară,încercă să o facă să asculte de vocea rațiunii.

-Trebuie să încetezi cu tânguiriile.Am fost deja date afară din capelă deoarece făceai prea mult zgomot.

-Nu am fost date afară.Am fost doar încurajate să ne întoarcem în chiliile noastre.

-Dar ce spui de dragul nostru părinte Sinclair? Nu-și poate vedea de slujbe din cauza ta.De ce nu vrei să ne ascuți? Mi-ai spus că îți iubești soțul.

-Nu înțelegi? A făcut o alegere atunci când m-a părăsit.N-are nevoie de mine și nici de dragostea mea.Nu a avut niciodată.Ea e parte din trecutul lui,iar Connor nu va trece niciodată peste ceea ce s-a întâmplat.Nu,nu pot să mă întorc.Ar fi prea dureros.Nevoia de a-și sufla nasul puse capăt protestelor ei.Faith era în continuare nedumerită.

-Nu obișnuiai să plângi.Dacă iubirea aduce atâta nefericire,jur că nu mă voi îndrăgosti niciodată.Sper să nu fie nevoie nici să mă mărit.Pentru numele lui Dumnezeu,vrei să nu mai plângi? Poate dacă te-ai întoarce și ai mai încerca o dată,dacă i-ai spune ce simți...

-Știe ce simt,chiar dacă nu i-am făcut o declarație.E inteligent,Faith.Și la fel sunt și eu,adăugă Brenna.Știu când nu sunt dorită.Nu mai pot să vorbesc despre asta.

-Și dacă vine după tine?

-Nu va veni.

-Dar dacă o va face?

-Aș crede că mândria lui l-a obligat să mă caute.Nu m-aș întoarce cu el.Nu putem să vorbim despre altceva? Faith ignoră sugestia ei.

-E posibil ca Gillian să nu te lase să vii cu noi.Atunci ce vei face? Vei sta în mănăstire pentru tot restul vieții tale,bulversând existența sărmanilor călugări?

-Fratele meu nu mă va refuza.Ți-am spus oare? Connor nu știe nici măcar câți frați și surori am.

-Da,mi-ai mai spus acest amănunt de vreo o sută de ori până acum.

Tu vrei copii,nu-i așa? Dacă te întorci...

-Vreau copii,dar nu am de gând să-i las cu Connor.

-Acum despre ce vorbim? întoarce-te la el,Brenna.Te rog,înainte să fie prea târziu.Este soțul tău.

-Trebuie să fii cicălitoare?

Faith hotărî că făcuse destule presiuni pentru moment.

-Poate că puțin aer proaspăt te va face să te simți mai bine.Hai să mergem afară și să ne plimbăm prin grădină.

-Dacă ne abatem de la cărare,nu mai suntem pe pământ sfânt.

-Nu înțeleg.

-Cărarea din fața mănăstirii.E delimitată de două cruci de lemn,la nord și la sud.Dacă ieșim de pe cărare,nu mai suntem în siguranță.Cred că ar trebui să stăm aici.În plus,dacă estimarea părintelui Sinclair e corectă,Gillian ar trebui să ajungă aici în orice clipă.

-Dacă insiști să ne ascundem aici,atunci ne vom ascunde.Cel puțin descoperă ferestrele,astfel încât să poată intra soarele.E ca într-un cavou aici.Faith nu-i așteptă încuviințarea,ci se rezezi la fereastră și trase blana groasă la o parte.

Strângând pleoapele sub lumina orbitoare a soarelui,întinse mâna și își ridică părul de pe ceafă.Adierea vântului e minunată,șopti ea în extaz,în cele din urmă, deschise ochii să admire peisajul,dar înlemni.

Vai,Dumnezeule,sunt...sunt...uriași!

-S-a întâmplat ceva? întrebă Brenna.

Hipnotizată de priveliștea din fața ei,Faith nu fu în stare nici măcar să dea din cap.La capătul nordic al mănăstirii se găseau uriași câtă frunză și iarbă.

Presupuse că cel puțin patruzeci de bărbați călăreau alături de războinicul cu privire aprigă,care se separase de ceilalți și venise aproape de cărare.Toți aveau genunchii goi și ar fi avut și pieptul dezvelit dacă n-ar fi fost bucata de stofă întinsă dintr-o parte a mijlocului până pe umărul opus.Unii dintre ei erau plini de cicatrice; alții nu.Toți aveau însă nevoie de o baie bună,de tunsori și haine decente.Doamne sfînte,erau niște sălbatici!Faith se întoarse spre sora ei.

-Nu poți să te întorci.Slavă cerului că ți-ai venit în fire.Nu,nu,nu poți să te întorci la soțul tău.Ar trebui să stai la Gillian.

Va fi fericit să te găzduiască.Te iubește foarte mult.De ce nu mi-ai spus că sunt...sunt...Vai,Brenna,cum ai reușit să rămâi în viață în tot acest timp?

-Despre ce tot bați câmpii acolo? Îngrijorată că ar fi putut să vină la fereastră și să vadă ce era afară,Faith clătină energic din cap.Sora ei avusese suficiente supărări pentru tot restul vieții.Dovada putea fi văzută de oricine.

Avea o cicatrice pe frunte și o alta pe braț.

-Îmi pare atât de rău.Nu am știut...până nu i-am văzut.Nu am știut.Nu,nici nu se pune problema.

-În legătură cu ce? întrebă Brenna ridicându-se curioasă.

Faith se repezi s-o împingă pe pat,apoi fugi la ușă și trase zăvorul.

-Nici nu se pune problema să...să ieși afară.Da,nici nu se pune problema.Uf,dar s-a făcut răcoare aici! Cred că voi pune blana la loc.Merse înapoi la fereastră și aruncă o privire,sperând că doar își imaginase apariția sălbaticilor.Nu,erau cu siguranță acolo,arătând la fel de înfricoșători ca înainte.Mâinile îi tremurau în timp ce încerca să prindă acoperământul ferestrei.Brenna,spune-mi,cum arată soțul tău?

-De ce?

-Sunt curioasă,atâta tot.Se holbă la comandantul giganților pe când se străduia să agate.El era cu adevărat înspăimântător.

-E chipeș.

-Glumești.

-Nu,nu glumesc.E chipeș.

-Dar cum arată mai exact? Descrie-mi-l.

-Păr brunet,ochi închiși la culoare,nas drept.E înalt și foarte puternic.Îți satisface curiozitatea?

-Părul e lung?

-Toți bărbații din clanul MacAlister au părul lung.La ce te tot uiți?

-La părintele Sinclair,răspunse Faith,ceea ce nu era o minciună,căci preotul fugea pe cărare spre războinicul aflat în fruntea celorlalți sălbatici.Ar fi trebuit să fugă în cealaltă direcție,nu? Doar observase că toți erau înarmați pentru bătălie.Brenna merse la lighean ca să se spele pe față și pe mâini.

-Dacă părintele este afară,putem ieși la rândul nostru,căci ne va ocroti.

-Nu v-ați pus în primejdie venind aici fără escortă?

-Ba da,însă a fost necesar.Acum nu mai e cazul.În plus,eram îmbrăcată ca un călugăr și toți highlanderii îi respectă pe oamenii Bisericii.Odată ce îți pui în cap să faci ceva,o faci,indiferent de risc; pe de altă parte,dacă vrei să culegi flori de pe deal,știu că părintele nu te va lăsa.

-Tu m-ai învățat cum să-mi asum riscuri,protestă Faith.Vai,blana tocmai a căzut de la fereastră! Aplecându-se peste pervaz,privi cum învelitoarea căzu pe cărarea pietruită,la doar un pas distanță de preot.Speriat,Sinclair se uită în sus.

-Îmi pare atât de rău,părinte! A alunecat,strigă ea înainte să se tragă înapoi,ca să

nu-i țină o predică în fața sălbaticilor.În plus,îi venea să râdă,și n-ar fi vrut să-l ofenseze.Prelatul o auzi,la fel și cei din clanul MacAlister.Toți se prefăcură că nu observaseră nimic,cu excepția lui Quinlan,care rânjea aprobator.

Curios,Crispin se întoarse spre el.

-O găsești amuzantă?

-O găsesc încântătoare.Crispin clătină din cap ca să-i dea de știre prietenului său că îl considera nebun,însă Quinlan rosti ferm: Vreau să o am.

-Va fugi de tine.

-Sper că da.Nu ar fi deloc distractiv dacă nu ar face-o.E drăgută,nu-i așa?

-Căsătorie?

-În cele din urmă.Connor ridică deodată mâna.Prietenii lui crezură că le cerea să tacă pentru a auzi ce-i spunea preotul,dar în clipa următoare stăpânul lor le semnală că dușmanul era aproape ducându-și mâna la pe mânerul săbiei.

Gillian și soldații lui urcau dealul.După sunetul copitelor,Connor estimează că aproximativ șaiszeci de soldați călăreau alături de baronul lor.Crispin și Quinlan își flancară imediat seniorul ca să-l protejeze.

Părintele Sinclair nu observă că oștenii din clanul MacAlister erau pregătiți de luptă.Se străduia să explice încă o dată că nu o ajutase pe Brenna să părăsească fortăreața lui Kincaid,nu avusese nici cea mai mică bănuială că ea avea un asemenea plan în minte și,doar după ce intraseră în pădure și ea îl strigase,își dăduse seama că venise după el.

-Nu te uiți niciodată în urma ta? întrebă Connor.

-Nu când sunt pe pământul tău sau al lui Kincaid,deoarece știu că sunt în siguranță.Te asigur că mi-am luat toate măsurile de precauție odată ce soția ta mi-a semnalat prezența ei.Am încercat să o conving să se întoarcă,dar nu a vrut să mă asculte,stăpâne.Nu puteam să o las să continue fără mine,nu?

Connor clătină din cap.

-M-ai asigurat că este bine și asta e tot ce mă interesează acum.Spune-i să vină la mine.

-Va refuza.Bineînțeles,mă voi strădui s-o conving.

-Nu mă va refuza.Războinicul luă pumnalul de la cingătoare și tăie firele de ață cu care Jamie îi cususe medalionul de tartan.

-Dă-i asta.

-Și mesajul tău? se interesă Sinclair luând discul de lemn.

-Medalionul este mesajul meu.Va înțelege.Nu mă poate refuza,părinte.

-Dacă îți lași sabia la ușă,ai putea să vii înăuntru,îi propuse acesta.

Drept răspuns,Connor îi sugeră să privească în spatele său.

-Vai,Doamne! Gillian este aici.Mă voi grăbi,șopti el.Să nu faceți nimic nesăbuit până mă întorc.

-Nu vom face,în afară de cazul în care suntem provocați.Preotul apucă poalele sutanei și fugi înapoi în mănăstire.

-Nu te mai pieptăna atâta,Brenna.Părintele vine înapoi.De fapt,fuge.Mă întreb...
Vai!

-Ce s-a întâmplat?

-Gillian e aici.

Brenna scăpă peria și se așeză pe pat.Venise timpul să părăsească ținutul pentru totdeauna.Oh,Dumnezeule,de ce era atât de dureros?

Ochii i se umplură de lacrimi.Își plecă fruntea deznădăjduită și începu să se roage.

-De ce este atât de greu? strigă ea.Se legănă înainte și înapoi,purtându-se de parcă acum durerea era fizică,în loc să fie în inima ei.

-Nu știu,Brenna,murmură Faith.Dacă te-aș putea ajuta,aș face-o.Poate soțul tău ar reuși să te aline.

-Nu.

-E aici,Brenna.Văzând că sora ei se îndreptă de spate fără a rosti vreun cuvânt, urmă: Cu siguranță asta înseamnă...

-E aici din cauza mândriei sale.

-Știam că vei spune asta.Faith se aplecă pe fereastră și îi făcu cu mâna fratelui ei.Gillian și oamenii lui arătau cu toții impresionant cu zalele și coifurile lor strălucitoare.Se întoarse apoi și privi din nou la cei din clanul MacAlister.Arătau ca niște sălbatici.

-Nu mai sta la fereastră.

-Cred că ar trebui să-i fac cu mâna soțului tău.Ar fi nepoliticos să-l ignor.I-am făcut deja cu mâna lui Gillian și nu ar trebui să-l desconsider.

-Te asigur că nu-i va păsa.Îi făcu oricum semn cu mâna.

-Nu mi-a făcut semn înapoi,spre deosebire de Gillian.

-Pleacă de acolo,îi ceru Brenna.

-Vino și uită-te.

-Nu.Se auzi o bătaie la ușă,urmată de un găfâit puternic.Părintele Sinclair fugise pe scări ca să ajungă la camera Brennei.Faith îi deschise.

-Nu vrea să meargă la el,părinte.Am încercat să o lămuresc,dar refuză să aibă de-a face cu el.Preotul dădu din cap înainte să se grăbească către pat.

-Soțul tău mi-a spus că vei veni la el,milady.Era sigur că asta te va convinge, adăugă el,în timp ce lăsă medalionul să-i cadă în poală.

Ea se holbă la discul de lemn timp de un minut, fără să spună un cuvânt. Faith dori să-1 vadă mai bine și se întinse să-1 ia, însă Brenna îl smulse înainte ca sora ei să-1 poată atinge. Se ridică în picioare și se duse repede la fereastră. Voia să arunce medalionul afară deoarece el îndrăznise să-1 folosească acum, când era prea târziu, dar refuzase cu încăpățănare să-1 poarte când îi ceruse ea.

Apoi îl văzu.

-Arată obosit, șopti.

-Trebuie să mergi, milady. O luptă este inevitabilă dacă nu îți anunți soțul de hotărârea pe care ai luat-o: fie te întorci cu el, fie mergi cu Gillian.

Se îndepărtă de fereastră și merse până la ușă.

-Fratele meu nu știe că sunt aici.

-Nu are importanță, o contrazise preotul. O urmă în timp ce ieșea pe ușă și cobora scările. Soțul tău știe că ești aici. Gillian ar putea crede că vrea să o ia pe sora ta.

-Am o metodă simplă de a-1 face să se întoarcă la fortăreața lui, zise Brenna.

-Spune-mi, ceru Faith, fugind să o prindă din urmă.

-Îl voi întreba pur și simplu dacă mă iubește. Nu va fi capabil să spună că da, și atunci își va da seama că ar trebui să mă întorc în Anglia.

-Și dacă nu-și dă seama? întrebă sora ei.

-Nu se va opune niciodată voinței mele.

-Ai uitat cât de puternic este soțul tău? Poate să capete orice vrea el.

-E un om de cuvânt.

-Îl iubești, nu-i așa, fetițo? spuse părintele.

-Da. Îl iubesc, dar nu este suficient. Sinclair puse mâna pe mânerul ușii, dar nu o deschise.

-Faith, te rog, mergi tu prima afară. Fugi la fratele tău și stai cu el, ca să știe că cei din clanul MacAlister nu reprezintă o amenințare.

-Crezi că soldații lui Gillian le-ar face rău highlanderilor?

-Nu, dar sunt sigur că soldații MacAlister i-ar omorî pe toți cât ai zice pește. Pot să fie cumplit de neîndurători când vor.

-Dar englezii sunt de două ori mai mulți ca ei.

-Numărul soldaților nu înseamnă nimic pentru ei. I-am văzut luptând și, te asigur, știu despre ce vorbesc.

-Voi face cum spui, promise ea. Se grăbi afară, fugi la fratele ei și îl îmbrățișă.

Acesta îi povesti că soțul Brennei trimisese oameni la mama lor să o protejeze de MacNare. Adăugă, de asemenea, că mamei lor îi căzuse cu tronc comandantul detașamentului și chiar spera că el se va întoarce. Faith îi acordă întreaga ei atenție până când Brenna păși afară.

-Poți să-mi spui mai multe după ce mă duc înăuntru și-mi iau hainele,spuse ea.
Cu toate acestea,decise în ultimul moment s-o urmeze pe Brenna,care părea extrem de vulnerabilă.Faith voia doar să o protejeze de alte suferințe,iar fratele lor nu avea decât să aștepte puțin.

-Mă întorc imediat,Gillian,strigă ea.Vreau doar să-l cunosc pe soțul Brennei mai întâi.Înainte să audă un refuz,își ridică poalele fusteii și se grăbi spre MacAlister. Părintele Sinclair era reținut de călugării care stăteau la ferestrele de la primul etaj.Trebuia să-i asigure pe fiecare în parte că nu urma să se poarte o bătălie pe pământ sfânt,așa că puteau foarte bine să se întoarcă la treburile lor.

-E doar o reuniune de familie,explică el,reușind să-și înăbușe un hohot de râs. Faith nu li se adresă călugărilor,dar le făcu prietenește cu mâna.Câțiva,molipsiți de entuziasmul ei,îi răspunseră veseli la gest.Când se apropie de capătul potecii, unul dintre soldații MacAlister îi atrase atenția.Parcă se aștepta ca ea să facă sau să spună ceva și,cu toate că nu se clinti și nici nu-i dădu un alt semn,tânăra femeie rămase cu impresia că avea să-i transmită un mesaj.

Toți războinicii îi țineau sub observație strictă pe soldații fratelui său.

Brenna,observă ea,se oprise brusc.Faith,gândindu-se că era indecisă,vru să o ajute să se hotărască.O ajunse din urmă,o luă de mână și o trase după ea.

Brenna nu-i acordă nici o atenție.Privirea ei era îndreptată spre soțul său.Era o agonie pură să fie atât de aproape de bărbatul pe care îl iubea și să știe că nu va mai putea fi niciodată cu el.Oare Connor își dădea seama că o tortura venind aici? Simți ca și cum inima i se fărâmiță.Se opri încă o dată înainte să ajungă la capătul cărării.Faith îi dădu drumul la mână și pași în spatele ei.

Tăcerea se prelungi în timp ce Connor și Brenna se holbau unul la altul.Încă o dată,Faith se hotărî să-și ajute sora și o împinse ușor.Brenna o ignoră.Inspiră adânc,ridică medalionul și spuse:

-Acesta îți aparține,Connor.

-Încă îmi aparține,Brenna.Și la fel și tu.Acum și pentru totdeauna.

-E prea greu,strigă ea printre lacrimi.El își scoase sabia,i-o înmână lui Crispin înainte să descalece și pași înainte.

-Voi face să-ți fie ușor.Te rog,nu plânge.Știu că te-am rănit.

Preotul se grăbi să-i ofere Brennei o bucată de pânză,însă privirea lui Connor îl făcu să se răzgândească.Prudent,porni cu pași mărunți în direcția lui Gillian.

Brenna era deranjată de toți ochii care o cercetau.Când Connor îi luă mâna într-a lui și o conduse înspre grădină,nu se trase de lângă el.Ținu capul în jos și se gândi să aștepte până când aveau suficientă intimitate ca să-și ia rămas-bun.

-Știu că te-am rănit,murmură el.Ar fi trebuit să te apăr de Raen.

Voi pătimi pentru greșeala aceasta pentru tot restul vieții mele.Nu mă aștept să mă ierți,Brenna,dar...

-Nu ai nici o vină.Ar fi trebuit să-ți spun ce făcea.Am vrut,dar ai plecat înainte să-mi adun curajul.Apoi el a părăsit cetatea și am crezut că nu se va mai întoarce.Acum nu mai contează.Ai făcut alegerea atunci când te-ai dus la Euphemia.El păru uimit.

-Te vei simți mai bine aflând că e moartă?

-Dumnezeule,nu!

-Bine,atunci.Nu am ucis-o,așa cum intenționasem,deoarece eram atent cu sentimentele tale.Brenna se întoarce să-l privească.Războinicul nu știa cât timp mai putea fi capabil să se abțină,căci tânjea să o ia în brațe.Trebuia să vină de bunăvoie la el,însă,dacă nu se întorcea la soldații lui în acel moment,avea să piardă bătălia.Îi dădu drumul la mână,se așeză cu picioarele depărtate pe zidul de piatră și așteptă ca ea să i se alăture.

Tânăra femeie se apropie până când ajunse chiar în fața lui.

-Ce s-a întâmplat cu Euphemia?

-Ca să înțelegi ar trebui să-ți spun despre moștenirea tatălui meu,dar e o poveste lungă.Vrei să o ascuți? Brenna simți o tristețe copleșitoare năpădindu-i inima. Puterile păreau să-l părăsească și pe el.Avea capul plecat și umerii îi erau căzuți din cauza greutății pe care o purtase atâția ani de zile.

-Vrei să-mi spui?

-Da,răspunse el deznădăjduit.Ea făcu un pas mai aproape.

-Te rog,spune-mi acum,șopti.Connor păru ușurat.

-Știu că Lothar ți-a spus despre ruine și că vor fi distruse după după ce îmi voi răzbuna tatăl.Vreau să-ți povestesc cum a murit și ce mi-a zis.

-Mi-a spus că ai fost acolo în timpul masacrului și că erai doar un băiat.Aș vrea să-mi istorisești ce s-a întâmplat,dar doar dacă vrei.Vrei? Connor încuviință.

-Nu a murit ușor.Trecutul se scurse din el în propoziții șovăielnice,sparte.Își aminti tot,își aminti teama și deznădejdea pe care le simțise.Se imagină băiețel, târându-se prin cenușa fierbinte,strângând la inimă sabia grea a tatălui lui.

Brenna îl asculta impresionată,gândindu-se că avea mai mult curaj și onoare decât o sută de cavaleri.Nu era de mirare că îl iubea atât de mult.

-Tata mi-a cerut ca răzbunarea lui să devină obsesia mea,încheie el.

Ea dădu aprobator din cap,ca să-i dea de știre că înțelesese.

-Vreau să-ți pun o întrebare.

-Da?

-I-ai cere fiului tău ceea ce tatăl tău ți-a cerut ție? Connor nu ezită să răspundă.

-Dacă ar exista vreo posibilitate ca asasinii să se întoarcă,mi-aș avertiza fiul ca să-l protejez și l-aș îndemna să-i descopere.N-aș vrea să moară îngrijorându-se că familia lui ar putea,într-o bună zi,să fie distrusă,dar nu l-aș ruga sau nu i-aș cere să mă răzbune,Brenna.Nu,nu l-aș ruga niciodată așa ceva pe fiul meu.

N-avea habar că răspunsul lui tocmai salvase viitorul Brennei.

Își puse mâinile în față,astfel încât ea să-i vadă cicatricile din palme.

-Aceasta este moștenirea mea.Nu pot să-mi înlătur semnele de pe trup și nu mă pot transforma în altul.Ea îi luă mâinile și i le sărută pe îndelete.

-Mâinile tale sunt frumoase.Oricând ești copleșit sau îngrijorat,trebuie doar să te uiți la ele ca să-ți amintești că ești un bărbat de onoare și plin de curaj,căci asta reprezintă toate cicatricile asta.

-O soție nu fuge de un bărbat onorabil.Te-am dezamăgit.

-Nu m-ai dezamăgit.Credeam că nu vei putea niciodată lăsa în urmă trecutul și, de asemenea,mă temeam că i-ai transmite fiului tău o asemenea povară.Am renunțat la speranță abia când ai mers la Euphemia.Am crezut că ai ales-o pe ea în detrimentul meu,iar atunci n-am mai putut să îndur.De ce ai alungat-o?

-Pentru că te-a rănit.Nu ai nici o idee cât de mult însemni pentru mine? Când mi s-a spus ce a făcut Raen,am turbat de furie.Am vrut doar să curăț casa noastră de murdărie înainte ca noi doi să ne întoarcem.Nu puteam suporta ideea de a aduce o inimă atât de pură într-o companie atât de respingătoare.De aceea am vrut să o alung.M-am gândit să o omor.

-Cei din clanul MacAlister nu omoară femei.

-Nu,nu omoram.Nu voiam să-și mai spună vreodată MacAlister sau să îndrăznească să poarte culorile mele.Euphemia părăsise deja moșia,dar de foarte puțin timp.Când i-am descoperit urma,m-am luat după ea.Atunci am văzut-o îmbrățișându-l pe MacNare.

-Era o trădătoare,bolborosi Brenna.

-Da.

-Ce s-a întâmplat apoi?

-Îți voi explica totul mai târziu.Mi-ai spus că doar trebuia să-mi deschid inima.Îți amintești?

-Îmi amintesc.Își puse mâinile pe mijlocul ei și o trase mai aproape.

-Îmi cereai să te iubesc,nu-i așa? Atunci,ar fi trebuit să-ți spun.

-Să-mi spui ce?

-Că te iubesc.Ea clătină din cap.

-Nu,doar vrei...

-Te iubesc,repeta el.Lacrimile inundară chipul tinerei femei.

Connor i le șterse cu blândețe și o trase aproape de el. Știu că mă iubești. De ce nu mi-ai spus? Îți era teamă?

-Nu ți-am spus ce simțeam pentru că aveam convingerea că nu mă iubeai. Da, îmi era teamă, dar ție nu-ți era teamă, nu?

-Ba da. Brenna, m-ai speriat de moarte. Dacă te iubeam, deveneam vulnerabil. Ce s-ar fi întâmplat cu mine dacă mureai? Iar apoi a fost prea târziu. Nu mă puteam apăra de tine, însă odată ce mi-am dat seama că te iubesc, am renăscut lăuntric.

Unul din noi va muri cu siguranță înaintea celuilalt, dar amintirile îl vor sprijini pe cel rămas în urmă. Știi ce?

-Ce? șopti ea.

-Nu îți voi da niciodată drumul. Știu că meriți mult mai mult decât voi putea să-ți ofer vreodată. Totuși, nu contează. Ești a mea.

-Nu mă vei săruta încă, îl avertiză ea. Va trebui mai întâi să-mi spui că-ți pare rău.

-Pentru că nu am reușit să te apăr. Nu era o întrebare, ci o afirmație. Îi dădu drumul, se uită în ochii ei și încercă să găsească vorbele potrivite.

-Nu, nu m-ai dezamăgit. Totuși, mi-ai frânt inima. Cum îndrăznești să-mi spui să-ți ofer un fiu și apoi să mă întorc în Anglia? A fost un lucru nemilos, și încă nu pot să înțeleg de ce m-ai răni într-un asemenea mod.

-Îți jeleai familia, explică el. Și voiam să-ți ofer ceva pe care să-l aștepti cu nerăbdare. Așa că am...

-Ce? Avea îndrăzneala să rânjească în timp ce-și recunoștea păcatele în fața ei.

-Am mințit. Neîncrezătoare, deschise larg ochii.

-M-ai mințit?

-Nu poți să crezi cu adevărat că te-aș lăsa să te întorci în Anglia.

-Nu îndrăzni să râzi de mine. Chiar te-am crezut. Nu ar fi trebuit să minți. E un păcat. Scânteia din ochii ei îi contrazicea însă asprimea din glas. Ai mai mințit și cu altceva?

-Probabil, zise el ridicând din umeri.

-Încetează chiar acum.

-Am mințit când am pus-o pe Jamie să-ți spună că merg la Euphemia. De fapt, cred că nu am mințit. Chiar am mers la ea, dar numai pentru că era cu MacNare.

-Ai mers la... îngăimă ea șocată.

-Mai târziu, iubito. Mă lași să te sărut acum?

-Nu. Mă vei lăsa pe mine să te sărut. Lucrurile se vor schimba. Din acest moment, când pleci de acasă, vei avea bunul-simț să mă previi. În caz contrar te voi urmări până la capăt, iar atunci să te păzească Dumnezeu.

-Ah, fetițo, tu chiar mă iubești, nu?

-Și vei începe să porți medalionul.Vorbesc serios.

-Nu pot să-1 port la gât.Atunci devine o armă,explică el.Dacă mi-1 coși de tartan,îl voi purta.Asta te va mulțumi? Soția lui arăta radioasă.

-Vreau să schimb ușile donjonului.Sunt sigure pentru tine,dar eu trebuie să ies pe ușa din dos pentru că nu pot să le deschid.

-Bine,le voi schimba.

-Vreau să călăresc armăsarul negru.

-Nu.Își puse brațele în jurul gâtului lui și se aplecă aproape de el.

-Te vei mai gândi măcar?

-Nu.Brenna râdea când el o ajută în cele din urmă să-și aducă aminte că avea de gând să-1 sărute.Gura lui prelua controlul deplin și îi arată cât de mult o iubea. Ea se dovedi mult mai agresivă și,doar când o obligă să se oprească,își aminti unde se afla.Plânse lipită de gâtul lui în timp ce el îi șoptea cuvinte dragăstoase; când,în cele din urmă,Connor insistă să meargă acasă,trebui să aștepte până când ea termină de plâns ca să-și dea acceptul.Îi cuprinse umerii cu brațul și o conduse înapoi la cărarea principală.

-Vom dormi afară în noaptea aceasta?

-Nu vom dormi,răspunse el.Dar dacă vrei să stai afară la noapte,o să dormim.

-Da.Arăți obosit.

-Și tu arăți obosită.Brenna,să nu mă mai faci vreodată să trec printr-un astfel de chin.Promite-mi că nu mă vei părăsi,indiferent ce se întâmplă.

-Îți promit.Vino să o cunoști pe sora mea.Ce face,pe pentru numele lui Dumnezeu? E mult prea aproape de capătul cărării.Nici un soldat MacAlister nu ar...

-Quinlan ar face-o.

-Ce spui?

-Dacă pășește dincolo de cărare,a luat-o.Asta spun.

-Fă-1 să nu se mai holbeze la ea.

-Pe sora ta nu pare să o deranjeze.Uitându-se înapoi,Connor remarcă:Și continuă să se apropie de el.

-Faith,vino aici,strigă Brenna.Când sora ei o ignoră,i se adresă lui Connor: Spune-le lui Quinlan și Crispin să vină aici.

-Pot să le cer asta,dar nici unul nu va veni.Îndatoririle lor au fost deja stabilite.Ei ne protejează,iubito.Ar trebui să fii mândră de felul în care se stăpânesc.

-De ce ar trebui să fii mândră de ei?

-Vor să-i omoare pe englezi,bineînțeles.Dumnezeule,uitase de Gillian!

-Trebuie să vii să-1 cunoști pe fratele meu.

-Nu.

-Dacă vine el la tine,accepti?

-Dacă este înarmat,va trebui să-1 iau deoparte și să rezolv problema bărbătește.

-Nu va fi înarmat,se grăbi ea să spună.Mă duc să-1 chem.

-Nu.Puterea din spatele refuzului îi spuse că nu va reuși să-1 facă să se răzgândească.Părintele Sinclair îi veni în ajutor.Un moment mai târziu,Gillian li se alătură în centrul cărării.La fel ca și Connor,era neînarmat.

Soțul ei nu voia în mod special ca ea să-și îmbrățișeze fratele,dar nu făcu mare caz din asta.În timp ce îi mulțumi lui Gillian pentru că venise să o ia pe Faith,părintele Sinclair merse să o aducă pe sora lor.Ajunse la ea tocmai când Quinlan îi făcea șăgalnic cu ochiul.Preotul o înșfăcă înainte ca tânăra femeie să pășească dincolo de cărare.

-Poți să-ți iei rămas-bun de la cei din clanul MacAlister în câteva minute, Faith.Sora ta și-ar aprecia ajutorul la împlânzirea lui Gillian.

-Soțul Brennei e dornic de împăcare?

-N-aș putea spune asta.Atât Brenna,cât și eu știm că nu va coopera niciodată cu un englez.Totuși,nu l-a omorât și trebuie să apreciem cu toții stăpânirea de sine pe care o arată spre beneficiul soției sale.Faith clătină din cap,dar grăbi pasul.

-Îmi pare rău că a durat atâta,Gillian.Răspunsul fratelui său fu să o împingă în spatele lui.Ea obiectă imediat și îl împinse înapoi,după care fugi la Brenna și se așeză pe zid alături de ea.Cei doi bărbați continuau să se privească ostil.

Brenna își pierdu răbdarea.

-Gillian,nu te bucuri să mă vezi?

-Ba da,bineînțeles că mă bucur.Vii acasă cu mine?

-Nu.Merg acasă cu soțul meu.Suntem căsătoriți,Gillian și te asigur că sunt foarte fericită.Spune-i tatei că-1 iert pentru că m-a trimis lui MacNare.

-Nu știa de ce e în stare ticălosul acela.De asemenea,nu știe că ești căsătorită.

Faith îi explică înainte ca Brenna să pună vreo întrebare.

-Crede că trăiești în păcat,șopti ea,astfel încât soțul surorii ei să nu audă.

Părintele Sinclair păși înainte.

-A fost o ceremonie după toate regulile,Gillian,cu binecuvântarea bisericii.

-Tu i-ai cununat? întrebă acesta.

-Da.Ochii lui albaștri îl sfredeliră pe preot.Era evident că nu știa dacă să-1 creadă sau nu.

-Gillian,spune-i te rog mamei că îmi pare rău că ea și tata nu au putut să participe la nunta mea.Fratele ei se întoarse încă o dată spre ea.

-Te-ai căsătorit într-o biserică?

-Ne-am căsătorit într-una din cele mai frumoase capele ale lui Dumnezeu.

Nici o cheltuială nu a fost prea mare.Peste tot erau flori în toate culorile imaginabile.Am intrat în capelă sub un baldachin de ramuri verzi, care erau atât de proaspete, încât roua încă atârna pe ele și strălucea ca niște nestemate în lumina tremurătoare de deasupra.Parfumul dulce al verii ne învăluia în timp ce ne-am promis unul altuia.Atât Connor,cât și eu am purtat cele mai splendide veșminte,iar după ceremonie am avut o petrecere plină de fast.

Ochii ei erau încețoșați de lacrimi,iar bucuria pe care i-o văzu pe chip fratele său în timp ce dădea detalii pe care doar o femeie și le-ar fi amintit îl convinse că se măritase cum se cuvenea.De asemenea,în mod limpede era fericită.

-Nunta a fost minunată,nu-i așa,părinte?

Copleșit,preotul își tampona colțurile ochilor cu mâneca.

-Da,fetițo,a fost minunată.Îți dai seama,milord,că dacă nu era lordul MacAlister, sora ta probabil nu ar fi în viață astăzi.

-Da,îmi dau seama.Atât era dispus să ofere,însă Brenna găsi recunoașterea lui satisfăcătoare.Lui Connor nu-i păsa nici cât negru sub unghie.Descrierea nunții lor îi trezise amintiri tulburătoare și tot ce voia era să fie singur cu Brenna și să-i spună cât de mândru era de ea.

-Brenna,e timpul să mergem acasă.

-Da,Connor.Ea se ridică,merse la fratele ei și îl sărută pe obraz.Te iubesc, Gillian.

-Și eu te iubesc,Brenna.Fă-1 să aibă grijă de tine.

-Chiar are grijă de mine.Mă iubește,Gillian,iar eu îl iubesc pe el.

-Văd că îl iubești.Cei doi bărbați se uitară unul la altul în tăcere.Brenna stătea între ei,așteptându-i să se accepte reciproc.Gillian cedă în cele din urmă și se înclină în fața soțului ei,iar Connor îi întoarse gestul.Era tot ce putea obține, Brenna o știa,și,cu toate că amândoi erau aroganți și încăpățânați,ea îi iubea în continuare.Connor își puse brațul în jurul soției sale și dădu să plece.

-Doar un minut,milord,strigă Faith.Merse prin spatele fratelui ei,ca el să n-o poată opri,și fugi după pe Brenna și Connor.Milord,știi câți frați și surori are soția ta? Brenna îl înghionti să răspundă.

-Soția mea este a șaptea din cei opt copii.Tu ești cea mai mică,nu-i așa?

-Da.Știi cum îi cheamă?

-Faith,nu e necesar să...

-Ba da,este necesar.Suntem importanți pentru tine și,prin urmare,ar trebui să fim importanți pentru soțul tău,nu?

-Vino aici,Faith.Ea nici măcar nu se gândi să-1 refuze.

Se grăbi să înainteze și privi în ochii lui.

-Da?

-Da,milord,o corectă Brenna.

-E fratele meu acum.Trebuie să-i spun în continuare așa?

-Știi foarte bine că da,până când îți dă permisiunea să renunți la titlu,lucru pe care,aș putea adăuga,încă nu l-a făcut.Am fost crescute în aceeași casă.

-Foarte bine,râse Faith.Întrebarea mea nu a primit răspuns,milord.Vrei să-ți spun numele fraților și surorilor noastre?

-Nu e nevoie.Sunt Gillian,William,Arthur,Matilda,căreia îi spuneți Mattie, Joan,Rachel,soția mea și tu.

-Ai știut,în tot acest timp,ai știut cine erau? întrebă Brenna.

-Da.

-Atunci de ce nu m-ai lăsat să vorbesc despre ei?

-Pentru că îți jeleai familia.Să vorbești despre ei nu te-ar fi făcut să te simți mai bine.De asemenea,voiam loialitatea ta.Cred că ți-am explicat deja asta.

-Îmi vei putea explica încă o dată când ajungem acasă.Faith,e timpul să ne luăm rămas-bun.Îmi va fi dor de tine.Sora ei o îmbrățișă.

-Mie îmi va fi dor și mai tare.Milord,am uitat să-ți mulțumesc.Gillian mi-a spus că ai trimis oameni acasă la mine,ca să mă protejeze de MacNare.

-Ai trimis soldați la părinții mei? Au mers în Anglia? Brenna era șocată.

-Da,a trimis,o asigură Faith.Mamei i-au plăcut soldații.Tata nu era acolo,dar a fost mulțumit când a aflat ce eforturi a făcut soțul tău ca să mă protejeze pe mine.Mă întrebam...

-Da? întrebă Connor.Nici soția sa și nici sora ei nu-și dădură seama că mergeau spre capătul sanctuarului.Quinlan observase însă,după cum o sugera rânjetul lui. Cunoscându-și prietenul,Connor era sigur că el numărase deja câți pași trebuia să facă Faith astfel încât să iasă de sub ocrotirea sfântului lăcaș și să devină o pradă ușoară.

-Ceilalți sunt aici? Voiam să-i mulțumesc și celui care s-a ocupat de asta,dar nu-i știu numele.

-Îl cheamă Quinlan.Va deveni în curând căpetenie a clanului unchiului său,acum că datoria lui față de mine s-a încheiat,și da,este aici,Faith.Te privește chiar acum.Ea se uită imediat la Quinlan și făcu un alt pas în direcția lui.

-Fratele meu mi-a spus ce ai făcut.Tata va dori să-ți mulțumească pentru că ai venit la casa lui ca să mă protejezi.Și eu îți mulțumesc,Quinlan,din toată inima. Gaelică ei era încântătoare; spre deosebire de sora ei,stăpânea remarcabil limba lui.El nu-i vorbi,dar își plecă fruntea drept confirmare.Dumnezeule,avea gropițe în obraji când zâmbea!

-După cât se pare,mamei mele i-ai căzut cu tronc.Am auzit că se întreabă dacă te vei întoarce vreodată.Connor ridică privirea spre prietenul său.

-E aproape prea ușor,nu-i așa?

-Da,așa e,râse Quinlan.Nici Brenna și nici Faith nu înțeleseseră ce voise să spună Connor.Ce anume era ușor?

Faith era pe punctul să plece,când Quinlan i se adresă.

-Spune-i mamei tale că mă voi întoarce.Are ceva ce-mi doresc.

Ar fi vrut să-i ceară lămuriri,dar simți că ar fi fost nepoliticos să continue cu întrebările.

-Atunci,poate că ne vom revedea.Nu am de gând să mă mărit cel puțin doi ani, indiferent cât s-ar opune tata.Am vârsta necesară,desigur,dar mi-am dat seama că sunt o răzgâiată fără speranță de îndreptare și,cum nu am nici o intenție să mă schimb,va trebui să găsec un baron care îmi va promite că mă va răsfăța,iar asta va necesita timp.Dacă mă voi fi măritat deja înainte să sosești,amintește-ți te rog cât de recunoscătoare îți sunt.Rămâi cu bine,Quinlan.Sper ca Dumnezeu să te păzească.Făcu o reverență perfectă ca să-și arate respectul,îi sărută de rămas-bun pe Brenna și pe soțul ei,spre uimirea acestuia,apoi se întoarse și fugi la fratele ei,care asistase posomorât la scenă.

-Cel mai mult îmi va fi dor de Faith,recunosc Brenna.

-O vei revedea probabil curând,zise Connor.

-Mă îndoiesc.Îmi pare rău că Quinlan ne va părăsi.Crispin va primi comanda de fiecare dată când ești plecat.

-Nu,el va merge la moșia lui Hugh.Mi-au cerut să le trimit o căpetenie.Au nevoie de Crispin și el va fi,de asemenea,încântat.Își ridică soția pe armăsarul negru,se urcă în spatele ei și apoi se aplecă să-i murmure cât de mult o iubea.

-Luăm totul de la început,nu?

-Dacă ești fericită să crezi asta,nu te voi contrazice.Totuși,va fi mai ușor, deoarece îmi voi aminti mereu să fiu atent.

-Ești deja atent.Se mai întreabă cineva de ce te iubesc? Mă întrebam...

-Da?

-Aș vrea să călăresc din nou fără șa; aș putea să iau unul dintre ceilalți cai?

-Dacă ești de acord să rămâi în interiorul fortăreței când faci asta,îți voi respecta dorința.Vezi cât de înțelegător pot să fiu,nevastă?

-Da,văd.Și dacă tot ești într-o dispoziție atât de bună...

-Da?

-În legătură cu capela.

EPILOG

Apusul soarelui era un moment magic. Copiii erau afară, fugind desculți de-a lungul potecilor, țipând și râzând în timp ce mama lor o supraveghea pe mezină, o copilă roșcovană cu mersul împleticit și un licăr drăcesc în ochii albaștri, care se distra copios smulgând florile din pământ de îndată ce mama ei le planta.

El urcă în dormitorul său să-și scoată sabia, înainte să li se alăture la jocuri, dar zăbovi în fața ferestrei ca să privească dincolo de ziduri.

Primul lăstar de iarbă-neagră înflorise aproape de îndată ce ruinele fuseseră dărâmate, iar acum câmpul era plin de nuanțe bogate, încântătoare, un omagiu potrivit adus bărbatului care-și pierduse acolo viața.

Parfumul de miere se împletea cu sunetul râsetelor. Ah, ce bucurie era să fii acasă!

SFARSIT